BRANDON SANDERSON

Sissoylu

MATEM BANTLARI

AKILÇELEN kitaplar

MATEM BANTLARI

BİR SİSSOYLU ROMANI

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanan diğer Brandon Sanderson kitapları

Sissoylu

Son İmparator
Kuşatma
Çağların Kahramanı

Sissoylu

Kanun Alaşımı
Benliğin Gölgeleri
Matem Bantları

Fırtınaışığı Arşivi

Kralların Yolu
Parlayan Sözler

Lejyon

Lejyon
Lejyon: Kayıp Cesedin Peşinde

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı

Kötü Kütüphanecilere Karşı
Kâtibin Kemikleri
Kristalya Şövalyeleri
Kırık Mercek
Kara Yetenek

Elantris

Beyaz Kum

MATEM BANTLARI

BİR SİSSOYLU ROMANI

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Eralp Ersoy

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 23593

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: The Bands of Mourning, Brandon Sanderson

Copyright © 2016, Dragonsteel Entertainment, LLC

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-9800-74-7

Ankara, 2018

Türkçesi : Eralp Ersoy
Redaktör : Selcan Yıldız
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Sarıyıldız Ofset Amb. Kağ. Paz. San. ve Tic. Ltd.
İvedik Ağaç İşleri Sanayi Sitesi, 1354. Cadde,
1358. Sokak, No. 31, OSTİM, Yenimahalle-Ankara

Bir sürü çatlak yazarla arkadaşlık edip duran,
Ve bir yandan da kitaplarımızın daha iyi olmasını sağlamayı başaran,

Ben Olsen*'a...*

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR
ix

HARİTALAR
xi

GİRİŞ
1

BİRİNCİ BÖLÜM
21

İKİNCİ BÖLÜM
71

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
205

GAZETE: *Yeni Egemenlik*
1. Bölüm 84
2. Bölüm 125
3. Bölüm 185
4. Bölüm 263

SONDEYİŞ
365

ARS ARCANUM
1. Metal Referans Tablosu 371
2. Metaller Listesi 372
3. Üç Metal Sanatı Üzerine 376

TEŞEKKÜR

Bu kitap Sissoylu serisinin onuncu yılında çıkıyor. Yaptığım diğer işler düşünüldüğünde, on yılda çıkan altı kitap büyük bir başarı gibi görünüyor! Bir yazar olarak neler yapabileceğimi gösterme çabası içinde ilk üçlemeyi çılgınlar gibi yazmaya başladığım ilk ayları hâlâ hatırlıyorum. Sissoylu benim özel serilerimden biri oldu ve bu cildi de seriye değerli bir katkı olarak göreceğinizi umarım.

Bu kitapta her zaman olduğu gibi çok sayıda kişinin büyük katkıları var. Ben McSweeney ve Isaac Stewart'ın mükemmel çizimleri var; harita ve simgeler Isaac, gazete sayfası da Ben tarafından tasarlandı. Bu ikili aynı zamanda gazete sayfasının metinleri konusunda da önemli katkılarda bulundu. Nicki Savage kısmını bizzat Isaac kaleme aldı; ana fikir Jak'ın işi için birini tutmasıydı ve bunu farklı bir şekilde aktarmak istedim. Bence sonuç harika oldu!

Kapak çizimi ABD edisyonu için Chrish McGrath, Birleşik Krallık edisyonu için Sam Green tarafından yapıldı. Bu ikili, bu seri için uzun zamandır çalışıyor ve çıkarttıkları işler giderek iyileşiyor. Tor'daki Editoryal süreç Moshe Feder tarafından yürütülürken, işin İngiltere ayağı da Simon Spanton tarafından yürütüldü. Projeye Jabberwocky katkıda bulundu ayrıca ABD'den Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystina Lopez, Christa Atkinson ve Tae Keller'ın da katkıları oldu. Bu süreci yöneten kişi ise inanılmaz Joshua Bilmes'ti. Yıllarca emek verip kitaplarımın İngiltere'de boy göstermesini sağlayan ve her yönüyle harika bir adam olduğunu düşündüğüm Zeno Ajans'tan John Berlyne'e de teşekkür etmem lazım.

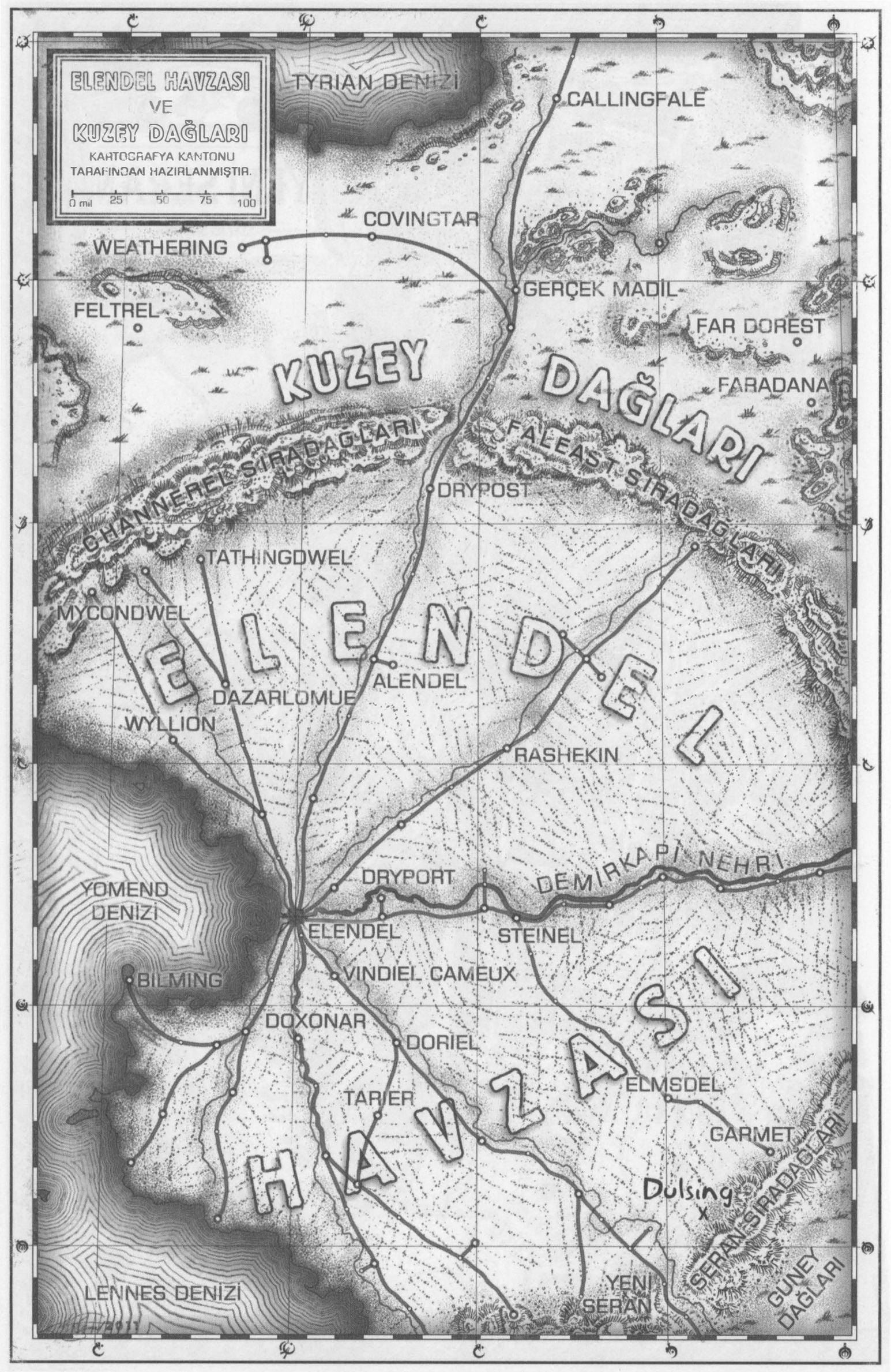
Ayrıca Tor Yayınevi'nden Tom Doherty, Linda Quinton, Marco Palmieri, Karl Gold, Diana Pho, Nathan Weaver ve Rafal Gibek'e de teşekkür etmek isterim. Baskı öncesi kontroller Terry McGarry tarafından yapıldı. Sesli kitabın anlatıcısı şahsen en sevdiğim anlatıcı olan –üstelik onu tanıyorsam, bu satırları okumak zorunda kaldığı anda muhtemelen yüzü kızaran– Michael Kramer'dı. Macmillan Sesli Kitaplar ekibinden Robert Allen, Samantha Edelson ve Mitali Dave'e de teşekkür etmek isterim.

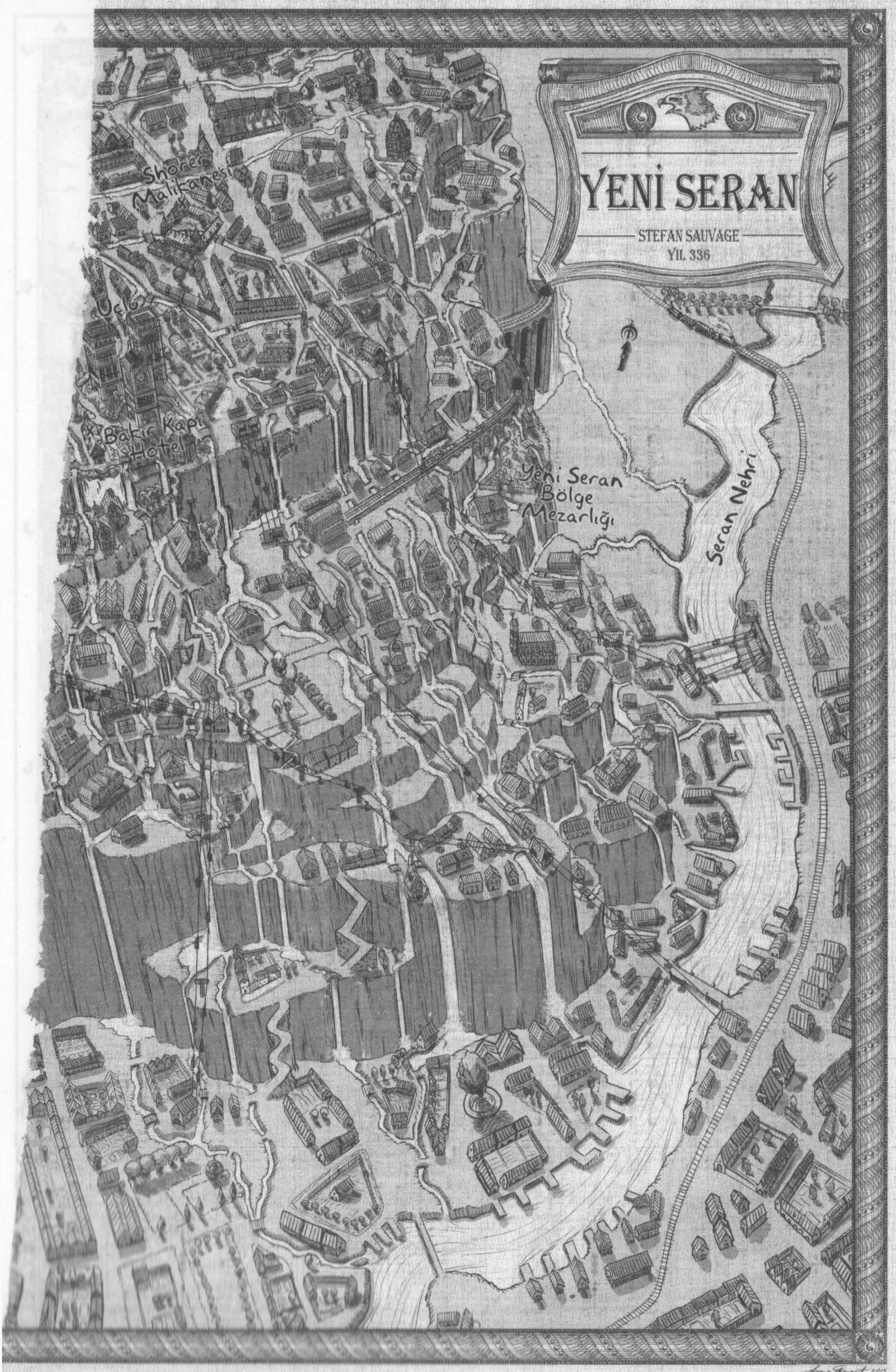
Süreklilik, editoryal geri besleme ve sayısız diğer işler Kusursuz Peter Ahlstrom tarafından yapıldı. Ayrıca burada benimle ekibim Kara Stewart, Karen Ahlstrom ve Adam Horne çalıştı. Bir de tabii ki sevgili eşim Emily.

Bu defa, test okuyucularıma da çok fazla yüklendik zira bu kitabın bir yazar konseyinden geçme şansı olmadı. Bu ekip: Peter Ahlstrom, Alice Arneson, Gary Singer, Eric James Stone, Brian T. Hill, Kristina Kugler, Kim Garrett, Bob Kluttz, Jakob Remick, Karen Ahlstrom, Kalyani Poluri, Ben "huuu bu kitap bana ithaf edilmiş bakın ne kadar da önemliyim" Olsen, Lyndsey Luther, Samuel Lund, Bao Pham, Aubree Pham, Megan Kanne, Jory Phillips, Trae Cooper, Christi Jacobesn, Eric Lake ve Isaac Stewart. (Merak edenler için belirtmeliyim ki Ben, Dan Wells ve Peter Ahlstrom ile birlikte, ilk yazar grubumun kurucu üyelerindendir. Mesleki sebeplerle bir bilgisayar insanı olan ve bu grupta basım sektörüyle alakası olmayan tek kişi olan Ben yıllardır çok değerli bir okuyucu ve arkadaş olagelmiştir. Ayrıca beni Fallout serisiyle tanıştıran da kendisidir.) Düzeltmen grubu da yukarıdakilerin çoğuna ek olarak şu kişilerden oluştu: Kerry Wilcox, David Behrens, Ian McNatt, Sarah Fletcher, Matt Wiens ve Joe Dowswell.

Dile kolay! Bu insanlar harika ve önceki kitaplarımı yenileriyle karşılaştırırsanız, bu insanların sadece yazım yanlışlarını katletme konusunda değil, hikâyelerimi sağlamlaştırma konusunda da paha biçilmez bir destek verdiklerini fark edeceğinizi sanıyorum. Son olarak, siz okurlarıma geçen on yıl boyunca bana gösterdiğiniz sadakat ve üzerinize attığım garip fikirleri kabullenişiniz için teşekkür etmek isterim. Sissoylu, onun için kurguladığım gelişimin yarı yoluna ancak ulaştı. Karşınıza çıkacakları görmeniz ve bu kitabın nihayet raflarda yer alacak olması yüzünden son derece heyecanlıyım.

Keyfini çıkarın!

ELENDEL HAVZASI
VE
KUZEY DAĞLARI
KARTOGRAFYA KANTONU
TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR.
0 mil 25 50 75 100
TYRIAN DENİZİ
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
GERÇEK MADİL
FELTREL
FAR DOREST
KUZEY DAĞLARI
FARADANA
CHANNEREL SIRADAĞLARI
FALEAST SIRADAĞLARI
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
ELENDEL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
DEMİRKAPI NEHRİ
DRYPORT
YOMEND DENİZİ
ELENDEL
STEINEL
BILMING
VINDIEL CAMEUX
DOXONAR
DORIEL
ELMSDEL
TARIER
HAVZASI
GARMET
Dulsing
SERAN SIRADAĞLARI
GÜNEY DAĞLARI
YENİ SERAN
LENNES DENİZİ

YENİ SERAN
STEFAN SAUVAGE
YIL 336
Shores Malikanesi
Üçlü
Bakır Kapı Hotel
Yeni Seran Bölge Mezarlığı
Seran Nehri

MATEM BANTLARI

GİRİŞ

Wax antrenman kulübesinden sıvışırken "Telsin!" diye fısıldadı.

Telsin ürktü ve arkasına hızlı bir bakış atarak biraz daha çömeldi. On altı yaşındaki Telsin –Wax'in ablası– Wax'ten bir yaş büyüktü. Uzun siyah saçları, okkalı burnunu ve şekilli dudaklarını çevreliyordu. Üzerinde renkli "V" deseni bulunan geleneksel Terris cübbelerinden vardı. Bu cübbeler kızın üzerine her zaman oturuyordu, Wax'in üzerine bir türlü tam oturmuyordu. Telsin'in üzerinde şık duruyorlardı. Wax ise çuval giymiş gibi hissediyordu.

Kulübenin yan cephesinde turlayan kız, "Geri dön Asinthew," dedi.

"Akşam duasını kaçıracaksın."

"Gittiğimi fark etmezler. Kontrol etmiyorlar."

Üstat Tellingdwar kulübenin içinde monoton bir şekilde doğru Terrisli davranışlarından bahsediyordu. Teslimiyet, alçakgönüllülük ve "saygıdeğer onur" diye adlandırdıkları değerleri anlatıyordu. Genç öğrencilere hitap ediyordu, daha büyük yaştakilerin meditasyon yapmaları gerekiyordu.

Telsin hızla hareketlendi ve "Köy" olarak anılan, Elendel'in yoğun ormanlık bölgesine yöneldi. Wax bir an için duraksadı ve ardından ablasını takip etti.

Kıza yetişir yetişmez "Başını derde sokacaksın," dedi. Onu devasa bir meşe ağacının gövdesinin çevresi boyunca takip etti. "Benim de başımı derde sokacaksın."

Kız, "Ne olmuş yani?" dedi. "Kurallara neden bu kadar kafayı taktın ki?"

Wax "Hiç," dedi. "Sadece—"

Kız ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti, Wax sözünü bitiremedi. Wax iç çekti ve takibini sürdürdü. Kısa süre sonra başka üç Terrisli genç ile buluştular: İki kız ve uzun boylu bir erkek. Kwashim isimli kız, Wax'i tepeden tırnağa süzdü. Koyu tenli ve inceydi. "O*nu* da mı yanında getirdin?"

Telsin, "Takip etti," dedi.

Wax, kıza umutla gülümsedi, sonra gülümsemesini diğer kıza, Idashwy'ye çevirdi. Kızın kocaman gözleri vardı ve aynı yaştaydılar. Ahenk adına, muhteşemdi.

Kwashim "Bizi ispiyonlayacak," dedi. "Bunu yapacağını biliyorsun."

Wax hemen "Hayır, yapmayacağım," dedi.

Kwashim Wax'e dik dik baktı. "Dersi kaçırıyorsun. O sorulara şimdi kim cevap verecek? Sınıfta hocaya yaltaklanacak kimse olmayınca pas tutası bir sessizlik olacak."

Uzun boylu Forch gölgelerin içinde duruyordu. Wax, Forch'a bakmadı, göz göze gelmedi. *Bilmiyordu değil mi? Bilemezdi.* Forch aralarında en büyüğüydü, ama pek konuşmazdı.

Tıpkı Wax gibi onun da ablası vardı. İkisi de bugünlerde Allomansilerini pek kullanmıyordu. Köy'de Terrisli yanları –Ferusimyaları– ön planda oluyordu ve yere göğe sığdırılamıyordu. Zaten Forch da, kendisi gibi Sikkeci'ydi ve Terris'te bunun pek önemi yoktu.

Telsin "Haydi gidelim," dedi. "Muhtemelen fazla zamanımız yok."

Kızı gölgeler içinde takip ettiler, her adımlarında yapraklar çıtırdıyordu. İnsan bunca yeşillik arasında, aslında koskocaman bir şehirde olduğunu unutuyordu. Bağrışan adamların, ahşap üzerinde takırdayan toynakların sesleri çok uzaktaydı. Ayrıca burada, tıpkı dışarıda olduğu gibi dumanı görmek ya da kokusunu almak da mümkün değildi. Terris halkı, şehrin kendilerine ait olan kısmını sakin, sessiz ve huzurlu kılabilmek için büyük çaba harcamıştı.

Wax'in burayı sevdiğini herkes biliyordu.

Beş gençten oluşan grup kısa süre sonra, kıdemli Terris büyüklerinin makamlarının bulunduğu Synod Konağı'na yaklaştı. Telsin, seçtiği bir pencereyi dinlemek üzere hızla ileri atılırken diğerlerinin beklemesi için elini salladı. Wax kendini gergin bir şekilde etrafına bakınırken buldu. Akşam

oluyor ve orman kararıyordu ama *birileri* buradan geçebilir ve onları görebilirdi.

Kendi kendine *fazla endişelenme*, dedi. Diğerleri bu yüzden onunla dalga geçerek yabancı muamelesi yapıyordu. Ablası da bir yabancıydı, ama onu kabullenmişlerdi. Wax, tıpkı ablası gibi bu maskaralığa katılma gereği duymuştu. Belki bu sayede onu aralarına alırlardı. Kim bilir?

Şakaklarından yanaklarına doğru ter akıyordu. Kwashim, tamamen kayıtsız bir edayla yakınlardaki bir kütüğe yaslanmıştı. Kızın yüzüne, Wax'in ne kadar gergin olduğunu gördükçe alaycı bir sırıtış yayılıyordu. Forch gölgeler içinde duruyordu, çömelmemişti ama *pas tutası* gösterdiği duygu yoğunluğu sayesinde dışarıdan bakan biri tarafından ağaç sanılabilirdi. Idashwy'ye, kocaman gözlerine baktı, ama kız kızararak bakışlarını kaçırdı.

Telsin gizlice yanlarına döndü. "İçeride."

Wax "Orası büyükannemizin makamı," dedi.

Telsin "Elbette öyle," dedi. "Acil bir durum sebebiyle makamına çağrıldı, değil mi Idashwy?"

Suskun kız başını salladı. "Onu meditasyon odamın önünden koşarak geçerken gördüm."

Kwashim sırıttı. "Öyleyse izlemeyecek."

Wax "Neyi?" diye sordu.

Kwashim, "Teneke Kapı'yı," dedi. "Şehre girebiliriz. Her zamankinden daha kolay olacak!"

Wax dehşet içinde önce Kwashim'e, sonra da ablasına bakarak "Her zamankinden mi?" diye sordu. "Bunu *daha önce* yaptınız mı?"

Telsin, "Elbette," dedi. "Köyde güzel içki bulmak zor. İki cadde ötede ise harika barlar var."

Forch önce çıkarak "Sen bir *yabancısın*," dedi. Kelimeler ağzından yavaş yavaş, tane tane çıkmıştı. Sanki söylemek istediği her kelimeyi tartıyor gibiydi. "Kapıdan geçmemiz seni neden ilgilendiriyor? Baksana, titriyorsun. Neden korkuyorsun? Hayatının çoğunu orada geçirdin ya."

Sen demişlerdi, siz değil. Ablası istediği her grup içinde kendine nasıl yer bulabiliyordu? Kendisi neden hep dışarıda kalmak zorundaydı?

Wax, "Titremiyorum," dedi Forch'a. "Sadece belaya bulaşmak istemiyorum."

Kwashim "Bizi *ispiyonlayacak*," dedi.

"Böyle bir şey yapmayacağım," *En azından bu sebeple ispiyonlamayacağım*, diye düşündü.

Telsin, ormanın içindeki grubu Teneke Kapı'ya –bu, on altı metale ithaf edilen Terris simgeleriyle süslenmiş taştan yapılma bir kemer için harika bir isimdi– yönlendirerek "Haydi gidelim," dedi.

Wax, kapının ötesinde başka bir dünya gördü. Caddeler boyunca gaz lambaları yanıyor, satılmamış nüshaları koltuk altlarına sıkıştırmış gazete satan çocuklar geceyi geçirmek üzere evlerine doğru yürüyordu. İşçiler içkilerini içmek üzere barlara yönelmişti. Bu dünyaya aslında hiç adım atmamıştı; takım elbiseler, havyar ve şarapla dolu, havalı bir malikânede büyümüştü.

Bu basit hayatın bir yönü onu çekiyordu. Belki *onu* burada bulabilirdi. Asla bulamadığı şeyi. Kendinden başka herkesin sahip olduğunu düşündüğü ama adını bir türlü koyamadığı şeyi.

Diğer dört genç Wax ve Telsin'in büyükannelerinin yaşadığı, bu saatlerde genellikle içinde kitap okuduğu ve pencerelerine gölgeler düşmüş binayı geçerek hızlı adımlarla şehre girdi.

Wax adım atmadı. Aşağı baktı, cübbesinin kollarını sıvadı ve taktığı metalakıl bileklikleri ortaya çıkarttı.

Telsin "Geliyor musun?" diye seslendi.

Wax cevap vermedi.

"Elbette gelmiyorsun. Belaya bulaşma riskini asla almazsın."

Forch ile Kwashim'i arkasına takarak ilerledi. Wax tereddüt etti, terliyordu. Bu kadar küçük bir şey nasıl olurdu da kendisi için bu kadar zor olabilirdi?

Diğerleri devam etti ama Idashwy şaşırtıcı bir şekilde durdu. Suskun kız döndü ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

Wax kendi kendine, *bunu yapabilirim*, dedi. Matah bir şey *değil*. Ablasının eleştirisi zihninde yankılanıyordu, kendini adım atmaya ve Idashwy'ye katılmaya zorladı. Kendini bir an kötü hissetse de kızın utangaç gülümsemesinin tadını çıkararak yanına indi.

"Acil durum neydi?" diye sordu.

"Hı?"

"Büyükannemin çağırılmasına sebep olan acil durum?"

Telsin omuzlarını silkti ve Terris cübbesini çıkarttı. Wax, ablasının normal bir etek ile gömlek giydiğini gördüğünde şoke oldu. Telsin cübbeyi çalıların içine sakladı.

"Fazla bilgim yok," dedi. "Büyükanneni Synod Konağı'na koşarken gördüm ve Tathed'in ne olduğunu sorduğunu duydum. Acil durum gibi bir

şey vardı sanırım. Bunun üzerine ablana bir not gönderdim. Bu gece çıkmayı planlıyorduk zaten. Bana iyi bir fırsatmış gibi geldi."

Kaşlarını çatan Wax, omzunun üzerinden geriye bakarken "Ama acil durum..."dedi.

Idashwy "Polis müdürlerinden birinin onu sorgulamaya gelmesi ile ilgili bir şeydi," dedi.

Polis mi?

Kız, "Gidelim Asinthew," diyerek elini tuttu. "Büyükannen gelen yabancıyla işini kısa kesecektir. Şu anda dönüşe geçmiş bile olabilir!"

Wax donakaldı.

Idashwy ona baktı. Bu gözler düşünmesini zorlaştırıyordu. Kız "Haydi," dedi. "Dışarıya çıkmak tam olarak suç bile sayılmaz. Hem sen buralarda on dört yıl *yaşamadın mı*?"

Pas tutası.

"Gitmem gerek," dedi ve arkasını dönerek ormana koştu.

Wax onu bırakırken Idashwy afalladı ve olduğu yerde kaldı. Wax ormana girdi ve Synod Konağı'na doğru koşmaya devam etti. İçinden bir ses *"Artık senin bir korkak olduğunu düşünecek,"* diyordu. *Hem de hepsi.*

Wax, büyükannesinin makamının penceresinin önünde kayarak durdu, kalbi küt küt atıyordu. Duvara yaslandı ve evet, içeriden gelen sesleri *duyabiliyordu.* Pencere açıktı. Terris halkı doğa kokusunu severdi.

Büyükanne içeride "Biz kendi güvenliğimizi kendimiz sağlarız memur bey," diyordu. "Bunu biliyorsunuz."

Wax uzandı ve içeriye bakmaya cüret etti. Büyükannesi, masasında oturuyordu. Örülü saçları ve tertemiz cübbesiyle Terris mükemmelliğinin resmiydi.

Masanın karşısındaki adam polis kepini saygı göstergesi olarak koltuk altında tutuyordu. Solgun bıyıkları ve göğsünde onun bir komutan ve dedektif olduğunu gösteren nişanları olan yaşlıca bir adamdı. Yüksek rütbeli. Önemli biri.

Wax, içinden *"Evet!"* dedi, bu esnada notlarına ulaşmak için cebini karıştırıyordu.

"Terris, kendi güvenliğini kendisi sağlıyor," dedi polis, "Zaten pek az güvenlik sorunu yaşanıyor."

"Buna ihtiyaç duymuyorlar."

"Muhbirim—"

"Bir muhbirin var demek?" diye sordu büyükanne. "Bunun isimsiz bir ihbar olduğunu sanıyordum."

Polis, masanın üzerine bir şey koyarak "İsimsiz, evet," dedi. "Ama bunun basit bir 'ihbar'dan fazlası olduğunu düşünüyorum."

Wax'in büyükannesi kâğıdı aldı. Wax, orijinal metni elinde tutuyor, azalan ışıkta detaylı listeyi gözden geçiriyordu.

Penceresinin arkasında asılı, duman kokan bir gömlek.

Yanmış binanın dışındaki ayak izleri ile uyuşan boyutta çamurlu botlar.

Yatağının altındaki sandıktaki yağ şişeleri.

Liste, bir düzine ipucu ve bilgi içeriyordu, hepsi de ay başında yemek köşkünü yakan şahsın Forch olduğunu işaret ediyordu. Wax titiz çalışmıştı ve polislerin bulgularını ciddiye alması onu heyecanlandırmıştı.

Büyükanne "Garip," dedi, "Ama bu listede hâkimiyet alanımıza müdahale etmeniz için geçerli bir sebep göremiyorum komutan."

Polis hafifçe eğildi. "Yangını söndürmek için gönderdiğimiz ekibi geri çevirmekte bu kadar seri davranmamıştınız."

"Hayat kurtaracak yardımlara her zaman açığım," dedi büyükanne. "Ama can almak için yardıma ihtiyacım yok. Teşekkür ederim."

"Sebep aslında bu Forch'un Çiftsoylu olması değil mi? Sahip olduğu güçlerden mi korkuyorsunuz?"

Kadın adama kupkuru bir bakış attı.

Adam derin bir nefes çekerek "Büyüğüm," dedi. "Aranızda bir suçlu var—"

"Varsa bile," dedi kadın, "Bununla biz başa çıkacağız. Sizin hapishane adını verdiğiniz yıkım ve keder evlerini gördüm komutan. Size postayla ulaştırılan söylentiler ve kaynağı belirsiz hikâyeler yüzünden kendi halkımdan birinin oraya gönderilmesine izin vermeyeceğim."

Polis masaya doğru eğilerek nefes verdi. Masaya sert bir hareketle bir şey koydu. Wax ne olduğunu anlamak için gözlerini kıstı.

Polis sakince "Kundaklama olayları hakkında ne biliyorsunuz Büyüğüm?" diye sordu. "Bunlar genellikle bizim tabirimizle 'tamamlayıcı' suçlardır. Yangının sebebi bir hırsızlığı örtbas etmek, dolandırıcılığı gizlemek ya da ani bir öfke patlaması olabiliyor. Ayrıca evet, sokaklarda sadece bir şeyleri yakmaktan zevk alan ateş böcekleri de var. Ama önceden planlanmış bir yıkım... Aslında bunun gibi bir vakada yangın genellikle sadece başlangıçtır. Daha büyük bir şey geliyor Büyüğüm. Hepinizi üzecek, kahredecek bir şey."

Büyükanne dudaklarını büzdü. Polis, masanın üzerine koyduğu şeyden elini kaldırdı. Bu bir mermiydi.

Büyükanne, "Nedir bu?" diye sordu.

"Bir hatırlatıcı."

Büyükanne eliyle masayı süpürdü, mermi fırladı ve Wax'in arkasında saklandığı duvara çarptı. Wax sıçradı, sonra çömeldi. Kalbi küt küt atıyordu.

"Ölüm saçan araçlarınızı buraya getirmeyin," diye tısladı.

Polis hemen cevap vermedi. Wax, pencereden içeriye yavaşça göz attı ve adamı şapkasını başına geçirirken gördü. "O çocuk bir şeyleri tekrar yakarsa bana gönderin. Umarım çok geç olmaz. İyi akşamlar."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Polisin arkasına dönerek kendisini görmesinden endişe duyan Wax alelacele binanın yan tarafına hareketlendi. Adam arkasına bakmadı. Hızlı adımlarla yolu geçti ve akşamın gölgeleri içinde gözden kayboldu.

Ama büyükanne... İnanmamıştı. Göremiyor muydu? Forch bir suç işlemişti. Bu yanına mı kalacaktı? Neden—

Büyükanne, odanın içinden "Asinthew," dedi, bu Wax'in Terris adıydı. "Rica etsem odaya gelerek bana katılır mısın?"

Wax, önce ani bir korku, ardından utanç hissetti. Pas ve Harap! Ayağa kalktı. Pencereden içeri bakarak "Nasıl anladın?" dedi.

"Camdaki yansımadan evladım," dedi. Çay fincanını iki eliyle kavramıştı, ona bakmıyordu. "Buyur. Lütfen."

Ahşap yapının içinde, ön kapıya doğru ağır adımlarla ilerledi. Yakın zamandaki restorasyon sebebiyle oda ahşap cilası kokuyordu. Tırnaklarının arasında hâlâ cila vardı.

Odaya adım attı ve kapıyı kapattı. "Neden—"

Kadın nazikçe, "Lütfen otur Asinthew," dedi.

Wax masaya yaklaştı ama oturmadı. Ayakta kaldı, tam da polisin durduğu yerdeydi.

Büyükanne, polisin bıraktığı kâğıda hafifçe dokunarak, "Senin el yazın," dedi. "Sana Forch ile ilgili konunun kontrol altında olduğunu söylemedim mi?"

"Her zaman pek çok şey söylüyorsun. Bense kanıtlara dayanan gerçeklere inanırım büyükanne."

Vwafendal öne eğildi, ellerinde tuttuğu fincandan dumanlar tütüyordu. "Ah Asinthew," dedi nazikçe. "Buraya uyum sağlama konusunda kararlı olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

"O zaman akşam meditasyonunu yapmak yerine neden penceremi dinliyordun?"

Wax kızararak uzaklara baktı.

"Terris tarzı *nizam* ile alakalıdır evladım," dedi büyükanne. "Kuralları-mız olmasının bir sebebi var."

Bakışlarını tekrar kadına yönelten Wax, "Peki bina yakmak bu kurallara aykırı değil mi?" diye sordu.

Büyükanne, "*Elbette* öyle," dedi. "Ama Forch senin sorumluluğunda değil. Onunla konuştuk. Kendisi pişman. İşlediği suçun faili, yalnız başına çok fazla zaman geçiren ve yanlış yönlendirilmiş bir genç. Bazı gençlere ona arkadaşlık etmelerini söyledim. İşlediği suçun bedelini ödeyecek, ama bizim yöntemimizle. Bunun yerine bir hapishanede çürümesini mi izlemek istersin?"

Wax bir an için durdu, sonra iç çekti ve büyükannesinin masasının yanında duran sandalyeye çöktü. "Neyin doğru olduğunu bulmak istiyorum," diye fısıldadı, "Ve bulduktan sonra da uygulamak. Bu neden bu kadar zor ki?"

Büyükanne kaşlarını çattı. "Doğru ve yanlışı ayırt etmek kolay evladım. Şunu söyleyebilirim, bildiğin şeyi *seçmenin* yapman gereken—"

Wax, "Hayır," dedi. Sonrasında yüzünü buruşturdu. Büyükanne V.'nin sözünü kesmek pek akıllıca sayılmazdı. Asla sesini yükseltmezdi ama hoşnutsuzluğu bir fırtına gibi hissedilirdi. Wax daha yumuşak bir tonda devam etti. "Hayır büyükanne. Doğruyu bulmak kolay *değil*."

"Yöntemlerimiz arasında yazıyor. Derslerde her gün öğretiliyor."

"Bu sadece bir ses," dedi Wax, "Bir felsefe. Başka o kadar çok..."

Büyükanne masadan uzandı ve Wax'e dokundu. Kadının eli tuttuğu fincan sebebiyle sıcacıktı. "Ah Asinthew," dedi. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Sonuçta iki dünyalı bir çocuksun."

Wax, "İki dünya," diye aklından geçirdi, *ama evsiz*.

Büyükanne "Yine de sana söylenenleri dinlemelisin," diye devam etti. "Buradayken kurallara itaat edeceğin konusunda bana söz vermiştin."

"Deniyorum."

"Denediğini biliyorum. Tellingdwar ve diğer eğitmenlerinden olumlu raporlar alıyorum. Anlatılanları herkesten daha iyi öğrendiğini söylüyorlar, tüm hayatını burada geçirmiş gibi davranıyormuşsun. Gösterdiğin çaba nedeniyle seninle gurur duyuyorum."

Wax "İşe yaramıyor," dedi. "Diğer çocuklar beni kabul etmiyor. Onlara damarlarımda akan kanın kaynağını kanıtlamak için söylediğini yapmayı,

herkesten daha Terrisli olmayı denedim. Ama çocuklar... Asla onlardan biri olamayacağım büyükanne."

"Asla, gençlerin sıklıkla kullandığı bir kelimedir," dedi çayından bir yudum alan büyükanne. "Ama pek azı anlamını kavrayabilir. Bırak kurallar sana rehberlik etsin. Huzuru orada bulacaksın. Birileri inancını kıskanacaksa bırak kıskansın. Nihayetinde, meditasyon sayesinde bu hislerinden kurtulacaklar."

Wax kendini "Belki de birkaç kişiye benimle arkadaşlık etmelerini söyleyebilir misin?" diye sorarken buldu. Ağzından çıkan kelimelerin zayıf tınısından dolayı utanmıştı. "Forch için yaptığın gibi."

"Bunu değerlendireceğim," dedi büyükanne. "Söyleyeceklerim bu kadar. Bu düşüncesiz davranışını rapor etmeyeceğim Asinthew, ama sen de Forch'a karşı beslediğin anlamsız takıntını kenara bırakacağına dair söz vereceksin."

Wax ayağa kalkmak üzere hareketlendi, o esnada bir şeye basarak kaydı. Eğildi. *Mermi.*

Büyükanne, "Asinthew?" dedi.

Kurşunu avucunun içine aldı, elini yumruk yaptı ve kalktı. "Akşam duasına geç kaldım."

* * *

Kulübenin önünde duran Tellingdwar akşam duasının son kısımlarına gelirken, "Metal yaşamınızdır," dedi.

Wax yoğunlaşarak diz çöktü, sözleri dinliyordu. Etrafında huzur içindeki Terris halkı sıra sıra eğilmiş, inançlarının kadim tanrısı Muhafaza'ya methiyeler düzüyordu.

"Metal ruhunuzdur," dedi Tellingdwar.

Bu huzurlu dünyada her şey mükemmeldi. Wax neden burada bulunmasının bile bu ortamı kirlettiğini düşünüyordu ki? Hepsi bembeyaz birer tuvaldi, kendisi ise bu tuvaldeki bir leke.

Tellingdwar "Bizi korursun," dedi, "Biz de senin oluruz."

Wax aklından, "*Bir kurşun,*" diye geçirdi. Metal parçası hâlâ avcunun içindeydi. *Uyarı amacıyla neden bir kurşun bırakmıştı? Bu ne anlama geliyordu?* Garip bir simgeydi. Polisin, bu ve benzeri silahların Terris'te yasak olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Dualar bitti, gençler, çocuklar ve yetişkinler doğrulup vücutlarını esnetmeye başladı. Neşeli bir etkileşim vardı ama yat borusu çalmak üzerey-

di, bu da gençlerin evlerine –Wax düşünüldüğünde yurt binasına– dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Wax yine de dizlerinin üzerinde kaldı.

Tellingdwar, insanların diz çökmek için kullandığı minderleri toplamaya başladı. Kafası tıraşlı, cübbesi ise parlak sarı ve turuncu renkteydi. Wax'in oradan ayrılmadığını fark ettiğinde elleri dolu hâlde durdu. "Asinthew, iyi misin?"

Wax yorgun bir edayla başını salladı, ayakları üzerinde doğruldu, diz çökmekten bacakları uyuşmuştu. Çıkışa yöneldi, ama bir an tereddüt etti. "Tellingdwar?"

"Efendim Asinthew?"

"Köy'de hiç büyük bir suç işlendi mi?"

Kısa boylu adam, kollarının altındaki minderlerle donakaldı. "Bunu sorma sebebin nedir?"

"Merak."

"Endişe etmene gerek yok. Bu, uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce olan şey *neydi?*"

Tellingdwar minderleri toplamaya eskisinden daha hızlı bir şekilde devam etti. Bir başkası olsa belki bu soruyu cevaplamaktan kaçınabilirdi, ama Tellingdwar oldum olası dürüst bir insandı. Bu, klasik bir Terrisli davranışıydı. Bir sorudan kaçınmak, gözünün içine baka baka yalan söylemek kadar kötüydü.

"Hâlâ bunun hakkında fısıldaştıklarına şaşırmadım," dedi Tellingdwar. "Geçen on beş yıl, dökülen kanı temizlemeye yetmemiş sanırım. Yine de söylentilere inanma. O gün yalnızca bir kişi öldü. Bir kadın. Kocası tarafından öldürüldü. İkisi de Terrisliydi," Tereddüt etti. "İkisini de tanırdım."

"Onu nasıl öldürdü?"

"Bunu bilmiyor musun?"

"Sadece söylentiler..."

Tellingdwar iç çekti. "Basit bir cinayetti Asinthew. Tabancayla öldürmüş. Dışarıdan getirdiği bir silahla. Silahı nasıl aldığını bilmiyoruz," Tellingdwar başını salladı, minderleri odanın yanındaki bir bölmeye bıraktı. "Şaşırmamış olmamız gerekirdi sanırım. Erkekler her yerde aynı Asinthew. Bunu aklından çıkarmamalısın. Cübbe giydiğin için kendini bir başkasından üstün görmemelisin."

Bir sohbeti derse çevirme konusunda Tellingdwar'a güvenebilirdiniz. Wax başını salladı, yurt binasına doğru hareketlenerek gecenin içinde kayboldu. Yukarıda gök inliyordu, yağmur başladı, ama henüz sis oluşmamıştı. Wax, başı önde yürürken ellerini cübbesinin ceplerine soktu.

Erkekler her yerde aynı Asinthew... Erkeklerin canavarca davranışları engellenemiyorsa burada öğrendiklerinin ne anlamı vardı?

Erkekler yatakhanesine ulaştı. Ortalık sessizdi. Yat borusundan hemen sonrasıydı, Wax başını eğerek yurt müdüründen özür diledi ve koridorda hızla koşarak odasına yöneldi. Wax'in anne babası kendisine ait bir oda tahsis edilmesi için ısrarcı olmuştu, zira soylu kanına sahipti. Bu talep sadece Wax'i diğer çocuklardan ayırmaya yaramıştı.

Silkelenerek cübbesini çıkarttı ve açık dolabının içine fırlattı. Buraya ait olmadığının bir başka anımsatıcısı olan eski kıyafetleri dolapta asılıydı. İçinde, cübbeden daha rahat ettiği pantolon ve gömleğini üzerine geçirdiği sırada yağmur penceresini dövmeye başladı. Lambasını kıstı ve akşam okuması yapmak üzere kitabını açtı.

Dışarıda gökyüzü boş bir mide gibi gümbürdüyordu. Wax birkaç dakika boyunca okumayı denedi, sonunda kitabı fırlattı, neredeyse lambasını deviriyordu, ayağa kalktı. Pencereye yürüdü, perdeleri kenara itti ve dışarıda akan suyu izlemeye koyuldu. Yağmur, gölgelik yüzünden yapraklar ve kolonların üzerine parça parça düşüyordu. Uzandı ve dışarıyı daha iyi seyredebilmek adına lambasını söndürdü.

Zihninde taklalar atan düşünceler içinde yağmuru izledi. Yakın gelecekte bir karar vermesi gerekecekti. Büyükannesi ile akrabaları arasında anlaşma sebebiyle Köy'de bir yıl geçirmesi gerekiyordu ve daha bir ay geçmişti. Bu süre sonunda kalıp kalmama kararı kendisine aitti.

Dışarıda kendisini ne bekliyordu? Beyaz masa örtüleri, burunlarından konuşan insanlar ve yapmacık davranışlar. Politika.

Peki onu burada bekleyen neydi? Nefret edeceği bir hayat ya da zihin uyuşturan tekrarlar dizisi. Gün be gün... Ve...

Dışarıda, ağaçların orada hareket eden biri mi vardı?

Wax kendine geldi ve soğuk cama yaslandı. Islak orman içinde birileri ağır aksak *yürüyordu*, duruşu ve vücut yapısıyla ona tanıdık gelen, gölgeler içinde biri. Sanki ağır bir şey taşıyormuş gibi durdu. Forch yurt binasına baktı, sonra yürümeye devam ederek gecenin içinde gözden kayboldu.

Demek ki geri gelmişlerdi. Sandığından daha çabuk dönmüşlerdi. Telsin'in yurda gelmesindeki sebep neydi? Pencereden içeri girecek, sonra da yat borusundan önce burada olduğunu mu iddia edecekti? Hem yurt müdürü onu görmeyecek miydi? Ya odalarını birileri kontrol ettiyse ne olacaktı? Yerlerinde olmadıklarının anlaşılmasından endişe etmiyor muydu?

Wax arkadan gelen iki kızı görüp göremeyeceğini merak ederek bekledi, ama kimseyi görmedi. Sadece Forch vardı ve gölgelerin içinde kaybolmuştu. Yurda gelmiyordu, orası kesindi. Nereye gidiyordu?

Wax'in aklından hemen *başka bir kundaklama* diye geçti. Ama bu yağmur altında bunu başaramazdı, değil mi?

Wax duvarında sessizce tıkırdayan saatine baktı. Yat borusunun üzerinden bir saat geçmişti. Yağmura bakarak bunca zaman geçirdiğini fark etmemişti.

Kendisini, *Forch benim sorunum değil*, diye düşünmeye zorladı. *Büyükanne ısrarcı, bu adamı görmezden geleceğim.* Yatağına uzanmak üzere hareketlendi, ama kendisini oda içinde volta atarken buldu. Yağmurdu dinliyordu ve gergindi, kendini hareket etmekten alıkoyamıyordu.

Yat borusu...

Bırak kurallar sana rehberlik etsin. Huzuru orada bulacaksın.

Pencerenin yanında durdu. Sonra iterek açtı ve dışarıya atladı, çıplak ayaklarıyla ıslak ve taşlı zemine indi. Tökezleyerek ilerledi, başından aşağı sular akıyor, gömleğinin sırtından aşağı süzülüyordu. Forch hangi yöne gitmişti?

Bir yöne ilerledi, yontulmuş yekpare sütunlara benzeyen devasa ağaçları geçti. Yağan yağmur ve akan suyun sesi her şeyi bastırıyordu. Forch'u gördüğü ağacın yakınında, çamurun içinde bir bot izine rastladı. İzi görmesi için iyice eğilmesi gerekmişti. Pas tutası! Hava kararıyordu.

Peki ya şimdi? Wax etrafına bakındı. *İşte*, diye düşündü. *Depo salonu.* Artık kullanılmayan eski yurt binası, Terris halkının fazla mobilya ve halılarını depoladığı yere dönüştürülmüştü. Yakmak için harika bir binaydı değil mi? İçeride yangın çıkarılabilecek çok sayıda malzeme vardı ve bu yağmurda kimse yangın çıkmasını beklemezdi.

Yağmur altında ilerlerken *Büyükanne onunla konuştu*, diye düşündü. Yerdeki yaprak ve yosunları tekmelerken ayağı üşüdü. Yapanın *o olduğunu öğrenecekler.* Umurunda mı değildi? Başını belaya mı sokmaya *çalışıyordu?*

Wax, eski yurt binasına ulaştı. Üç katlı bina, gecenin zifiri karanlığında dev gibi görünüyordu. Saçaklarından dalga dalga sular akıyordu. Kapıyı denedi, elbette kilitli değildi. Burası Köy'dü. İçeri girdi. Ya yanılıyorsa? Gördüğü gölge ya Forch değilse? O olsa dahi elinde yurda yat saatinden sonra gelmesi dışında işlediği suça dair kanıt yoktu. Bu işten bir şey çıkmazsa ne olacaktı?

Wax diz çökmüş hâlde karanlık koridorun zeminini yoklarken kendi kendine, *öyleyse odana dön*, dedi. *Ve bu gece hiçbir şey ters gitmediği için mutlu ol.*

İşte. Zeminde bir su birikintisi. Buraya kısa süre önce biri *girmişti*. Emekleyerek devam etti, ayak izlerine birbiri ardına, ta ki merdivenlere ulaşana dek dokundu. Hızla önce ilk kata sonra ikincisine tırmandı. Yukarıda ne vardı? En üst kata ulaştı ve gözlerini kıstı. İleride ışık vardı. Wax, ortasında bir halı bulunan koridor boyunca süründü, masa üstünde yanan bir dizi mum olduğunu sonradan anladığı ışığa, içinde darmadağın mobilyaların olduğu kalın perdeli odaya yaklaştı.

Wax muma doğru ilerledi. Işık titreşti, incecik ve tek başına duran bir mumdu. Forch bunu neden burada bırakmıştı? Amacı—

Wax'in sırtına ağır bir nesne çarptı. Acı içinde nefesini tuttu. Bu çarpma onu ileriye fırlatmış, üst üste konulmuş sandalyelere çarpmasına sebep olmuştu. Arkasında zeminde yankılanan bot sesleri duydu. Wax kendini yana atmayı başardı ve yerde yuvarlanırken Forch elindeki uzun odunla vurarak sandalyeleri kırdı.

Wax tökezleyerek ayağa kalktı, omuzları titriyordu. "Forch! Her şey yolunda. Sadece konuşmak istiyorum," Sırtı duvara çarptığında yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak zorunda—"

Forch cevaben odunu savurdu. Wax ciyaklayarak eğildi ve koridora kaçtı. Forch onu takip ederken "İmdat!" diye bağırdı. "*İMDAT!*"

Wax, merdivenlere doğru kaçmayı amaçlamış ama bir şekilde yönünü şaşırmıştı. Şu anda merdivenlerin aksi yönüne doğru koşuyordu. Koridorun sonundaki bir kapıyı omzuyla çarparak açtı. Bu onu üst kattaki toplantı odasına götürecekti, tabii iki yurt binasının da planı aynıysa. Acaba sonunda bir dizi merdiven daha var mıydı?

Her hâlükârda dar bir koridorda Forch tarafından kapana kıstırılmaktan iyiydi. Wax kapıyı açtı ve bir düzine mumun aydınlattığı odaya girdi. Üst üste istiflenen eski masalar, odanın merkezinde bir alan yaratmıştı, sanki dinleyicileri barındıran bir odaydı.

Orada, odanın ortasında etrafı mumlarla aydınlatılmış bir erkek çocuğu yüksek bir ahşap plaka üzerinde bağlı duruyordu. Gömleği yırtılmıştı ve yerdeydi. Bağırdı, çırpındı ve kendini tutan bağlara karşı zayıf kurtulma girişimlerinde bulundu. Wax tökezleyerek durdu, çocuğu aldı. Yakındaki masada bir dizi parlak bıçak duruyor, çocuğun göğsündeki kesiklerdense kan sızıyordu.

Wax "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Arkalarından Forch girdi ve bir "klik" sesiyle kapıyı kapattı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Wax dönerek, "*Lanet* olsun," dedi. "Forch, senin neyin var?"

Genç adam yumuşak bir sesle "Bilmiyorum," dedi. "İçinde ne olduğunu görmek istedim. Anlıyor musun?"

"Kızlarla birlikte gitmiştin, yani suç mahallinde olmadığına dair kanıtın var. Eğer odanın boş olduğu anlaşılırsa kızlarla birlikte olduğunu söyleyeceksin. Gerçek suçunu gizlemek adına üstlendiğin basit bir ihlal. Pas tutası! Ablam ve diğerleri buraya geri geldiğini bilmiyorlar bile değil mi? Oradalar, sarhoşlar ve gittiğinin farkında bile değiller. Yanlarında olduğuna yemin—"

Forch, mum ışığını yansıtan gözlerini yukarıya kaldırdığında ortaya çıkan ifadesiz yüzünü gören Wax konuşmayı kesti. Elinde bir avuç çivi vardı.

Doğru. Forch bir—

Wax bağırdı ve Forch'un elindeki çiviler Allomansi ile İtilerek bir bir fırlarken kendini mobilya yığınının içine attı. Wax sırtının üstünde hızla hareket etti. Metal. Metale ihtiyacı vardı.

Çelik yakmayalı aylar olmuştu. Büyükanne Terris kanını kucaklamasını istemişti. Kollarını kaldırdı ve boş olduklarını gördü. Bileklikleri...

Aklından, *odanda geri zekâlı*, diye geçirdi. Pantolon cebini karıştırdı. Yanında her zaman...

Bir kese metal parçası taşırdı. Kendisine ulaşmak için masa ve sandalyeleri sağa sola savuran Forch'tan uzaklaşmaya çalışırken keseyi açtı. Arka planda, esir tutulan oğlan inliyordu. Metal parçalarını almaya çalışan Wax'in parmakları titredi ve en sonunda kese elinden düştü, metal parçaları odaya saçıldı. Çaresizce Forch'a atıldı, o esnada adamın bir masa üzerindeki metal çubuğu kendisine doğru fırlattığını gördü.

Wax eğilmeye çalıştı. Çok yavaş kaldı. Çelikitme ile hızlanan çubuk göğsüne çarparak onu geriye fırlattı. Forch tökezleyerek homurdandı. Allomansisini yerli yerinde kullanamıyordu, dengesini bile düzgün bir şekilde sağlayamamıştı. İtmesi Wax'e etki ettiği kadar kendisini de geriye fırlatmıştı.

Wax inleyerek duvara çarptı ve içinde bir şeylerin *kırıldığını* hissetti. Nefesini tuttu, dizleri üzerine çökerken gözleri kararıyordu. Oda çalkalanmaya başladı.

Kese. Keseyi al!

Yerde çılgınca keseyi arıyor, güç bela düşünebiliyordu. O metale ihtiyacı vardı. Parmakları metale temas etti, metale odaklanırken görüşü yavaşça

yerine geldi. Keseyi heyecanla aldı ve bağını çözdü. Metal parçalarını yutmak için keseyi kafasına dikti.

Tepesinde bir gölge belirdi ve karnını tekmeledi. Ağzında henüz küçücük bir parça metal varken kırık kemiği onu yüzüstü bıraktı ve çığlık attı. Forch eline vurarak keseyi düşürdü, metal tozlarını dağıttı ve onu ayağa kaldırdı.

Adam, olduğundan daha kalıplı duruyordu. Metalakıl kullanmalıydı. Wax'in beyninin çılgına dönmüş tarafı adamın bilekliklerini İtmeyi denedi, ama Ferusimyasal metalakıllar Allomansiden çok zor etkilenmek gibi kötü bir şöhrete sahipti. İtmesi hemen hiçbir işe yaramamıştı.

Forch Wax'i açık pencereden dışarı savurdu, onu boynundan tutuyordu. Yağmur Wax'i sırılsıklam etti, güçlükle nefes alıyordu. "Lütfen... Forch..."

Forch onu bıraktı.

Wax, yağmurla birlikte düştü.

Üç kat aşağı, vişne ağacının ıslak çiçeklerini dağıtarak.

İçinde yanan çelik hayat buldu ve göğsünden çıkan mavi çizgiler yakındaki metal kaynaklarına ulaştı. Hepsi yukarıdaydı, aşağıda hiç metal yoktu. Kendini kurtarmak için İtebileceği hiçbir şey yoktu.

Cebindeki bir parça dışında.

Wax, havada çırpınırken parçayı çaresizce İtti. Cebinden fırlayan, bacağı boyunca ilerleyen ve ayağının yan tarafını çizen metal hızla yere yöneldi. Wax, metal parçası yere çarptığı anda yavaşlayarak havada sarsıldı.

Islak kaldırım taşlarına ilk çarpan yeri ayaklarının dışı oldu. Acı, yıldırım hızıyla vücuduna yayıldı. Sırt üstü yere düştü, sarsılmıştı ama hayattaydı. İtişi onu kurtarmıştı.

Yağmur damlaları yüzüne düşüyordu. Bekledi, ama Forch işini bitirmek üzere geri gelmedi. Adam pencerenin kepenklerini çarparak kapattı, belki de dışarıdan birilerinin mum ışığını görmesinden endişe etmişti.

Wax'in vücudundaki her bir parça ağrıyordu. Yediği ilk darbe yüzünden omuzları, düşüşünden ötürü bacakları ve metal çubuk sebebiyle göğsü... Acaba kaç kaburgası kırılmıştı? Yağmur altında yattı, öksürüyordu. Sonrasında yuvarlandı ve hayatını kurtaran metal parçasını buldu. Çelikgörüşü sayesinde yerini kolayca tespit etmiş ve çamuru eşeleyerek parçaya ulaşmıştı.

Bu, polisin bıraktığı mermiydi. Eline yağan yağmur metali temizledi. Bunu cebine ne zaman tıkıştırdığını hatırlamıyordu bile.

Bunun gibi bir vakada yangın sadece başlangıçtır...

Yardım çağırmalıydı. Ama yukarıdaki çocuk kan kaybediyordu. Bıçaklar çekilmişti artık.

Daha büyük bir şey geliyor Büyüğüm. Hepinizi pişman edecek, kahredecek bir şey.

Wax aniden Forch'a karşı nefret hissetti. Burası mükemmeldi, huzurluydu. Güzeldi. Karanlığın burada var olmaması gerekirdi. Eğer Wax, beyaz tuvaldeki kara bir lekeyse bu adam kapkara bir çukurdu.

Wax ayakları üzerinde doğrularak kendini arka giriş kapısına, eski binanın içine atarken bağırdı. İki katı bilinci yarı açık hâlde tırmandı ve toplantı odasının kapısını savurarak açtı. Forch, ağlayan çocuğun tepesinde dikilmişti ve elinde kanlı bir bıçak vardı. Döndü, Wax onun tek gözünü, yüzünün yarısını gördü.

Wax, tek kurşununu ikisinin arasında fırlattı, metalin kaplaması mum ışığında parıldadı ve ardından var gücüyle *İtti*. Forch döndü ve İtişe karşılık verdi.

Karşı hamle etkisini hemen gösterdi. Mermi yarı yolda, Forch'un yüzüne santimetreler kala durdu. İkisi de geriye doğru sürükleniyordu ama Forch dayanabileceği bir masa bulmuştu ve artık sabit duruyordu. Wax sırtını kapının yanındaki duvara çarptı.

Forch gülümsedi, kasları kabardı, Metalaklından bedenine güç aktı. Bıçakların durduğu masadan metal çubuğunu aldı ve o anda çığlık atan, ezilmemek için karşı İtme hamlesi yapan Wax'e fırlattı.

Yeterince güçlü değildi. Forch *İtmeye* devam etti, Wax'in ise çok az metali vardı. Çubuk havayı yardı, Wax'in göğsünü ezmeye başladı ve onu duvarla kendi arasına sıkıştırdı.

Zaman dondu. Forch'un hemen önünde bir mermi havada asılı dururken mücadele ettikleri şey Wax'i milim milim ezen metal çubuktu. Göğsü acı içinde yanıyor, ciğerlerindeki hava boşalıyordu.

Burada ölecekti. Aptallığı yüzünden ezilecekti.

Sadece doğru olanı yapmak istiyorum. Neden bu kadar zor ki?

Forch sırıtarak bir adım attı.

Wax, altın gibi parıldayan mermiye odaklandı. Nefes alamıyordu. Ama o mermi...

Metal yaşamınızdır.

Bir mermi. Üç parça metal. Çekirdek.

Metal ruhunuzdur.

Kovan.

Bizi korursun...

Arkadaki tapa. Horozun vurduğu yer.

Mermi, çekirdek, kovan ve tapa, Wax'in gözünde üç çizgiye, üç parçaya bölündü. Üçüne de aynı anda odaklandı. Sonra metal çubuk onu ezerken iki parçayı serbest bıraktı..

Merminin arkasındaki tapayı itti.

Mermi ateşlendi. Forch'un Allomansisi tarafından İtilen kovan geriye sekerken mermi çekirdeği havayı yararak Forch'un kafatasına saplanana kadar ilerledi.

Wax yere yığıldı, metal çubuk uçup gitti. İki büklüm hâlde, güç bela nefes alarak yatarken yüzünden akan yağmur suları ahşap zemini ıslattı.

Sersemlemiş hâliyle alt kattan gelen sesleri duydu. İnsanlar bunca bağrışmaya ve sonrasında duyulan silah sesine nihayet yanıt veriyordu. Kendini ayağa kalkmaya zorladı, merdivenleri tırmanan Terrisli kadın ve erkekleri umursamadan oda içinde topallayarak ilerledi. Çocuğa ulaştı ve bağlarını çözerek onu serbest bıraktı. Çocuk, korku içinde kaçmak yerine Wax'in bacağına sıkı sıkı sarılarak ağlamaya başladı.

Odaya insanlar doluştu. Wax eğildi, ıslak zemindeki kovanı aldı, sonra doğrularak onlarla yüzleşti. Tellingdwar. Büyükannesi. Büyükler. Yüzlerindeki dehşeti hafızasına kazıdı ve o anda, yaşanan bu olay yüzünden ondan nefret edeceklerini fark etti. Ondan nefret edeceklerdi, çünkü Wax köylerine şiddet getirmişti.

Ondan nefret edeceklerdi, çünkü doğru olanı yapmıştı.

Forch'un cesedinin yanında durdu, bir elini kovanı saklamak için yumruk yaparken diğerini korku içinde titreyen çocuğun başına koydu.

"Kendi başımın çaresine bakacağım," diye fısıldadı.

YİRMİ DÖRT YIL SONRA

Sığınağın kapısını bir tekmeyle açıldı. Kapı, yerdeki tozları kaldırarak karşı duvara çarptı. Kapıyı tekmeleyen kişinin çevresi bir sis duvarıyla çevrelenmişti ve vücut yapısı belli oluyordu. Saçakları dalgalanan bir sis-paltosu ve elinde tuttuğu bir tüfek vardı.

Migs "Ateş!" diye haykırdı.

Grup, cephanesini boşalttı. Tepeden tırnağa silahlı sekiz adam eski barda kurdukları barikatın arkasından ateş açtı. Mermiler böcek sürüsü gibi uçuştu, ama uzun paltolu adama yaklaştıkça *yön değiştirdiler*. Mermiler duvarı dövdü, kapıda delikler açtı ve kapı çerçevesini parçaladı. Sis perdesinde izler bırakan mermilere rağmen kanun adamı mermilerin orta yerinde kaldı. Kederli bir karanlık içinde kılını dahi kıpırdatmadı.

Migs, ardı ardına umutsuzca ateş etti. Bir tabancasının şarjörü bittiğinde ikincisini aldı, o da tükendiğinde tüfeğini kavradı ve elinden geldiğince hızlı şekilde ateş etti.

Buraya nasıl gelmişlerdi? Pas tutası, bu nasıl *olmuştu*? Böyle olmaması gerekiyordu.

Gruptan biri, "İşe yaramıyor!" diye haykırdı. "Hepimizi öldürecek Migs!"

Migs, kanun adamına "Neden orada öyle duruyorsun!" diye bağırdı. "Adam gibi dursana!" diyerek iki el daha sıktı. "Derdin ne senin?"

Gruptan başka biri, "Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor olabilir," dedi. "Bu sayede arkadaşı arkamızdan gelerek bizi haklayabilir."

Migs duraksadı ve az önceki cümleyi söyleyen arkadaşına dönerek, "Hey, bu..." dedi. Yuvarlak yüz. Melon şapkaya benzeyen ama tepesi daha düz olan, sıradan, çeperli bir arabacı şapkası. Kimdi bu adam? Arkadaşlarını saydı.

Dokuz mu?

Migs'in yanındaki adam gülümsedi, şapkasıyla selam verdi ve suratının ortasına bir tane indirdi.

Her şey çok çabuk olmuştu. Arabacı şapkası takan eleman, Slink ile Guillian'ı göz açıp kapayıncaya kadar halletmişti. Sonra aniden uzak köşedeki iki adamın yanına gelmiş, düello değnekleriyle onları da yere sermişti. Migs dönerken –düşürdüğü silahı almaya çalışıyordu– kanun adamı uçuşan paltosuyla barikatın üzerinden sıçradı ve Drawers'ın çenesine bir tekme indirdi. Döndü ve tüfeğiyle diğer taraftaki adamlara nişan aldı.

Silahlarını attılar. Tepetakla olmuş bir masanın arkasına sığınan Migs, kan ter içinde diz çökmüştü. Silah seslerini duymayı bekliyordu.

Sesler gelmedi.

"Burası temiz yüzbaşı!" diye bağırdı kanun adamı. Bir grup polis, sisleri dağıtarak hızla odaya daldı. Dışarıda sabah güneşi her hâlükârda aynı şeyi yapacaktı zaten. Pas tutasıcalar. Gerçekten de bütün gece burada mı saklanmışlardı?

Kanun adamı, silahını Migs'e çevirdi. "O silahı yere bırakmak isteyebilirsin dostum," dedi sohbet edercesine.

Migs tereddüt etti. "Vur beni kanun adamı. Çok fazla pisliğe bulaştım."

Adam parmağı tetikte "İki polis vurdun," dedi. "Ama yaşayacaksın evlat. En azından asılmayacaksın. Silahını at."

Aynı sözleri dışarıdayken de söylemişlerdi. Migs bu sefer nedense onlara inanmıştı. "Neden?" diye sordu. "Kılınızı kıpırdatmadan buracıkta hepimizi harcayabilirdiniz. *Neden?*"

"Çünkü evlat," dedi kanun adamı. "açıkçası öldürmeye değmezsin," Arkadaş canlısı bir edayla gülümsedi. "Vicdanım yeterince yük taşıyor. Silahı bırak. Bunu bir şekilde halledebiliriz."

Migs silahı bıraktı ve ayağa kalktı. Ardından yerden elinde silahıyla kalkan Drawers'a işaret etti. Adam da isteksizce silahını bıraktı. Kanun adamı döndü, bir Allomantik sıçrama ile barikatı aştı ve kısa tüfeğini bacağındaki kılıfına yerleştirdi. Arabacı şapkası takan genç adam, kanun adamının yanına geldi, ıslık çalıyordu. Guillion'un en sevdiği hançeri almış gibiydi, zira fildişinden yapılma kını, cebinden taşıyordu.

Kanun adamı merdivenleri tırmanırken, "Bunlar sizindir yüzbaşı," dedi.

Polis yüzbaşısı dönerek, "Kayıtlara geçmesi için söylemiyorsun değil mi Wax?" dedi.

Kanun adamı "Maalesef hayır," diye yanıtladı. "Bir düğüne katılmam gerekiyor."

"Kimin düğünü?"

"Maalesef benim."

Yüzbaşı, "*Evleneceğin* günün sabahında operasyona mı katıldın?" diye sordu.

Kanun adamı Waxillium Ladrian kapı eşiğinde durdu. "Benim fikrim değildi," dedi. Polislere ve çete üyelerine bir kez daha selam verdi ve sislerin içinde kayboldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Waxillium Ladrian bardan bozma sığınaktan dışarı inen merdivenleri, yolları kapatan kahverengi üniformalı polislerin yanından geçerek hızlı adımlarla aştı. Sisler çoktan dağılmaya başlamış ve varlıklarını sonlandıracak şafak sökmeye başlamıştı. Gömleğinin manşetini delen ve ceketinden çıkan, ardında da hatırı sayılır boyutta bir delik bırakan kurşunun geçtiği kolunu yokladı. Önemli olmadığını düşündü.

Arkasında ona yetişmeye çalışan Wayne, "Hey!" diye seslendi. "Nefis plandı değil mi?"

Wax "Her zamanki planlardan biriydi," dedi. "Dikkat dağıtıcı unsur yine bendim."

Wayne, "Adamların sana ateş etmesi benim suçum değil ki," dedi arabaya ulaşmalarına yakın. "Mutlu olmalısın, yeteneklerini kullanıyorsun, bizim morukların dediği gibi, yapman gerekeni yapıyorsun."

"Yeteneğimin hedef tahtası olmaktan ibaret olmamasını tercih ederim Wayne."

Arabacı, Wax için kapıyı açarken arabaya yaslanarak, "Eee, elindekiyle yetineceksin," dedi. "Bu yüzden tenceremde pişen yemeğin içinde hep bir parça sıçan olur..."

Wax araca baktı. Kaliteli minderleri ve zengin döşemeleri vardı, ama binmedi.

Wayne "İyisin değil mi?" diye sordu.

"Elbette iyiyim," dedi Wax. "Bu benim ikinci evliliğim. Oldukça tecrübeli sayılırım."

Wayne sırıttı. "Ha, o iş öyle mi oluyor? Çünkü tecrübelerime göre evlilik, insanın yaptıkça daha da beceremediği bir şey. Bir de yaşamak var tabii."

"Wayne, az daha mantıklı bir şey söyleyecektin."

"Lanet olsun. Bilge görünmeye çalışıyordum."

Wax araca bakarak durdu. Arabacı boğazını temizledi. Kapıyı Wax için açık tutuyordu.

Wayne "Doğruca şirin hapishaneye," dedi.

Wax araca binmek üzere eğilirken "Bu kadar duygusal olma," dedi.

Arkadan biri "Lord Ladrian!" diye seslendi.

Wax omzunun üzerinden geriye baktı ve koyu kahverengi takım giyen, papyonlu ve iki polis arasında itilip kakılan uzun boylu bir adamı fark etti. Adam "Lord Ladrian," dedi. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Wax "Hepsi senin olsun," dedi. "Ama ben yokken."

"Ama—"

Wax, Wayne'e bakarak "Orada görüşürüz," dedi. Yere boş bir mermi kovanı bıraktı ve kendini gökyüzüne İtti. Neden arabada vakit kaybedecekti ki?

Göğsünde huzur verici bir şekilde çelik yanarken kendini elektrikli lambaların aydınlattığı –gün doğmasına rağmen yanıyorlardı– bir sokağın yanından yukarı itti ve hızla göğe yükseldi. Tüm Elendel önünde uzanıyordu. İsle lekelenmiş şehir devasaydı, binlerce farklı ev ve fabrika bacasından dumanlar tütüyordu. Wax yakınlarda kaba inşaatı bitmiş bir binanın demirlerini kullanarak kendini İtti, ardından birkaç seri sıçrama ile Dördüncü Oktant boyunca süzüldü.

Demiryolu açıklığını geçti, aşağıda sessizce bekleyen dizi dizi makineler vardı. Mesaisi erken başlayan işçiler geçerken onu izlediler. İçlerinden biri onu işaret etti; belki de sispaltosu dikkatini çekmişti. Elendel'de Sikkeci kuryeler sıklıkla karşılaşılabilen kişilerdi ve bu yüzden hızla uçan insanlar pek dikkat çekmezdi.

Birkaç zıplama sonrasında demiryolu ile bir dizi depoyu aştı. Wax, her sıçrayışında heyecanla doluyordu. Bunun kendisini hâlâ heyecanlandırabilmesi inanılmazdı. Yüzündeki serinlik ve bir takın tepesinde asılı kaldığı, kendini ağırlıksız hissettiği o an.

Ancak çok kısa süre sonra hem yer çekimi hem de yapılacak işler listesi kendisini yeniden hatırlattı. Sanayi bölgesinden ayrıldı ve o lanet olası mo-

torlu arabaların daha rahat ilerleyebilmesi için şose yollar yerine çakıl ve zift kullanılarak yapılan yolları şık yolları aştı. Firarist kilisesini cam ve çelikten yapılma devasa kubbesi sayesinde kolaylıkla fark etti. Weathering'de basit ahşap bir şapel yeterli oluyordu, ancak burada, Elendel'de bu yeterli olamazdı.

Binanın tasarımındaki en önemli nokta, ibadete gelen kişilerin gece vakti sisleri tamamıyla görebilmesiydi, şehirdeki şapellerin çoğunda bu tasarım vardı. Wax, insanların sisleri görmek isteseler yapmaları gereken tek şeyin dışarıya adım atmaları olduğunun bilincindeydi. Ama alaycı davranıyor da olabilirlerdi. Nihayetinde kubbe, çelik destekler arasına yerleştirilmiş cam bölmelerden yapılmıştı ve özel durumlarda sislerin içeriye girebilmesine olanak tanıyordu.

Kilisenin karşısında bulunan çatı üstü su deposuna indi. Yapıldığı yıllarda kilisenin kubbesi binayı çevreleyen yapılardan yüksek olabilirdi. Bu, ortaya güzel bir manzara çıkartırdı. Bugün ise gittikçe uzayan binalar sebebiyle kilise cüceleşmişti. Wayne, bu manzarayı bir metafor olarak kabul edebilirdi. Nahoş bir metafor.

Wax, su deposundan sıçradı ve kendini yere bıraktığı bir kovan ile yavaşlatarak caddeye indi. Kapıdaki araç sayısına bakılırsa konuklar gelmeye başlamıştı, Firarizmi benimsemiş kişilerin düğünleri ya gece ya da sabah erken saatte olurdu. Wax, caddede ilerlerken birkaç kişiye başıyla selam verdi. Merdivenleri tırmanırken ve kapıyı Çelikitme ile İterken tüfeğinin kınından kaymasına engel olamadı.

Steris, avluda hızlı adımlarla ilerliyordu. Beyaz, şık bir elbise giymişti. Bu elbise, dergilerin modaya uygun bulabileceği nitelikte olduğu için seçilmişti. Saçı ve makyajı, bu özel gün için profesyoneller tarafından yapıldığından, gerçekten de güzel görünüyordu, bu mantıkla şaheser niteliğindeki bir heykel de pek tabii güzel sayılabilirdi.

Wax girer girmez kadın ona baktı, sonra hızlı adımlarla yanına geldi. "Eee?"

"Ölmedim," dedi. "E'si bu."

Kadın saate baktı. "Geç kaldın," dedi. "Ama çok geç değil."

"Ben... özür dilerim desem?" Gitmesi için ısrar eden oydu. Aslında bunu bizzat o planlamıştı. Steris'le hayat böyleydi.

Steris "Elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim," dedi koluna girerek. Sıcaktı, ama biraz titriyordu. Wax, onu bir heykelle karşılaştırdığı için utandı. Steris mesafeli olabilirdi, ama duygusuz değildi.

"Operasyon nasıldı?" diye sordu.

"İyi gitti. Ölen olmadı," Odanın, hizmetkârı Drewton'ın beyaz damatlığını serdiği masanın bulunduğu yanına doğru kadınla birlikte yürüdü. "Evleneceğim günün sabahında bir operasyona katılmamın cemiyetin gözündeki imajımı perçinleyeceğinin farkında olmalısın."

"Hangi imaj?"

Sispaltosunu çıkarıp Drewton'a verirken "Eşkıya imajı," dedi. "Yabanlar'dan gelen, medeniyetten nasibini almamış, ibadethanede küfreden ve partilere silahla katılan cinsten biri."

Kadın, adamın koltuğa fırlattığı tüfeğine baktı. "İnsanların seninle ilgili algılarıyla oynamaya bayılıyorsun değil mi? Onları rahatsız hissettirmeyi, böylelikle onları dengesiz yakalamayı planlıyorsun."

"Tek eğlencem bu Steris," Drewton, yeleğinin düğmelerini çözerken gülümsedi. Drewton yelek ile gömleği çıkardığında yarı çıplak kaldı.

"Sanırım rahatsız hissettirmeye çalıştıkların arasında ben de varım," dedi Steris.

"Elimdekilerle idare ediyorum," dedi Wax.

"Tencerende pişen yemeğin içinde her zaman bir parça sıçan olmasının sebebi bu mu?"

Wax, kıyafetlerini Darrience'a verirken duraksadı. "Sana bunu da mı söyledi?"

"Evet. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştığına giderek ikna oluyorum," Kollarını kavuşturdu. "Küçük melez."

Wax, "Üzerimi değiştirirken odadan çıkmayacak mısın?" diye sordu eğlenerek.

"Bir saat içinde evleneceğiz Lord Waxillium," dedi. "Sanırım seni yarı çıplak görmeye dayanabilirim. Ayrıca, dipnot olarak belirtmek isterim ki *sen* Firarist'sin. Erdem benim değil, senin inanç sisteminin bir parçası. Öğrendiklerime göre bunun umurunda..."

Wax pantolonunun fermuarını indirdi. Steris, sırtını adama dönmeden önce bir an için kızardı. Bir süre sonra devam etti, sesi heyecanlıydı. "En azından uygun bir tören düzenlemeye ikna oldun."

Wax gülümsedi, iç çamaşırlarını toparladı ve Drewton'ın onu hızlıca tıraş etmesi için bekledi. Steris yerinden ayrılmadı, dinliyordu. Drewton Wax'in yüzündeki tıraş kremini temizlerken sordu, "Kolyeler sende mi?"

"Wayne'e verdim."

"Sen... *ne yaptın?*"

"Törende biraz kargaşa isteyebileceğini düşündüm," dedi Wax. Bu sırada Drewton'dan yeni bir pantolon alıyordu. Üzerine geçirdi. Yabanlar'dan döndüğünden beri beyaz giymemişti. Orada beyazı temiz tutmak zordu, beyaz giymenin güzelliği ise temiz olduğunda anlaşılıyordu. "İşe yarayabileceğini düşündüm."

"Ben *planlanmış* kargaşa istiyordum Lord Waxillium," diye cevabı yapıştırdı Steris. "Eğer bilinen, önlem alınmış ve kontrol altında tutulabilen bir kargaşaysa can sıkıcı olmaz. Wayne bu saydıklarımın tam aksi yönde duruyor, sence de öyle değil mi?"

Wax fermuarını çekti. Steris sesi duyar duymaz döndü, kolları hâlâ kavuşmuş hâldeydi ve bir an için duraksamamıştı bile, utandığını kabul etmeyi reddediyordu. "Neyse ki bende imitasyonları var."

"Evlilik kolyelerimizin *imitasyonlarını* mı yaptırdın?"

"Evet," Dudağını ısırdı. "Altı takım."

"*Altı mı?*"

"Dördü vaktinde elime ulaşmadı."

Wax, Drewton'ın gömleğini giydirmesine izin vermeden önce kadını takdir etti ve hayranlık duydu. Uşağının düğmeleri iliklemesine izin verdi, kol düğmelerini ise kendisi taktı. "Eşin, benzerin yok Steris."

"Teknik olarak Wayne'in de yok ve aslında bu çerçevede Harap'la aynı seviyede. Eğer iyice düşünürsen söylediğin şey pek de iltifat sayılmaz."

Wax pantolon askısını takarken gülümsedi, sonra Drewton'a yakasını düzeltmesine izin verdi. Uşağı işini yaparken dimdik duruyordu ve "Bunu anlamadım Steris," dedi. "Bazı şeylerin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı ciddi hazırlıklar yapıyorsun, sanki hayatın tahmin edilemez olduğunu biliyorsun ve bununla karşılaşmayı bekliyorsun."

"Yani?"

"Yanisi, hayat *tahmin edilemez*. Olası aksaklıklara karşı yaptığın hazırlıklar sadece başka diğer şeylerin yolunda gitmemesini garanti altına alıyor."

"Bu kaderci bir bakış açısı."

"Yabanlar'da yaşamanın yan etkisi," Kadına baktı, kıyafeti içinde muhteşem görünüyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve sol koluna sağ elinin işaret parmağıyla vuruyordu.

"Ben sadece... elimden geleni yaptığımda daha iyi hissediyorum," dedi sonunda Steris. "Hiçbir şey yolunda gitmese bile en azından *elimden geleni* yapmış olurum. Kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Aslında evet."

Drewton işini bitirerek geri çekildi. Takım elbise çok güzel bir siyah kravat ve yelekle tamamlanmıştı. Wax'in tercih ettiği üzere klasik bir modeldi. Papyon, satışçılar içindi. Ceketi giydi, ceketin kuyruğu bacaklarının arkasına değiyordu. Sonra, bir anlık tereddüdün ardından silahşor kemerini taktı ve Vindication'ı kılıfına yerleştirdi. Son düğününde üzerinde silah vardı, şimdi neden olmayacaktı ki? Steris onaylayarak başını salladı.

Son olarak ayakkabılarını giydi. Yeni bir çiftti. Korkunç derecede rahatsızlardı. "Yeterince geç kaldık mı?" diye sordu.

Steris, köşedeki saate baktı. "İki dakika içinde içeriye geçmeyi planlamıştım."

"Ah, ne hoş," dedi ve kolunu koluna taktı. "Yani sürpriz bir şekilde erken gidebiliriz. Çok geç kalmamış oluruz demek istemiştim."

Kadın adamın koluna yapıştı ve yan odadan kubbeli salona giden yolda, kiliseye uygun bir şekilde kendisine yön vermesine izin verdi. Drewton arkadan takip ediyordu.

"Devam etmek istediğine emin misin?" diye sordu Steris.

"Bir kez daha düşünmek ister misin?"

Steris hemen, "Kesinlikle hayır," diye yanıtladı. "Bu birliktelik hem hanem hem de kendim için oldukça faydalı."

Gerçekten de öyleydi.

Steris kapıda durdu. "Ama Lord Waxillium," dedi nazikçe, "tuzağa düşmüş gibi hissetmeni istemem. Bu birlikteliğin ortak alınmış bir karar olması benim için önemli. Eğer bunu yapmak istemiyorsan tercihine saygı duyarım."

Steris'in bu sözleri söylerken koluna tutunması, ağzından çıkan kelimelerin ulaştırdığı mesajı oldukça farklılaştırmıştı. Ama kadın bunun farkında değil gibiydi.

Wax, "Bu noktada vazgeçmek uygun olmaz," dedi. "Özellikle de hanenin parasını Ladrian Hanesini yeniden ayağa kaldırmak için harcadıktan sonra."

"Konu para olmamalı."

"Pardon," dedi Wax. "Ama *tek konu* para değil mi zaten?"

Steris duraksadı, sonra kızardı. "Elbette, haklısın."

"Her şey yolunda, Steris," dedi Wax daha da nazik bir tonda. "Bunu yapabilirim."

Steris cevap vermek üzere ağzını açtı, ama kapı tıklatıldı ve hemen ardından ikiliyi kontrol etmeye gelen Marasi'nin uzattığı başı gözüktü. Siyah

saçları ve Steris'ten daha yumuşak, yuvarlak hatlarıyla Marasi parlak kırmızı bir ruj sürmüş ve modern bir iş kadını gibi giyinmişti –pilili bir etek ve üzerinde dar kesim bir ceket.

"Nihayet," dedi. "Kalabalık huzursuzlanmaya başladı. Wax, burada seni görmek için bekleyen bir adam var. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama..."

Kapıyı tamamen açtı. Daha önce gördüğü ince yapılı, kahverengi takım elbise ve papyonlu adam Marasi ve külkızları ile birlikte antrede duruyordu.

"Sen," dedi Wax. "Buraya Wayne'den önce nasıl gelebildin?"

Adam, "Arkadaşının geleceğini sanmıyorum," dedi ve Wax'e topak yapılmış bir kâğıt attı.

Wax kâğıdı yakaladığında bir tıkırtı duydu. Tek kaşını kaldırdı, kâğıdı açtı ve içindeki kolyeleri gördü. Kâğıdın üzerine şu sözler karalanmıştı: *Düz duvara işeyemeyecek hâle gelinceye dek içicem. Size mutlu düğünler.*

"Ne kadar güzel bir betimleme," dedi Steris ve beyaz eldivenlerini geçirdiği eliyle Wax'in evlilik kolyesini aldı. "En azından bunları unutmamış."

Wax kahverengi kıyafetli adama, "Teşekkürler," dedi. "Ama gördüğün gibi *evlenmekle meşgulüm*. Benden istediğin bir şey varsa—"

Adamın yüzü saydamlaştı ve kafatası ile ardındaki omurgası görünür oldu.

Steris kaskatı kesildi. "Kutsal Kişi," diye fısıldadı.

"Kutsal baş belası," dedi Wax. "Ahenk'e bu sefer başka birini bulmasını söyle. Meşgulüm."

Gözleri fal taşı gibi açılan Steris, "*Ahenk'e*... söyle..."diye geveledi.

Kahverengi kıyafetli adam, "Sorun da bu," dedi. Cildi normale dönmüştü. "Son günlerde Ahenk'in aklı pek başında değil."

"Tanrı'nın aklı nasıl başında olmayabilir?"

"Emin değiliz, ama bu durum bizi endişelendiriyor. Her hâlükârda sana vereceğim ve ilgini çekecek bir görev var. Şimdi törene katılacağının farkındayım, ama sonrasında biraz zamanını almak isterim..."

Wax, "Hayır," dedi.

"Ama—"

"*Hayır!*"

Wax, Steris'i çekti, hızlı adımlarla Marasi ve kandrayı geçti. Wax'in onlarla son karşılaşmasının üzerinden bir yıl geçmişti.

Pek de iyi bir karşılaşma olmamıştı.

Steris, omzunun üzerinden "O gerçekten *Saklı Ölümsüzler*'den biri miydi?" dedi.

"Evet ve onların içinde olduğu hiçbir işe girmek istemiyorum."

Steris kolunu tutarak, "Sakin ol," dedi. "Biraz düşünmek ister misin?"

"Hayır."

"Eminsin."

Wax durdu, Steris ile kol kolaydı, başını salladı. Kadın bekledi, Wax derin derin nefes aldı ve bir köprüde, kollarında bir zamanlar eşi olan kadını tuttuğu o berbat, *berbat* sahneyi aklından çıkarttı. Aslında hiç tanımadığını sonradan fark ettiği kadını.

Steris'e, "İyiyim," dedi. "Ama Tanrı'nın bana gelmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. Özellikle de bugün."

"Senin hayatın... kesinlikle garip Lord Waxillium."

"Biliyorum," dedi ve kadını yanında tutarak kapıya doğru ilerlemeye devam etti. "Hazır mısın?"

"Evet, teşekkür ederim," Gözleri yaşlı mıydı? Bu ifadeyi yüzünde daha önce hiç görmemişti.

"*İyi misin?*" diye sordu tekrar.

Kadın, "Evet," dedi. "Beni affet. Sadece... şu an hayal ettiğimden daha muhteşem."

Bir adamla sırf unvanını paylaşmak için aşksız bir evlilik yapmak hayal ettiğinden daha mı muhteşemdi?

Kapıları açtılar ve bekleyen kalabalığın üzerine gün ışığını yağdıran parıltılı kubbeyi gördüler. Tanışmalar. Uzak akrabalar. İş bağlantıları. Wax gözleriyle Wayne'i aradı ama aldığı nota rağmen onu salonda göremeyince şaşırdı. O, Wax'in sahip olduğu tek gerçek aileydi.

Külkızları etrafta koşuşturuyor, kubbenin çevresi boyunca halının kenarlarına ufak ufak kül serpiştiriyorlardı. Wax ve Steris görkemli yürüyüşlerine başlayarak kendilerini izleyenlere sundular. Firarist törenlerinde müzik olmazdı. Biraz pirinç patlatılır ve bunun üzerine yerleştirilen çıralardan çıkan dumanın, sisi temsil ettiğine inanılırdı.

Gençlik yıllarında, Firarilerin törenlerine katıldığı dönemde dinlediği bir rahibin sözlerini hatırlayarak *Kül düşerken duman yükselir*, diye aklından geçirdi. Kalabalığın içinden yürüdüler. En azından Steris'in ailesi makul bir katılım göstermişti, babası da –yanlarından geçerken Waxillium'a heyecan verici bir yumruk hareketi yapan kırmızı suratlı adam– gelmişti.

Wax kendini gülümserken buldu. Bu, hiç dillendirmemiş de olsa Lessie'nin isteğiydi. *At* sırtında kalabalıktan kaçarken yaptıkları sade Yolcu

töreninden zaman zaman bahsedip dalga geçerlerdi. Bir gün, düzgün bir tören yapacağını söylemişti.

Parıldayan kristal. Sessizleşen kalabalık. Gri külle lekelenmiş halının üzerindeki ayak sesleri. Gülümsemesi büyüdü ve yana baktı.

Ama elbette yanındaki yanlış kadındı.

Neredeyse tökezliyordu. *Aptal* diye geçirdi içinden. *Geçmişi aklından çıkar ve geleceğe odaklan.*

Lessie en başından beri bir kandraydı. Beraber geçirdikleri hayat bir yalandan ibaretti. Sisin geçmişten bu yana kendisini takip eden demetlerinin –berbat ya da harika fark etmezdi– dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Bugün Steris için önemliydi, en azından bugünü berbat etmemeyi başarabilirdi. Ya da ummadığı bir şekilde berbat etmemeliydi. Bu da ne demekse artık.

Kubbenin çevresi boyunca uzun bir yol katettiler ve kısrakbuyruğu çiçeklerinin süslediği iki basamağın arasında duran rahibin bulunduğu kürsüye ulaştılar. Tören antik Larsta inançlarından, Ahenk'in *Yeniden Doğan İnancı*'ndan bugüne taşınmıştı.

Rahip sözleri söyledi, ama Wax detaylara dikkat etmedi. Steris'e de odaklanamıyordu. Bu onu, kaybettiği şeyle yüzleşmeye zorluyordu.

Aklından *zavallı kadın*, diye geçirdi. *Bunu hak etmiyor.* Ona hâlâ bakamıyordu.

Bakmak yerine kadının ellerini tuttu ve başını kaldırarak cam kubbeden gökyüzüne baktı. Gökyüzü manzarasının çoğu, binalar tarafından engelleniyordu. İki yandaki gökdelenlerin camdan duvarları sabah güneşi altında parıldıyordu. İlerideki su kulesi de manzarayı engelliyordu, gerçi kule Wax izlerken hareket etti ve manzarayı açtı.

Hareket mi etmişti?

Wax devasa metal silindirin evlerin üzerine doğru eğilişini dehşet içinde izledi. Yapı yavaşça yana yattı, çatısı parçalandı ve sular dalga dalga boşaldı.

Wax, Steris'i hızlıca kendine çekti, kolunu beline doladı ve çeliğini harladı. İtişi yüzünden gömlek kolunun ikinci düğmesi koptu. Düğme yere düşerken şaşkınlık içindeki rahip çığlık attı. Sular kubbeye *çarptı*.

Kısacık bir süre için kubbeden akan sular, bir saniye sonra kubbeyi esnetti ve dayanamayan menteşeler suya yol verdi.

2

Gazete için: *2237 numaralı Şehir Yasası'na destek! Şehir meclisi üyeleri 2237 numaralı, yani "Sikkeci Sorumlulukları Kanunu" lehine oy kullanmalıdır. Son on yıldır sokak lambaları ve binalara yapılan pervasız İtişler on binlerce hasarın oluşmasına ve şehir bütçesinden karşılanması gereken sayısız tadilata yol açmıştır. Sikkeci kuryelerden ve pervasızlıklarından bıktığımızı onlara anlatın. Eğik sokak lambalarından, ezik arabalardan ve şehrin her yerinde görebileceğiniz anlamsız metal parçalarından bıktık. Allomanser ahalisi kanundan büyük değildir! Haminizi 2237 numaralı kanun lehinde oy vermeye cesaretlendirin.*

Waxillium, Altıncı Oktant'ın Polis Şefi Lord Drapen'e arabasına doğru inen merdivenlerde yardımcı olurken, "İyi olduğunuza emin misiniz lordum?" diye sordu. Hemen yanı başlarında küçük birer akıntı hâlinde akan sular, caddenin oluğunda akan küçük nehre karışıyordu.

Drapen, "En güzel tabancamı berbat ettin farkındaysan," dedi. "Şimdi bunu gönderip temizletmem ve yeniden yağlatmam gerekiyor."

Wax iyi bir tabancanın biraz –belki birazdan daha fazla– suyla berbat olmayacağı gerçeğini görmezden gelerek "Faturayı bana gönderin lordum," dedi. Wax ihtiyar beyefendiyi arabacısına teslim ederken birbirlerine aynı bıkkın bakışları attılar. Ardından döndü ve kiliseye yöneldi. Adımıyla birlikte halıdan sular çıktı. Suyun sebebi belki de ayakkabılarıydı.

Yaşanan zararın şehir bütçesinden karşılanmasını isteyen kilisenin tale-

bine karşılık, ilk ifadeleri görgü tanıklarından olay yerinde almak isteyen şehir denetçisiyle tartışan rahibi geçti ve ana salona girdi. Cam kubbenin bir kırık kanadı yukarıda, menteşelerinde sallanıyordu. Su kulesinin deposu ise –kubbenin iskeleti, deponun tümüyle içeri düşmesini engellemişti, gökyüzü manzarasını neredeyse tamamen kapatıyordu.

Ters dönmüş sıraları geçti, saçılmış kısrakbuyruğu yapraklarını görmezden geldi. Rahibin yankılanan sesi dışında odadaki tek ses çatıdan damlayan suyun sesiydi. Wax şıpır şıpır adımlarla kürsüye yürüdü. Steris kenarda oturuyordu. Islak elbisesi bedenine, gelin saçı ise yanaklarına yapışmıştı. Dizleri üstünde, kollarını kavuşturmuş hâlde oturuyor ve yere bakıyordu.

Wax, kadının yanına oturdu. "Bir daha tepemizden aşağı bir depo dolusu su yağarken *yukarı* sıçramanın kötü bir fikir olduğunu aklımda tutmaya çalışacağım," Cebinden mendilini çıkarttı ve sıktı.

Kadın, "Denetçiler ve polislerle konuştun mu?" diye sordu. Hâlâ yere bakıyordu.

"Evet. Basit bir yapısal arıza gibi görünüyor. Eğer ki sorun bu değil de başka bir *şeyse*, mesela bir suikast girişimi gibi... başarısız bir girişim oldu. Depoda tehlike yaratacak miktarda su yokmuş. Olayda en ağır yaralanan Lord Steming oldu, o da oturduğu yerden kalkmaya çalışırken düşüp başını çarpmış."

Steris, "Yani bir kaza," dedi. Kendini sırt üstü kürsüye bıraktı, ıslak halı yumuşak bir iniş sağladı.

"Özür dilerim."

"Senin hatan değildi," diye iç çekti. "Cosmere'in seni zaman zaman fazlasıyla bunalttığı fikri aklından hiç geçti mi Lord Waxillium?"

"Cosmere mi? Ahenk'i mi kastediyorsun?"

Steris, "Hayır, O değil," dedi. "Başıma gelecek her ne varsa, kozmik şans zarları atıyor ve her seferinde bir geliyor," Gözlerini kapattı. "Bu tören *illa ki* berbat olacaktı. Çatıdan dökülen birkaç ton su mu? Bunu neden tahmin edemedim ki? Bunun gerçekleşmek zorunda olması *o kadar* saçma ki. En azından bu sefer rahip ölmedi.

Wax, kadının koluna elini koyarak, "Steris," dedi. "Bunu aşacağız. Her şey yoluna girecek."

Kadın gözleri açtı ve adama baktı. "Teşekkürler Lord Waxillium."

"Tam olarak ne için?"

"Nezaketin için. Kendini benimle ilgili bir konuya dâhil etme çaban için. Bunun pek de hoş bir fikir olmadığının farkındayım."

"Steris..."

Steris, oturduğu yerde doğruldu, derin bir nefes aldı ve "Kendi kendini yiyen bir tip olduğumu düşünme Lord Waxillium," dedi. "Ayrıca huysuz olduğumu da düşünme. Ben neysem oyum ve bunu kabul ediyorum. Yakınımdaki insanların hakkımda ne düşündüklerinin gayet farkındayım. Teşekkür ederim. Bana diğerleri gibi hissettirmediğin için."

Wax tereddüt etti. *Böylesi* bir yaklaşıma nasıl cevap verilebilirdi ki? "Biraz... gevşemeyi hiç denedin mi Steris?"

"Evet. Bu konu ile ilgili birkaç kitap okudum, hatta Köy'de meditasyon yaparak bir ay geçirdim. Yine de korkarım, bu konuda pek iyi sayılmam."

Wax kendini gülümserken buldu. "Korkarım eşim olarak devam edeceğin bir hayatın bu konuda bir faydası olmayacaktır?"

Steris, "Bunu hâlâ yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Elbette," Çok heyecanlı olduğunu itiraf etmedi, ayrıca bugün olmak zorunda da değildi. "Yedek kıyafetin vardır herhâlde?"

Steris, Wax'in ayağa kalkması için kendisine uzattığı eli kabul ederek "İki tane," dedi. "Ayrıca iki ay sonrası için başka bir rezervasyon da yaptırdım. Başka bir kiliseye, bunun patlama ihtimaline karşın."

Adam homurdandı. "Wayne gibi konuştun."

"Etrafındaki şeyler havaya uçma eğiliminde Lord Waxillium," Kubbeye baktı. "Bu durum göz önüne alındığında sırılsıklam olmamız gerçekten sıra dışı..."

* * *

Marasi, su basmış kilisede turluyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu ve elbisesinin cebinde her zaman taşıdığı defteri vardı. Etrafta duran birkaç memur –hepsi onbaşıydı– komutanın kendilerinde olduğu havasını verme gayretindelerdi. Kriz anında böylesi bir görüntü önemliydi, etrafta üniformalı ve otoriteyi temsil eden figürler olduğunda insanların paniğe kapılma eğilimi azalıyordu.

Elbette etrafta üniformalılar varken paniğe kapılma eğilimi yükselen küçük bir azınlık da mevcuttu. Nihayetinde insanlar insandı ve haklarında emin olunabilecek tek şey içlerinden bazılarının garip olduğuydu. Daha doğrusu kişisel delilik çerçeveleri içinde karşılaştıkları bazı durumlarda *hepsinin* garipleştiğiydi.

Bununla birlikte, Marasi o gün çok özel bir tipte bir delinin peşindeydi. Önce yakındaki barlara baktı, ama bu kolay olurdu. Sonra batakhanelere, bir

aşevine ve –aslında öyle olmadığını bile bile– bir "tuhafiyeci"ye uğradı. Poposu sayesinde aldığı *üç* iltifat dışında şansı yaver gitmemişti. Hepsi buydu.

Nihayetinde, fikirleri tükenmek üzereyken kahvaltılı evlilik töreninden çatal çalmaya karar verip vermediğini kontrol etmeye gitti. Orada, kilisenin karşı caddesindeki restoranda Wayne'i buldu. Mutfaktaydı, üzerinde beyaz bir ceket ve kafasında bir aşçı şapkası vardı. Yardımcı aşçılar tartları, meyveli jöleyle alelacele süslerken Wayne onları azarlıyordu.

Marasi kapıya dayandı. Kalemiyle defterinin kapağına vuruyor ve izliyordu. Wayne kesinlikle kendisi gibi değildi, burnundan konuşuyordu ve kadının bir türlü yerli yerine oturtamadığı keskin bir aksan takınmıştı. Doğu aksanı olabilir miydi? Buna benzeyen köşeli aksanlar bazı Dış Şehirler'de görülebiliyordu.

Yardımcı aşçılar bir dediğini iki etmediler. Söylediği her şeyi hemen yerine getirmek üzere hareket ediyor, Wayne'in ılık çorbayı tattıktan sonra ettiği küfürleri sineye çekiyor ve kendi yetersizliklerine lanet ediyorlardı. Marasi'yi fark ettiyse bile belli etmedi, bunun yerine ellerini kuruladı ve teslimatçı çocukların sabah mönüsü için hangi malzemeleri getirdiğini öğrenmek istediğini söyledi.

Marasi kısa süre sonra mutfağa adım attı, neredeyse kendi boyunda bir kazan taşıyan yardımcı aşçıyı geçti. Wayne'in karşısına dikildi.

Teslimatçı çocuğa, "Çöp tenekesinde bile daha çıtır lahanalar gördüm!" diye bağırıyordu. "Ayrıca bunlara üzüm mü diyorsun? Bunlar fazla olgunlaşmış, kendi kendilerine fermente olmaya başlamışlar! Bir de –ah, selam Marasi," Son bölümü kendi neşeli ses tonuyla söylemişti.

Teslimatçı çocuk hızla uzaklaştı.

Marasi "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Wayne "Çorba," dedi ve elindeki ahşap kepçeyi kaldırarak kadına gösterdi. Yakınlardaki birkaç yardımcı aşçı yanaştı ve ona dehşet içinde baktı.

Aşçı aksanını takınarak, "İşinize bakın!" dedi. "Hazırlanmak için zamana ihtiyacım var. Kış kış yallah!"

Adamlar, Wayne'in sırıtmasına sebep olarak kaçıştı.

"Düğün kahvaltısının iptal olduğunun farkında mısın?" dedi masaya dayanan Marasi.

"Elbette."

"Peki neden..."

Marasi'nin sesi Wayne koskoca bir tartı ağzına tıkıp sırıtırken azaldı. Wayne, ağız dolusu tartı çiğner ve dudaklarından kırıntılar dökülürken,

"Fözlerinde duracaklarından ve yiyecek bir feyler hazırlayacaklarından emin olmam gerekiyordu," dedi. "Tüm bunlar için para ödedi. Yani, Wax ödedi. Ayrıca düğünün iptal olması kutlamanın da iptal olması için geçerli bir sebep değil, değil mi?"

Marasi, "Neyi kutlayacağına göre değişir," dedi ve defterini açtı. "Su kulesini yerinde tutan cıvatalar kesinlikle gevşetilmişti. Kulenin altındaki cadde şüphe çekici şekilde boştu, sokak eşkıyaları –başka oktantlardan olduğunu belirtmem gerekir– pas tutası caddenin orta yerinde yumruk yumruğa kavgaya tutuşarak trafiği kesmişti."

Wayne bir bardak arayarak homurdandı. "Şu küçük defterinden bazen nefret ediyorum."

Marasi inledi ve gözlerini kapattı. "Birileri zarar görebilirdi Wayne."

"Bu pek doğru değil. Birileri zarar *gördü*. Saçı olmayan o şişko mesela."

Marasi şakaklarını ovdu. "Bildiğin üzere artık bir polisim Wayne. *Sebepsiz* bir bina hasarına sırtımı dönemem."

"Ah o kadar da kötü değil," dedi Wayne. Hâlâ çiğniyordu. "Hasarı Wax karşılar."

"Peki ya birileri zarar görseydi? Çok ciddiyim."

Wayne bardak arıyordu. "Elemanlar hiç heyecanlı değil. Onlara 'Kiliseyi su basmış," dedim. Amacım rahibin kiliseyi sabahtan açması ve tesisatının 'İşinin bitmiş ve pas tutası mekânın her yerine su sızdırır hâlde' olduğunu görmesiydi. Ama elemanlar hiç de heyecanlanmadı."

"Elemanlar derken?"

"Bazı arkadaşlarım."

"Sabotajcılar."

Wayne, "Hayır," dedi. "Bu kelimeyi telaffuz edebileceklerini mi sanıyorsun?"

"Wayne..."

"Onları çoktan haşladım Marasi," dedi Wayne. "Gerçekten."

"Neler olduğunu anlayacak," dedi Marasi. "O zaman ne yapacaksın?"

"Hayır, yanılıyorsun," dedi Wayne. Nihayet dolabın içinden elinde büyük bir cam sürahiyle çıkmıştı. "Wax'in bu tip olaylarda bir kör noktası var. Zihninin derinliklerinde, bu töreni durdurduğum için bana şükredecek. Bilinçaltında bunu yapanın ben olduğumu çözecek, yine de şehir denetçisi ne derse desin hasarı ödeyecek. Ayrıca bu konuda hiçbir şey söylemeyecek. Araştırmayacak bile. İzle ve gör."

"Bilmiyorum..."

Wayne mutfak tezgâhının üzerine sıçradı ve eliyle yanındaki boşluğa vurdu. Marasi bir an için adamı inceledi ve ardından iç çekerek tezgâha, Wayne'in yanına oturdu.

Adam, sürahiyi kadına uzattı.

"Bu yemeklik şarap Wayne."

"Evet," dedi. "Barlar bu saatte biradan başka bir şey vermiyor. Bu gibi anlarda yaratıcı olmak gerekiyor."

"Buralarda bir yerlerde şarap bulabileceğimizden eminin—"

Adam sürahiden bir yudum aldı.

Marasi "Boş ver," dedi.

Wayne sürahiyi indirdi, aşçı şapkasını çıkarttı ve tezgâha attı. "Bugün neden bu kadar gerginsin? Sokaklarda neşe içinde koşturacağını, çiçek falan toplayacağını düşünmüştüm. Onunla evlenmiyor. En azından bugün değil. Hâlâ şansın var."

"Ben şans *istemiyorum* Wayne. O kararını verdi."

"O zaman bu konuşmayı neden yapıyoruz?" dedi Wayne. "Vaz mı geçtin? Miraç Savaşçısı'nın tarzı bu mu? Hm?"

"Aslında hayır," dedi Marasi. "O istediği adama yaklaşmıştı, elindeki kitaba vurarak düşürdü ve onu bir anda öptü."

"Görüyorsun işte, bu iş böyle!"

"Elbette, ama Miraç Savaşçısı devam etti ve Elend'in evlenmeyi düşündüğü kadını öldürdü."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet."

Wayne onaylayan bir ses tonuyla, "Ürkütücü," dedi ve ardından şaraptan bir yudum daha aldı.

Ellerini geriye götürerek tezgâha hafifçe yatan Marasi, "Bu daha yarısı bile değil," dedi. "Ürkütücü şeyler duymak mı istiyorsun? Anlatılanlara göre Lord Hükümdar'ın iç organlarını dökmüş. Bunun tasvirini, çözümlenebilen bazı el yazmalarında bizzat gördüm."

"Bir tür resimli dini hikâye kitabı gibi."

"Aslında hepsi öyle. Sanırım insanların metinlerin devamını okuması için araya böyle çarpıcı tasvirler yerleştiriyorlar."

"Hah," Adam inanamıyor gibiydi.

"Wayne, herhangi bir dini kitap *okudun mu*?"

"Evet, elbette."

"Gerçekten mi?"

"Evet, okuduğum pek çok şeyde dini metinler yer alıyordu. 'Lanet.' 'Cehennem.' 'Gazlı kıç yalayıcı aptal.'"

Marasi adama ifadesiz bir bakış attı.

"Bu sonuncusu Hammond'un Vasiyetnamesi'nde idi. Gerçekten. En azından tüm harfler..." Yeni bir yudum aldı. Wayne, Marasi'nin tanıdığı herkesten fazla içebilirdi. Bunun temel sebebi elbette metalaklını kullanarak kendini iyileştirebilmesi ve kanındaki alkolü göz açıp kapayıncaya kadar yakarak en baştan başlayabilmesiydi.

"İşte," diye devam etti. "Yapman gereken bu. Bizzat Leydi Sissoylu gibi ol. Zarar ver, anlıyor musun? Geri çekilme. O senin olmalı. İnsanların bunu anlamasını sağla."

"Zarar mı... vereyim?"

"Elbette."

"Kardeşime mi?"

"Nazik olabilirsin," dedi Wayne. "Mesela eline bıçak gibi bir şey ver."

"Hayır, teşekkür ederim."

Wayne, "Bunun cinayet gibi bir zarar olması gerekmiyor Marasi," dedi ve tezgâhtan indi. "Göstermelik bir şey olabilir. Ama mücadele etmelisin. Onunla evlenmesine izin verme."

Marasi arkasına yaslandı, saçlarına temas eden tezgâh üzerinde asılı kepçelere baktı. "Ben Miraç Savaşçısı değilim Wayne," dedi. "Ayrıca, bu unvana sahip olmak da umurumda değil. Ben ikna etmek, bana teklif yapması için aklını çelmek zorunda olduğum birini istemiyorum. Bu ancak mahkeme salonunda olur, yatak odasında değil."

"Bak şimdi, bazıları—"

"Dikkatli konuş."

"—olayları değerlendirirken başka bir aydınlık yol olduğunu söyleyebilir," Bir yudum daha şarap aldı.

"Ben acı çeken, terk edilmiş bir yaratık değilim Wayne," dedi Marasi. O esnada kaşıktaki eğri büğrü yansımasını görerek gülümsedi. "Ben oturup bir başkasının mutlu olup olamayacağıma dair karar vermesinin hayalini kurmuyorum. Bu boş bir çaba. Wax ister benden yeterince etkilenmemiş olsun isterse sırf inadından böyle yapmış olsun, umurumda değil. Bunu aştım."

Kadın aşağı baktı ve gözleri Wayne'inkilerle buluştu. Adam başını kaldırdı. "Ha? Sen ciddisin değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Aştın..," dedi. "Vay anasını! Bunu yapabiliyor musun?"

"Kesinlikle."

"Hah. Sanki... Ben... bilirsin... Ranette..."

"Wayne, eğer ipucu alması gereken biri varsa o da sensin. Evet. Aş bunu. Gerçekten."

"Ah, ipucunu aldım," dedi şarabından bir yudum daha alırken. "Sadece hangi ceketimin cebinde bıraktığımı hatırlayamıyorum," Sürahiye baktı. "Emin misin?"

"Onun bir *kız* arkadaşı var Wayne."

"Bu sadece bir süreç," diye mırıldandı. "On beş yıl süren cinsten..." Sürahiyi kenara koydu. İç çekti ve daha önce içine girdiği dolaba uzanarak bir şişe şarap çıkarttı.

"Ah, *Muhafaza* aşkına," dedi Marasi. "O şişe tüm bu süre zarfında orada mıydı?"

"İlk başta bulaşık suyu tadında bir şeyler içtiğinde tadı daha güzel geliyor," dedi Wayne. Ardından dişleriyle şişenin mantarını çıkarttı, oldukça takdir edilesi bir hareketti ve Marasi hakkını vermeliydi. Şarabı önce kadının kupasına, ardından kendininkine doldurdu. "Aşmaya mı içelim?" diye sordu.

"Elbette. Aşmaya," Marasi kupayı kaldırdı ve şaraptaki yansımadan arkasında birinin durduğunu fark etti.

Nefesini tuttu, hızla dönerek çantasına uzandı. Wayne ise, tezgâhın kenarından küçük bir adımla dönen bu yeni gelen kişiye selam vermekle yetindi. Bu, kahverengi takım elbise ve papyonlu bir adamdı. Hayır, bir adam değildi. *Kandra*ydı.

"Eğer onu ikna etmem için beni ikna etmeye geldiysen..." dedi Wayne, "...sarhoş olduğu zamanlar dışında beni hiç dinlemediğini bilmelisin," Şarabı kafasına dikti. "Bunca yıl boyunca hayatta kalabilmesinin sırrı sanırım bu."

"Aslında," dedi kandra. "Buraya senin için gelmedim," Marasi'ye döndü ve başıyla selam verdi. "Bu macera için seçtiğim ilk kişi ricamı geri çevirdi. Umarım ikinci olmaktan dolayı gücenmezsin."

Marasi kalbinin dışarı fırlayacakmış gibi attığını fark etti. Saklı Ölümsüzler. Bizzat Tanrı'nın hizmetkârları. Pas tutası! "Ne istiyorsun!"

Kandra gülümsedi. "Söyle bana Bayan Combs. Görevlendirme ve özdeşliğin doğası hakkında neler biliyorsun...?"

3

Wax en azından ıslak olmayan bir şeyler –operasyonda giydiği takımı– giyebilmişti. Artık kuru ve mutluydu, eşyaları ise Ladrian Mâlikanesi'ne götürülüyordu.

Wax geniş kenarlıklı şapkasını kenara koydu ve yeni arabacı Cob'u arabadan atlayarak hızla kapıyı açması için beklemeye başladı. Bu ufak tefek adamın hareketlerinde çılgınlık seviyesinde bir heves vardı, sanki Wax'in sadece nüfuzunun gereği olarak araba kullandığını biliyordu. Elektrikli lambalar yardımıyla eve ulaşmak daha hızlı bir yoldu, ama bir lordun her yere yürüyerek gidemeyeceği gibi etrafta kovalayacak bir suçlu olmadığı zamanlarda, özellikle de gündüz vakti, Çelikitme kullanması hane halkını rahatsız ediyordu. Bu, hane lordlarının genelde yapmadığı bir şeydi.

Wax Cob'a başıyla selam verdi ve şapkasını ona teslim etti. Cob hevesle sırıttı; böyle şeyleri severdi. Wax ona, "Günün geri kalanında izinlisin," dedi. "Düğün kutlamalarına katılmaya can attığını biliyorum."

Cob'un sırıtışı daha da büyüdü, başıyla kısa bir selam verdi, tekrar arabaya tırmandı ve gitmeden önce atları sevdi. Gününün geri kalanını muhtemelen yarışlarda geçirecekti.

Wax, malikânenin merdivenlerini tırmanırken iç çekti. Şehirdeki en güzel yapılardan biriydi;lüks, kaliteli ahşap ve tuğla işlemeleri, çok sayıda kâhya ve uşağı, basamak ve yüzeyleri kaplayan mermerleri vardı. Birkaç yıl

önce havaya uçmuş ve ardından yeniden yapılmış olmasına rağmen artık is de kokmuyordu.

Yine de tüm bunlar, malikânenin bir hapishane gibi hissettirmesine engel olmuyordu. Tek farkı çok güzel dekore edilmiş olmasıydı.

Wax içeri girmedi. Dönüp basamaklara oturmadan önce bir süre durup bekledi. Gözlerini kapattı ve olan biteni sindirmeye çalıştı.

Yaralarını sarma konusunda iyiydi. Şimdiye dek bir düzine yara almıştı ve birkaçı oldukça ağırdı. Yabanlar'da ne olursa olsun kendini toparlayıp yola devam etmeyi öğrenmişti.

Şimdi ise başına gelenler çok daha basit şeylermiş gibi geliyordu. Yaşadıkları kolay şeyler değildi, ama basittiler. Ayrıca bazı yaraların izleri derinlerdeydi ve hâlâ acı veriyordu. Aslında gün geçtikçe kötüleşiyor gibiydi.

Onu vurdum.

Lessie delirmişti. Kazıklarından birini çıkartmıştı. Wax'e gelmiş ve onu da kendisi ile aynı delilik yoluna sokmaya çalışmıştı. Onu durdurmak için yapması gereken şeyi yaptığı için kendini suçlayamazdı. Ama en azından *pas tutası* gerçeği bilebilmeyi dilerdi.

Olduğu yere oturdu, omuzlarının çöktüğünü hissetti. Bu, boş verilebilecek bir konu değildi. Bu yükü hayatının sonuna dek taşıyacaktı.

Bacağı ağrıyordu, inleyerek kalktı ve merdivenleri tırmanmaya devam etti. İçeri girerken ne biri ona kapıyı açtı ne de paltosunu aldı. Wax, eve dönüşünden önce hiçbir uşağını önden gönderip kendisi için hazırlık yaptırmamıştı. Uşaklar ona hizmet etmekten zevk alıyor gibi görünse de bu ona her zaman aşırı müsriflik gibi geliyordu. Yine de kendi işini görmesi, uşaklarına işlevlerini kaybettirmiş gibi hissettirecekti...

Wax kaşlarını çattı, ardından Vindication'ı kalçasındaki kılıfından çıkartarak başının üzerine kaldırdı. Onu harekete geçirenin ne olduğunu tam olarak ifade edemezdi. Çalışanlarının çoğuna izin verdiği bir günde üst kattan gelen ayak sesleri. Sehpada duran ve içinde bir miktar şarap olan bir kupa.

Kemerinden küçük bir şişe aldı ve içindekileri yuttu: viskiye yatırılmış çelik parçaları. Metal, içinde o tanıdık sıcaklığıyla yanmaya başladı. Önce karın bölgesi ısındı, ardından etrafında mavi çizgiler belirdi. Wax ilerlerken, sanki binlerce iplikle bağlıymış gibi çizgiler de onu takip etti.

Sıçradı, mermer zeminin döşemelerini İtti, merdivenleri hızla aştı ve ana girişi gören balkonun bulunduğu ikinci kata ulaştı. Korkuluğun üzerinden kolayca zıpladı ve elinde silahıyla yere indi. Çalışma odasının kapısı hafifçe oynadı, ardından açıldı.

Wax ileri atıldı.

"Bir saniye, ben—"Açık kahverengi takım giyen adam, Wax'in şakağına dayadığı silahla birlikte donup kalmıştı.

Wax "Sen," dedi.

"Bu kafatasına özel bir ilgim var," dedi kandra. "Altıncı yüzyıldan kalma, Urteaulu bir metal tacirine ait. Mezarı Ahenk'in Yeniden İnşası'nın bir yan etkisi olarak dönüştürüldü ve korundu. Bir antika. Eğer bir delik açarsan derhâl kapatmak *isterim*."

"Sana ilgilenmediğimi söylemiştim," diye kükredi Wax.

"Evet. Bunu anladım Lord Ladrian."

"Öyleyse neden buradasın?"

"Çünkü davet edildim," dedi kandra. Uzandı, Wax'in tabancasının namlusuna dokundu ve onu yana itti. "Konuşabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. Burayı arkadaşın önerdi zira –bana söylediğine göre– uşaklar izinliymiş."

"Arkadaşım mı?" Tam o anda uzaktan gelen bir kahkaha duydu. "Wayne," Kandraya baktı, sonra iç çekti ve silahı kılıfına yerleştirdi. "Hanginizsiniz? TenSoon, sen misin?"

Kandra, "Ben mi?" diye sorarken gülüyordu. "TenSoon mu? Ne yani, köpek dişlerim o kadar büyük mü?" Kıkırdadı ve büyük bir nezaket gösterircesine Wax'i çalışma odasına davet etti. "Ben Altıncı VenDell'im. Tanıştığımıza memnun oldum Lord Ladrian. Eğer beni vurmanız gerekiyorsa lütfen sol bacağımdan vurun, zira oradaki kemikler benim için pek özel değil."

"Seni vurmayacağım," dedi Wax ve kandrayı omzuyla iterek odaya girdi. Güneşlikler çekilmiş ve kalın perdeler kapatılmıştı, iki elektrikli lamba sayılmazsa oda neredeyse tamamen karanlıktı. Perdeler neden kapalıydı? Kandra görülmek istemiyor muydu? Wax ile açık alanda daha önce karşılaşmıştı.

Wayne, Wax'in dinlenme koltuğuna kurulmuş, kokteyl masasına ayaklarını uzatmış ve önüne bir kâse ceviz almıştı. Hemen yan koltukta benzer bir şekilde oturan bir kadın vardı. Dar bir pantolon ve geniş bir bluz giymişti. Arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuştu. Gözleri kapalıydı. Wax, onu son gördüğünden beri farklı bir bedene bürünmüştü, ama duruşu –ve teninin soluk saydamlığı– bunun MeLaan olduğu konusunda güçlü bir ipucu sunuyordu.

Marasi odanın arka tarafında, sunak üzerinde duran garip bir eşyayı in-

celiyordu. Ön tarafında küçük bir penceresi olan bir kutuydu. Wax'i görür görmez doğruldu ve Marasi'liğini yaparak kızardı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Konuşmak için benim evime gidecektik ama Wayne ısrar etti..."

Ağzı cevizle tıka basa dolu olan Wayne, "Çereze ihtiyacım vardı," dedi. "Beni burada kalmam için davet ettiğinde evimde gibi hissetmemi *söylemiştin.*"

"Konuşmak için özel bir yere neden *ihtiyaç duyduğunuzu* hâlen anlayamadım," dedi Wax. "Dediğim gibi, size yardımcı olmayacağım."

VenDell kapı ağzından, "Elbette," dedi. "Sen müsait olmadığından diğer seçeneklere yönelmek durumunda kaldım. Leydi Combs, teklifimi dinleme konusunda oldukça nazik davrandı."

Wax "Marasi mi?" diye sordu. "Marasi'ye mi gittin?"

"Ne?" diye sordu VenDell. "Şaşırdın mı? Yüzcanlı Miles'ın yenilmesinde etkili *olmuştu.* Ayrıca Paalm'ın çıkarttığı isyanlarda sağladığı destekten bahsetmiyorum bile."

Wax, kandraya baktı. "Beni bu işe başka yollarla dâhil etmeye çalışıyorsun değil mi?"

"Birileri sonunda kendi gibi davranmaya başladı," dedi MeLaan oturduğu sandalyeden.

Wayne elindeki cevizi kırarken "O her zaman kendi gibi davranır," dedi. "Özellikle de tırnaklarını yerken. Onu bunu yaparken gördüm."

Marasi, "Yardımıma ihtiyaç duymaları," dedi, "gerçekten çok mu garip?"

Wax kadına dönerek, "Öyle demek istemedim," dedi.

"Peki ne demek *istedin*?"

Wax iç çekti. "Bilmiyorum Marasi. Benim için uzun bir gündü. Üzerime ateş açıldı, kafama su kulesi devrildi ve düğünüm rezil oldu. Şimdi ise Wayne sandalyeme ceviz kabuğu çöplerini atıyor. Gerçekten bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

Odanın arkasındaki bara doğru yürüdü. Marasi ona bakıyordu ve geçerken mırıldandı, "Bana da bir tane alır mısın? Çünkü bu olan biten beni gerçekten delirtecek."

Wax gülümsedi, viski şişesini aldı ve hem kendisi hem de Marasi için bardaklara doldurdu. VenDell kapının ağzından uzaklaştı ve birkaç dakika sonra garip bir alete bağladığı bir nesneyle geri geldi. Aletten çıkan kabloyu apliklerden birine uzattı, lambayı söktü ve yerine kabloyu bağladı.

Odadan çıkmak çocukça olurdu ve Wax bu yüzden VenDell makinesine geri dönerken duvara yaslanarak viskisini yudumlamaya devam etti. Duvarda bir görsel belirdi.

Wax donakaldı. Bu bir *resimdi*, bir Evanotip fotoğrafa benziyordu, ama *duvardaydı*. Vin ve Elend Venture'ın lahitlerinin bulunduğu, Elendel'in merkezindeki Doğuş Çayırı'nı gösteriyordu. Daha önce böylesi bir görselle karşılaşmamıştı. Renk yoktu, sanki sadece ışıkla yaratılmıştı.

Marasi hayranlık içinde nefesini bıraktı.

Wayne duvara bir ceviz attı.

Diğerleri ona dik dik bakarken, "Ne?" dedi. "Gerçek olup olmadığını merak ettim," Bir an duraksadı ve hemen ardından ikinci bir ceviz fırlattı. Cevizin gölgesi, ceviz, duvar ile cihaz arasında yol alırken resmin üzerine düşmüştü. Öyleyse bu resim *ışıktandı*.

VenDell "Görsel yansıtıcı," dedi. "Evans Atölyesi'nin en yeni harikası. Önümüzdeki yıl itibariyle genel kullanıma sunulacağını sanıyorum," Durdu. "Ahenk bunu şaşırtıcı bulduğumuzu ima ederek bu resimlerin hareket edenleri geldiğinde metallerimizi yakacak kadar telaşlanacağımızı söylüyor."

Wax, "Hareket edenleri derken?" dedi ve öne bir adım attı. "Bunu nasıl yapacaklar?"

MeLaan asık suratlı bir şekilde, "Bilmiyoruz," dedi. "Bunu ağzından kaçırdı ama başka da bir şey söylemiyor."

"Tanrı nasıl oluyor da," dedi hâlâ resme bakan Marasi, "ağzından bir şey *kaçırabiliyor*?"

VenDell, "Dediğim gibi, son dönemde dikkati dağınık. Hareket eden resimlerle ilgili daha fazlasını öğrenmeye çalıştık ama şu ana dek şansımız yaver gitmedi. Hemen her zaman icatları kendi kendimize yapmamızın hayati önem taşıdığını söylüyor."

MeLaan, "Tıpkı kabuğundan çıkan bir civciv gibi," dedi. "Diyor ki, eğer mücadele edip öğrendiklerimizi kendi başımıza elde edemezsek gelecekte yüzleşeceğimiz olaylar karşısında hayatta kalabilecek güçte olmazmışız."

Sözleri havada asılı kaldı ve Wax, Marasi ile bakıştı.

Marasi yavaşça, "Pekâlâ," dedi. "Bu kötü haber. Trell ile ilgili bir şey söyledi mi?"

Wax kollarını kavuşturdu. Trell. Eski kitabelerde adı geçen bir tanrıydı, Külkıyamet'ten çok önce –Lord Hükümdar'dan bile çok önce– yaşamıştı. Ahenk, ölümlü olarak geçirdiği günlerde başka pek çok kişiyle birlikte bu dini öğrenmişti.

Marasi'nin tanrıya karşı beslediği bir hayranlık vardı. Sanki ona ibadet etmenin bir yıl önce şehri neredeyse yıkıma götüren olayla bir ilgisi vardı. Bir de... Paalm'ın ihanetiyle.

Lessie'nin ihanetiyle.

VenDell "Hayır," dedi. "Ama bizi endişelendirmeye yetecek kadarını biliyoruz."

Marasi "Zaten öyle olmalı," dedi.

MeLaan "Anlat bana," dedi. "Hey, bir kızın elinde viskinin ne işi var?"

VenDell makinenin üzerinde bir şeyi çevirir ve bu sayede duvardaki görüntüyü daha net yaparken, "Kardeşim," dedi, "sen Ahenk ve öğretisinin bir temsilcisisin."

"He," dedi MeLaan, "ayrıca *ayığım*. Bu oldukça trajik."

Wax ona da bir kupa getirdi, kadın teşekkür mahiyetinde sırıttı.

Kadehini kaldırırken, "Mertliğe," dedi.

"Manipülasyon," dedi VenDell. "Bayan Combs, seninle daha önce Kuşam ve Kimlik hakkında konuşmuştum. Sana bir açıklama yapacağıma söz vermiştim. İşte," Makine üzerinde bir şeyi çevirdi, duvardaki görüntü Ferusimyasal metallerin isimleri, kabiliyetleri ve doğaları ile ilgili bir liste ile yer değiştirdi. Wax'in popüler kitaplarda gördüğü kadar güzel ve artistik bir liste değildi, çok daha kötü görünüyordu ama içindeki bilgiler çok daha açıklayıcıydı.

"Ferusimya'nın temel fiziksel kabiliyetleri büyük ölçüde keşfedilmiş durumda," dedi duvara yaklaşan ve elindeki çubukla duvarın bir bölgesini gösteren VenDell. "Terris gelenekleri ve doğası yaklaşık on beş yüzyıl önce tüm bunları keşfetti. Ayrıca bizzat Ahenk de Tarihçe'de detaylı açıklamalar yaptı."

"Sözüm ona zihinsel kabiliyetler de benzer şekilde vurgulandı, tartışıldı, sınandı ve tanımlandı. Bizim algımız buralara erişemiyor –bir metalakıl içine saklanan anıların nasıl silindiği ya da zihinsel hız kullanımının neden karın acıktırdığı gibi konular– olsa da bu alanda ciddi bir tecrübemiz var.

Durdu ve listenin dibinde gruplanmış ve daire içine alınmış metaller ve kabiliyetlerine odaklandı. Dört tane vardı. Talih, Kuşam, Kimlik ve Bağlantı. Wax öne eğildi. Köy'de yaşadığı yıl bunlar hakkında konuşmuşlardı ama bunlar sadece Ferusimya ve Terris inancına dair öğretilerden ibaretti. Oradakilerin hiçbiri *gerçekten* sahip oldukları güçlerden bahsetmemişti. Tanrı ya da zaman gibi algılanabilirliğin ötesinde kabul ediliyorlardı.

VenDell, "Krom," dedi, "Nikosil, Alüminyum ve Düralümin. Eski dönemlerde yaşayan çok kişinin bilmediği metaller bunlar. Yakın dönemde ve modern işleme teknikleri sayesinde herkes tarafından erişilebilir oldular."

Wayne, "Herkes mi?" dedi. "Tek bir alüminyum mermi ile içinde aptal gibi görünmeyeceğim bir kıyafet alabilir, üzerine de bir ya da iki güzel şapka için para arttırabilirim."

VenDell, "Dediğin gibi olsun," dedi. "Ama Külkıyamet öncesi dünyadaki alüminyum miktarı ile karşılaştırıldığında, bu metal şimdi *kolay bulunur* hâlde. Boksit arıtımı ve modern kimyasal işlemler bize hiçbir dönemde sahip olamadığımız metal erişimini sağladı. Son Yükümlü, otobiyografisinde alüminyumun kül tepeleri içinden toplandığını bu yüzden anlatıyor!"

Wax ilerlemeye devam etti ve makineden çıkan ışık konisinin içinden geçti. "Yani ne işe yarıyorlar?"

VenDell, "Araştırmalar devam ediyor," dedi. "Böylesi özelliklere sahip metaller çok ama çok nadir bulunuyor ve üzerlerinde çalışabilmemiz için gereken miktarda metale ancak son birkaç on yıldır erişebiliyoruz. Bir toplumu yeniden inşa etmek... meşakkatli bir süreç."

"Önceki zamanlarda da hayattaydın," dedi Marasi. "Miraç Savaşçısı döneminde."

VenDell döndü, kaşlarını kaldırdı. "Öyle, ama onunla hiç tanışmadım. Ya da o gruptan başka biriyle. Bunu sadece TenSoon yaptı."

"O dönemde hayat nasıldı?" diye sordu Marasi.

VenDell, "Zor," dedi. "Yaşamak... zordu."

MeLaan nazikçe, "Hafızalarımızda boşluklar var," dedi. "Kazıklarımız çıkartıldığında oldu. Bizden birer parça koparttı. Asla hatırlayamayacağımız şeyler var."

Wax bir içki aldı. Kandranın konuşmasında, kül dünyasının sona ermesinin ardından yaşadıkları yüzlerce yılın getirdiği bir *ağırlık* vardı. Bunlar kadim varlıklardı. Wax, belki de sahip oldukları varsayımsal yaklaşım karşısında şaşırmamalıydı. Onlara göre kendisi ve hayatta olan herkes küçük birer çocuktan ibaretti.

"Kimlik," dedi VenDell ve sopasını duvara vurdu. Sopanın gölgesi görselin üzerine düştü. "Lord Ladrian, bir başka Ferusimyacı'nın metalakıllarını kullanabilir misiniz?"

Wax, "Elbette hayır," dedi. "Bunu herkes bilir."

"Neden?"

"Eee... çünkü onlar benim."

Ferusimya basit ve zarifti. Kendi ağırlığını, tıpkı kollarında taşıdığı bileklikler gibi, bir parça demirin içine tıkıştırarak bir süre için daha hafif olabilirdi. Daha ağır olma ihtiyacı hissettiğinde bu ağırlığı geri alabilirdi. Bu iki hareketi de sayısız olayda muhteşem verimlilikte kullanmıştı.

"İkinizin de sahip olduğu yetenekler," dedi VenDell, "bizim Kuşam dediğimiz şey. Bir bireyin Kuşam'ı tamamen kendisine özgüdür. Kendi... kimliğine."

Wax, VenDell sakin adımlarla makineye doğru ilerlerken gözlerini duvara dikmiş hâlde, "Beni meraklandırdın," dedi. "Nasıl oluyor da bilebiliyor? Metalakıllarım... beni *tanıyor* mu?"

VenDell, duvardaki resmi bir Ferusimyacının gücünü kullandığı başka bir resimle değiştirirken, "Bir nevi," dedi. Kadının kasları normal hâlinden birkaç kat daha büyümüştü ve başının üzerinde bir at taşıyordu. "Her kadın ve erkeğin kendine özgü ruhani yönleri vardır, bir parçaları ise bambaşka diyarlarda varlıklarını sürdürür. Bunu ruhunuz olarak tanımlayabilirsiniz. Kuşamınız ruhunuzla bağlantılıdır, aslında ruhunuzun bir parçası bile *olabilir*, tıpkı damarlarınızdaki kanın bedeninizin bir parçası olduğu gibi."

Marasi, "Öyleyse bir insan başkalarının Kimlik'lerini depolayabilirse," dedi. "Tıpkı Waxillium'un ağırlığına yaptığı gibi..."

"Kimlik olmadan ancak kısa bir süre idare edebilirler," dedi VenDell. "Tabiri caizse boş bir kâğıt gibi."

"Öyleyse *herkesin* metalakıllarını kullanabilirler mi?" diye sordu Marasi.

VenDell, "Mümkün," dedi. Yeteneklerini kullanan birkaç Ferusimyacı görselini hızlı hızlı geçtikten sonra bir çift bileklik görselinde durdu. Basit birer halka, kıyafetin içine, ön kola takılmak üzere tasarlanmış bileklikler di. Görselde renk olmadığından hangi metalden imal edildiğini söylemek mümkün olmasa da etraflarını saran işlemeleri antik Terris tarzındaydı.

"Bazıları bunlarla birtakım deneyler yapıyorlar," dedi VenDell, "Ve ilk sonuçlar umut vadediyor. Yine de, herhangi birinin bileklik lerini kullanabilen bir Ferusimyacıya sahip olmak hayatı değiştirmekten ziyade eğlenceli kılıyor. Toplumumuz sıra dışı yeteneklere sahip bireylerle dolu, bu yeni yetenek de sadece yeni bir çeşitten ibaret olacaktır. Beni ilgilendiren şey ise Bayan Combs, bunun *tam tersi*. Bir Ferusimyacı kendini tüm Kimlik'lerden arındırabilse ve başka bir metalaklı başka bir yetenekle doldurabilse. Mesela güç. Ne olurdu?"

Konunun özünü anlamak, Wax'in içine ağır ağır yanan bir metal gibi oturdu. "Bu, herhangi biriyle bağlantısı olmayan bir metalakıl yaratırdı," dedi yavaşça. "*Herhangi birinin* kullanabileceği bir metalakıl."

VenDell'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Görsel aygıtının arkasındaki sandalyede oturan Wayne sakin sakin ıslık çalmaya başladı.

"Yani herkes Ferusimyacı olabilir," dedi Wax.

VenDell başını salladı. "Kuşam –öncelikli anlamı metalürjik metalleri kullanabilme yeteneği– aynı zamanda Ferusimya'nın depolayabileceği unsurlardan biri. Lord Waxillium, takan kişiye Ferusimyasal *ya da* Allomantik güçler verebilen bileklikler teorik olarak yapılabilir," VenDell kollarını açtı ve yüzlerini görmek için onlara döndü. "Bu bilgi ve Metalürjik Yeteneklerin doğru bileşimiyle dünya değişebilir. Herhangi bir insan bir Sissoylu ya da Ferusimyacı ya da *ikisi birden* olabilir."

Odaya sessizlik çöktü.

VenDell'in kafasından bir ceviz sekti.

Hızla Wayne'e döndü.

Wayne, "Özür dilerim," dedi. "Bu kadar melodramatik birine inanmakta güçlük çektim, gerçek olamayabileceğini düşündüm. Kontrol etmem gerektiğini hissettim."

VenDell alnını ovuşturdu, rahatsızlığı nefes alışverişinden anlaşılabiliyordu.

Wax, "Bu inanılmaz," dedi. "Ama maalesef aynı zamanda imkânsız."

VenDell, "Peki neden?" diye sordu.

"Bunun için bir Saf Ferusimyacı'ya ihtiyacın var," dedi ekrana doğru elini sallayan Wax. "İki Kimlik'ini de bir metalakıl içine depolayabilmek için başka bir Ferusimyasal yetenek kullanması gerektiğinden, en az *iki* Ferusimyasal güce sahip olan biri gerekiyor. Pas tutası! Az önce söylediğimi yapmak ve Allomanser yaratmak için aynı anda hem Saf Sissoylu ve hem de Saf Ferusimyacı birine ihtiyacın var."

VenDell, "Bu doğru," dedi.

"Peki bir Saf Ferusimyacı'nın doğumunun üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Çok, çok uzun zaman," dedi VenDell. "Ama bunun olması için gereken unsur bir Ferusimyacı olarak *doğmak* değil."

Wax duraksadı, sonra odanın karşı duvarına yürüdü. Duvar kasasını gizleyen ahşap paneli çekti, ardından kilidi doğru kombinasyonda çevirdi ve Demirgöz'ün ona gönderdiği kitabı çıkarttı. Döndü ve kitabı kaldırdı.

"Hemalurji mi? Ahenk bundan nefret eder. Bu konuda Lord Sissoylu'nun savunduğu şeyleri içeren bölümleri *okudum*."

"Evet," dedi VenDell. "Hemalurji... sorunlu bir alan."

"Bu kısmen doğru, ama hemalurji olmasaydı var olamazdık," dedi MeLaan. "Var olman için birilerinin katledilmesi gerektiğini bilmek insanı mutlu etmese de gerçek bu."

"Yeni kazıklar yaratmak korkunç bir deneme olur," dedi VenDell. "Böyle bir şey yapmaya hiç niyetimiz yok. Bunun yerine bekleyeceğiz. Öyle ya da böyle, Saf bir Ferusimyacı doğacak, özellikle de Terris soylularının, kanlarının saflığını korumak adına gösterdikleri çaba düşünülürse. Maalesef bizim... tabi olduğumuz kısıtlamalar herkes için geçerli olmayacak. Bütün bunları tamamıyla kavramaya çok yakın olan insanların sayısı giderek artıyor."

Parmaklarının arasındaki kitaba bakan Wax, kendi kendine *Smokin*, dedi. Amcasının Allomanser üretmeye çabaladığını söyleyebilirdi. Elinde bu bilgiler olsaydı neler yapabilirdi?

"Bunu kötü amaçlarına alet etme gayreti içinde olanların bir adım önünde olmalıyız," dedi VenDell. "Bu Kimliksiz metalakılların gerçekten var olup olamayacağını araştırmalı ve kesin sonuca ulaşmalıyız."

Wax, "Bunu yapmak tehlikeli olacaktır," dedi. "Güçleri karıştırmak *aşırı derecede* tehlikelidir."

MeLaan, "Bunu bir Çiftsoylu söylüyor," dedi.

Wax kadına dik dik bakarak "Ben güvendeyim," dedi. "Güçlerim birbirleriyle birleşmiyor, kaynakları farklı metaller.

"Birleşmiyor olabilirler," dedi VenDell, "ama yine de heyecan verici Lord Waxillium. Allomansi ile Ferusimya'nın *herhangi* bir şekilde karışımının tahmin edilemez etkileri olur."

Wax "Faydalı bir şey söylediğinizde dahi sizi yumruklama isteği duymamı sağlayan özelliğiniz hangisi?" diye sordu.

"Bunu biz de çözemedik," dedi ceviz almak için elini Wayne'e uzatan MeLaan. "Cosmere'in en büyük gizemlerinden."

Ellerini havaya kaldıran VenDell "Şimdi Lord Ladrian," dedi, "atalarınızın ellerini taşıyan biriyle bu şekilde mi konuşuyorsunuz?"

"E... elleri mi?" dedi Wax. "Mecazi anlamda kullandınız, değil mi? Ondan gelen bir mesajı taşımak gibi?"

"Ah hayır," dedi VenDell. "Breeze öldükten sonra ellerini alabileceğimi *söyledi*. Mükemmel yapıda kemikler. Bunları sadece özel durumlar için

kullanıyorum," Döndü ve makine üzerindeki bir düğmeyi çevirdi. Duvardaki görsel aşina olmadıkları bir caddeye, motorlu arabalarla dolu –Wax'in asla bir arada görmediği sayıdaydılar– ve kalabalıkların kaldırımlardan yürüdüğü bir yere dönüştü.

Wax bir an için durdu, kitap hâlâ elindeydi, yaratığın az önce sarf ettiği cümleyi sindirmeye çalışıyordu. Atası, ilk Lord Ladrian, Tanrıların Danışmanı... ellerini bu yaratığa vermişti.

Wax bir anlamda Breeze'in cesediyle tokalaşmıştı. Kupasına baktı, içindekini bir dikişte içti ve kendine bir kadeh viski daha koydu.

Marasi, "Bu oldukça aydınlatıcı bir ders oldu," dedi. "Ama kutsal hazretleri, bana neden ihtiyaç duyduğunuzu hâlâ söylemediniz."

VenDell görseli bir çizimle değiştirdi. Uzun siyah saçlı, yarı çıplak, pelerini ardından sonsuzluğa kadar uzanan bir adamın çizimiydi. Karmaşık ama güzel tasarımlı bilekliklerle donanmış kollarını kavuşturmuştu. Wax bu çizimi tanıdı. Rashek. Son İmparator.

Lord Hükümdar.

"Matem Bantları hakkında ne biliyorsun Bayan Combs?" diye sordu VenDell.

"Lord Hükümdar'ın metalakılları," dedi Marasi hafifçe omuz silkerek. "Tıpkı Leydi Sissoylu'nun hançerleri ya da Membaların Mızrağı gibi mitolojik yadigarlar.

VenDell, "Dört kişi var," dedi, "bunlar, bildiğimiz kadarıyla Miraç'ın gücünü ellerinde tutmuş kişiler. Rashek, Firari, Miraç Savaşçısı ve bizzat Lord Ahenk. Ahenk'in mirası ona Metal Sanatları'nın kesin ve derinlemesine bilgilerini kazandırdı. Lord Hükümdar'ın da benzer bilgilere sahip olması bu anlamda akla yatkın. Kendisi, Kimlik'i Ferusimyasal bir yetenek olarak kavradı ve gizli metallerden de haberdardı. Aslında, takipçilerine alüminyumu kendisi verdi."

VenDell resimdeki figürün kollarını, metal bantlarla sarılı kolları, daha yakından gösteren başka bir görsele geçti. "İlginçtir, kimse Matem Bantları'na ne olduğunu bilmiyor. TenSoon, Lord Hükümdar hâkimiyetini kaybettiğinde henüz Miraç Savaşçısı'nın saflarına katılmamıştı ve bu konu hakkında konuşulduğunu duyduğuna yemin etse de hafızasındaki boşluklar bunun ne zaman ve nasıl olduğunu açıklamasını engelliyor."

"Bantları çevreleyen mitolojik hikâye *oldukça* geniş. Bantlar hakkında tarihi Külkıyamet öncesine dayanan efsaneler bulabilir, insanları eğlendirmek için oracıkta türetilmiş daha yeni hikâyelerin ise caddedeki barlarda

anlatıldığına şahit olabilirsiniz. Buna karşın, tüm hikâyelerde ortak bir nokta var: Eğer Lord Hükümdar'ın bilekliklerine dokunursanız onun güçlerine sahip oluyorsunuz."

Wax, "Hiç gerçekçi değil," dedi. "Bunu arzulamak, hayal etmek ve hakkında hikâyeler uydurmak çok doğal. Hiç mantıklı değil."

"Öyle mi?" dedi VenDell. "Arşiv, bantların bugünün biliminin ulaşmayı amaçladığı güce *sahip olduğunu* anlatıyor."

Wax, "Tesadüf," dedi. "Ayrıca bir şeyi *yaratmış olma ihtimali*, bunu gerçekten yaptığı anlamına gelmiyor. Ayrıca bantlar, Ahenk dünyayı yeniden inşa ederken yok oldu. Kendisine karşı kullanılabilecek bir silahı tekrar yaratabileceğini düşünmek aptalca."

VenDell makine üzerinde bir düğmeye bastı. Duvardaki görüntü, başka bir Evanotip görselle yer değiştirdi. Bu, bir duvar resmiydi. İçinde piramit benzeri bir kürsü bulunan bir oda resmedilmişti. Hemen üzerinde zarif, kıvrımlı metalden yapılma, spiral şeklinde bileklikler vardı.

Sadece bir duvar resmiydi. Ama Matem Bantları'nı tasvir ediyor gibiydi. Wax "Nedir bu?" diye sordu.

"Kardeşlerimizden biri," dedi MeLaan sandalyesinde doğrularak, "bu görüntüyü ReLuur isimli kandra çekti."

"Matem Bantları'na hayran oldu," dedi VenDell. "ReLuur son iki yüzyıldır onları arıyor. Yakın zamanda Anayurt'a döndü, çantasında bir Evanotip görsel makinesi ve bu resimler vardı," VenDell bir sonraki görsele geçti, bu duvara yerleştirilmiş ve üzerine garip işlemeler olan büyük bir metal plakaydı."

Wax gözlerini kıstı. "Bu dili bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor," dedi VenDell. "Bize tamamen yabancı. Terris, İmparatorluk ya da başka bir kökenle bağlantısı yok. Ahenk'in kayıtlarındaki eski diller bile bu metin ile benzerlik göstermiyor."

Görseller geçerken Wax ürperdiğini hissetti. Garip dile ait başka bir görsel. Lord Hükümdar'ı elinde büyük bir mızrakla tasvir eden heykel. Buz tutmuş bir ortam. Daha detaylı başka bir duvar resmi. Duvar resmi anormal derecede karmaşıktı, farklı metallerden yapılmış bileklikler birbirlerine karışıyordu. Kendisi gibi bir çiftsoylu için değil, saf bir Ferusimyacı için yapılmışlardı.

Sadece bir duvar resmiydi. Ama ilgi çekiciydi.

"ReLuur bantlara inandı," dedi VenDell. "Onları gördüğünü dahi iddia ediyor ama makinesinden elde edebildiğimiz tek Evanotip işte bu, bir duvar resmi. Yine de onun sözlerine inanma eğilimindeyim."

VenDell başka bir duvar resmine geçti. Bir tepenin zirvesinde duran, ellerini havaya kaldırmış ve başının hemen üzerinde asılı duran mızrağa ulaşmaya çalışan bir adamı tasvir ediyordu. Ayaklarının dibinde bir ceset vardı. Wax duvara yaklaştı, ışığın içinden geçti, resmin hemen önünde durdu ve bedeninin ışığı kesmediği bölgeye baktı. Mozaikteki yüzde, adamın gözlerinin akı görünüyordu. Dudakları, dokunduğu şey karşısında duyduğu korku sebebiyle çarpılmıştı.

Kollarında bileklikler vardı.

Wax döndü ama ışık kaynağının karşısında durduğu için odadakileri göremedi. "Yani kardeşin ReLuur'un, Matem Bantları'nı gerçekten *bulduğunu* mu söylüyorsun?"

"Bir şey bulduğu kesin," dedi ışığın dışındaki VenDell. "Ama iddialarının aksine bantlar çantasından çıkmadı."

"Peki ne olduğunu söylüyor?"

"Söylemiyor," dedi VenDell sakince.

Wax kaşları çatık hâlde ışığın içinden çıktı. Bakışlarını VenDell'den MeLaan'a çevirdi. "Ne?" diye sordu.

"Bir kazığı eksik," dedi MeLaan nazikçe. "Tahminimize göre burası ile Güney Yaban Dağları arasında başına bir şey gelmiş."

"Ondan düzgün cevaplar alamıyoruz," dedi VenDell. "Eksik kazıklı bir kandra... aklı pek başında olmuyor. Bunu siz de iyi biliyorsunuz."

Wax'in tüyleri diken diken oldu, içinde bir şeyler koptu. "Evet."

"Kısacası Bayan Combs," dedi makineden uzaklaşan VenDell. "Burada sen devreye giriyorsun. ReLuur içimizdeki en iyilerden biri... yani biriydi. Üçüncü Nesil'dendi, bir kaşif, tüm bedenler konusunda usta ve bir dâhiydi. Onu kaybetmek bizim için büyük bir darbe olur."

"Bizler üreyemiyoruz," dedi MeLaan. "Sayımız belli. ReLuur gibi üçüncü nesilden olanlar... onlar akrabalarımız, büyüklerimiz. Liderlerimiz. O çok değerli."

"Kazığını geri almanızı istiyoruz," dedi VenDell. "Her kim aldıysa. Bu sayede aklı ve umarım hatıraları yerine gelecektir."

"Bu süreç uzadıkça hafızasındaki boşluklar büyüyecektir," dedi MeLaan.

VenDell, "Umarım böylelikle konunun aciliyetini anlayabilmişsinizdir," dedi. "Lord Ladrian'ı bu önemli gününde rahatsız etmiş olmayı bu bağlamda mantıklı buldum. ReLuur bize geri geldiğinde göğsünün yarısı ile bir kolunun tamamını kaybetmişti. Bu görselleri nerede kayıt altına aldığını söylemese –ya da söyleyemese– de Yeni Seran'da saldırıya uğradığını

hatırlayabildi. Birilerinin onu pusuya düşürdüğüne inanıyoruz. Dönüşünü beklediler ve bulduğu kadim eşyaları çaldılar."

MeLaan, "Kazığı ellerinde," dedi gergin bir ses tonuyla. "Hâlâ onlarda. Orada *olmalı*."

"MeLaan, araştırmak için Yeni Seran'a gidecek," dedi VenDell. "Bayan Combs, ona katılmanızı ve kardeşimizin zihnini yerine getirmemize yardım etmenizi istiyoruz. Biz idari amirlerinizle temas kurup gizli bir devlet görevi sebebiyle sahada olduğunuzu söyleyeceğiz. Eğer ReLuur'un kazığını ele geçirebilirseniz cevaplara ulaşabileceğiz."

VenDell Wax'e baktı. "Bu, elde edilmesi imkânsız bir kadim eşyanın peşine düştüğümüz vahşi bir av değil. Tek istediğimiz, arkadaşımızı geri getirmek. Yine de peşinde olduğu şey için nerelere gittiği, bu kareleri nerede çektiği gibi konularda ulaşabileceğiniz ipuçları çok değerli."

Wax, görseli bir süre daha inceledi. Baştan çıkarıcıydı. Baştan çıkarıcı olan kesinlikle bantlar değildi. Antik nesnelerin hepsi güzel ve güçlüydü, ama birinin Saklı Ölümsüzler'den birine saldırması ve onu neredeyse öldürmesi? Bu ilginçti.

Marasi arkadan "Ben giderim," dedi. "Bunu yaparım. Waxillium'a yardım etmemin bir sakıncası yok..."

İçinden bir parça gitmek için yanıp tutuşuyordu. Partilerden, danslardan, politik bağlantılardan ve iş toplantılarından kurtulmak demekti bu. Kandra bunu biliyordu, Ahenk bunu biliyordu.

Bunu düşündüğünde içinde öfke kabardı. Lessie'yi avlaması için gönderilmişti ve bunu ona *söylememişlerdi*.

Kendini, "Marasi, bu yeteneklerini sınaman için harika bir fırsata benziyor," derken buldu. "Bana ihtiyacın olduğundan şüpheliyim. Bunu yapabilecek yetenektesin, kazara olsa bile bunun aksini ima ettiğim durumlar yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum. Yine de eğer yanında birinin olmasını istiyorsan belki Wayne sana destek sağlama konusunda gönüllü olabilir. Ama korkarım ki ben—"

Duvardaki görsel Wax'in daha önce görmediği bir şehre dönüştü. Yeni Seran mıydı? Daha önce oraya hiç gitmemişti.

VenDell, "Ah, az kalsın unutuyordum," dedi. "ReLuur'un çantasında başka bir görsel daha *vardı*, fotoğraf makinesinin içinden çıktı. En son bulduğumuz buydu, diğer görseller işlenmek üzere paketlendiğinde ortaya çıktı. Bunun saldırıdan hemen önce Yeni Seran'da çekildiğini düşünüyoruz."

Wax, "Peki bundan bana ne?" dedi. "Bu..."

Resimde tanıdık birini gördüğünde hissettiği buz gibi bir şok dalgası eşliğinde ilerledi. Işık hüzmesinin içine adım attı, elini beyaz duvara koydu ve –faydasız olsa da– resimdeki kişiye dokunmaya çalıştı. "İmkânsız."

Kadın, kollarına girmiş iki adamın arasında duruyordu. Sanki nazikçe esir edilmişti. Hem de apaçık gün ortasında. Evanotip çekilirken omzunun üstünden geriye bakmıştı. Bu makine, daha önce duyduğu, görselin hatasız bir şekilde kaydedilmesi için hedefin sabit durmasının gerekmediği yeni modellerden biri olmalıydı.

Kadın kırklı yaşlarındaydı, cılız ama sağlam bir vücudu ile geçen yıllara rağmen Wax'in çok ama çok iyi tanıdığı, uzun siyah saçlarının çerçevelediği bir yüzü vardı.

Telsin. Ablası.

4

Wayne, Wax'in malikânesinde amaçsızca dolanıyor, çerçevelerin arkasına, vazoların altına bakıyordu. *Güzel* şeyleri nerede saklıyordu bu adam?

Wax, zemin kattaki oturma odasında, "Bu *o*, Steris," diyordu. "Kolundan tutan, arkası dönük adam ise... amcam olabilir. Kesin bu işte parmağı var. Gitmek *zorundayım*."

Zenginlerin neyin daha değerli olduğu konusunda yaşadıkları ikilemler Wayne'e hep komik gelmişti. Saf altındanmış gibi görünen bir resim çerçevesini inceledi. İnsanlar böyle şeylere neden önem veriyordu ki? Altın, Ferusimya ile birleştiğinde eğlenceli sonuçlar doğurabilirdi ama söz konusu Allomansi olduğunda çöpten ibaretti.

Pekâlâ, zenginler bunu seviyordu. Bu sebeple tonla para ödüyorlar ve onları değerli kılıyorlardı. Başka bir sebebi yoktu. Bazen ise gerçekten olabilecek *en saçma* şeyleri seçiyorlardı.

Buna nasıl karar veriyorlardı? Bir araya toplanıp pahalı takım elbiseleri içinde, "Hey. Haydi havyar yemeğe başlayıp eşyaları pahalı hâle getirelim. Hem bu sayede insanların beyni de paslanır," mı diyorlardı? Sonrasında da zenginlere has kahkahalar eşliğinde, yere çarptıklarında nasıl ses çıkaracaklarını duymak için uşaklarını yüksek binaların tepesinden aşağı atıyorlardı.

Wayne resmi yerine koydu. Zenginlerin kurallarıyla oynamayı reddediyordu. Kendisi için daha değerli olan bir şeyler bulacaktı. Bu çerçeve ise

çirkindi. Steris'in çerçeve içindeki Evanotipte tasvir edilen yeğenlerinin de bu durumu düzeltmesi mümkün değildi. Balığa benziyorlardı.

"O zaman kesinlikle gitmelisin Lord Waxillium," dedi Steris. "Neyi dert ediyorsun? Diğer görevlerini ertelemek için ayarlamalar yapabiliriz."

"Bu sinir bozucu Steris!" Wayne, Wax'in sesindeki *tepem atıyor* ifadesini duyabiliyordu. "Bana geçen yıl yaptıklarından ötürü ne onlardan ne de Ahenk'ten tek bir özür kelimesi dahi duymadım. Hatta Paalm kendi hastalıklı metotlarıyla beni onlardan ayırmaya çalıştığında dahi. Şimdi çıkageliyorlar, kaybettiklerim hakkında tek kelime etmiyorlar ve kaldığım yerden devam edip işlerini görmemi istiyorlar."

Zavallı Wax. Gerçekten fena darbe yemişti. Wayne bunun sebebini anlayabiliyordu. Ayrıca, özür beklemek de neydi? Bir sel felaketinde ölenler Tanrı'dan özür mü beklerdi? Tanrı, dilediğini yapardı. Sadece yanlış tarafta olmamayı dileyebilirdiniz. Güzel bir kız kardeşi olan bar fedaisi gibi.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Wax daha yumuşak bir tonda devam etti. "Ama gitmem gerek. Yaptıklarına rağmen, eğer amcam bu işin içindeyse, eğer zavallı Telsin'i kurtarabilirsem... gitmem gerek. Dış Şehirler'den gelecek üst düzel politikacıların Yeni Seran'da iki gün sonra bir toplantısı olacak. Vali Innate haklı olarak rahatsız ve oraya her hâlükârda bir temsilci gönderecek. Böylelikle o şehirde bulunmam için geçerli bir mazeret de olacak. Marasi kayıp kazığı ararken ben de amcamın peşine düşebilirim."

Steris yan odadan, "Öyleyse karar verildi," dedi. "Yola hemen mi çıkıyoruz?"

Wax bir süre sessiz kaldı. "Sen de mi?"

"Biraz düşündüm de... Kardeşimle beraber gideceksen size eşlik etmemem garip karşılanabilir," Wax kadının kızarışını neredeyse duyabiliyordu. "Ön yargılı davranmak istemem. Elbette dilediğini yapabilirsin ama—"

"Hayır," dedi. "Haklısın. Yalnız gitmem garip karşılanır. Hatta buluşma bir nevi parti olacak. Yanlış anlamını istemem ama..."

"Gelebilirim, sana ayak bağı olmam."

"Bu tehlikeli olabilir. Bunu senden isteyemem."

"Eğer yapman gerekenin bu olduğunu hissediyorsan bu riski almaktan memnun olurum."

"Ben..."

Pas tutası. Bu ikisi, kilisede kafasını aniden ortadan ayıran adam kadar gariptiler. Wayne başını salladı ve girişteki vazolardan birini aldı. Kıvrımlı büklümlü deseniyle güzel bir işçiliğe sahipti. Belki bu iş görürdü.

Biri kapıyı çaldı ve Wayne ani bir hareketle vazoyu yerine koydu. Bu ona doğru gelmemişti. Yine de çiçeklerden birini aldı ve yerine cebinde taşıdığı yedek çoraplardan koydu. Ah. Diğer cebinde ise pas tutası bir çatal, bıçak, kaşık üçlüsü vardı. Düğün kahvaltısından mıydı? Evet, öyleydi. Kendisine özel bir yeri vardı, üzerinde adı falan da yazıyordu. Dolayısıyla gümüş takımlar da onundu.

Çatalı, bıçağı ve kaşığı cebine geri koydu, çiçeği kulağının arkasına taktı, kapıya ilerledi ve uşak ona ulaşmadan hemen önce kapıya uzandı. Adama bir bakış attı –sanki kafayı sıyırıp oradaki herkesi öldürmeye kalkışması an meselesiydi– ve kapıyı açtı.

Kapının öbür yanında kandra duruyordu. Bugün giydiği takım, taba renginin daha da *açık* bir tonuydu. "Sen," dedi Wayne işaret ederek. "Senden kurtulmuştuk!" Malikâneden ayrılmasının üzerinden olsa olsa iki saat geçmişti.

"İyi akşamlar genç dostum," dedi adam. "Yetişkinler evde mi?"

Darriance, Wayne'i çok nazik bir hareketle itti ve VenDell'e içeri girmesi için işaret etti. Uşak, "Lordum sizi bekliyordu efendim," dedi.

Wayne, "Öyle mi?" dedi.

Oturma odasını işaret eden uşak, "Efendi Ladrian sizi içeri almamı söyledi," dedi.

VenDell uzun adımlarla odaya ilerlerken, "Teşekkür ederim," dedi.

Wayne adama çabucak yetişti.

Kandra, "Güzel çiçek," dedi. "Öldüğünde iskeletini alabilir miyim?"

"Benim..." Bunu düşünmek bile Wayne'i sarstı.

"Sen bir altıniliksin değil mi? Kendini iyileştirebiliyorsun? Altınilik kemikleri özellikle ilgi çekici, zira çoğu insan iskeletinde yıllar geçtikçe küçük kusurlar meydane geliyor. Hâlbuki sizinkiler mükemmel, ne de olsa kendinizi her an hızlı bir şekilde –hatta mükemmel bir hızla– iyileştirebiliyorsunuz. İskeletini almayı çok isterim. Senin için de sıkıntı yoksa tabii."

Wayne bir an için durdu ve VenDell'in kendisini geçmesine izin verdi. VenDell hızla geçti ve Wax ile Steris'in konuştukları odaya daldı. Wayne, "Wax," dedi işaret ederek, "ölümsüz arkadaşımız yine ürkütücü olmaya başladı," dedi.

VenDell, "Merhaba Lord Ladrian," dedi. Elinde bir dosya tutuyordu. "Biletlerinizle birlikte ReLuur'dan alabildiğimiz tüm bilgiler. Sizi uyarıyorum, yazanların çoğu pek... anlaşılır değil."

Wayne, gözü Wax'in alkol dolabında VenDell'i takip ediyordu. Belki orada işini görebilecek bir şeyler olabilirdi...

Wax ölümsüze, "Gideceğimi söylemedim," dedi. "Beni çitlerin içindeki bir koyun gibi bu işin içine çekiyorsun."

Ölümsüz "Evet," dedi. Dosyayı tekrar uzattı.

Wax iç çekti ve dosyayı aldı. Selam vermek için hareketlenen Steris'i işaret etti. "Nişanlım. Bana eşlik edip edemeyeceğini görüşüyorduk."

"Ne karar verirseniz verin hazırlıklarımızı ona göre yaparız," dedi VenDell. "Orada bulunmanız daha az şüphe çekecek *olsa da* Leydi Harms, güvenliğinizi garanti edemem."

Wax, "Senin de bize eşlik etmen faydalı olabilir VenDell," dedi. "Fazladan bir Metalsoylu işimize yarayabilir."

VenDell'in gözleri şişti, rengi beyaza döndü. Yeni doğan bebeğinin iki burnu olduğu haberini almış gibiydi. "Sahaya inmek mi? *Ben mi?* Lord Ladrian, seni temin ederim ki bunu istemezsin."

Wax sırtını duvara yaslarken, "Neden?" dedi. "Teknik olarak öldürülmen imkânsız, ayrıca pas tutası tipini de istediğin zaman değiştirebiliyorsun."

Wayne, "Dur bir dakika," dedi. Alkol dolabından uzaklaştı. "Her şeye dönüşebiliyor musun? Mesela... bir tavşana?"

"Çok küçük hayvanlar aşırı zor, ayrıca hayati faaliyetlerimizi sürdürebilmek için belirli bir kütleyi korumamız gerek. Bir de—"

Wayne, "Tavşan," dedi. "*Tavşan* olabiliyorsun."

"Çok zaruriyse."

"Yani o lanet kitap *bundan* bahsediyor."

VenDell, Wax'e bakarak iç çekti. "MeLaan ihtiyaç duyabileceğiniz dönüşümleri gerçekleştirebiliyor. *Ben* İlk Sözleşme'ye tabiyim Lord Ladrian. Ayrıca saha bana uygun değil. Çok..." Parmaklarını salladı.

Kaşlarını çatan Wax, "Çok ne?" diye sordu.

"*Her şey*," dedi VenDell. Gerçi Wayne, kandra bunu söylerken köşeden kendisine bakan pas tutası tavşanı kaçırmamıştı. "Kardeşim sizinle istasyonda buluşacak. Dört saat sonra, peron on yedide."

Steris, "*Dört saat mi?*" dedi. "Uşaklara haber vermeliyim! Ayrıca..." Elini alnına götürdü, bayılacak gibiydi. "Ayrıca bir *liste* yapmam gerek."

Wax, "Orada olacağız VenDell," dedi. "Uşaklara ben bilgi veririm Steris."

Wayne, kapıya doğru usulca ilerlerken "Güzel, güzel," dedi. Pas tutası, alkol dolabını kilitlemişti. "Orada buluşuruz."

Steris arkasından, "Sen hazırlanmayacak mısın?" diye sordu.

Wayne, "Çantam odamda," diye seslendi. "Yatağımın altında. Eşyalarım her zaman toplu ve her zaman gitmeye hazırım. Bir yanlış anlaşılmanın

ne zaman yaşanacağını asla bilemezsin," Arkasını döndü, şapkasını kapının arkasındaki askıdan aldı, çevik bir hareketle başına geçirdi ve ön kapıdan çıktı.

Onları ürkütücü, ölümsüz tavşanlarıyla tartışmaları için baş başa bırakmıştı. Halletmesi gereken işler vardı. En azından bir şey vardı.

Wayne'in bir *konuğu* vardı.

Merdivenlerden sekerek inerken ıslık çalıyordu. Basit, akılda kalan ve tanıdık bir melodiydi. Ayrıca içinden ritim de tutuyordu. Ba-bam, ba-bam, ba-bam. Tempolu ve enerjik. Cadde boyunca yürüdü, attığı her adımda, üzerinde taşıdığı çiçekten daha da soğudu. Bu görev için uygun bir eşya değildi. Çok belirgindi. Ayrıca bir sishayaletini çiçekle öldüremezdin. Çiçeği parmaklarının arasında düşünceli bir edayla çevirdi, yumuşak tondaki ıslığına devam etti.

Aklına daha iyi bir fikir gelmedi. Bu bölge, bütün o malikâneler, bahçeler ve ağaçları budayan adamlarıyla fazla havalıydı. Sokaklar at pisliği bile kokmuyordu. Böylesi bir yerde düşünmek zordu; herkes insanın aklına *en iyi* fikirlerin sokak aralarında ve gecekondu mahallelerinde geldiğini bilirdi. Yani, beynin tetikte olmak zorunda kaldığı, hatta yer yer paniğe kapıldığı yerlerde, herifin tekinin karşına çıkması hâlinde dâhiyane bir hareket yapmadığın sürece muhtemelen bir yerlerinden bıçaklanacağın türden yerler.

İnsanın beynini aptallığına karşı rehin alması, işler *bu şekilde* halledilebilirdi. Wayne yakınlardaki kanala yöneldi ve canı sıkılmışa benzeyen bir kayıkçı aradı.

Kendi kendine, "Adamım," dedi. "*Adamım*," Evet, bu vurgu daha iyiydi. Sanki nefes alamıyormuş gibi konuşmak gerekiyordu, hafif Terris karışımlı Birinci Oktant aksanı. Zengin aksanı. Çok zengin.

Wayne ellerini sallayarak "Sen, kayıkçı!" diye bağırdı. "Hey! Acele et. Zamanım yok!"

Kayıkçı yanaştı.

"Çabuk, haydi çabuk adamım!" diye bağırdı Wayne. "Söyle. Günlük kiran ne kadar?"

Kayıkçı, "Günlük mü?" diye sordu.

"Evet, evet," dedi Wayne tekneye atlarken. "Hizmetine tüm gün ihtiyacım olacak," Wayne cevap beklerken kayığın içine kuruldu. "Devam et. Limana açılan kanaldan aşağı doğru, sonra Yüksek Dias'tan sola dön. İlk durağımız Üçüncü Oktant. Biri beni bekliyor, anlarsın ya."

"Tüm gün," dedi kayıkçı heyecanla. "Evet efendim, ah... lordum..."

Wayne, "Ladrian," dedi. "Waxillium Ladrian. Hareket etmiyoruz. Neden hareket etmiyoruz?"

Kayıkçı heyecanla küreklere asıldı, garantilediği onca çalışma saatinin heyecanıyla avans istemeyi unutmuştu.

Adam sonunda, "Elli," dedi.

"Hmm?"

"Elli. Tüm gün için."

"Tamam, tamam, güzel," dedi Wayne. Aklından *pis soyguncu* diye geçirdi. *Asil bir vatandaşı, hatta bir hane lordunu sadece biraz dikkati dağınıkmış gibi davrandığı için kazıklamaya mı çalışıyordu?* Bu dünya ne hâle gelmişti? Büyükbaba Ladrian'ın lordluğu döneminde insanlar nasıl saygı göstermeleri gerektiğini *bilirlerdi*. Bugünlerde kayıkçılar hak ettiğinden fazlasını cebe indirmeyi garanti etmeden kanala dahi inmiyorlardı!

"Sormamda sakınca yoksa lordum," dedi kayıkçı. "Sizi gücendirmek istemem... ama kıyafetiniz."

"Evet?" dedi paltosunu düzelten Wayne.

"Bir sorun mu var?"

Wayne, aksanını tıka basa soylu öfkesiyle doldurarak "*Sorun* mu?" dedi. "Sorun mu? Modayı takip etmiyor musun?"

"Ben—"

"Bu kıyafetleri bizzat Thomton Delacour tasarladı!" dedi Wayne. "İlham kaynağı kuzey bölgesi Yabanlar'ı. Bak, sana söylüyorum, bu tepe noktası! Bir *Sikkeci* bundan öteye geçemez!"

"Özür, özür dilerim lordum. Sizi gücendirmek istemediğimi söylemiştim!"

"Sadece 'gücenmeyin' *deyip* gücendirecek bir şey söyleyemezsin! Böyle olmaz," Wayne arkasına yaslandı ve binerken gideceğini belirttiği yolu katederken kollarını kavuşturdu.

Kayıkçı, akıllıca davranarak başka bir şey söylemedi. On dakikalık bir yolculuğun ardından zaman gelmişti.

Sanki kendi kendine konuşurmuş gibi, "Şimdi," dedi Wayne, "Pırıltı Burnu'nda durmalıyız. Sonra Stansel Bölgesi'ne kayacağız."

Aksanını hafifçe değiştirdi, Patlaklar'dan –bir gecekondu mahallesiydi– biraz alıntı yaptı. Sanki ağzı pamukla doluymuş gibi, donuk bir aksandı. Bölge halkı "kayma" fiilini hemen her şey için kullanırdı. Özgün bir kelimeydi. Kaaaaymak. Kulağa sanki edepsiz bir kelimeymiş gibi geliyordu.

"Hm, lordum?"

"Hm?" dedi Wayne. "Yapılacaklar listemin üzerinden geçiyordum o kadar. Yeğenim evleniyor da –belki düğünden haberin vardır, tüm şehrin dilinde. Yapılacak çok iş var. Aslında tüm gün oldukça kaymalı geçecek."

Aslında bu kabadayı aksanıydı, ama belli belirsiz kullanıyordu. Tıpkı güzel bir içkinin içindeki limon gibi. Soylu aksanının arasına sıkıştırıyordu.

Kayıkçı giderek rahatsız hissetmeye başlamıştı. "Siz... Stansel Bölgesi mi dediniz? Orası pek de güzel bir yer değildir."

"Çalışacak birilerini bulmam gerekiyor," dedi Wayne gecekondu aksanını biraz güçlendirerek.

Kayıkçı kürek çekmeye devam ederken iyice gerilmişti. Ayaklarını zemine vuruyor, daha hızlı kürek çekiyor ve yanından geçen meslektaşlarının selamlarını cevapsız bırakıyordu. Bir şeyler sezmişti ama bunu dillendiremiyordu. *Yolunda gitmeyen* bir şeyler vardı. Tıpkı koltuğun altında birkaç hafta önce unutulmuş etli turta gibi.

Adamın bilinçaltı onu uyarıyordu. İçinde bulunduğu durum gerçek olamayacak kadar iyiydi. Tüm gün kiralama? Fahiş ücret? Bu tümden bir kurmaca olabilirdi. Sabah mesaisinin ardından cepleri doluyken lord taklidi yapan biri onu gecekondu mahallesine götürüyordu...

Adam, "Lordum," dedi. "Şimdi hatırladım. Geri dönmem lazım. Tüm gün çalışabilecek durumda değilim. Annemin, annemin bana ihtiyacı var."

Wayne, "Bu nasıl bir saçmalıktır?" dedi. "Sızlanmalarına ayıracak vaktim yok be adam! Ayrıca yeni bir tekne bulmak vaktimin ziyan olmasına sebep olacak. Ücretini iki katına çıkartıyorum."

Adam artık *iyice* gerilmişti. "Özür dilerim lordum," dedi ve kanalın kıyısına yanaşmaya başladı. "Çok özür dilerim. Bunu yapamam."

"Beni en azından Stansel'e—"

Adam, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bunu yapamam. Gitmem gerek."

Wayne oflayarak, "Pekâlâ," dedi ve tekneden indi. "Daha önce hiç böyle bir muameleye maruz kalmamıştım! Üstelik daha yolu yarılamadık bile!"

Adam, "Özür dilerim lordum," dedi ve küreklere tüm gücüyle asıldı. "Özür dilerim."

Wayne şapkasını düzeltti, sırıttı ve sokak lambasında asılı durak tabelaya baktı. "Tam olarak inmek istediği yerde inmiş ve bir kuruş bile ödeme yapmamıştı. Islık çalmaya ve kanal boyunca yürümeye başladı. Bu esnada sishayaletini öldürebileceği daha iyi bir silah için gözü etraftaydı. Nasıl bir şey işini görürdü ki?

Yaşlı Dent'in işporta arabasının başında patates kızartması almak için

kuyruk bekleyen insanlara bakarak "*Şu olabilir mi?*" diye düşündü. Denemeye değerdi.

Wayne arabaya yaklaştı. "Yardım lazım mı Dent?"

İhtiyar kafasını kaldırdı ve alnındaki teri sildi. "Küçük beş, büyük sekiz klip Wayne. Ayrıca tezgâhtan yeme, yoksa parmaklarını kızartırım."

İhtiyar, arka taraftaki ocağa eğilip tavasını karıştırırken Wayne sırıtarak arabanın arkasına geçti. Parayı aldı, üstelik pişmiş ürünlerden çok da yemedi. Sonra sıranın sonundaki adam geldi, üzerinde kapı görevlisi ceketi olan havalı görünüşlü biriydi. Muhtemelen cadde üzerindeki otellerden birinde çalışıyordu. Bu iş iyi bahşiş bırakırdı.

Adam, "Üç büyük," dedi.

Wayne patateslerini ve adamın parasını aldı, ardından duraksadı. Bir banknot kaldırarak "Baksana," dedi. "Bozuğun var mı? Bizde hiç kalmadı da."

Adam, kaliteli yılan derisinden yapılma cüzdanını karıştırırken "Sanırım," dedi.

"Harika, al sana bir yirmilik."

Adam, "İki beş ve on tane birlik çıktı," dedi ve paraları tezgâha koydu.

"Teşekkürler," Wayne paraları aldı, ardından yine duraksadı. "Aslında elimde çok sayıda birlik var. O onluğu alabilir miyim?"

"Peki."

Wayne elindeki bozuklukları verdi ve onluğu aldı.

Adam, "Hey," dedi, "Burada yedi var."

Wayne, "Pardon," dedi.

İhtiyar Dent, "Ne yapıyorsun Wayne?" dedi. "Bozukluklar şu aşağıdaki kutuda."

Wayne aşağı baktı, "Gerçekten mi?" dedi. "Pas tutası. Pekâlâ, benim yirmiliği bana geri versen?" On üç klip saydı ve banknotlar ile bozuklukları adamın avucuna boşalttı.

Adam iç çekti ve Wayne'e yirmiliği uzattı. "Biraz sos alabilir miyim?"

Wayne, "Elbette, elbette," dedi ve patateslerin üzerine sos ekledi. "Güzel bir cüzdan. Onun için ne kadar istersin?"

Adam duraksadı ve cüzdanına baktı.

Wayne, kulağının arkasındaki çiçeği aldı ve bir onlukla birlikte adama uzatarak, "Sana bunu veririm," dedi.

Adam omuz silkti, boş cüzdanı uzattı, banknotu aldı ve cebine tıkıştırdı. Çiçeği yere atmıştı. Elinde patateslerle yoluna devam eden adam "Aptal," dedi.

Wayne cüzdanı havaya atıp tuttu.

İhtiyar Dent, Wayne'e dönerek "Sen az önce o adamı kazıkladın mı?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Adamın sana ellilik vermesini sağladın, ama geriye kırk klip verdin."

Cüzdanı cebine tıkıştırmakla meşgul olan Wayne "Ne?" dedi. "Biliyorsun, o kadar iyi hesap yapamam Dent. Ayrıca işin sonunda ona on klip ekstra verdim."

"Cüzdanı için."

"Hayır," dedi Wayne. "Cüzdan için yaptığım ödeme çiçekti. Banknot ise 'bir şekilde, ama tamamen kaza eseri bu işin sonunda elimde fazladan ve masumane bir onluk kaldı'yı anlatabilmek içindi," Gülümsedi, bir avuç kızartma aldı ve yoluna devam etti.

Cüzdan kaliteliydi. Bir sishayaletinin hoşuna gidebilirdi. Nihayetinde herkesin cüzdana ihtiyacı olurdu değil mi? Cüzdanı çıkarttı, defalarca açıp kapattı, sonunda yan tarafının yırtık olduğunu fark etti.

Pas tutası. Aldatılmıştı! Eğer bu cüzdanı kullansaydı sishayaleti öfkesinden onu çiğneyip tükürürdü. Başını salladı ve kanalın yanından yürümeye devam etti. Köşe başında biraz bozukluk için avuç açmış bekleyen sokak çocukları vardı. Biraz ileriden melankolik bir sokak sanatçısının sesi geliyordu. Wayne Patlaklar'a yaklaşmıştı artık, oranın *kendine özgü* kokusunu alabiliyordu. Şans bu ya, hemen yakındaki fırından yükselen kokular bunu bastırıyordu.

Ancak yedi yaşında olan kız sokak çocuğuna, "Al bakalım," dedi. Kıçının üstüne oturdu. "Yeterince acı çekmedim."

Kız, "...efendim?" diye sordu.

"Eski hikâyelere bakarsan *acı* çekmelisin. Hacı olmak gibi, ama biraz daha fazla *acı* içeriyor. Baş ağrısı gibi, sırt ağrısı da olabilir."

"Ben... biraz bozukluk verir misiniz efendim?"

"Hiç param yok," dedi Wayne. Bir an düşündü. "Lanet olsun. Hikâyelerde sokak çocuklarına hep para verilir değil mi? Bildiğiniz üzere onlar birer kahraman. Bir saniye bekle."

Kalktı ve fırına koştu –tıpkı bir kahraman gibi. Tezgâhın arkasındaki kadın o esnada fırından etli çörekleri çıkartıyordu. Wayne cebinden çıkardığı çatalını ahşap tezgâha sapladı ve çatal pas tutası efsanevi bir kılıç gibi saplandığı yerde sallandı.

"Bana bunun için kaç çörek verirsin?" diye sordu.

Fırıncı kaşlarını çattı, önce adama sonra çatala baktı. Çatalı saplandığı yerden çıkarttı. "Bayım," dedi, "bu, *gümüş*."

"Yani... kaç tane?"

"On."

"On tane yeterli. İşte basiretli bir tüccar."

Birkaç dakika sonra içi çörekle dolu büyük bir paketle fırından çıktı. Çocuklara bir avuç bozukluk bıraktı, çocukların ağzı açık kalmışken bir parmağını kaldırdı.

"Sen," dedi, "bunu hak etmelisin."

"Bunu nasıl yapacağım efendim?"

Paketi bırakarak, "Bunları al," dedi. "Git, dağıt."

Kız, "Kime?" diye sordu.

"İhtiyacı olan kim varsa," dedi Wayne. "Ama bana bak. Dört taneden fazla yemeyeceksin tamam mı?"

Kız, *"Dört mü?"* dedi. "Sadece benim için mi?"

"Peki beş olsun, sıkı pazarlık ediyorsun seni minik hilebaz," Çocukları donakalmış hâlde bıraktı, kanal boyunca dans ederek ilerlemeye devam etti ve oturur hâlde eski bir gitarı tıngırdatan sokak sanatçısını geçti.

"Canlı bir şeyler çal lütfen," diye seslenerek bahşiş toplayabilme ümidiyle yere açtığı şapkasına bir gümüş kaşık attı.

Adam, "Al işte," dedi. "Nedir bu?" Gözlerini kıstı. "Bir kaşık mı?"

"Tüccarlar bunlar için yanıp tutuşuyor," dedi Wayne. "Buna karşılık sana tahminen yüz etli çörek, üzerine de biraz bozukluk verirler. Şimdi bana *Son Nefes*'i çal."

Adam omuz silkti ve Wayne'in içten içe söylediği şarkıyı çalmaya başladı. Ba-bam, ba-bam, ba-bam. Tempolu ve enerjik. Wayne gözleri kapalı hâlde öne arkaya sallandı. *Bir devrin sonu* diye düşündü. *Katledilecek bir canavar var.*

İki sokak çocuğunun yanından gülerek ve koşarak geçtiğini fark etti, gözlerini açtı ve çocukların yanlarından geçtikleri insanlara çörek verdiklerini gördü. Gülümsedi ve çamurun kayganlaştırdığı, kanalı sınırlayan set üzerinde hafif tempoda yürümeye devam etti. Kayıp dengesini kaybetmeden önce ancak üç metre yol almıştı.

Bu da doğal olarak kanala düşmesine sebep oldu.

Öksüre öksüre kendini kenara çekti. Bu, belki de çekmesi gereken acı olarak sayılabilirdi. Eğer değilse sabah Wax'e yaptığı düşünüldüğünde olay şiirsellikten ibaretti.

Sırtını kanala verdi. Bu işler böyle olmalıydı. Geçmişi arkanda bırakmalıydın. Burnunu artık seni ilgilendirmeyen konulara sokmanın bir anlamı yoktu. Akan suyu izleyerek ve elindeki son parça gümüşünü –bıçağı– çevirerek yoluna devam etti. Görevini tamamlayabilmesi için gerekli olan doğru silah bu *değildi*. Bundan neredeyse emindi. Peki ama doğrusu neydi?

Bir sonraki kanal köprüsünde durdu, geriye bir adım attı. Tanımadığı, üniformalı bir adam yakındaki bir caddede elinde bir kitapla yürüyordu. Çoğu kaldırımlar olmak üzere cadde üzerinde çeşitli noktalara motorlu arabalar park etmişti. Üniformalı adam her birinin başında duruyor ve elindeki kitabına bir şeyler karalıyordu.

Wayne, adamı takip etti. "Tam olarak şu anda," dedi, "ne yapıyorsun?"

Üniforma içindeki ufak tefek adam Wayne'e baktı, ardından bakışlarını tekrar defterine çevirdi. "Motorlu arabaların park edilmelerini düzenleyen yeni şehir kanunu, araçların yolun soluna düzenli bir şekilde park edilmesini emrediyor, böyle kaldırım ortalarına değil."

"Yani..."

"Yani yanlış yere park eden araçların kapı numaralarını yazıyorum. Sahiplerini bulacak ve onlara ceza keseceğiz."

Wayne yavaşça ıslık çaldı. "Bu *şeytani bir fikir*."

Adam, "Saçmalık," dedi. "Bu kanun."

"Sen örnek bir vatandaş mısın?"

"Ceza infaz memuruyum," dedi adam. "Geçen aya kadar vaktimin çoğunu mutfakları inceleyerek geçiriyordum. Bu çok daha verimli bir alan, inan bana. Bu—"

"Harika," dedi Wayne. "Kitaba karşılık ne istersin?"

Adam Wayne'i süzdü. "Satılık değil."

"Güzel bir cüzdanım var," dedi kenarından su akan cüzdanını kaldıran Wayne. "Yeni temizlendi."

"Uzaklaşın beyefendi," dedin adam. "Bunu—"

Wayne, "Peki ya bu?" diyerek bıçağı çıkarttı.

Adam korkarak geri sıçradı ve defterini düşürdü. Wayne'de bıçağı yere bırakarak defteri kaptı.

Adam, Wayne'in peşinden koşarken "Hey!" diye bağırıyordu. "Hey!"

Bir eliyle ıslak şapkasını tutarken var gücüyle koşan Wayne, cevaben "Satılan mal geri alınmaz!" diye bağırdı.

"Gel buraya!"

Wayne gecekondu mahallesinin girişinde, kaldırımda oturan iki ihtiyarı geçerek kanal boyunca uzanan ana caddeye fırladı.

"Bu, Edip'in oğlu," dedi biri. "Başını her zaman derde sokar bu çocuk..."

İhtiyar, bir saniye sonra suratına yediği etli turta ile susmuştu.

Bunu görmezden gelen Wayne bir eli şapkasında var gücüyle koşmaya devam ediyordu. "Örnek vatandaş" kararlı bir tipti. Elleri dizlerinde nefes nefese durana kadar Wayne'i en az on cadde boyunca takip etmişti. Wayne sırıttı, eğilerek son bir köşeyi döndü ve sırtını bir binanın duvarına yasladı. Yaslandığı yerin hemen yanında bir pencere vardı. Soluksuz kalmıştı.

Wayne aklından, *muhtemelen tutanak tutacak*, diye geçirdi. Her zaman bunu yaparlardı ve Reddi, bu tutanaklarda yazılan betimlemelerden şüphelinin hep Wayne olduğu sonucuna ulaşırdı. *Ona kesecekleri cezanın Wax'in ödeyemeyeceği kadar yüksek olmamasını umuyordu.*

Bir şeyler bulmalı ve özür mahiyetinde geri götürmeliydi. Adamın belki de bir cüzdana ihtiyacı vardı. Wayne arkasından gelen sesler duydu. Döndü ve pencereden meraklı bakışlarla onu izleyen gözlüklü bir kadın gördü. Elinde bir kalem, hemen pencerenin önündeki masasının üzerinde ise yarısı yazılmış bir mektup vardı. Mükemmel.

Wayne şapkasıyla selam verdi, kalemi kadının elinden kaptı. "Teşekkürler," diyerek not defterini açtı, duvara yasladı ve üzerine birkaç kelime karaladı. Kadın çığlık atmaya başladığında kalemi hızla geri verdi ve yoluna devam etti.

Artık çok da uzakta olmayan son durak, sishayaletinin iniydi. Garip ağaçlar ile küçük kulübelerin sıralandığı bir caddeye girdi. Onları teker teker saydı, ardından sağa döndü ve yapıya baktı.

Derin bir nefes aldı, zihninde arka planda çalan şarkıyı susturdu. Bu iş *sessiz* halledilmeliydi. Ön kapıya doğru dikkatli adımlarla ilerledi. Defterini, topuzu ile kapı arasına sessizce yerleştirdi. Kapıyı çalamazdı. Ranette, insanları vurmasıyla meşhurdu. Ona göre bu, kendisine hükûmet tarafından verilen bir yetkiydi. Memurlar kapısının önünde her hafta bir ya da birkaç ceset bulamadığında kadının iyi olup olmadığından endişe ediyorlardı.

Wayne uzaklaştı. Ranette kapıyı açtığında yüzünün alacağı hâli hayal ederek gülümsedi. Dikkati o kadar dağılmıştı ki koşarken evine doğru yürüyen *Ranette* ile neredeyse çarpışacaktı.

Wayne tökezleyerek durdu. Kadın olduğu yerde kaldı ve ona baktı. Muhteşem yüzünü ortaya çıkarmak için arkada toplanmış mükemmel kahverengi saçları, Yabanlar'da geçirdiği zamanın etkisiyle yıpranmıştı.

Uzundu. Wayne'den uzundu. Wayne'in bakışlarını yukarı çevirmesi için bir sebebi vardı.

"Wayne!" dedi. "Kapımın önünde ne yapıyorsun?"

"Ben—"

"Salak," dedi ve omzuyla ittirerek geçti. "Umarım içeri girmemişsindir. Wax'e ipleri az önce teslim ettiğimi söyle! Beni kontrol ettirmek için birini göndermesine gerek yoktu."

"İp mi?" diye sordu Wayne. Ne ipiydi bunlar?

Kadın soruyu duymazdan geldi, homurdanıyordu. "Yemin ederim *vuracağım* seni küçük sıçan."

Kadının uzaklaşmasını izledi, kendi kendine gülümsedi ardından döndü ve yoluna devam etti.

Kadının arkadan "Bu ne?" dediğini duydu.

Yürümeye devam etti.

Kadın, "Wayne!" diye bağırdı. "Seni buracıkta vuracağım. Yemin ediyorum. Bana neler karıştırdığını söyle."

Wayne arkasını döndü. "Sadece bir hediye Ranette."

Sayfaları çeviren Ranette, "Bir defter mi?" diye sordu.

Wayne ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Yazmalı kitap," dedi. "Her zaman bir şeyler düşünüyor, bir şeyler not alıyorsun. Bu notları hep kullanacağın tek bir yere alırsan bu bir 'yazmalı kitap' olur. Yazdıklarını saklayacak bir yere ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Kadın sayfaları çevirirken, "Bu niye önemli?" dedi.

Wayne "Özür dilerim," dedi. "Bir an için cebimde olduğunu unutmuştum. Ama fark edince hemen çıkarttım. Bunun için on tane polisle dövüştüğümü bilmeni isterim."

Kadın defterin sayfalarını hızla çevirdi, gözleri şüphe içinde kısılmıştı. Son sayfaya geldi ve durdu. Defteri kaldırıp arka sayfasına karalanmış kelimeleri okuyabilmek adına gün ışığına çevirdi. "Bu ne?" diye sordu. "Teşekkür ederim ve hoşça kal mı? Senin derdin ne?"

"Derdim yok," dedi Wayne. "Zamanının geldiğini fark ettim."

"Gidiyor musun?"

"Kısa bir süreliğine ama orada yazan kelimelerin anlamı bu değil. Birbirimizi tekrar göreceğimize eminim. Belki daha da sık karşılaşacağız. Seni göreceğim... ama seninle tekrar *görüşemeyeceğim*. Anladın mı?"

Ranette, Wayne'e uzunca bir süre baktı. Sonrasında rahatlamış gibiydi. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Sonunda."

"Zaman zaman olgun davranmak gerekir değil mi? Bir adamın bir şeyi çok istemesi, ona sahip olabileceği anlamına gelmiyor sanırım."

Ranette gülümsedi. Wayne bunu görmeyeli o kadar zaman olmuştu ki. Ranette yürümeye başladı, ona yaklaştı, kadın elini uzatırken Wayne'in kılı dahi kıpırdamadı. Bu anla gurur duyuyordu.

Wayne kadının elini tuttu, Ranette adamın elini kaldırdı ve tersini öptü. "Teşekkür ederim Wayne."

Adam gülümsedi ve uzaklaşmak üzere arkasını döndü. Attığı ilk adımda duraksadı, ağırlığını diğer ayağına verdi ve kadına doğru eğildi. "Marasi, başka bir kadınla yakınlaştığını söylüyor."

"...öyle."

Wayne başını salladı. "Seni bu seviyede bir centilmen ve olgun bir kişi gibi görmeye devam ederek kabalık etmek istemem. Yine de bir erkeği yaşadığı bu olaydan sonra aklına gelen bazı fikirlerden ötürü suçlayamayacağını düşünüyorum. Acaba *üçümüzün* bir şekilde birlikte olma şansı—"

"Wayne."

"Şişman olsa bile sorun etmem Ranette. Bir yanlarına tutunabildiğim kızları severim."

"*Wayne*."

Kadına baktı, ifadesinde hiç öfke belirtisi yoktu. "Doğru," dedi. "Doğru. Tamam. Evet. Uzun uzun konuştuğumuz bu anı ve unutulmaz vedamızı hatırlarken bu son kısmı unutabilir miyiz?"

"Elimden geleni yaparım."

Gülümsedi, şapkasını aldı ve Leydi Zobell'in Altıncı Oktant'taki balo salonunun altı nesildir bu işi yapan karşılama görevlisinden çaldığı selamı verdi. Sonra durdu, şapkasını düzeltti ve arkasını tekrar kadına döndü. Yoluna devam ederken ıslık çalmaya başlamıştı.

Ranette arkasından, "Bu şarkı ne?" diye sordu. "Bunu hatırlıyorum."

"Son Nefes," dedi arkasını dönmeden. "Bir grup, tanıştığımızda bunu çalıyorlardı."

Köşeyi döndü ama arkasına bakmadı. Kadının ona bir tüfek ya da benzeri bir şeyle nişan alıp almadığını da kontrol etmedi. Hafif hafif yaylanarak en yakındaki kalabalık yol ağzına yöneldi, boş cüzdanı bir oluğa attı. Kiralık arabaların birinin sürücüsü yana bakıp cüzdanı gördüğünde ve onu kapmak için arabasından aşağı hızla indiğinde çok zaman geçmemişti.

Wayne, yan caddeden fırlayıp cüzdanın üzerine atladı, cüzdana adamdan önce ulaştı ve yerde yuvarlandı. "Bu benim!" dedi. "Önce ben gördüm!"

Arabacı, atlar için kullandığı kırbacıyla Wayne'e vururken "Saçmalık," dedi. "Onu ben düşürdüm seni serseri. O benim!"

"Ah öyle mi," dedi Wayne. "İçinde ne kadar var?"

"Sana cevap vermek zorunda değilim."

Wayne cüzdanı kaldırarak sırıttı. "Bak ne diyeceğim. Cüzdan ve içindekileri sen al, ama karşılığında beni Dördüncü Oktant'taki demiryolu istasyonuna götür."

Arabacı ona baktı, ardından elini uzattı.

Yarım saat sonra araba istasyona vardı, uzun kuleleri ve küçük pencereleriyle kasvetli görünümlü bir binaydı. Sanki içeride kısılı kalanları sinirlendirmek için onlara gökyüzü manzarası sunuyordu. Wayne arabacının arka koltuğuna oturmuştu ve bacaklarını yandan sallandırıyordu. Yakındaki raylar takırdıyor, kendilerini bekleyen yeni yolculara hazırlanıyorlardı sanki.

Wayne arabadan indi, homurdanan arabacıya selam verdi –oyuna getirildiğinin ziyadesiyle farkındaydı– ve binanın açık kapısında içeri yöneldi. Ellerini ceplerine soktu, karıştırdı, o esnada küçük bir bavul yığınıyla ve başlarında onları taşımak için hazır bulunan bir uşakla birlikte bekleyen Wax, Marasi ve Steris'i gördü.

Wax, "Nihayet!" dedi. "Wayne, trenimiz neredeyse hareket edecek. Nerelerdeydin?"

Bakışlarını binanın yüksek tavanına çeviren Wayne, "İşim vardı," dedi. "Burayı bu kadar büyük yapmak zorundalar mıydı?

Steris, "Wayne?" dedi burnunu buruşturarak. "Sarhoş musun sen?"

Wayne'in sesinde hafif bir sarhoşluk esintisi vardı. "Elbette hayır. Bu saatte neden sarhoş olayım ki?" Kadına tembel tembel baktı.

Kadın "Tahammül edilemez bir tipsin," dedi ve yardımcısına işaret etti. "Bir yudum içki peşinde koşarken geç kalabilme riskini göze almış olmana inanamıyorum."

"*Bir yudum* değildi," dedi Wayne. Sarhoş aksanı yapmak zordu. Bu aksanı eğlenceli yapan da buydu zaten.

Tren geldiğinde diğerlerine katıldı ve trene bindi, Steris ve Wax için tahsis edilmiş bir *vagon* vardı, Wayne ise kompartımanını ayakçı Herve ile paylaşacaktı. Boş verilebilirdi. Adamın horladığını biliyordu. Uyuyabilecek

başka bir yer bulmalıydı, aksi hâlde uyumayacaktı. Varış noktasına gün doğumundan önce ulaşacaklardı.

Tren hareket etmeye başladığında –Herve'in şikâyetlerine rağmen– kompartımanının camını açtı ve trenin çatısına tırmandı. Oturdu ve ıslığıyla tutturduğu yumuşak şarkı eşliğinde, rüzgâr saçlarını yalarken Elendel'in uzaklaşmasını izledi. Basit, akılda kalan, tanıdık ve raylardan gelen seslerle uyumlu bir melodiydi. Ba-bam, ba-bam, ba-bam. Tempolu, enerjik.

Uzandı. Gökyüzüne, bulutlara ve güneşe baktı.

Geçmişi ardında bıraktı.

İKİNCİ BÖLÜM

5

Wax, Elendel'in güneyindeki toprakların ne kadar *kalabalık* olduğunu gördüğünde çok şaşırmıştı.

Başkent dışındaki kentlerde insanların yaşadığını unutmak kolaydı. Aslında kuzeye açılan topraklara, genellikle kurak olan ve Yabanlar'a varmadan önceki yerleri çiftlik olarak kullanılan bölgelere aşinaydı. Başkentin güneyindeki bölgelerin de farklı olmaması gerekirdi.

Demiryolu, Yabanlar'da yer alan bazı kasabaları tümden yutabilecek genişlikte bir nehrin kıyısından devam ediyordu. Yol boyunca yerleşkeler, köyler, hatta şehirler vardı. Tren, bir yerleşim alanından diğerine ulaşana dek ancak beş dakika yol alıyordu. Kasabalar arasında bağlar yer alıyordu ve cephedeki askerler gibi sıra sıra uzanıyorlardı. Buğday tarlaları rüzgârda dans ediyordu. Her şey yeşil ve canlıydı, akşamları sisin gelişi ise bu manzarayı baştan yaratıyordu.

Wax başını pencereden aksi yöne çevirdi ve Ranette'in ona gönderdiği pakete yöneldi. Pakette yumuşak bir kaplamayla dikkatlice sarılmış, büyük, çift namlulu bir tüfek vardı. Yanında kendi özel yuvalarına yerleştirilmiş, ince bir kordona sarılı üç küre vardı.

Küreler ve kordonları bekliyordu, Ranette bunları göndereceğini söylemişti. Tüfek ise hoş bir sürpriz olmuştu.

İçindeki notta *"Ekstra güçlü cephane ve devasa fişeklerle Haydutlar ya*

da safkan Koloss'ları durdurma deneyi. Lütfen bunu dene. Silahı ateşlemek için ağırlığını arttırman gerekecek. Tepmesi ise inanılmaz olacak.

Pas ve harap, bu şeyin fişekleri neredeyse bilek kalınlığındaydı. Top mermisi gibilerdi. Tren, bir istasyona yaklaşırken yavaşladığında fişeklerden birini kaldırdı. Hava daha tam kararmamıştı, ama kasabadaki evlerin camları elektrikli aydınlatmalar sayesinde ışıl ışıldı.

Elektrikli lambalar. Fişeği incelemek üzere indirdi. Dış Şehirler'de de elektrik var mıydı?

Elbette var aptal, dedi kendi kendine. Neden olmasın ki? Bu tuzağa daha önce de düşmüş ve başkalarını aşağılamıştı. Önemli, moda ya da heyecan verici her şeyin Elendel sınırları içinde yaşandığını düşünmeye başlamıştı. Bu davranış biçimi Yabanlar'da geçirdiği yıllarda onu rahatsız ederdi.

Trenden bir grup yolcu indi, daha azı bindi. İstasyon kalabalıktı ve bu durum Wax'i şaşırtmıştı. İnsanlar bir araya gelmiş, içlerinden birinin yaptığı ve Wax'in duyamadığı konuşmayı dinliyorlardı. Kalabalık içinden birinin taşıdığı pankartı okumaya çabalarken birileri bir yumurta fırlattı ve yumurta Wax'in camında *patladı*.

Wax büyük bir şaşkınlıkla geri çekildi. Her istasyonda beklediği kadar bekleyen tren tekrar hareket etti. Tren istasyondan ayrılırken havadaki yumurta sayısı da artmıştı. Wax nihayet pankartı daha rahat görebiliyordu. *Elendel! Baskıya Son Ver!*

Baskı mı? Kaşlarını çattı, istasyonda geri çekilen kalabalığı izlemek üzere eğildi. İçlerinden bazıları yoluna devam eden trenin arkasından yumruklarını savurarak raylara atlamıştı.

Ranette'ten gelen paketi kenara koyarak, "Steris?" diye sordu. "Dış Şehirler'deki gelişmeleri takip etmiş miydin?"

Cevap gelmedi. Karşı tarafta, omzunda battaniyesiyle koltuğunda büzüşmüş kadına baktı. Durduklarının ya da yumurtaların farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yüzü, elindeki kitaba o kadar yakındı ki hızlı bir hareketle kitabın kapatılması durumunda burnu arada kalabilirdi.

Kadının hizmetkârı Landre, Steris'in yatağını yapmaya gitmişti. Wayne'in ise ne yaptığını her zamanki gibi ancak Tanrı bilirdi. Yani ikili vagonda yalnızdı.

"Steris?"

Cevap yoktu. Wax, kitabın cildinde yazanı okuyabilmek ve kadını neyin bu kadar heyecanlandırdığını anlayabilmek adına başını eğdi ama kitabın kapağı tümden battaniyenin altında kalmıştı. Yana kaydı ve kadının gözle-

rinin okuduğu şey karşısında koskocaman açıldığını fark etti. Steris sayfayı hızla çevirdi.

Wax kaşlarını çattı, kalktı ve sayfada ne yazdığını görebilmek için uzandı. Steris sonunda Wax'i gördü, sıçradı ve kitabı hızla kapattı. "Ah!" dedi. "Bir şey mi dedin?"

"Ne okuyorsun?"

"Yeni Seran'ın Tarihi," dedi Steris. Kitabı koltuk altına sıkıştırmıştı.

"Okudukların seni pek şaşırtmışa benziyordu."

"Bilmem farkında mısın ama, Seran'ın çok rahatsız edici bir tarihi var. Bana sormak istediğin nedir?"

Wax arkasına yaslandı. "İstasyonda bir kalabalık vardı. Bir sebepten ötürü Elendel'e karşı öfkeli gibiydiler."

"Ah, hm, evet. Dış Şehirler'deki politik durum yüzünden," Kendini toparlayabilmek için zamana ihtiyacı var gibiydi. Bir tarih kitabında ne *okuyup* da bu kadar telaşlanmış olabilirdi ki? " Ama bunu duyduğuma şaşırmadım. Bariz sebeplerden ötürü mutlu değiller."

"Bariz derken?"

"Vergi meseleleri."

"Bu mu mesele?" dedi Wax. "Altyapı ve diğer hizmetlerin devamı karşılığında onlardan oldukça az vergi alıyoruz."

"Kendi idarecileri olduğundan bizim hükûmetimize ihtiyaçları olup olmadığını tartışıyorlar. Waxillium, Havza'daki pek çok kişi Elendel'in Lord Sissoylu'nun yüz yıllık hükümdarlığından sonra sona ermesi gereken bir imparatorluk, mevcut liderin de tüm Havza'ya hâkim olan bir imparator gibi davranma gayretinde olduğunu düşünüyor."

"Ama vergilerimiz Aradel'e gitmiyor," dedi Wax. "Vergilerini, polisin limanı koruması ve demiryolu hatlarının bakımı için veriyorlar."

Steris, "Bu teknik olarak doğru," dedi. "Ama bakımından sorumlu olduğumuz demiryollarından geçerek Elendel'e giren tüm mallar da *ayrıca* vergilendiriliyor. Dış Şehirler arasında, Elendel'den geçmeyen ve şehirleri birbirlerine doğrudan bağlayan hiç demiryolu olmadığını fark etmiş miydin? Doriel'deki aktarma dışında bir Dış Şehir'den diğer bir Dış Şehir'e gitmek isteyen herkes Elendel *üzerinden* geçmek zorunda. Tathingdwel'de metal mi satmak istiyorsun? Elendel'den geçmek zorundasın."

"Merkez dağıtım modeli son derece mantıklı," dedi Wax.

"Bu da Havza içinde transfer edilen her malı vergilendirmemizi sağlıyor," dedi Steris. "Dış Şehirler, onlara *çift vergilendirme* uyguladığımızı

savunuyor. İlk olarak, demiryollarının bakımı için bir kesinti yapıyor, ardından her şeyi üzerimizden geçirerek ikinci bir vergilendirme uyguluyoruz. Yıllardır Havza'yı tamamen çevreleyen bir demiryolunun inşası için lobicilik yapıyorlar ve talepleri her defasında reddediliyor."

Arkasına yaslanan Wax, "Hah," dedi.

"Nehirler de eşit oranda kötü durumda," dedi Steris. "Nerelerden geçeceklerini elbette belirleyemiyoruz. Buna karşın hepsi Elendel'e doğru akıyor, yani gemi trafiğini kontrol edebiliyoruz. Elendel'deki vergilendirme, tüm Havza'nın fiyat seviyesini beliriyor. Şehirde üretilen mallarda asla indirim yapılmadığını, ama *üretmediğimiz* mallar için sağladığımız teşviklerle bu malların şehirde indirimli satıldıklarından emin olabiliriz."

Wax, "Bundan haberim yoktu" dedi. "Yabanlar'daki demiryollarının bakımlarını Elendel yapıyor ve güvenlik gücü sağlıyor. Oradaki kasabalar ise vergi ödemiyor."

"Elendel'in durumunun tamamen savunulmaz olduğunu söylemiyorum," dedi Steris. Kitabını kenara koydu ve yukarıdaki valizlerinden birine uzanmak için ayağa kalktı. Wax kitaba baktı ve kadının kaldığı sayfayı işaretlediğini fark etti. Wax kitaba uzandı, o esnada tren sarsıldı ve Steris dengesini kaybederek kitabın üzerine oturuverdi. "Lord Waxillium?"

"Özür dilerim. Devam et."

"Elendel'in bu uygulamaları sürdürmek için kendince haklı sebepleri var. Kısacası Vali ile Senato Havza'da bir grup şehir devletinden ziyade tek ve birleşmiş bir ülke görmeyi arzuluyor. Merkezi otoriteyi Dış Şehirler'e kabul ettirebilmek için ekonomiyi kullanıyor ve karşılığında vergileri indirmeyi vadediyorlar. Elbette sıkboğaz edilmiş bu ticaret zincirinden kendi paylarını alan soylu haneler bu durumu fazla umursamıyor."

"Bu uygulamalardan ben de mi fayda sağladım?"

"Fayda sağlamak mı?" diye sordu Steris. "Hane olarak büyümenin temelinde bu uygulamalar yatıyor Lord Waxillium. Hanenin himayesinde, yevmiyeleri bu ticari vergiler tarafından desteklenen ciddi miktarda liman işçisi bulunuyor. Bu vergilerin devamı için iki, *arttırılması* lehine de bir kez oy verdin."

"Ben... öyle mi yaptım?"

"En azından ben verdim," dedi Steris. "Bana hanenin çıkarları doğrultusunda oy vermemi istediğini—"

Wax iç çekerek, "Evet, biliyorum," dedi.

Tren raylar üzerinde yoluna tam gaz devam ediyor, aşağıdan ritmik

takırtılar yankılanıyordu. Wax bakışlarını yeniden pencereye çevirdi. Bu defa bir kasabadan geçmiyorlardı ve hava kararıyordu. Bu gece sis yoktu.

"Her şey yolunda mı Lord Waxillium?" diye sordu Steris. "Politika ya da hanenin finansmanı hakkında konuştuğumuzda biraz... mesafeli davranıyorsun."

Wax, "Zaman zaman çocuklaştığımdandır Steris," dedi. "Bu konu hakkında bilgi vermeye lütfen devam et. Bunlar, öğrenmem gereken konular. Aptallığım seni caydırmasın."

Steris eğildi ve sanki ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı. Sanki bunu yapmamanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündü ve açık elini yumruk yaptı. "Lord Waxillium," dedi, "beraber geçirdiğimiz bir buçuk yılda senin *olağanüstü* seviyede zeki biri olduğunu gördüm. Bir araya getirdiğine şahit olduğum yapbozlar, ulaştığın cevaplar... Bunların hiçbiri sıradan şeyler değildi. Kendini verirsen bu anlattıklarımın hepsini kavrayabilirsin."

"Daha gençken denedim Steris," dedi Wax. "Kafam bunları almıyor."

"'Kafan orada değil.' derdim, ama mesele zaten kafanın nerede olduğu."

Wax gülümseyerek kadına baktı. "Steris! Kelime oyunları mı yapıyorsun?"

Çenesini kaldırarak "İnsan yeterince uzun süre tek bir yönde ilerlemeye devam ederse teorik olarak dünyanın etrafında bir tam tur atarak başladığı noktaya ulaşabilir. Yani bir insan belki de yeteri miktarda sersem olursa zaman zaman dâhilik sınırlarında gezebilir."

"Sen sersem değilsin."

"Peki bu seyahat için oluşturduğum hazırlık listesini kontrol etmem için yardımını istediğimde?"

Wax gülümsedi. O liste tam *yirmi yedi* sayfaydı. "Orada yazan her şeyi çantalara sığdırabildiğine hâlâ inanamıyorum."

"Hepsini..." Steris gözlerini kırpıştırdı. "Lord Waxillium, hepsini *getirmedim*."

"Ama bir listesini yaptın."

"İhtiyaç *duyabileceğimiz* her şeyi görebilmek için. Daha önce ters gidebileceğini düşündüğüm bir şeyin ters gitmesi iyi hissettiriyor. En azından bu yöntemle geride unuttuğumuz hiçbir şey olmuyor, bir şeye ihtiyaç duyabilme ihtimaline karşı bunu bilmek güzel."

Wax, "Bunu yapınca ne fark ettiğini anlamıyorum," dedi. "Ayrıca o listede yazan her şeyi madem getirmedin, o zaman o kadar kutuda ne var? Herve'in o kutulardan birkaçını trene yüklerken epey zorlandığını gördüm."

Steris, yukarıdan indirdiği bavulunu açarken, "Ah," dedi. "Hanemizin finansal hesaplamaları için elbette."

Bavulun içinde gerçekten büyükçe bir hesap defteri yığını vardı.

Steris, "Bu seyahat planlanmamıştı," diye devam etti, "ve benim de kreditörlerimize önümüzdeki ay vermem gereken hesaplamalar var. Ladrian Hanesi büyük oranda amcanın harcamaları sayesinde toparlandı, ama tüm borçların kapanması en az on yıl sürecek."

Wax, "Muhasebecilerimiz var Steris," dedi.

"Evet, bu onların işi," dedi ve defterleri çıkarttı. "Ama üzerlerinden geçmem gerekiyor, birinin yaptığı işi kontrol etmeden olduğu gibi kabul ederek o işin düzgün yapıldığını *kabul edemezsin*. Ayrıca bu çeyrek hesaplarında üç klip açık var."

"Üç klip mi?" dedi Wax. "Toplam ne kadar paradan bahsediyoruz peki?"

"Beş milyon."

"Bir boxingin üç yüzde biri kadar hata yapmışlar," dedi Wax. "*Beş milyon* içinde. Bence hiç fena değil."

"Tamam, bu bankaların talep ettiği sınırlar dâhilinde," dedi Steris, "ama yine de hatalı! Bu finansal tablolar, dış dünyaya gösterdiğimiz yüzümüzün bir parçası Lord Waxillium. Eğer Ladrian Hanesi ve onun umursamaz imajının üstesinden gelmek istiyorsan kendimizi temsil etme noktasındaki sorumluluğu paylaşmamız gerektiğini kabul... Yine aynısını yapıyorsun."

Wax irkildi, hemen koltuğunda dikleşti. "Kusura bakma."

"Uzaklara bakan o gözler," dedi Steris. "Sürekli olarak kanunun üstünlüğünü koruması için insanların sorumluluk almaları gerektiğinden bahseden sen değil misin?"

"Bu tamamen farklı bir konu."

"Ama hanene karşı taşıdığın sorumluluk—"

"—yüzünden buradayım Steris," dedi Wax. "Buraya geri dönme sebebim bu. Bunu biliyorum. Bunu anlıyorum."

"Ama bunu sevmiyorsun."

"Bir erkek üzerine düşen görevleri sevmek zorunda değildir. Sadece gereğini yapmalıdır."

Steris ellerini kavuşturdu ve adamı inceledi. "Sana bir şey göstereyim," dedi. Kalktı ve baş üstü rafındaki başka bir bavula uzandı.

Wax bu anı, kadının saklandığı yerde okuduğu kitabın ne olduğunu görme şansı olarak gördü. Hızlı bir hareketle kadının kaldığı sayfayı açtı. Yeni

Seran'la ilgili olup onu bu kadar cezbeden şeyin ne olduğunu görme konusunda hevesliydi.

Sayfada tarihi ifadeler yerine *anatomik* çizim taslaklarını görünce şoke oldu. Yanında da uzun açıklamalar vardı... Bunlar insanın üremesi ile mi ilgiliydi?

Odaya sessizlik hâkim oldu. Wax bakışlarını kaldırdı ve Steris'in dehşet ifadesiyle dolu bakışlarını yakaladı. Kadın kızardı ve koltuğuna çöktü. Yüzünü elleriyle kapatmıştı ve yüksek sesle inliyordu.

"Hmm..." dedi Wax. "Sanırım..."

Steris, "Sanırım kusacağım," dedi.

"Burnumu sokma niyetim yoktu Steris. Sadece *garip* davranıyordun ve bu kitapta yazan her neyse seni büyülenmişti—"

Kadın tekrar inledi.

Wax oturdu, sallanan bir vagon içinde doğru kelimeleri arıyordu. Saçma bir durumdu. "Bu konularda... pek tecrübeli değilsin sanırım."

"Detaylar hakkında sürekli soru soruyorum," dedi Steris. Koltuğuna iyice gömüldü ve bakışlarını tavana çevirdi. "Ama kimse bana bir şey söylemiyor. Sadece sırıtarak ve göz kırparak, 'Öğreneceksin!' diyorlar. 'Vücudun ne yapması gerektiğini bilir.' Peki ya benim vücudum *bilmiyorsa*, ya *yanlış* yaparsam?"

"Bana sorabilirdin."

"Neden, utanç verici olmayacağı için mi?" dedi Steris ve gözlerini kapattı. "Temel kavramları biliyorum, aptal değilim. Ve bu dünyaya bir varis *getirmeliyim*. Bu hayati bir konu. Bu konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmazsam nasıl yapabilirim? Bu konuda bazı hayat kadınlarıyla görüşmeye çalıştım ve—"

"Dur. Ne yaptın?"

"Evet. Çok güzel üç hanımefendiyle, onları çay saatinde ağırladım ama kim olduğumu anladıkları anda sustular, üstelik garip bir şekilde tutucu davranmaya başladılar ve bana hiçbir *detay da* vermediler. Güzel olduğumu düşündükleri izlenimini aldım. Evde kalmış bir kız nasıl olur da güzel olabilirdi? Neredeyse *otuz* yaşında olduğumun farkında mısın?"

Wax, "Hakikaten bir ayağın çukurda," dedi.

"Erkeksen böyle şakalar yapmak kolay," dedi Steris. "Bu anlaşma çerçevesinde işe yarar bir ürün ortaya koyma konusunda zamanla yarışan sen değilsin."

"Sen, çocuk yapabilme kabiliyetinden çok daha fazlasısın Steris."

"Haklısın. Param da var."

"Bu anlaşmada *olmamın* tek sebebi bir unvan," dedi Wax. "Bu, iki taraflı bir süreç farkındaysan."

Steris biraz sakinleşti, bir süre dişlerinin arasından nefes alıp verdi. Sonunda bir gözünü araladı. "Sen bir şeyleri vurabiliyorsun da."

"Makul bir hanımın bir erkekten beklediği bir şey."

"Can almak çok geleneksel bir uygulama. Kökeni çok eskilere dayanıyor.

Wax gülümsedi. "Aslında *katı* bir gelenekçi olacaksan ve İmparatorluk Çifti dönemine gideceksen o ilişkide katil olanın kadın olduğunu hatırlatmak isterim."

Steris gülümsedi. Wax'in kapatıp kenara koyduğu kitaba tekrar baktı, başını sağ eline yaklaştırdı ve şakaklarını ovmaya başladı. "Özür dilerim Lord Waxillium. Bu konuşma tamamen hazırlıksızdı. Birlikteliğimizde bundan sonra daha... dikkatli bir tutum sergileyeceğim."

Wax, "Aptal olma," dedi. "Seni zaman zaman böyle görmeyi seviyorum."

"Kadınları stres altında görmeyi mi seviyorsun?"

"Bana yeni bir şeyler gösterdiğin zamanları seviyorum. İnsanların farklı yönleri olduğunu bilmek güzel."

"Peki," dedi, kitabı aldı. "Araştırmama başka bir noktadan devam edeceğim. Nihayetinde düğünümüz ertelendi."

Bu gece o gece olacaktı, diye düşündü Wax. *Evliliğimizin ilk gecesi.* Bunu biliyordu, ama bunu düşünmek onu rahatlatmış mıydı? Üzmüş müydü? Yoksa ikisi mi birden?

Wax kitabı kadının bavuluna tıkıştırırken "Eğer rahat hissedeceksen," dedi, "çocuk doğduktan sonra bunu düzenli aralıklarla yapmak zorunda değiliz. Herkes kendi hayatını yaşayabilir. Araştırmanın bir düzine ya da daha fazla durum için gerekli olacağını sanmıyorum."

Wax bunu söylerken Steris boynunu büktü, omuzları düştü. Hâlâ adamın yüzüne bakamıyor, bavulunun içini eşeliyordu, ama adam durumu anlamıştı.

Lanet olsun. Bunu söylemek çok aptalca olmuştu değil mi? Eğer Lessie burada olsaydı ayağına basar ve—

Wax kendini kötü hissetti. Boğazını temizledi. "Bunu söylemem hataydı Steris. Özür dilerim."

"Doğru sözleri telaffuz etmek asla yanlış sayılmaz Lord Waxillium,"

dedi. Doğruldu ve ona baktı, kendini toplamıştı. "Anlaşmamız tam da bu çerçevede. Ne de olsa sözleşmeyi ben *yazmıştım*."

Gerçekten öyleydi. Üç yüz sayfayı kendi yazmıştı.

"Birlikteliğimiz," dedi Wax, "ve geleceğimiz için atacağımız adımların bir parça kâğıt üzerinde yazmasına gerek yok," Aslında burada bir parçadan değil yığından bahsediyordu.

"Pardon, ama sözleşmenin amacının bu olduğunu düşünüyordum. Sınırları belirlemek."

"Yaşamın amacı ise sınırlarımızı genişletmektir," dedi Wax, "onları aşmak ve onlardan kurtulmak."

Steris, "Garip bir durum," dedi başını sallayarak, "hem de bir Kanun Adamı için."

Wax, "Hiç değil," dedi. Bir an düşündü sonra Ranette'in gönderdiği kutuya yöneldi, uzun bir kordona sarılı metal kürelerden birini çıkarttı. "Bunu hatırladın mı?"

"Bayan Ranette'in gönderdiği kutudan," dedi Steris.

Wax başını salladı. "Kanca aletinin yeni tasarımı, zıplarken kullanmam, bir nesneyi İttikten sonra kendimi ona Çekmem için."

İlk tasarımı kısa süre önce Zobell Kulesi'ne tırmanırken etkin bir şekilde kullanmıştı. Bu daha pürüzsüz ve daha iyi tasarlanmıştı, ayrıca detayları içinde yer alan notlarda açıklanan bir numara da barındırıyordu.

Ranette'in küresini iterek, "İzle," dedi.

Küre parmaklarının arasından kaydı ve peşinde kordonu ile bavul rafının kenar demirine doğru hızla ilerledi, kordonun diğer ucu Wax'in elindeydi. Küre rafa ulaştığında Wax kürenin içindeki, Vindication'ın emniyetini açmaya yarayan mekanizmadan farklı olmayan, küçük metal parçayı İtti.

Bu İtme, küreden çıkan bir dizi gizli kancayı tetikledi. Kordonu refleks olarak kavradı, sıkıca tuttu ve kürenin hedefini, bavul rafını kavradığını mutlulukla fark etti.

Wax aklından, *İlkinden çok daha kullanışlı*, diye geçirdi. Etkilenmişti. İnce metali ikinci bir kez daha İtti ve mekanizma serbest kalarak kancaları topladı. Küre, Steris'in yanındaki koltuğa düştü, Wax ise elindeki kordon yardımıyla cihazı eline aldı.

Steris "Akıllıca," dedi. "Peki bunun sohbetimizle alakası nedir?"

Wax küreyi bir kez daha İtti ancak bu defa mekanizmayı tetiklemedi. Bunun yerine kordonu sıkıca tuttu ve küreyi bir metre kadar serbest bı-

raktı. Küre, havada aniden durdu ve asılı kaldı. İtmeye devam ediyor, aynı zamanda da kordonu tutuyordu. Bu da kürenin düşmemesini sağlıyordu.

"İnsanlar," dedi Wax, "kordonlar gibidir Steris. Bizler kurnazca ilerler, bir o yandan bir bu yandan vurur ve her zaman yeni bir şeyler ararız. Bu, yani gizli olan şeyleri keşfetme arzusu, insanın doğasında vardır. Yapabileceğimiz çok şey, gidebileceğimiz çok yer var," Oturduğu yerde pozisyon kıpırdandı, ağırlık merkezini değiştirdi, bu da kürenin kordonuna bağlı olarak yükselmesini sağladı.

"Ama eğer sınırlar olmasaydı," dedi, "kördüğüm olurduk. Bu kordonlardan binlercesini düşün, bu odanın içinde oradan oraya uzandıklarını ve nereye gidecekleri ya da ne yapacaklarına dair kurallar olmadığını. Kanun, diğerlerinin keşfetme kabiliyetlerini yok etmememizi sağlamak için var," Kordonu biraz daha gevşetti ve küreyi tekrar rafa yönlendirdi. Kancaları tetiklemedi ve kürenin, raf demirine çarparak etrafına dolanmasını sağladı. Küre birkaç tur attı ve bara dolanarak sıkıştı. "Eğer kuralların olmazsa her şey karmaşadan ibaret olur, bu noktada kimsenin elinden bir şey gelmez. Kanun olmazsa özgürlük olmaz. İşte bu yüzden bugün olduğum kişiyim."

"Peki ya suçluların peşine düşmek?" diye sordu Steris. Ses tonu gerçekten meraklıydı. "Bu ilgini çekmiyor mu?"

Wax gülümseyerek, "Elbette çekiyor," dedi. "Bu da keşfin, *arayışın* bir parçası. Kimin yaptığını bulmak. Sırlara, cevaplara ulaşmak."

Elbette başka bir parça daha vardı, Miles'ın Wax'i itiraf etmeye zorladığı parça. Kanun adamlarının, kanunu çiğneyen kişilere karşı besledikleri inatçı bir öfke vardı, bu *kıskançlık* bile sayılabilirdi. Bu insanlar nasıl serbest kalabiliyordu? Bu insanlar başkalarının gidemediği yerlere nasıl oluyor da gidebiliyorlardı?

Steris kalktı, Ranette'in küresini dolandığı yerden titizlikle kurtardı. "Cevaplardan, gizlerden ve arayıştan bahsediyorsun. Politikadan bu kadar nefret etme sebebin ne?"

"Aslında, süslü bir odada oturup insanların şikâyetlerini dinlemek keşif ruhunun tam *zıttı*."

"Hayır!" dedi Steris. "Her toplantı bir gizemdir Lord Waxillium. Güdüleri ne? Alttan alta ne yalanlar söylüyorlar ve hangi gerçekleri ortaya çıkarabileceksin?" Küreyi adama geri verdi ardından bavulunu açarak kompartımanın ortasını küçük bir kokteyl masası kurdu. "Bir hanenin finansal işleri de aynı."

Wax, yavan bir ses tonuyla, "Finansal işler mi?" dedi.

"Evet!" dedi Steris. Bavulun içini eşeledi ve bir kayıt defteri çıkarttı. "Al, bak," Defteri açtı ve bir hesabı gösterdi.

Wax önce sayfaya sonra kadına baktı. *Bu nasıl bir heyecan*, diye düşündü. Onu en son ne zaman bu kadar canlı gördüğünü hatırlayamıyordu.

Ama konu... hesaplar mıydı?

"Üç klip," dedi Wax. "Tablolar birbirinden üç klip farklı. Özür dilerim Steris, ama bu gerçekten önemsiz bir tutar. Anlamadığım şey—"

Steris, Wax'e yanına oturmasını işaret ederek, "Bu anlamsız *değil*," dedi. "Görmüyor musun? Cevap burada bir yerde, bu kitapta. Tüm bilgiler elimizde, ama cevap kayıp. Bu, birlikte çözebileceğimiz bir gizem."

"Eğer isteseydik."

"Bu üç klipin nereye gittiğini merak dahi etmiyor musun?" Steris heyecanla başını sallıyordu.

"Peki, sanırım bana bu hesapları nasıl okumam gerektiğini gösterebilirsin..." dedi. Fikri bile tüyler ürpertici olsa da kadın çok mutlu olmuştu.

"İşte," dedi Steris Wax'e ve bir hesap cetveli verdi. Ardından bir diğerini aramaya koyuldu. "Alınan mallara bak. Tarihleri karşılaştır, ödemelere hesap cetvelinden bak. Ben bakım giderlerini inceleyeceğim."

Wax, kompartımanın koridora açılan kapısının camına baktı. Wayne'in koridorda olduğunu ve bu kötü şaka karşısında kıs kıs güldüğünü göreceğini sanıyordu. Ama ne Wayne oradaydı ne de bu bir şakaydı. Steris kendi hesap cetvellerini aldı ve aç bir adamın nefis bir bifteğe saldırdığı gibi üzerlerine çullandı.

Wax iç çekti, arkasına yaslandı ve rakamlara bakmaya başladı.

YENİ EGE

S. 6, No: 220 YENİ SERAN, 8 CLA

ALLOMANSER JAK

Doğaüstü Dedektif Nicki Savage

Eski Çağların Yapıları'nda

Bir hırsız Yeni Seran'ın büyük haritasını çaldığında, Bayan Savage haritanın peşine düşer. Haritanın gizli bölmesinde babasının ona verdiği veda hediyesi, Lord Hükümdar'ın kaybolmuş yaratımları olan metal varlıklardan oluşan bir kabilenin –Kalkiler– yeri, saklıdır. Cesur kızımızı Eski Çağların Bilinmez Yapıları'ndan uzakta tutan tek şey, Savage'ın Lanetli Adam dediği büyülü hırsızdır!

Kısım İki
"Korkunç Teleferik"

Oraya vardığımda teleferiğin kapıları kapanmış ve araç hareket etmeye başlamıştı. Lanetli Adam cam kapıların ardından gülümsüyordu ve aletlerinden yayılan yeşil ışıklar onu aşağıdan aydınlatıyordu.

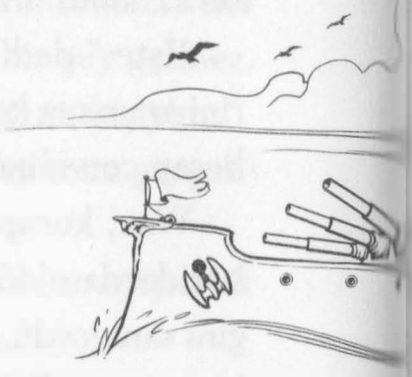
Vagonun yanında koşmaya başladım, hızımı ayarlarken aynı anda hızlıca bir yudum alabilmek için sadık krom şişemi arıyordum. Karnım ve boğazım ısınırken kendime güvenim de artıyordu.

Vagon platformdan ayrıldığında ben de havaya sıçradım.

(Devamı 1. sayfanın altında!)

BILMING'IN YEN
ELENDEL YETKİLİLERİN

Bilming Belediye Başkanı Bastien Severington bir hafta önce şehrin etkileyici limanında boy gösterdi ve Elendel Senatosu'nun önde gelen yetkilileri ile soylularını karşıladı. Başkan Severington'ın Elendel elitlerine yaptığı bu zarif davet, tıpkı büyük Bilming şehrinin simgesi olan barışçıl kaplumbağa gibi dostluk ve birlikteliğin bir nişanesi olarak algılandı.

Limandan daha görkemli olan şey ise demirlemiş gemilerdi. Çoğu sıradan ticaret ve kargo gemileri olsa da içlerinde, kaplumbağaların arasında yüzen köpek balıklarını andıran metal canavarlar vardı. Bunlar, Lord Başkan Severington ve mevcut Bilim ve Teknoloji Bakanı'nın selefi Dr. Florin Malin tarafından tasarlanan savaş gemileriydi.

Severington, "Her gemide sekiz adet otuz santimetre çapında top ile yirmi beş kilometre menzilli taretler bulunuyor," dedi. "Diğer özellikleri arasında güçlendirilmiş zırhlı gövdeleri, elektrikli telemetreler ve saatte 40 kilometre hıza ulaşabilmeleri sayılabilir. Bunlara Kalaygemi diyoruz."

Ancak Elendel heyetinin bazı üyeleri pek de etkilenmiş görünmüyordu.

Senatör Inis Julien, "Ne güzel bir oyuncak sergisi," dedi. "Savaş gemilerine neden ihtiyaç duyalım ki? Havza, deniz ve karadaki tek ülke. Kime karşı korunmamız gerekiyor?"

(Devamı arkada.)

Yolcular Bozulan Teleferikte Mahsur Kaldı

Yeni Seran Ulaşım Dairesine göre, Çinko Hattı sebebi belirlenemeyen bir arıza sebebiyle dün akşamüstü gün batımına yakın bir saatte durdu. YSUD, yolcuları gitmek istedikleri yerlere dağdan eski usullerle, yani eşek ve çekçeklerle indirerek ulaştırdı. Bunu acil durum yedek taşıma sisteminin gerekliliğinin kanıtı olarak görüyoruz.

(Devamı arkada)

Elendel'in Sağlığına İçin!

Brand Viski Dış Şehirler'de Merkezden gelen ikilerden daha

GÖSTERİMDE
Banliyö Üçlü Tiyatrosu
FİRARİ'NİN İNİ

Bir grup özgürlük savaşçısı
BASKIYA KARŞI AYAKLANIR
ve
YOZLAŞMIŞ BİR HÜKÜMETİ DEVİRİR
Başrollerde Javier DaLeuc ve

Korkunç Teleferik!

Baz-Kor keşişleri beni iyi yetiştirmişti, hünerle yaptıkları hareketleri, bir emiciyi başka bir Allomanser'e dokunma mesafesine kadar yaklaştırmak ve onun kaynaklarını emmek üzerine tasarlanmıştı. Buna karşın, platformdan ayrılmış olan teleferiğin üzerine atlayabilmemi aldığım bale

6

Marasi, canavarın resminde durdu.

O esnada insanlar akşam yemeği vagonunda alçak sesle sohbet ediyor ve tren takırtıyla bir viraj alıyordu, ama kendisi donakalmıştı. Kaba, karmaşık çizgilerle yapılmış bu taslak çizim bir şekilde korkunç bir dehşeti çağrıştırıyordu.

VenDell'in onlara verdiği materyalleri karıştırırken aniden bu resimle yüzleşmişti. Yığındaki sayfaların çoğu yaralı kandraya yöneltilen sorulara aldıkları –aslında çoğunlukla alamadıkları– cevapların metinleriydi. Ardından bu gelmişti.

Özensiz taslak yapılırken, korkunç bir görünümü vurgulamak adına iki farklı renkte kalem kullanılmıştı. Alevler içinde kırmızı bir yüz, çarpık bir ağız, sırt boyunca çıkan boynuzlar ve sivri dikenler. Buna karşın kara gözler, kızıl ten üzerindeki boşluklar gibiydi. Marasi resme gerilmeden ama tutkun bir şekilde bakıyordu. Çocuk korku hikâyelerinden ya da bir kâbustan fırlamış ve çılgın bir sanatçı tarafından kâğıda aktarılmış gibiydi.

Sayfanın altında bir not vardı. *27/7'de tarif edilen yaratığın bizzat Re-Luur tarafından yapılmış çizimi.* Marasi'nin tüyleri diken diken oldu ve çizimi bulabilmek için sayfaları çevirdi. Yirmi yedisi. Waxillium ile bu göreve seçilmelerinden bir gün öncesi.

Yığında, sonraki iki sayfada da benzer çizimler vardı. Bunlar, karalanmış

vücuttan çizilmiş yüze kadar daha esnek çizimlerdi. Korkunç bir *tarih öncesi* duruşu vardı, kamburumsu ve insanlık dışıydı. *Neydi* bu şey?

Marasi sonunda aradığı görüşme kaydını buldu.

VenDell: Bize gördüğün şeyi tekrar tarif et.

ReLuur: Canavar.

VenDell: Evet, canavar. Bileklikleri mi koruyordu?

ReLuur: Hayır. Hayır! Daha önceydi. Gökten düşmüş.

VenDell: Gökten mi?

ReLuur: Gökteki karanlıktan. Boşluktan doğmuş. Gözleri yok. Bana bakıyor! Şu an bana bakıyor!

ReLuur bir köşeye çekilip durdurulamaz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladığından sorulara bir saat ara verildi. Tekrar cevap verebilecek duruma geldiğinde, talimat beklemeden gördüğü şey hakkında sürekli mırıldanarak çizimler yaptı. Gördüğü yaratığın gözlerinde bir terslik olmalı. Sebebi kazıklar olabilir mi?

Kazıklar. Marasi, masanın altında duran el çantasına uzandı ve karıştırmaya başladı. O esnada arka masadaki çift gülüyor ve biraz daha şarap istiyordu. Marasi tek atımlık tabancasını kenara iterek ince bir kitabın, Demirgöz'lerin Waxillium'a verdiği kitabın kopyasını çıkarttı.

Kitapta aradığı tarife ulaştı, kelimeler Lord Sissoylu, Lestibornes tarafından kaleme alınmıştı. *Şu ana kadar anlayabildiğim kadarıyla Ruhani boyutunun yeniden tanımlanması suretiyle Hemalurji hemen hemen her şeyi yaratabilir. Ama lanet olsun ki Lord Hükümdar dahi bunu hakkıyla yapmakta zorlanmış. Lordun Koloss'ları muazzam askerlerdi –hayatta kalabilmek adına pislik yemek dâhil her şeyi yapabiliyorlardı– ama günlerini sadece canları istediği için birbirlerini öldürerek geçirmeye başladılar ve artık insan olarak tanımlanamıyorlar. Kandralar daha iyi olsa da kazıkları olmadan sadece birer jöle yığınından ibaretler, ayrıca üreyemiyorlar.*

Sanırım söylemeye çalıştığım şey Hemalurji'nin bu yönü üzerinde fazla deney yapmamanız gerektiği. Esasen anlamsız, tek bir iyi sonuca ulaşabilme yolunda herkesin işini eline yüzüne bulaştırabileceği milyonlarca nokta var. Güç transferine odaklanın, daha fazla fayda sağlayacaksınız. Bana güvenin.

Lord Sissoylu'nun kaleminden çıkanları okumak ve metnin rahat dili *garipti*. Kendisi bizzat, insanlığa bir yüz yıl boyunca cömertçe hükmeden ve zorlu medeniyeti yeniden kurma yolunda rehberlik eden Alevlerin Firarisi idi. Dili çok *normaldi*. Hatta bir bölümde, konuşmalarının çoğunu "Tanrıların Danışmanı" Breeze'in yazdığını itiraf etmişti. Yani Lord Sissoylu'ya

atfedilen tüm o meşhur sözler, alıntılar ve yazıtlar bir yerde özgün değil, alıntılanmıştı.

Buna karşın kendisi aptal değildi. Hayır, bu kitap ağzına kadar içgörü ile doluydu. Rahatsız edici içgörüler. Lord Sissoylu, ihtiyar ya da ölümcül derecede hasta olan Metalsoyluları bir araya getirmiş ardından bu muazzam güçlere sahip bireyler yaratabilecek kazıkları yapmaları için kendilerini feda etmelerini istemişti.

Kitapta iyi bir argüman öne sürmüştü. Bu argüman, kolayca reddedilebilecek nitelikte olsaydı bu kadar rahatsız edici olmazdı.

Şu anda ise Marasi'nin aklındaki sorun bu değildi. Kitapta tarif edilen Hemalurjik deneyleri ve açıklamalarını –arkadaki gürültücü çifti duymazdan gelmeye gayret ederek– inceledi, ardından ReLuur'un çizdiği rahatsız edici resme baktı. Bu gerçek olabilir miydi? Küme, Hemalurjik canavarlar yaratabilmek için kazıklarla deney yapmış olabilir miydi? Wax, Paalm'ı ararken böylesi bir şeyle karşılaştığından bahsetmiş ancak detaya girme konusunda isteksiz davranmıştı.

Resimdeki durumun düşündüğü gibi olduğunu düşünmek için elinde yeterli bilgi yoktu. Bu düşüncelerini kenara bıraktı ve ana işine odaklandı. ReLuur'un kazığını nasıl bulacaklardı? Vücudunun o bölgesini bedeninden ayıran bir çeşit patlamada yaralanmış, kaçmak zorunda kalmış ve bedeninin o parçası ile birlikte kazığını geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Kandranın parçası hâlâ vücudundan ayrıldığı şekilde, insan eti formundaydı, peki patlama sonrası yapılan temizlikte atılmış olabilir miydi? O patlamada ölen insanlar için açılan bir mezar olup olmadığını öğrenmeli ve varsa orayı kazmalıydı.

Bu fikir midesini kaldırsa da elindeki en umut vadeden fikirdi. Elbette Küme, kandranın cesedinde ne aradığını biliyorsa kazığı da ele geçirmiş olabilirdi. Resimler –ve Hemalurji deneyleri yaptıkları ihtimali– bu olasılığı güçlendiriyordu. Yani başka bir ipucu daha vardı. Ve bu da...

Bu Wayne'in sesi miydi? Marasi döndü ve arkasında gülen çifte baktı. Wayne de onlara katılmış ve akşam yemeği için şık giyinmiş bu sarhoş çiftle sohbet ediyordu. Wayne'in üzerinde Yabanlar'da giydiği pantolonu ve askısı vardı, pardösüsü ise masanın yanındaki askıdaydı.

Marasi'yi gördü, sırıttı, çifte veda etmeden önce şaraplarından bir kadeh daha aldı ve Marasi'nin oturduğu masaya geçti. Wayne, suratında devasa bir sırıtışla Marasi'nin karşı koltuğuna otururken tren, sert bir rampadan geçti ve masadaki tabak çanağı yerinden oynattı.

"Şarap mı aşırdın?" diye sordu Marasi.

"I-ıh," dedi Wayne. "Köpüklü şarap içiyorlardı. Hiç sevmem. *Ben* aksan aşırdım. Bu insanlar Yeni Seran'dan. Buradaki insanların nasıl konuştuğunu daha iyi anlamam gerek."

"Ah, kapalı alanda şapkanı çıkarmanın doğru hareket olduğunu anlamışsın."

"Elbette öyle," dedi. Şapkasını kadına uzattı, ardından arkasına yaslanarak nasıl yaptığı anlaşılamaz şekilde ayaklarını masaya koydu, zira koltukla masa arasında o kadar yer yoktu, ayrıca zemine sabitlenmişlerdi.

Wayne, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yemek vagonunda mı? Yayılabilecek bir yer arıyordum."

"Kadın, Wax bize koskoca bir *vagon* kiraladı," dedi. Bu esnada yandan geçen garsona elini kaldırdı ve kendi ağzını göstererek içecek bir şeyler istedi. "Hepsi bize tahsisli on beş kadar kompartıman var. Bazılarında masa da var. Yayılmak orada daha kolay olur diye düşünüyorum."

"Sanırım insan içinde olmak istedim."

"Biz insan değil miyiz?"

"Söz konusu sensen bunu tartışabiliriz."

Sırıttı ve garson geldiğinde ona göz kırptı.

Garson, "İsteğiniz..." diye başladı.

Wayne, "İçki," dedi.

"Daha kesin bir tanım yapabilir misiniz efendim?"

"*Çok* içki."

Garson iç çekti, Marasi'ye baktı, başını salladı ve Wayne'in isteğini yerine getirmek için uzaklaştı.

Wayne, garsonun arkasından "Köpüklü olmasın!" diye bağırdı ve bu sayede vagondaki diğer kişilerin de kendisine sunduğu iyi dilekleri aldı. Sonra döndü ve Marasi'ye baktı. "Yani? Soruma cevap verecek misin? Ne saklıyorsun Mara?"

Kadın bir an için durdu, trenin hafif sarsıntılarını hissediyordu. "Onun gölgesinde kalmak canını sıkıyor mu Wayne?"

"Kimin? Wax'in mi? Yani kilo alıyor, ama *o kadar da* şişmanlamadı değil mi?" Sırıttı ama sırıtışına karşılık alamayınca normale döndü. Bu ciddi ana yakışmayacağını düşündüğünden ayaklarını masadan indirdi, yerine bir dirseğini dayadı ve kadına eğildi.

"Hayır," dedi biraz düşündükten sonra. "Hayır, sıkmıyor. Ayrıca insanların benimle ilgilenip ilgilenmemesi çok umurumda değil. Bazen göz önünde *olmadığında* hayat daha kolay, anlıyorsun ya? Dinlemeyi severim

ben," Kadına baktı. "Wax bunu tek başına halledemeyeceğini düşündüğü için üzüldün değil mi?"

Kadın, "Hayır," dedi. "Ama... Bilmiyorum Wayne. Hukuk okudum, Wax'i inceledim, çünkü başkalarının olamayacağımı düşündüğü bir şey olmak istedim. Polis merkezindeki işi kabul ettim ve bir şeyler başarmış olmama rağmen Aradel'in ilk tercihi olmamın sebebinin, Wax'e yakın ve onu gözlemleyebilecek olmam olduğunu öğrendim."

"İkimiz de kandranın bu görev için onu istediğini biliyoruz. Benimle toplantı yapmalarının sebebi –sanırım kasti olarak biraz ertelemelerinin de sebebi– onu bu işin içine çekebilmekti. Polis merkezinde, bir şey başardığım zaman herkes Wax'in yardım ettiğini düşünüyor. Bazen kendimi sadece bir *uzantı* gibi hissediyorum."

Wayne, "Öyle değilsin Marasi," dedi. "Önemlisin. Çok da yardımın dokunuyor. Ayrıca güzel kokuyorsun ve üstüne başına kan da bulaşmamış."

"Harika. Az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Uzantılar güzel kokmaz," dedi Wayne. "Ayrıca çirkindirler. Bir keresinde birini kesip atmıştım."

"Ek mi demek istiyorsun?"

"Evet," Duraksadı. "Yani..."

"Aynı şey değil."

"Öyle. Ama metafor kullandığını düşündüm, hani insanlar ekleri istemez ya."

Marasi iç çekti, arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Bunu *Wayne* ile neden tartışıyordu ki?

Wayne "Anlıyorum," dedi. "Ne hissettiğinin farkındayım Mara. Wax... zaman zaman biraz boğucu değil mi?"

"Onu suçlamak zor," dedi Marasi. "Baskın bir karakter ve kendisi gibi davrandığında ne kadar boğucu olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. İşleri yoluna koyuyor, bu neden canımı sıksın ki? Pas tutası! Wayne, yaptıklarına duyduğum takdir sebebiyle onun hayatını *ezberledim*. Bunun bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissetmeliyim. Çoğu zaman da böyle hissediyorum."

Wayne başını salladı. "Ama kendi kişiliğin de olsun istiyorsun."

"Kesinlikle!"

Wayne, "Kimse seni bizimle kalmaya zorlamıyor," dedi. "Hatırladığım kadarıyla bu görev ilk gündeme geldiğinde Wax seni bu işe karıştırmamak için çok çaba sarf etti."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece bu kez kendi başıma önemli bir şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm," Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Aptalca biliyorum ama yine de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Bu işi beraber halledeceğiz, kazığı bulacağız ve kandraya ulaştıracağız, onlar da Wax'e teşekkür edecekler."

Wayne düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bir defasında biriyle tanışmıştım," dedi, arkasına yaslandı. Ayakları masanın üzerindeydi. "İnsanları ava götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Şehirlileri, bilirsin işte. Hayatlarında fazla semirmiş bir sıçandan daha büyük bir hayvan görmemiş insanlar. Yabanlar'da aslanlar var. Çok sayıda dişi olan vahşi bir hayvan—"

"Aslanın ne olduğunu biliyorum Wayne."

"Peki. Chip'in –adı buydu– elinde bir sürü basılı doküman vardı ve kız arkadaşından da bu işin nasıl yapılacağını tarif eden notlar almıştı. Kadın bu sayede sevgilisi yolculuğunu finanse edecek insanlar bulduğunda kendi payını alabilmeyi hedefliyordu. Ellerine geçen ilk paranın ardından kavga ettiler ve kadın adamı "malzemesinden" bıçakladı, anladın sanırım. Adam kanlar içinde kendini sokağa attı ve polisler onu o vaziyette bulduğunda aslan avlayamayacağını söylediler. Bu olayın kendi içinde bir kanunu var gördüğün gibi, sanki bir çeşit doğal zenginlik gibi düşünmek lazım.

Her neyse, polisler Chip'i aldı, kodese tıktı ve demir parmaklıkları – yanlışlıkla– pas tutası eli aradayken kapatıverdiler. Eli şahane bir şekilde kırıldı ve parmak uçlarını oynatamaz hâle geldi."

İçkisi geldi, bir şişe viski ile küçük bir bardak. Uzandı, malzemeleri aldı, garsona içkiyi Wax'in hesabına yazmasını söyledi, bardağına viski doldurdu ve arkasına yaslandı.

"Sonunda ne oldu?" dedi Marasi.

Wayne "Ne?" dedi. "Bu gariban arkadaşın başına *daha fazlası* mı gelsin istiyorsun? Bu sadistçe Marasi. Gerçekten sadistçe."

"Öyle demek istemedim..." Derin bir nefes aldı. "Bunun, şu anda içinde bulunduğum durumla bir alakası var mı?"

Wayne, kadına işaret ederek, "Pek yok," dedi. "Ama sana diyeyim, Chip'in durumu *çok* kötüydü. Ne zaman hayatımın acınacak hâlde olduğunu düşünsem onu hatırlar, kendi kendime, 'Pekâlâ Wayne. En azından burnunu silmekten bile aciz, çüksüz bir kötürüm değilsin.' der ve daha iyi hissederim."

Kadına göz kırptı, güzel bir gece elbisesi ve büyük bir şapka ile kılık değiştirmiş ve o esnada yanlarından geçen MeLaan'a el sallayarak masadan

kalktı. Normal bir kadının bu kıyafeti taşıyabilmesi için *çok* sıkı bir korse takması gerekirdi, ama kandra muhtemelen bedenini kıyafete göre şekillendirmişti. Bu hiç adil değildi.

Marasi notlara baktı. Wayne kafasını karıştırmıştı, tabii bu alışılmadık bir durum değildi, yine de söylediklerinin bir kısmı mantıklı olabilirdi. Her hâlükârda kafayı taktığı bu durum mevcut araştırmasında yardımcı olmayacaktı.

Araştırmasına geri döndü ama çok geçmeden yorulduğunu hissetti. Geç oluyordu, dışarıda gün batıyordu ve varmalarına daha birkaç saat vardı. Kâğıt yığınını toparladı ve yemek vagonundan çıktı.

Wax'in kapattığı kompartımanlar iki vagon aşağıda, personel kısmındaydı. Vagonlar arasındaki açık alana adım atarken ve rüzgâr yüzünü döverken kâğıtları sıkıca tuttu. Kısa boylu bir görevli ayakta duruyordu ve kadın geçerken ona bakmıştı. Kadına bu kez bir şey demese de ilk seferinde vagonlar arasında geçiş yapmamasını ve eğer arzu ederse yemeğini odasına servis edebileceğini söylemişti.

Sıradaki vagon birinci sınıftı ve iki yanında özel kompartımanlar vardı. Marasi vagon içinde ilerlerken duvarları süsleyen elektrikli lambaları geçti. Trene son bindiğinde duvar aydınlatmaları, parlak ve istikrarlı bir şekilde yanan gaz lambalarıydı. İlerlemeden memnundu, ama bu aydınlatmalar ona daha güvenilmez geliyordu, mesela tren yavaşladığında ışıklar dalgalanıyordu.

Son vagona geçti, ardından Wax ile Steris'in akşam yemeklerini yedikleri kompartımana doğru ilerledi. İkisi de şaşırtıcı bir şekilde hâlâ oradaydı. Wax'i anlayabilirdi, ama uzun geceler Steris'e göre değildi.

Marasi kapıyı araladı ve odaya baktı, "Wax?" diye sordu.

Adam bir sebepten ötürü yere diz çökmüş, koltuğunu ise hesap cetvelleri ve kâğıtlar kaplamıştı. Wax gözlerini kâğıtlardan ayırmadan bir elini kadına doğru kaldırdı ve daha ne olduğunu sormadan sessiz olmasını işaret etti.

Marasi kaşlarını çattı. Neden—

Wax doğrularak, "Aha!" dedi. "Buldum!"

Steris, "Ne?" dedi. "Nerede?"

"Bahşişler."

"Bahşişlere baktım."

Wax, bir kâğıdı tutup Steris'e doğru sallarken, "Liman işçilerinden biri ödeme belgesini geç getirmiş," dedi. "Çocuklardan birine, bir mesajı ilet-

mesi için altı klip vermiş, ardından harcamasını talep etmiş. Sorumlu müdür çalışana ödemeyi yapmış, bir de tutanak tutmuş, ancak el yazısı ile hazırladığı tutanakta altıyı, beş gibi yazmış ve muhasebeciler de bu şekilde kayda geçirmiş."

Steris kocaman gözlerle ona baktı. "Seni akıllı piç kurusu," dedi. Marasi sadece gözlerini kırpıştırabildi. Daha önce Steris'in böyle bir kelime sarf ettiğini *hiç* duymamıştı. "Nasıl buldun bunu?"

Wax kollarını kavuşturdu ve sadece sırıttı. "Wayne muhteşem olduğum için bulduğumu söylerdi."

"Wayne'in zihinsel kapasitesi engelli bir meyve sineği ile eş değer," dedi Steris. "Ona kıyasla herkes muhteşem. Ben..." Kompartıman içinde yürümeye başladı, Marasi'yi de o anda fark etti. Gözlerini kırpıştırdı. İfadesi artık daha mesafeliydi. "Marasi. Hoş geldin. Oturmak ister misin?"

Marasi bir kaşını kaldırarak, "Nereye?" diye sordu. Kompartıman içindeki her yüzeyin üzeri hesap cetvelleri ve kâğıtlarla kaplıydı. "Bagaj rafına mı? Bunlar hanenin *hesapları mı*?"

"Kayıp bir klip buldum," dedi Wax. "Ayrıca belirtmeliyim ki Steris birini bulmuştu, bu sonuncusuyla ben ikisini bulmuş oldum."

Marasi o esnada oturması için yer açmaya çalışan Steris'e baktı. Kadın Wax'e baktı. Wax ise sanki bir labirentin içinden kayıp bir metali bulup da çıkarmışçasına mutlu, elinde kâğıt, gözleri ışıl ışıl yerden kalkıyordu.

Marasi, "Kayıp bir klip," dedi. "Harika. Belki bunlar içinden de bir şeyler bulabilirsiniz," VenDell'in ona verdiği kâğıtları gösterdi. "Birkaç saat uyuyacağım."

Wax, "Hmm?" dedi. "Ah, elbette. Teşekkürler," Biraz gönülsüzce de olsa kâğıtları aldı ve oturdu.

"Canavar çizimlerine baktığınızdan emin olun," dedi esneyerek koridora yönelen Marasi.

Marasi odasına doğru ilerlerken trenin yeniden yavaşladığını hissetti. Başka bir kasabaya mı gelmişlerdi? Yoksa raylardan yine bir koyun sürüsü mü geçiyordu? Seyahatin en güzel kısımlarının burası olması gerekiyordu. Dışarısı karanlık olsa kötü olurdu.

Kapıya uzandı, başını çevirdi ve trenin diğer bölümlerinin göründüğü pencereye baktı. Şaşırdı, zira tren uzaklaşıyordu. Bir an şaşkın şaşkın baktı, ardından karşı tarafındaki –vagonun diğer ucundaki– kapı savrularak açıldı.

Vagonun ucunda duran adam koridora doğru silahını doğrulttu ve ateşledi.

7

"—tamam, bu olayda büyük bir maharet gösterdin Lord Waxillium, gerçi *benim* önerim üzerine—"

Wax Steris'i dinlemeyi bıraktı.

Yavaşlayan tren.

Azalan ray sesleri.

Açılan kapı.

Wax çelik yaktı.

Steris konuşmaya devam ederken ve hatta kendisi de otomatik bir şekilde başını sallarken içinden bir parça duygular arasında gidip geliyor, bir kısmı ise alarm sirenleri çalıyordu. Bir tıkırtı duydu ve İtti. Sol elini içgüdüsel bir şekilde kaldırdı. Silah sesi geldiğinde hâlihazırda itiyordu ve koridorda ilerleyen mermiyi duvara çarptırdı.

Yürü. İtişi ile kapıyı savurarak açtı. Pencere pervazına yönelttiği ikinci bir İtiş ile kendini kompartımandan dışarıya, koridora savurdu. Eli belindeydi. Elinde Vindication ile kendini duvarın mermiyi yönlendirdiği yerine İtti ve koridorun sonundaki şaşkın adamın alnını tabancasından çıkan bir mermi ile deldi.

Marasi bir çığlık koyuverdi. Steris başını koridora uzattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu, pek akıllıca bir hareket sayılmasa da pek az silahlı çatışma görmüştü.

Marasi arka taraftan, "Teşekkürler," dedi.

Wax hızlı bir baş selamı verdi. "Kardeşini arkasına saklanabileceğiniz bir yere götür," Kadını geçti ve vagonlar arasında yer alan küçük balkona çıktı, vagonları lokomotiften ayrılmıştı ve serbest bir şekilde hareket ediyordu. Yavaşlayan vagonun etrafında şoke olmuş gibi görünen üç kişilik bir grup at sürüyordu.

Wax aklından, "*Atlar mı?*" diye geçirdi. *Gerçekten mi?*

Yıldız ışıkları altında –bu gece oldukça parlaktılar, hava bulutsuzdu ve Kızıl Yırtık ufuktaydı– adamların gömlekleri üzerine giydikleri yelekler ile dayanıklı pantolonlarını görebiliyordu. Daha büyük bir grup ise yoluna devam eden trenin yanında dörtnala ilerliyordu. Bu olay bu vagon özelinde yapılan bir saldırı değil, kapsamlı bir soygundu.

O hâlde hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bu saldırıdan yapacağı çıkarımları sonraya saklayacaktı.

Altındaki platformu İtti, ağırlığını azalttı. Yakındaki üç soyguncu ateş açtı ama İtişi Wax'i mermilerin hizasından çok yükseklere çıkarttı ve azaltılmış ağırlığı esen rüzgârla birlikte onu geriye, vagonun üzerine savurdu. İki soyguncu fal taşı gibi açılmış gözlerle Wax'i izlerken Vindication üçüncü soyguncuyu atından düşürdü.

Adamlar atlarını mahmuzlayıp öndeki gruba yetişmeye çalışırken "Allomanser! Allomanser!" diye bağırıyorlardı.

Wax ikiliden birini daha yere serdikten ve kalan soyguncu atını ağaçlık alana soktuktan sonra içinden "*Lanet!*" dedi. Şu anda tabanca menzilinde değildi ve çok yakında arkadaşlarına haber verecekti.

Wax tekrar balkona indi ve koridora koştu. Steris ile paylaştığı kompartıman boştu ama yandaki kapıda bir hareket fark etti. Marasi akıllıca davranarak herkesi personel kompartımanına toplamıştı. Soyguncular bu kompartımanın camından içeri ateş etmeyi denemiş olabilirdi.

Wax kapıyı hızla açarken, "Soygun," diyerek çalışanları, Marasi'yi ve Steris'i korkuttu. İçeridekilerin çoğu yere oturmuştu ama Marasi pencere kenarında dışarıya bakıyordu. Oldukça sakin görünen Steris ise koltuktaydı.

Steris, "Soyguncular mı?" diye sordu. "Gerçekten Lord Waxillium, gittiğin her yere hobilerini de götürmek zorunda mısın?"

Wax işaret ederek, "Trenin diğer kısmının peşinden gidiyorlar," dedi. "İlk soyguncu grubu bu vagonun özel bir vagon olduğunu anlamış ve içinde yağmalayabilecekleri pek çok şey olduğunu düşünerek trenden ayırmış. Ama burada yanlış bir şeyler var."

"Bizi öldürmeye çalışan insanlardan başka mı?" diye sordu Marasi.

Steris, "Hayır," dedi, "tecrübelerime göre bu oldukça normal."

Wax, "*Yanlış* olan şey," dedi, "ata binmeleri."

Diğerleri Wax'e baktı.

"Atlı tren soygunları," dedi Wax, "hikâyelerde kalan bir şey. Bunu gerçek hayatta *kimse* yapmaz. Üzerinde düşünülürse saçma. Arakçılar'ın yaptığı gibi aracı durdurmak varken hayatını tehlikeye atarak hareket eden bir trene atlamanın ne faydası var ki?"

Marasi, "Yani kötü adamlarımız..." dedi.

"Bu işte yeni," diye tamamladı Wax. "Ya da çok miktarda düşük kaliteli roman okuyorlar. Her hâlükârda tehlikeliler. Geri dönme ihtimallerine karşı sizi burada bırakma riskini göze alamam. Kısaca dikkat çekmeyin ve *tutunun*."

Herve, "Beklemek olmasın?" dedi. "Neden—"

Wax tekrar koridora yöneldi ve vagonun sonuna koştu. Kapıyı kontrol etti ve kendini nihayet durmak üzere olan özel vagondan raylara bıraktı.

Metalakıllarını kullanarak ağırlığını arttırdı.

Hem de çok fazla.

Bedeni aşırı derecede ağırlaşırken rayların altındaki kayalar ayaklarının altında yere gömüldü. Dişlerini sıktı, metalini alevlendirdi ve İtti.

Vagon sanki başka bir tren ona çarpmışçasına sarsıldı. Hareket etmeye başladı, raylar üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Wax nefes verdi. Kasları ağrımıyordu, ama kendini bir duvara vurmuş gibi hissetmişti.

Metalaklını serbest bıraktı, ağırlığını normal hâline getirdi ve kendini çamurdan çıkarmak için rayları İtti. Bu hareket ona neredeyse bir çizmeye mal oluyordu. Tekrar uzandı, kendini arkadan İtti ve hareket eden vagona yaklaştı.

Aklından, *yeterince hızlı değil*, diye geçirdi. Yere indi, ağırlığını arttırdı ve tekrar İtti. Vagon sarsıldı ve daha hızlı ilerlemeye başladı. Vagonu takip etti, üç ya da dört zıplama –ve ardından İtiş– sonrasında yeterli hızı yakaladı. Sonra kendini yukarı İtti, omzunu vagonun arka duvarına yasladı ve hızı korumak adına geride kalan raylar üzerinde Allomansisini kullandı.

Raylar bulanık bir şekilde akıyordu. Dizi dizi kalaslar ile adresleri Wax'in göğsü olan mavi çizgilerin kaynağı çelik raylar vardı. Wax inledi, biraz döndü ve arka duvara omzu yerine sırtını yasladı. Bu İtme onu ezebilirdi ama rayları bozma riskini alarak ağırlığını arttıramıyordu.

Bir grup at ile onları koruyan genç muhafızların yanından hızla geçtiler, bunlar, soyguncuların yedek atlarıydı. Wax, Vindication'ı kaldırdı ve

havaya birkaç el ateş etti. Atlar dağıldı ve çocuklar onları tekrar bir araya getirebilmek için uzaklaştı.

Wax, *soyguncular atlarını arkada bırakıyorlar*, diye düşündü. Ya trendeki adamları ilerideki buluşma noktalarında bekleyen yeni atlar vardı ya da bu çocuklar atları trenin rotası üzerindeki başka bir noktaya götürecekti. Bu noktada artık Havza'nın dağlık arazisine girmişlerdi ve treni bekleyen çok sayıda dönemeçli yol vardı.

Önlerden gelen bir silah sesi duyduğunu düşündüğü esnada İtişini güçlendirdi. Bir an sonra ittiği vagon, trenin son vagonuna çarparak sarsıldı. Wax kendini bırakarak balkona düştü, sırtı ağrıyordu. Yine de vagonlar birleşmişti ve bu vagon artık trenle birlikte hareket ediyordu.

Vagonun içine baktı, eğildi ve diğerlerinin saklandığı kompartımanı geçti. Kendi kompartımanında Vindication'ı kılıfına koydu ve raftaki silah çantasını buldu.

Marasi odaya girerek, "Wax?" dedi.

Wax, "Wayne'i gördün mü?" diye sordu.

"Kısa süre önce yemek vagonundaydı."

"Çatışmaya çoktan başlamıştır. Onu görürsen trenin ön kısmından başlayacağımı ve buraya doğru süpüreceğimi söyle," Wax Sterrion'lardan birini doldurdu ve ikincisine uzandı.

Marasi, "Anladım," dedi. Duraksadı. "Endişelisin."

"Maskeleri yok."

"Evet..."

"Soyguncular maske takar," dedi Wax. İkinci Sterrion'ı da kapattı ve kemerine yerleştirdi. Şarjörü yeniden dolan Vindication da omuz kılıfındaki yerini aldı.

"Peki ya maske takmayanlar?"

"Görünmekten çekinmezler," Başını çevirdi ve kadınla göz göze geldi. "Zaten kanun kaçaklarıdır ve kaybedecek bir şeyleri yoktur. Bu tipteki adamlar çok kolay can alır. Dahası bence bunlar daha önce tren soygunu yapmamış. Ya çok ama çok çaresizler ya da bunu onlara birileri yaptırıyor."

Kadının rengi soldu. "Bu saldırının bir tesadüf olmadığını düşünüyorsun."

"Tesadüfse Wayne'in şapkasını yiyeceğim," Ranette'in ona getirdiği tüfeğe baktı, bacak kılıfını taktı ve tüfeği içine koydu. Kordon ve kürelerden oluşan iki aracı da ceplerine koydu. Sonrasında rafın en üstündeki tüfek çantasına uzandı ve çantayı Marasi'ye attı.

"Steris'e göz kulak ol," dedi. "Wayne'i bulup bulamayacağına bir bak, ama bir dirençle karşılaşırsan vagonlar arasında geçiş yapma. Yerinde kal ve bu insanları koru."

"Tamam."

Koridora doğru ilerledi, işe tekrar koyulmaya hazırlandı ama dışarı adım atar atmaz karşılaştığı yoğun ateş yüzünden geri çekildi. Küfretti. İhtiyaçları olan tek şey –İtemeyeceği– tek bir alüminyum mermiydi. Mermi varsa ölmüştü.

Derin bir nefes aldı ve İterken koridora hızlıca göz attı. Karşı vagondan ona ateş eden dört soyguncu gördü.

Soyguncular ateş etti, Wax yere yattı ve duvardaki ahşap kaplamayı parçalayan mermilerden çıkan mavi çizgileri izledi. Alüminyum mermi görmemişti.

"Dikkatlerini dağıtayım mı?" diye sordu Marasi.

"Evet, lütfen," dedi Wax. Ağırlığını arttırdı ve vagon penceresini dışarı iterek trenin yanından geçtiği bir ağaca doğru fırlattı. "Ben çıkarken birkaç kez ateş et, ardından yirmiye kadar say ve bir şekilde dikkatlerini dağıt."

"Anlaşıldı."

Wax kendini pencereden dışarı attı. Aynı anda Vindication ile yere bir el ateş etti ve havadaki mermiyi kendini yukarı itebilecek bir araç olarak kullandı. Marasi de içeride birkaç el ateş etti ve soyguncuların Wax'in yaptığı atışın içeriden geldiğini sanmalarını ümit etti.

Göğe yükselir, rüzgâr saçları ile paltosunu savururken yere, bu kez daha uzağa bir el daha ateş etti. Bu atışı kendini biraz sağa kaydırmak ve trenin üzerine inmek için kullandı.

Tavana inmedi, kendini İterek havada ilerledi. Kendi vagonunu geçerek soyguncuların bulunduğu vagona ulaştı. Nihayet yemek vagonundaydı ve çizmelerinden çıkan ses eşliğinde tavana indi.

Zihnindeki sayaç yirmiye ulaştı. Bir saniye sonra, Marasi'nin açtığı yoğun ateşi duydu. Wax sıçradı ve yemek vagonu ile soyguncu vagonu arasına indi.

Burada, soyguncuların birinin kelimenin tam anlamıyla üstüne inmişti, bunu kendi de beklemiyordu. Şaşkın rakibi küfrederken Wax silahını doğrulttu. Adam Wax'in karnına bir yumruk yerleştirdi.

Wax inledi, ağırlığını arttırdı. Vagonlar arasındaki balkon gıcırdasa da Wax ağırlığını kullanarak soyguncuyu raylara itti. Soyguncu nazik bir hareketle kapıyı açık bırakmıştı. Wax, şu anda bulunduğu noktadan,

Marasi'ye odaklanmış diğer soyguncuları kolay bir şekilde vurabilecek durumdaydı.

Wax ateş etmedi; sadece İtti. Adamlar balkondan düştü ve vagonlar arasındaki boşluğa sıkıştı. Biri korkuluklara tutunmuştu. Wax adamı kolundan vurdu, arkasını döndü ve silahını yemek vagonuna doğrulttu.

İçeride insanlar sinmiş, masaların arkasına saklanmış ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Pas tutası... Bandanalar ya da kendilerini belli edecek başka bir unsur olmadığı sürece haydutları ayırt etmekte zorlanacaktı. Kendi silahlarını etkilemeyen ve her yöne yaptığı hafif bir İtiş ile kurduğu çelik kalkanını oluşturdu. Bu, mükemmel bir korunma yöntemi değildi –bunu kullanırken birkaç kez vurulmuştu– ama iş görüyordu.

Döndü ve soyguncuların içinde bulunduğu vagona yöneldi. Kapıları kontrol ederken, mermi kalkanı kapı kulplarını tıkırdatıyor ve yerdeki gümüş çatal bıçakları itiyordu. Birinci sınıf yolcular, kompartımanlarına saklanmıştı, kimse yaralanmış gibi görünmüyordu.

Wax'in vagonunda Marasi sürünerek odadan çıktı. Elinde Wax'in en sevdiği şapkalarından biri vardı –üzerinde pek çok kurşun deliği bulunan şapkayı herhangi bir barmen gördüğü anda barın üstünden alıp çöpe atabilirdi. Marasi özür dilercesine omuz silkti.

Wax ona, "Wayne'i bulursam sana göndereceğim," demişti. Kemerinde içinde metal olan bir şişeye uzandı, ama tüp yerine parmaklarında bir ıslaklık hissetti ve kırık cam sesleri duydu.

Lanet olsun. Onu yere seren soyguncu kemerindeki şişeleri kırmıştı. Alelacele vagonlar arasındaki boşluğa sıçradı ve tekrar personel vagonuna geçti. Marasi'nin sorgulayan bakışlarına cevaben "Metale ihtiyacım var," dedi.

Odasına geçti, küçük bir şişe tutan bir el yan kompartımandan çıktığında bir an duraksadı.

Kadına yaklaşarak, "Steris?" dedi. Steris hâlâ oturduğu yerdeydi, gerçi yüzü öncekinden daha da beyazdı.

Steris şişeyi sallayarak, "Solüsyon içinde çelik parçaları var," dedi.

Şişeyi kadından alan Wax, "Ne zamandan beri bunlardan taşıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık bir yıldır. İhtiyaç duyabileceğini düşünerek cüzdanıma bir tane atıyorum," Diğer elini kaldırdı ve üç şişe daha gösterdi. "Bu üçünü ise evhamlı olduğum için taşıyorum."

Wax sırıttı ve dört şişeyi de aldı. İlkini kafasına dikti, neredeyse boğuluyordu. "Ne var bunun içinde ulan?"

Steris, "Çelik haricinde mi?" diye sordu. "Morina ciğeri yağı."

Wax ağzı açık hâlde bakıyordu.

"Viski sağlıklı değil Lord Waxillium. Bir eş, kocasının sağlığını gözetmek *zorundadır*."

Wax iç çekti, diğer şişeleri kemerine yerleştirdi. "Güvenli bir yerde kal. Treni araştırmaya gidiyorum," Eğildi, kendini ileri attı ve rayları İterek gökyüzüne doğru bir yay çizdi.

Yıldız ışığıyla yıkanan topraklar önünde uzanıyordu. Demiryolu, tepeler boyunca dolambaçlı yollar çiziyor ve ardından tekrar Seran Nehri'ne eşlik ediyordu. Buradan, demiryolunun dağlık bölgeden çıkmadan ve bayır aşağı viraj yapmadan önce nehir üzerinde birkaç çit köprüden geçtiği görülebiliyordu.

Tren, birbirine bağlı on yolcu ve en sondaki yemek vagonundan oluşuyordu. Orta bölümlerdeki bir yolcu vagonuna odaklanarak serbest düşüşe geçti. O vagonda, içerideki çatışma sebebiyle camlar patlıyor, birileri de yüzlerini tutarak vagonun balkon bölgesine düşüyordu. Wax, elinde Vindication ile bu vagona en yakın vagonun çatısına indi.

Adamın üniformasını fark ederek *silahlı muhafız*, diye düşündü. *Tren, yolcu vagonu şeklinde kamufle edilmiş bir vagon içinde para taşıyordu.* Havadaki bu koku da neydi? Formol. Muhafız güçlükle nefes alıyordu, kısa süre sonra bir başkası daha tökezleyerek dışarı çıktı.

Kurye vagonun içinden gelen silah seslerini takiben ikisi de yere düştü. Wax, düşen adamların yanına, vagonlar arası boşluğa inerek durumlarını kontrol etti. Biri hâlâ hareket ediyordu, Wax diz çöktü ve adamın elini omzundaki yarayı kapatması için yukarı götürdü.

Takırdayan rayların sesleri arasında, "Sıkı bastır," diye fısıldadı. "Geri geleceğim."

Adam güç bela başını salladı. Wax derin bir nefes alarak kurye vagonuna daldı. Vagona girer girmez gözleri yanmaya başladı. İçeride yüzlerinde garip maskeler taşıyan adamlar ortada duran büyük bir kasanın etrafında çalışıyordu. Yarım düzine muhafızın cansız bedeni vagon içinde çeşitli yerlerde yatıyordu.

Wax ateş etmeye başladı ve birkaç soyguncuyu yere serdikten sonra geri kalanlar siper alıp karşı ateş açarken kendini geriye ve yukarıya İtti. Kurye vagonunun arkasındaki vagona indi, Vindication'ı kılıfına yerleştirdi, Sterrion'ı çıkarttı ve birkaç soyguncuyu daha haklayabilmek için balkona indi.

Bir saniye sonra, vagonun içinde bir şey patladı.

Küçük bir patlamaydı, ama nihayetinde bir patlamaydı ve Wax'in kulakları çınlıyordu. Yüzünü buruşturdu, dumanın içinde hareket eden, kasanın dibinde çömelen ve içindekileri alan insanları seçebildi. Bunlar dışında kalanlar ateş açtı.

Wax bir an için duraksadı, ardından kurye vagonunun kapısını İterek güçlendirilmiş metal kapı ile mermileri engelledi. Yaralı muhafızı koltuk altlarından kavradı –diğeri vurulunca trenden düşmüştü– ve arkadaki yolcu vagonuna taşıdı. Bu vagon da özel kompartımanların bulunduğu bir yerdi, gerçi kompartımanlardaki eşyaların çokluğundan vagonun ikinci sınıf olduğu anlaşılıyordu.

Vagon şu anda boştu, bir öndeki vagondan gelen silah seslerini duyan yolcular muhtemelen trenden atlamıştı. Yine de her bir kompartımanı tek tek ve hızlıca kontrol etti, içeride saklanan bir soyguncu olmadığını kontrol etti. Sonrasında yaralı adamı duvara yasladı, yarasının etrafını bir mendille sardı ve sıkıca düğümledi.

Muhafız, "Para..." dedi.

Wax, "Parayı aldılar," dedi. "Şimdi muhtemelen giderler. Onları durdurmaya çalışarak daha fazla insanı riske atmanın anlamı yok."

"Ama..."

"Pek çoğunun yüzünü gördüm," dedi Wax, "Senin de gördüğünü umuyorum. Eşkâllerini verecek ve peşlerine düşeceğiz. Onlara tuzak *kuracağız*. Ayrıca şimdi giderlerse arkadaşlarından bazılarının da yardıma yetişebilecek vakti olur."

Muhafız zayıf bir hareketle başını salladı. "Onları durduramadık. Pencerelerden şişeler attılar... sonra kapılar parçalandı. Çelik kapılar odanın içine savruldu, sanki kâğıttan yapılmış gibi menteşelerinden büküldüler..."

Wax ürperdi. Haydutlar da metalsoyluydu. Wax kurye vagona bakmak için başını kaldırdı ve kapattığı kapının yeniden açıldığını gördü. Balkonda ince yapılı, uzun bir pardösü giyen, bastonuna dayanmış bir adam duruyordu. Adam, Wax'in vagonunu işaret etti. Başka bir hayduda hızlı hızlı bir şeyler söyledi ve vagona gitmesini işaret etti, bu devasa adam neredeyse iki metrenin üzerindeydi.

Harika. Wax kompartımanın zeminindeki büyük bavul bagajını açarak muhafıza "Şuraya gir," dedi. "Kafanı kaldırma."

Muhafız sürünerek içeri girdi, Wax ise iki Sterrion'ını da çekti ve eğilerek yolcu vagonunun özel kompartımanının girişine konuşlandı. Tren bir

virajdan geçiyor ve sallanıyordu. Tren hiç durmamıştı. Kondüktör ya saldırıdan bihaberdi ya da bir sonraki kasabaya sağ salim ulaşabilmeyi umuyordu.

Pas tutası kurye vagonu Wax'in tüm planlamalarını alt üst etmişti. Bu saldırı belki de kendisiyle ilgili *değildi*. Ama neden treni durdurup ıssız bir yerde soymamışlardı? Çok fazla soru vardı ama cevaplayacak zaman yoktu. Öldürmesi gereken bir soyguncu vardı. Dışarı atlayarak bu iri kıyım adamı şaşırtmalı ve hızlıca yere sermeliydi. Eğer metalsoylu soyguncu buysa şaşıran taraf—

Koridorda bir şey yuvarlandı ve Wax'in yanında, kapısında çömeldiği odanın girişinde durdu. Küçük bir metal küptü. Wax bunun bir patlayıcı olabileceğini düşünerek geriye sıçradı ama hiçbir şey olmadı. Bu ne olabilirdi?

Sonra, derinden gelen kemiklerini donduran bir dehşete kapıldı. Artık metal yakmıyordu. İçinde *yakabileceği* hiçbir şey yoktu.

Çelik rezervi bir şekilde tükenmişti.

* * *

Marasi, elindeki tüfekle üç el ateş etti ve soyguncuları bir gerideki vagona saklanmaya zorladı. Silahı yeniden doldurması için Steris'e uzatırken aklından *etkileyici*, diye geçirdi. Her zaman dürbünlü tüfek kullanırdı. Bu tüfeklerle doldurmadan önce yalnızca bir atış yapılabilirdi ama Wax'in tüfeği bir altıpatlarınkine benzer, kendi kendine dönen yuvarlak bir şarjöre sahipti.

Steris silahı geri verdi, Marasi ise tekrar nişan alarak soygunculardan birinin kendini göstermesini beklemeye koyuldu. Çalışanlara ait kompartımanın kapısının hemen dibine saklanmıştı, soyguncular da onu bulunduğu yerden uzaklaştırmaya yönelik bir saldırıya kalkışmamıştı.

Biri kulağının dibinde bir şey söyledi. Marasi odaya baktı, konuşan hizmetkâr Drewton'dı. Marasi balmumundan yapılma kulak tıkaçlarından birini çıkardı.

"Ne?" diye sordu.

"Onlar kulak tıkacı mı?" diye sordu adam.

Kadın, "Sence neye benziyorlar?" dedikten sonra tüfeği doğrulttu ve bir el ateş etti.

Jeand elleriyle kulaklarını kapattı. Silahın bu küçük odada yankılanan sesi o kadar yüksekti ki kulak tıkacını çıkarttırdığı için adama sinirlendi.

Jeand, "Onları yanınızda mı taşıyorsunuz?" diye sordu.

"Steris taşıyor," dedi. Hakikaten de öyleydi. Steris çantasından bir çift

kulak tıkacı çıkarıp taktığında biraz şaşırmıştı, sonrasında da –yüzünde, yaptığı çok normalmiş gibi bir ifadeyle– yeni bir çiftini Marasi'ye uzatmıştı.

"Yani bunun yaşanabileceğini *düşünüyor muydunuz?*"

"Aşağı yukarı," dedi soyguncuların hareketlerini takip eden Marasi.

Adam dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Bu tip şeyler *sık mı* yaşanır?"

Marasi, "Ne dersin Steris, sık oluyor mu?" diye sordu.

Steris bir kulak tıkacını çıkartarak "Hm?" dedi. "Ne dedin?"

Marasi bir el daha ateş edip başını kaldırdı. *Sanırım şunu yaraladım.* "Hizmetkâr bu tip şeylerin başımıza sık gelip gelmediğini soruyor."

Steris tartışır gibi bir edayla, "Senin başına benimkinden çok geliyor," dedi. "Ama Lord Waxillium etraftayken bu tip şeylerin patlak verme olasılığı *artıyor.*"

Jeand, "Bu tip şeyler mi?" dedi. "Patlak vermek mi? Bu, pas tutası bir tren soygunu!"

Marasi, "Fark etmemiştim!" dedi.

Steris sakin bir edayla hizmetkâra baktı. "Lord Waxillium'un hizmetine girmeden önce müstakbel efendini sorup soruşturmadın mı?"

"Şey, adli olaylara ilgisi olduğunu *biliyordum*. Yani bazı lordların müziğe, bazılarınınsa şehir yaşantısına ilgisi vardır. Garip gelmişti, ama hiç olmadık bir şey de değildi. Demek istiyorum ki bir *gösteride* rol almasına benzemiyor tabii."

Marasi, *sessizleştiler*, diye düşündü, tüfeğin namlusuna parmağıyla gergin bir şekilde vuruyordu. Tekrar vagonun tepesine çıkmayı mı deneyeceklerdi? Bir önceki girişimlerinin sonucu hâlâ ortadaydı, tavandaki delikten yere kan damlıyordu.

Yan tarafta Steris, Drewton'ın sözleri karşısında söyleniyordu. Adam dersine çalışmamıştı ve bu da Steris için affedilmez bir günahtı. Bir işe tüm *ayrıntılarıyla* hâkim olmadan girmek kadar kötü pek az şey vardı.

Drewton bir an sessiz kaldı. "Acaba... o geri gelecek mi?"

Steris, "İşi bittiğinde," dedi.

"İşi derken?"

"Kalan soyguncuları öldürdüğünde."

Marasi, Steris'in kana susamış ifadesi karşısında şaşırmıştı. Elbette birkaç yıl önce kaçırıldıktan sonra *o kadar da* sakin değildi artık. Bu durum, Steris'in yaşadığı travmanın bir sonucu değildi, sadece değişmişti.

Drewton, "Artık üzerimize gelmeyi denemiyorlar," dedi. "Geri mi çekiliyorlar acaba?"

Marasi, "Belki," dedi. *Durum muhtemelen bu değildi.*

Drewton, "Gidip baksak mı?" diye sordu.

"Biz mi?"

"Yani siz," Yakasını çekiştirerek düzeltti. "Silahlı çatışmalar. Aslında böyle bir olaya karışmayı beklemiyordum. Hizmetkârlar genel olarak bu tip aşırılıkların dışında tutulmaz mı?"

Marasi, "Çoğunlukla," dedi.

Steris, "Evin havaya uçması hariç," diye ekledi.

"Hariç tabii."

Steris, "Sen... yani," dedi.

"En iyisi bundan bahsetmemek."

Drewton, "Neden bahsetmemek?" diye sordu.

Bakışlarını Steris'e çeviren Marasi "Endişe etme," dedi. "Gerçekten. Eğer insan bir işi kabul etmeden önce yeterli miktarda araştırma dahi yapamamışsa..."

Kaşlarını çatan Drewton, "Bekleyin," dedi. "Lord Ladrian'ın *önceki* hizmetkârına tam olarak ne oldu?"

Koridorda yine hareketlilik oldu. Marasi tüfeğini doğrulttu, ateş etmeye hazırdı. Koridorun karşı ucunda beliren kişi ise soyguncular dan biri değil, düzgün kıyafetli yaşlı bir kadındı. Haydutlardan biri kadının başına silahını dayamış ve arkasındaydı.

Marasi adamı vurdu.

Rehinesinin Marasi'yi durdurabileceğini düşünen haydut dikkatsiz davranmıştı. Aslında Marasi durmuştu ama bu, adamın alnının ortasına bir kurşun yerleştirdikten *sonra* gerçekleşmişti. Marasi nefesini tuttu, kendine şaşırdı, elindeki silahı neredeyse yere düşürüyordu. Neyse ki arkadan gelen ikinci haydut –bu yöntemin işe yaramadığını fark etmiş olacak ki– trenin ön kısımlarına doğru kaçmaya başladı.

Pas tutası! Marasi şakaklarından süzülen teri hissetti. Tetiğe o kadar hızlı basmıştı ki düşünmemişti bile. Zavallı rehine yanağında ölü adamın kanıyla oracıkta duruyordu. Marasi bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

Yanında Drewton, Ahenk'in bile yüzünü kızartabilecek birkaç küfür savurmuştu. "Aklından ne geçiyordu," diye sordu. "Kadını vurabilirdin."

"İstatistikler... istatistiklere göre..." Marasi derin bir nefes aldı. "Kapa çeneni."

"Ha?"

"*Çeneni kapa,*" Ayağa kalktı, tedirgin ellerinde taşıdığı silahıyla diğer vagona ilerledi.

Kadın, kocasını bulmuştu –neyse ki hayattaydı– ve adamın kollarında ağlıyordu. Marasi soyguncunun cesedinin üzerinde durdu, ardından başını kaldırdı ve vagonun çatısına, bir diğer soyguncunun cesedinin yattığı yere baktı.

Bu kısımdan *nefret* ediyordu. Waxillium'la geçirdiği yıllar can almayı kolaylaştırmıyordu. Sinir bozucu ve çok verimsizdi! Bir adamı vurma zorunluluğunun doğduğu an toplum zaten çoktan çökmüş demekti.

Böylesi insanların hırsızlık yapabilecek kadar çaresiz duruma düşmeyeceği bir dünya yaratamazlar mıydı? Terris halkı içinde neredeyse hiç hırsızlık olmazdı, şiddet ise daha az görülürdü.

Marasi kendini topladı. Hâlâ yapılacak işler vardı. Birinci sınıf vagonun kompartımanlarını hızlıca kontrol etti ve haydutların gerçekten geri çekildiğine kanaat getirdi. Birinci sınıf yolculardan biri silah tecrübesi olduğunu iddia etti, Marasi de ona soyguncuların geri gelip gelmediğinden emin olmak adına gözetleme görevi verdi.

Sonrasında her bir vagona uğradı, insanları kontrol etti ve sakinleştirdi. Bu esnada trenin ileriki bölümlerinden silah sesleri geliyordu. Waxillium işini yapıyordu. Etkili ve *acımasız* işini.

Biri ağır üç yaralı vardı ve Marasi yanında bir ihtimal bandaj ya da tıbbi malzeme olup olmadığını sormak için Steris'in yanına gitti. Bu düşük bir ihtimaldi ama söz konusu Steris'ti. Kafasında neler kurduğunu kim bilebilirdi ki?

Marasi, birinci sınıf vagonlardan birinde asık suratlı hâlde oturan ve görünüşe göre ana görev tanımı kravat bağlamak olan birinin böylesi bir savaş alanının ortasında ne yaptığını sorgulamakla meşgul olan Drewton'ın yanından geçti. Steris ise personel bölümünde değildi. Wax ile paylaştığı kompartımanda da yoktu.

Gittikçe öfkelenen Marasi birinci sınıf kompartımanları aramaya koyuldu. Steris yoktu. Sonunda, aklına gözetleme görevi verdiği adama sormak geldi.

Adam, "O mu?" diye sordu. "Evet hanımefendi. Birkaç dakika önce buradan geçti, ön bölümlere doğru. Onu durdurmalı mıydım? Bir şeyi kafasına fena hâlde takmış gibiydi."

Marasi inledi, tüfeğini kavradı ve Steris'in peşine düştü.

* * *

Wax'in metal rezervi gitmişti.

Diz çöktü, donakaldı. Bu imkânsızdı. Nasıl olabilirdi?

Bir şey onu yerden kaldırdı. Döndü ve devasa haydudun vagona girdiğini fark etti. Adamın etrafındaki kapılar, sanki bir şey çaresizce dışarı çıkmaya çalışıyormuşçasına takırdayıp sallanıyordu. Wax, adam tarafından İtilip savrulmuş, yüzünü önce karşı duvara ardından trenin arka vagonlarına açılan hemen sağındaki kapıya çarpmıştı.

Acı içinde inledi. Nasıl? Bunu nasıl...?

Kendini silkeledi, sırtını duvara yasladı ve silah kılıflarını kopçalarından çözerek serbest bıraktı. Haydut üzerine çöreklenirken silahları ile metal şişelerini duvarda bırakarak yere düştü.

Wax adamın savurduğu ilk yumruktan kaçmayı başararak yan tarafına bir yumruk yerleştirdi. Çelikten bir duvarı yumruklamak gibiydi. Geriye doğru sıçradı, ama pas tutası yumruk yumruğa gerçek bir dövüşe girmeyeli yıllar olmuştu ve artık gençlik yıllarından daha yavaştı. Wax, adamın yüzüne vurmaya çalışırken devin sağdan savurduğu yumruğa yakalandı. Bu darbe onu duvara yapıştırdı.

Pas tutası! Wayne nerelerdeydi? Devasa adam tekrar üzerine geldi, Wax kendini bir şekilde az da olsa yana yuvarladı ve adamın yüzüne ulaşmayı başardı. Bir, iki, üç hızlı yumruk.

Adam gülümsedi. Kapılar hâlâ etrafında takırdıyordu, bir Sikkeci'ydi ve Wax'in kullandığına benzer bir dışa İtme alanı kullanıyordu. Güçlüydü, Wax'in kollarının üst bölgesinde taşıdığı, genellikle Allomansi'den etkilenmeyen metalakıllara dahi baskı yapıyordu.

Bu adam bu mücadeleyi bir parça metal alıp fırlatmak suretiyle hemen bitirebilirdi. Yumruk yumruğa kavgayı *tercih etmişti*. Aslında adam yumruklarını havaya kaldırmış, Wax'e başıyla işaret etmiş ve yeni bir raunt için davet göndermişti.

Boş ver gitsin.

Wax döndü ve boş bir orta sınıf vagonuna açılan kapıyı omuzladı. Bir koltuğun üzerinden atladı ve pencereye ulaştı.

Arkadan biri "Hey!" dedi. "HEY!"

Wax pencereye doğru sıçradı ve ağırlığını artırdı. Pencereye ilk temas eden yeri omzu oldu, kolları yüzünü koruyordu, pencereyi kırarak geçti ve dışarı düşmeden hemen önce kenarlığı tutmayı başardı.

Kırık pervaza tutunan parmaklarından kan akıyordu, trenin dış cephesinden tırmandı ve kendini çatıya çekti. Rüzgâr etrafını döverken orada,

çatıda yalnız olmadığını fark ederek şaşkına öndü. Dört vagon ötede büyük ve görünüşe göre ağır bir şeyleri taşıyan bir grup silahlı adam trenin ön kısmına doğru ilerlemeye çabalıyordu. Kayıp Metal adına bu da neydi?

İri kıyım haydut yeniden "Hey!" dedi ve vagonun yan tarafından yukarı tırmanmaya başladı.

Wax iç çekti ve adam yukarı tırmanmaya çabalarken yüzünü tekmeledi.

Adam inledi. Wax adama bir tekme daha savurduktan sonra eline bastı. Adam nedeyse ateş saçan gözlerle Wax'e baktı, ardından pencereye doğru geriledi ve içeri girdi.

Wayne her zaman, *doğru düzgün dövüşmesine izin vermediğinin sürece herkesi yenebilirsin*, derdi.

Wax vagonun orta bölümüne yöneldi, yıpranmıştı. İlerideki adamları kovalaması gerektiğini düşünüyordu ama şu anda silahsızdı ve aşağıdaki Sikkeci onu avlamak için fırsat kolluyordu.

Soyguncuları düşünerek, *istediğinizi aldınız*, diye geçirdi aklından. *Neden hâlâ çarpışıyorsunuz?*

Bir an sonra devasa haydudun kafası belirdi, vagonun arka bölümündeydi, arka balkona ve merdivene yakındı. Wax tekrar tekme atmaya hazırlanarak adama doğru koştu ama adam çabucak yukarıya çıktı. Elinde bir şey vardı.

Wax'in silah kemerlerinden biri. Lanet olsun.

Adam sırıttı, çatıya adımını attı, Ranette'in devasa tüfeğini çıkarttı ve kemeri yere bıraktı. Tren ise o esnada ormanlık araziden çıkmış ve yüzlerce metre aşağıdan akan nehrin üzerine kurulmuş bir köprüye girmişti.

Devasa adam tüfeği kaldırdı ve sanki karnına yaslayarak ateşleyecekmiş gibi doğrulttu.

Mükemmel.

Haydut tetiği çekerken Wax çatıda kendini yere attı. Ranette'in tüfeğinin muazzam tepmesi adamı gafil avlamıştı. Silah parmaklarının arasından kaydı, geriye doğru sıçradı ve vagonların arasına düştü. Adam uludu, kırık olduğu açıkça belli olan başparmağını tutuyordu.

Wax adamın göğsüne tekme attı. Adam inledi, geriye doğru sendeledi ama trenden düşmeden önce kendini toplamayı başardı. Bu, Wax'in umurunda değildi.

Wax, adamın ayaklarının dibine düşen kemerinin peşindeydi. Camın kestiği kanlı parmaklarıyla kemeri yakaladı. Kemere Ranette'in kordonlu cihazları ile gösterişli bir metal şişe yerleştirmişti.

Wax kemeri cebine tıkıştırarak hızla ortadan kaldırdı. Şişe ise parmaklarının arasından kaydı. Şişeyi yakaladı, sıkıca tuttu ama haydudun İtişi onu çatıda geriye doğru kaydırdı.

Adam vagonun çatısına tırmandı ve İtmeye devam etti. Wax, çatıya sağ eliyle tutunuyordu ama metal şişeyi tuttuğu sol kolu çok gerilmişti. Haydut sırıttı ve ilerlemeye devam etti. Wax'e yaklaştığı her adımda daha güçlü İtiyordu.

Wax dişlerini sıktı. Parmaklarındaki kesikler küçücük de olsa çok acıyordu ve devam eden kanaması kavrayışını zayıflatıyordu.

Şişeyi ağzına götürmek için kendini zorladı ama başaramadı.

Ranette'in küre cihazları. Kemere bağlı hâlde cebinden sallanıyorlardı. Bunları kullanabilir miydi? Boşta eli yoktu. Altında, tren ise hâlâ Seran Nehri üzerindeki uzun köprüden geçiyordu.

Haydut kolunu omzundan çevirerek ve kırık başparmağına rağmen yumruğunu sıkmaya çalışarak Wax'e doğru ilerledi. Adamın arkasında biri merdivende hareket etti. Bir kafa vardı, yukarı mı çıkıyordu. Wayne!

Hayır. Merdivenden çıkan kişinin elinde sallanan silahın ucunu gördü. Wayne silah taşımazdı. Marasi miydi?

Çatının ucunda Steris belirdi, rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Önce haydutda sonra Wax'e baktı, sanki nefesi kesilmişti, gerçi Wax bunu duyamazdı, zira rüzgârın sesinden bir şey duyulmuyordu. Elinde Ranette'in tüfeğini tutan kadın kendini toparladı.

Olamaz.

Wax, "Steris!" diye bağırdı.

Haydut döndü ve elbisesi rüzgârda çılgınca dans eden, fal taşı gibi açılmış gözleriyle tüfeği omzuna yerleştiren kadını gördü.

Steris tetiği çekti. Atışın hedefi şaştı –ki bu şaşırtıcı değildi– ama adamı kolundan yaralamayı başardı. Adam inledi ve Wax'in üzerindeki İtişini bıraktı.

Tüfeğin muazzam geri tepmesi, Allomanserlere karşı savaşmak için tasarlanmıştı, Steris'i geriye savurdu.

Çatının yanından aşağıya.

8

Wax trenin yan tarafından atladı, o sırada elini ağzına götürdü.

Steris taklalar atarak nehre doğru düşüyordu. Wax, mantarı ağzıyla açtı, şişeyi kafasına dikti ve içindekileri yuttu. Morina ciğeri yağı ile metal parçaları ağzına doldu. Yutabilmek için çok değerli bir an harcadı.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Sonra bir anda... Güç.

Wax haykırdı, içindeki çeliği harladı ve yukarıdaki rayları İtti. Anormal bir hızla inmeye başladı, Steris'e çarptı, onu yakaladı ve kadının önünde yere doğru seyreden tüfeği İtti.

Tüfek suya çarptı.

Hemen yavaşladılar. Bunu sağlayan suyun direnciydi. Batmakta olan bir şey itilebilirdi. Bir saniye sonra tüfek dibe oturmuş ve ikili suyun yaklaşık bir metre üzerinde havada asılı kalmıştı. Wax'ten tüfeğe solgun bir mavi çizgi uzanıyordu.

Steris kısa ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Adama sarıldı, gözlerini kırpıştırdı ve hemen altlarındaki nehre baktı.

"Tüfeğinin *neyi var*!" dedi.

"Ateş etmeme yarıyor," dedi Wax, "Ağırlığımı tepmesine karşı koyabilecek kadar arttırdığımda," Başını kaldırıp gözden kaybolan trene baktı.

Raylar ileride bir tünele giriyor ve nehrin karşı kıyısında birkaç virajla devam ediyordu.

Steris'e "Tutun," dedi. Kadın onun sözünü dinleyip sıkıca tutunurken kemerini aldı ve bacağına bağladı. İşini bitirmek üzereyken Steris'e "Aklından ne geçiyordu?" diye sordu. "Sana diğer vagonda kalmanı söylemiştim."

"Aslında," dedi kadın. "*Söylemedin*. Bana güvenli bir yerde kalmamı söyledin."

"Yani?"

"Yani tecrübelerime göre, silahlı bir çatışma esnasında olabileceğim en güvenli yer senin yanın Lord Waxillium."

Adam homurdandı ve Ranette'in kürelerinden birini kemerinden çıkarttı. "Nefesini tut."

"Ne? Neden—"

Wax yakınlarındaki köprünün çelik desteklerini iterken ve ikiliyi nehrin sularına gömerken kadın bağırdı. Wax tüfeğini aramak için İtmeye devam ederken buz gibi su etraflarını sardı –mavi çizgi sayesinde tüfeğin yerini tespit etmek kolaydı– tüfek dipte çamura saplanmıştı. Basınçtan kulakları zonklarken tüfeği kaptı, yerine Ranette'in küre cihazını koydu ve İtti.

Sudan fırladılar, Wax tüfeği kınına yerleştirdi ve kendini dipteki çıpalarının izin verdiğince yukarı itti. O noktada köprünün destek kirişlerinden birini yakaladı, pozisyonunu ayarladı ve tekrar büyük bir hızla yukarıya doğru İtti.

Bir sonraki İtiş sonrasında rayların yanından büyük bir hızla geçmişlerdi. Ranette'in küresini yana çekti, kancaları tetikledi ve yerlerine kilitledi. Aşağıdan yaptığı İtiş ile elindeki kordonun karışık etkisi Wax ile Steris'in sapanla fırlatılmış gibi bir yay çizmesini sağladı.

Bir kolunda sırılsıklam olmuş Steris, diğerinde kordonla raylara indi. Bu şeyin ne kadar iyi çalıştığını anlatınca Ranette'in yüzüne yayılacak gülümsemeyi hayal edebiliyordu. Kancaları serbest bıraktı ve cihazı tekrar elinde topladı, ama kordonu cihazın içine elleriyle sokması gerekmişti.

Steris'in dişleri dışarıdan duyulabilecek şekilde takırdıyordu. Toparlanmayı bitirdiğinde kadına baktı. Onu korkmuş ve acı çeker hâlde görmeyi bekliyordu. Bunun yerine sırılsıklam olmasına rağmen yüzünde aptalca bir gülümseme, gözlerinde ise heyecan kaynaklı bir ışıltı vardı.

Wax, Ranette'in küresini yerine koyarken gülümsemekten kendini alamadı. "Bu tip şeyleri eğlenceli bulman normal değil Steris. Senin *sıkıcı* ol-

man gerekiyor. Bunu, tanıdığım kadından edindiğim çok güvenilir bilgilere dayanarak söylüyorum."

"Zerre kadar müzik kulağı olmayan biri," dedi Steris, "kendisi eşlik edemeyecek olsa bile güzel bir koroyu dinlemekten keyif alabilir," Durdu. "Aslında beni bu kadar kısa zaman içinde iki kere sırılsıklam ettiğin için öfke krizine girmem gerekiyor Lord Waxillium. Bunun bir alışkanlığa dönüşmeyeceğini ümit ediyorum."

"İlkinin benim hatam olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, ama bu ilkinden iki kat daha soğuktu. Durum berabere."

Wax gülümsedi. "Burada beklemek mi yoksa benimle gelmek mi istiyorsun?"

"Hm... seninle gelsem?"

Wax başıyla solu işaret etti. Epeyi aşağıda, nehrin karşı yakasında tren tünelden çıkmış ve bir virajı dönerek güneye yönelmişti. Steris gözlerini kocaman açtı ve Wax'e sıkıca tutundu.

Wax, "İndiğimizde," dedi, "kendini gösterme ve saklanacak bir yer bul."

"Anlaşıldı."

Wax derin bir nefes aldı ve gecenin karanlığında yüksek bir yay çizecek şekilde göğe sıçradı. Nehri aştılar ve avına yaklaşan bir yırtıcı kuş gibi trenin ön kısmına yöneldiler. Kabinde, kondüktörün başına silah dayamış bir haydut vardı.

Wax, lokomotifi hafif bir şekilde iterek kendilerini yavaşlattı ve ilk yolcu vagonunun çatısına indiler. Steris'i bıraktı, hızla arkasına döndü, tüfeğini ateşledi, boş kovanlar ise havaya fırladı, ve lokomotifin arka camına, haydudun tam ensesine doğru İtti. Haydut sarsıldı ve trenin kumanda panelinin üzerine yığıldı.

Tren sarsıldığında Wax neredeyse trenden düşüyordu. Hızla döndü ve Steris'i kolundan yakaladı. Korkmuş kondüktör kısa süre sonra kumandayı kavradı, şimdiden iyice yavaşlamış trenin gürültülü sarsılmasını sonlandırdı.

Steris Wax'e tutundu. Wax hafif bir İtme ile sıçradı. İkili lokomotifin arka penceresinden içeri, ölü haydut ile kondüktörün yanına indi.

Steris'i bırakırken, "Ne yapıyorlar?" diye sordu. Ardından cansız haydudun tabancasını aldı.

Kondüktör "Ellerinde bir cihaz var," dedi çılgınlar gibi işaret ediyordu. "İki ve üçüncü vagonlar arasına kuruyorlar. Aşağılık herifler yardımcımı da vurdu!"

"Bir sonraki kasaba neresi?"

"Demirdikit! Yaklaşıyoruz. Birkaç dakika var."

"Bizi oraya elinden geldiğince çabuk götür, ayrıca oraya vardığımız anda doktor ve yerel polisleri de çağır."

Adam başını çılgın gibi sallayarak onayladı. Wax gözlerini kapattı ve odaklanmak için derin bir nefes aldı.

Son İtme. İşte başlıyoruz.

* * *

Trenin ortasına geldiğinde Marasi'nin, Waxillium Ladrian'a küfür etmek için bir sebebi vardı. Yani *yeni bir* sebebi daha vardı. Listesine bir ekleme yapmıştı.

Esas görevi Steris'i bulmak olsa da zamanının çoğunu sakinleştirilmesi gereken endişeli yolcuların tacizine uğrayarak geçirmişti. Görünüşe göre soyguncular iki ve üçüncü vagonlara çabucak ulaşmış ve insanları üzerlerindeki az miktardaki paralar için silkelemişlerdi. İnsanlar korkmuş ve moralleri bozulmuştu. O anda kendilerine huzur getirecek bir otoritenin varlığını arıyorlardı.

Marasi onları oturtarak ve ciddi şekilde yaralanan olup olmadığını inceleyerek elinden geleni yaptı. Bir soyguncuya karşı duran ve sonucunda yan tarafından vurulan bir gencin yarasını sarmasına yardım etti. Genç sargısını kendi de yapabilirdi.

Önceki vagonda yer alan yolcular Steris'in geldiğini görmüştü. Marasi endişelerini bastırarak sıradaki kompartımana girdi. Elinde bir değnekle derin düşüncelere dalmış gibi görünen ama geçiş yolunu da kapatan tek bir yolcu dışında içeride kimse yoktu.

Marasi girdiği kompartımanları tüfeğini hazır tutarak kontrol ediyordu ama hiçbir soyguncu ile karşılaşmamıştı. Kurşunlardan nasibini almış ahşap kaplamaları ve kırık penceresi ile Wax'in buradan geçtiği anlaşılıyordu.

Marasi, yalnız adama yaklaşarak "Efendim?" dedi. İnce yapılı ve arkadan göründüğünden daha genç bir adamdı, ancak kambur durabiliyor ve dik durabilmek için bastona yaslanıyordu. "Efendim, burada olmanız güvenli değil. Arka vagonlara ilerlemelisiniz."

Adam kaşlarını kaldırmış hâlde döndü. "Güzel bir kadının talimatlarını yerine getirmeye hep meyilli olmuşumdur," dedi. Marasi adamın bir elini yanında ve sanki avucunda bir şey saklıyormuş gibi parmaklarını kenetlemiş hâlde tuttuğunu gördü. "Peki ya siz hanımefendi? Sizin için tehlikeli değil mi?"

Marasi, "Başımın çaresine bakabilirim," dedi. Öndeki vagonun cesetlerle dolu olduğunu gördü. Kendini kötü hissetti.

"Gerçekten de öyle!" dedi adam. "Oldukça yetkin görünüyorsunuz. Hem de çok," Eğildi. "Acaba göründüğünden fazlası mısın? Bir metalsoylu mesela?"

Marasi bu garip soru karşısında kaşlarını çattı. Her ihtimale karşı bir doz kadmiyum almıştı. Allomansisi neredeyse komikti; etrafında oluşturduğu baloncukla zamanı yavaşlatabiliyordu, bu da dışarıda kalan herkes için hızlanması demekti.

Sıkıldıysanız ve oyunun başlamasını bekliyorsanız harika bir güçtü. Oysa bir çatışmada bu özelliğiniz sayesinde düşmanlarınız kaçabilir ya da balonunuz ortadan kalktığında sizi vurabilmek için nişan alabilirlerdi. Balon iki buçuk metreye kadar genişleyebiliyordu ve içine birilerini hapsedebiliyordu, ama bu durumda muhtemelen düşmanlarıyla bir baloncuğun içine sıkışmış olacaktı.

Adam gülümsedi ve sanki içinde bir şey sakladığı elini kaldırdı. Marasi tepki vermeye hazırlanırken tüfeğine uzandı. Tam o anda tren beklenmedik bir şekilde *sarsıldı*. Adam küfretti, sarsıldı ve yere düşmeden önce duvara çarptı. Marasi tutunmayı başarsa da tüfeğini düşürdü.

Güç bela ayağa kalkmaya çalışan ve fal taşı gibi açılmış gözlerini ona diken adama baktı, bacaklarından biri sıkıntılıydı. Adam hızla ilerledi, vagondan balkona çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Marasi kafası karışık hâlde adamın arkasından bakakaldı. Adamın kendisine silah çekeceğini düşünmüştü ama hiç de öyle olmamıştı. Elindeki nesne bir silah olamayacak kadar küçüktü. Silahına uzandı ve yanında garip tasarımlı küçük bir metal küp bulunca şaşırdı.

İleriden gelen silah sesleri duyuldu. Marasi merakını bastırdı, silahını omzuna aldı ve Wax ile şansı yaver giderse aptal kız kardeşini bulmak için hareketlendi.

* * *

Gözlerini kapatan Wax içinde yanan metali hissetti. Bu ateş huzur verici ve tanıdıktı. Metal onun ruhuydu. Nehrin soğuğu bu hisse kıyasla şenlik ateşine düşen bir damla sudan farksızdı.

Parmaklarının arasındaki silahı hissetti. Soyguncunun silahıydı ve bu makineye aşina değildi ama yine de biliyordu, namludan, tetikten, diğer mekanizmalardan ve içindeki mermilerden çıkan mavi çizgileri görüyordu. Beş mermi kalmıştı. Bunu gözleri kapalıyken bile görebiliyordu.

Haydi.

Gözlerini açtı ve lokomotiften dışarı atladı, kendini büyük bir hızla İtti. İlk vagonu fırtına gibi geçti, vagonlar arasındaki boşluğa indi ve iki yana İterek iki soyguncu muhafızını yukarı ve yanlara gönderdi.

Tren başka bir köprüye girdi. Bu defa daha alçak bir köprüydü ve nehir yakınlarda akıyordu. Ağaçlar soldan, su ise sağdan büyük bir hızla geçiyordu. Wax kendini yukarıya fırlattı ve sıradaki vagonun üzerinden sıçradı. Vagona temas etmeden geçti. Bu esnada haydutların iki vagon ötede, yemek vagonunun çatısında toplandıklarını gördü.

İki ve üçüncü vagonların arasına indi, buz gibi bir keskinlikle orada çalışan üç soyguncuyu öldürdü. Kondüktörün bahsettiği –ve Wax'in daha önce gördüğü– "alet", fitillerinin birbirine ve ateşleme sisteminin bir saate bağlandığı büyük bir kasa dolusu dinamitten ibaretti. Wax ateşleyiciyi söktü, kenara attı ve işi garantiye almak için kutuyu İtti. Kutu nehre düştü.

Bir şey silahını İtti. Hızla döndü ve devasa haydudun karşısında dikildiğini gördü.

Wax kükredi ve aklından *yine sen* diye geçirerek vagonlar arasındaki balkonda dönerek adamla yüzleşti. Silahını düşürdü ama Wax bu kez haydudun diğer metalleri görmezden gelerek sadece silahını İttiğini fark etti.

Adam koşarak Wax'e atıldı ve vagonlar arasındaki balkona indi. Haydut hızla yaklaşırken Wax Ranette'in küre cihazını çıkarttı.

Haydut elbette cihazı da itti ve küre yana düştü. Wax elinde tuttuğu kordonu, haydut onu yumruklamaya çalıştığı esnada adamın bileğine doladı.

Haydut bileğine dolanan kordona şaşkınlık içinde baktı. Wax, İtti ve küreyi –kancalarını da tetikleyerek– ağaçların arasına gönderdi.

"Sanırım burası senin için son durak."

Devasa adam ağaca takılmış kordon yüzünden trenden aniden fırladı. Wax adamın silahını aldı ve soyguncuların toplandığını gördüğü yere doğru kendini İtti.

Aşağı baktığında en az bir düzine soyguncu gördü, artık sadece iki mermisi vardı. Şansına, grup o esnada içlerinden birini trenden atmakla meşguldü.

Wax şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Ama gördüğü şey gerçekten de buydu, haydutlardan birini trenden atmışlardı. Bu, bastonlu adamdı ve büyük bir şapırtı eşliğinde suya çarptı. Gruptakiler birbirlerine ayak uydurup toparlanırken biri Wax'i fark etti ve diğerlerine gösterdi. Altı haydut silahını doğrulttu.

Sonra donakaldılar.

Arkasından rüzgâr esen, elindeki çalıntı silahla hazır bekleyen Wax tereddüt etti. Adamlar hareket etmemişti. Kıpırdamamışlardı bile. Gözlerini dahi kırpmamışlardı. Wax bir sonraki vagona atladı, tabancasından bir kurşun aldı ve adamlara attı.

Kurşun görünmez bir duvara çarptı ve havada asılı kaldı. Wax sırıttı, vagonlar arasındaki boşluğa atladı ve adamların üzerinde durduğu vagona girdi. Orada Marasi'yi birkaç valizin üzerinde durmuş, omuzlarını tavana, adamların hemen altındaki bölüme yaslamış hâlde buldu. Bu sayede adamları içine alabilecek bir hız baloncuğu oluşturabilmiş ve hepsini olduğu yerde dondurmayı başarmıştı.

9

Wax daha önce hiç doktor vurmamıştı ama yeni şeyler denemeyi *severdi*. Belki de bugün o gündü.

Kadın, elindeki pamukla devasa haydudun yumruklayarak yüzünde açtığı yaraya bastırdığında "Ben iyiyim," diye kükredi. Dudağı yarılmıştı.

Kadın, "Buna ben karar veririm," dedi.

Yakınlarda yerel polisler afallamış dört soyguncuyu birkaç büyük elektrikli lamba tarafından ışıkla yıkanan peron boyunca götürüyordu. Wax diğer sağlık görevlilerinin yaralıları yerleştirdiği yere yakın bir banka oturdu. Uzaklarda, gecenin gölgeleri arasında ele geçirdikleri bedenlerin üzeri muşamba ile örtülmüştü. Bunlardan çok ama çok fazla vardı.

Wax, "Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi.

"Yüzünüz tamamen kanla kaplanmış lordum."

"Kanlı elimle alnımı sildim," Elini gazlı bezle çoktan sarmıştı ama kesiklerin çok ve küçük olduğunu da kabul ediyordu.

Sonunda iç çekip başını sallayarak geri adım attı. Wax kalktı, paltosunu aldı ve trene yöneldi. Marasi'nin ön tarafta etrafa baktığını gördü. Kadın başını salladı.

Wayne'den hiç iz yoktu. Wax'in içine oturan sıkıntı iki katına çıkmıştı. Kendini *o iyi olacak* diye teskin etti. *Başına ne gelirse gelsin kendini iyileştirebilir.*

Ama bir Altınilik'i de öldürmenin yolları *vardı*. Ensesine isabet eden bir

kurşun. Nefes almadan geçen uzun bir süre. Kısacası Wayne'i Ferusimyasal güçleri tükenene kadar iyileşmeye zorlayacak her şey.

Bir de *diğer* şey vardı. Bir şekilde Wax'in Allomantik güçlerini çalan garip etki. Eğer bu Ferusimya üzerinde de etkiliyse...

Wax trene girdi, Marasi'nin yanından tek kelime etmeden geçti ve kendi araştırmasına başladı. Tren karanlıktı ve artık çalışmıyordu, tek ışık kaynağı dışarıdaki istasyon ışıklarıydı. Bu hâlde görebilmek zordu.

Polis memuru Matieu, vagonların bağlantı noktasından kafasını uzatıp "Lord Waxillium?" dedi. Cılız adamın yüzünde hazırda beklettiği bir gülümseme vardı ve Wax ışık altında kendini gösterdiğinde bu gülümseme kayboldu.

Wax, "Meşgulüm," dedi ve adamın yanından geçerek sonraki vagona geçti. Mavi çizgiler karanlıkta bile metal kaynaklarını görmesine olanak sağlıyordu. Wayne'in metal şişeler taşıması muhtemeldi. Bir şeylerin arkasına saklanmış zayıf metal kaynaklarına bak. Belki de... bayıltıp bir yerlere saklamışlardır.

Polis arkadan, "Hm..." dedi. "Sadece diğer hizmetkârlarınızın duygusal desteğe ihtiyaç duyup duymadığını merak ediyordum."

Wax kaşlarını çattı ve pencereden başında en az üç hemşire ile oturan Drewton'ın bulunduğu yöne baktı. Birinin ikram ettiği çayı kabul ederken diğerine sorgu sırasında yaşadıklarından yakınıyordu. Wax söylediklerini vagonun içinden bile duyabiliyordu.

Wax, "Hayır," dedi. "Teşekkür ederim," Bakınmaya devam etti.

Matieu Wax'i tren boyunca takip etti. Wax'in anlayabildiği kadarıyla buranın yerel kolluk kuvvetlerinin komutanıydı ve buradaki 'büyük vakalar' genellikle Bayan Hutchen'in kapısındaki sütunların çalınmasından ibaretti. Neyse ki buradan tren yolu geçiyordu ve tren yolunun canlandırdığı ticari hayat sebebiyle bir doktor bulmak mümkün olabilmişti. Doktorların çoğu zamanlarının yarısını inekleri tedavi ederek geçirse de hiç yoktan iyiydi.

Dışarıda ellerinde imza defterleriyle bekleyen çok sayıda genç memur vardı. Komutanları, Wax'i görmeleri için içeri girmelerine izin vermediğinden hüzünlü görünüyorlardı.

Wax "*Nerede acaba?*" diye düşündü. Daha kötü hissetmeye başlamıştı. Bir an sonra Marasi elinde bir gaz lambasıyla çıkageldi. Elindeki ışık vagonu aydınlatmış ve içinde bulunduğu, koltuk ve oturaklarla dolu, enkaza dönmüş kompartımanı gözler önüne sermişti. Oturaklardan bazıları tepetaklak olmuştu.

Wax, *burada olmaz* diye düşündü. Burası, gizli kurye görevi yüklenen vagonun ilerisindeydi. Wayne buradan geçmiş olamazdı; burayı haydutlar gelmeden önce bile özel bir kompartıman olduğunu söyleyerek kapatmış olabilirlerdi.

Marasi'ye işaret etti ve enkaz içinde yolunu açtı. Sonraki vagona doğru ilerlediler.

Matieu takip etti. "İfade etmem gerekir ki Lord Waxillium, trende olmanız bizim için *büyük* şans. Gece Caddesi Çetesi gittikçe cüretkâr hareketlere kalkışıyor, ama buna yeltenecekleri aklıma dahi gelmezdi!"

"Yani bu *örgütlü* bir çete?" dedi yanında yürüyen Marasi.

Matieu, "Ah, evet," dedi. "Bölgede yaşayan herkes Gece Caddeleri'ni bilir. Genellikle Yabanlar'a yakın bölgelere saldırılar düzenlerler. Tahminimize göre dağlık bölgelerdeki yağmalardan ellerine pek bir şey kalmıyor ve bu sebeple iç kesimlere yöneliyorlar. Ama bu! Kapsamlı ve organize bir tren soygunu? Üstelik Erikell'in maaş kasasını soymak? İddialı bir hamle. O insanlar silah üretiyor, biliyorsunuz."

Wax kasanın bulunduğu, artık boş olan ve hâlâ az da olsa formol kokan vagona girerken, "İçlerinde en az bir Allomanser vardı," dedi.

"Bundan haberim yoktu. Varlığınız bizim için daha büyük bir şansmış!"

"Kaçmalarına ya da dolu kasayı çalmalarına engel olamadım."

"En az *yarısını* öldürdünüz ya da yakaladınız lordum. Elimizdekilerden alacağımız bilgiler diğerlerini yakalamamız için bize ipuçları verecek," Adam duraksadı. "Bir ekip oluşturmamız gerekiyor lordum. Yabanlar'a gidecekler. Çok yardımınız dokunabilir."

Wax mavi çizgilere odaklanarak odayı süzdü. "Peki ya topallayan adam?"

"Lordum?"

Wax, "Çetenin başı o gibiydi," dedi. "Kaliteli bir takım elbise giyen, bastonlu bir adam. 1,80 boylarında, dar suratlı ve esmer. Kim o?"

"Tanımıyorum lordum. Ama liderlerinin adı Donny."

"İri kıyım olan mı?" diye sordu Wax. "Boynu kütük gibi olan?"

"Hayır lordum. Donny ufak tefek ve enerjiktir. Görebileceğiniz en kötü pas tutası kig'dir."

Kig. Koloss kanı taşıyanlar için kullanılan argo bir tabir. Wax, grup içinde bu tanıma uyabilecek ten renginde birini görmemişti. "Teşekkürler komutan," dedi.

Adam veda etmesi gerektiğini anlasa da duraksadı. "Yardım edecek misiniz lordum? Donny ve çetesinin peşine düştüğümüzde?"

"Size... haber veririm."

Matieu nizami olmayan bir selam verdi –teşkilat içinde yer almayan Wax'e verilmemesi gereken bir selamdı– ve çekildi. Wax araştırmasına devam etti. Kompartımanlardan birinin zeminindeki bagaj bölmesini açtı. Metal çizgileri sadece birkaç parça bagajı gösteriyordu.

Marasi, "Wax," dedi, "onlara yardım edemezsin. Zaten üzerinde olduğumuz bir iş var."

"Bağlantılı olabilir."

"Olmaya da bilir," dedi. "Onu duydun Wax. Bu adamlar tanınmış suçlular."

"Bizzat içinde bulunduğumuz treni soyan suçlular."

"Aynı zamanda vagonun birinde eli silahlı bir Allomanser görünce şoke olan suçlular. Üzerimize dinamit atmak ve vagonları kalbura çevirmek yerine içeriye bir grup adam gönderip kolay ganimetlerini ele geçirmeye çalıştılar."

Wax bu tezi bir süre sindirdi, ardından kendini hazırlayarak bir başka bagaj kompartımanına baktı. Ceset yoktu. Nefesini bıraktı.

"Bunu şu anda düşünemiyorum," dedi.

Kadın başını salladı. Diğer kompartımanları kontrol ettiler ama şüpheli bir çizgi dahi görmediklerinden devam ettiler. Vagonlar arasındaki bağlantıyı geçerken Steris'in kendisini izlediğini fark etti. Omuzlarına sarılı bir battaniye ve elinde bir fincan sıcak içecek ile bir bankta tek başına oturuyor, son derece sakin görünüyordu.

Wax devam etti. Arkadaşlarını kaybetmek bir kanun adamının hayatının parçasıydı, Wax'in başına saymak istemeyeceği kadar çok kereler gelmişti. Ama şehirde altı ay önce yaşananlar... Aslında Wayne'i kaybetmenin kendisine neler yaşatacağından emin değildi. Kendini toparladı ve ilk bagaj bölmesini açtı, donakaldı.

Belli belirsiz bir çelik izi. *Hareket ediyordu.*

Wax aceleyle oraya koştu. Dikkat kesilen Marasi lambasını kaldırarak takip etti. Çizgiler, özel bölmenin zemininden geliyordu. Ne raflarda bavul ne yerde dağınıklık vardı. Bu yolculukta kiralanmamış özel bir kompartımandı.

Wax hızla vagona girdi ve zemindeki bölmenin kapağını savurarak açtı. Wayne ona göz kırptı. Genç adamın saçı başı dağılmıştı ama Wax'in görebildiği kadarıyla bağlı değildi. Hiç zarar görmemiş gibiydi. Aslında...

Wax çömeldi, Marasi'nin ışığı bölmenin karanlık kısımlarını aydınlattı.

Wayne'den bile az kıyafet giyen MeLaan da buradaydı. Kadın doğruldu, çıplaklığından zerre utanmamıştı.

"Durmuşuz!" dedi. "Geldik mi?"

* * *

Wayne, "Pas tutası bir saldırıya uğradığımızı nereden bilebilirdim?" diye çıkıştı. Artık üzerinde doğru düzgün kıyafetler olsa da saçı başı hâlâ dağınıktı.

Wax onları bir kulağı başka yerde dinliyordu. Yetkililer, istasyonda kullanmaları için bir oda hazırlamıştı. Öfkelenmesi gerektiğinin farkındaydı, ama şu anda hissettiği daha çok rahatlamaydı.

"Çünkü biz böyleyiz," dedi kollarını kavuşturan ve volta atan Wayne'i izleyen Marasi. MeLaan duvara dayanmış ve tamamen masum bir ifadeyle tavanı seyrediyordu. "Tehlikeli bir durumun içine doğru beraber yol alıyoruz. Bilmiyorum. Bize *en azından* neler karıştırdığınızı söyleyebilirdin," Duraksadı. "Ayrıca, siz *ne yaptığınızı zannediyorsunuz*?"

"Hayatımıza devam ediyoruz", dedi Wayne işaret ederek. "Tıpkı bana söylediğin gibi."

"Bu devam etmek değil! Bu, 'depar atmak'. Bu, 'mermi gibi fırlamak' Wayne."

Mağrur bir ifadeyle elini kalbine götürdü ve "İşleri yarım yamalak yapmayı sevmem," dedi. "Bir güzeli, çok dikkat ettiğim tek eşlilik kuralım adına öpmeyeli çok zaman olmuştu, ama—"

"*Ayrıca*," diye kesti Marasi, "çatışmayı *duymadın mı*? Bir vagon ötende silahlar ateşlendi Wayne. *Bir vagon ötende.*"

"Yani," dedi kızararak, "*gerçekten* çok meşguldük. Ayrıca raylara yakın bir bölgedeydik ve epey gürültü vardı. Kimsenin gelmeyeceği bir yer istedik ve..." omuz silkti.

"Peh!" dedi Marasi. "Wax'i ne kadar endişelendirdiğinin *farkında mısın*?"

Wax, "Beni karıştırma," dedi duvara yaslanmaya devam ederek.

Marasi, Wax'e dönerek, "Ah, yani bu davranışı *onaylıyorsun*?" diye sordu.

"Tanrı aşkına, hayır," dedi Wax. "Wayne'in yaptıklarının yarısını bile onaylıyor olsaydım Ahenk muhtemelen o anda canımı alırdı. Yine de o hayatta, biz de hayattayız ve normal bir seyahat olacağını düşündüğümüz bu zaman diliminde dikkatinin başka noktalara kaymasından ötürü onu suçlayamayız."

Marasi ona baktı, iç çekti ve MeLaan'ın yüzüne bile bakmadan dışarı çıktı.

Wayne, elleri ceplerinde Wax'e yanaştı. "Bu hırsızlar... sen etrafta yokken Marasi'yi vurmuş olabilir mi acaba? Kendisi durduk yere pek bir asabi oldu da."

Wax, "Senin için endişelendi, hepsi bu," dedi. "Biraz sakinleştikten sonra onunla konuşacağım."

MeLaan kapının yanından ayrıldı. "Bu saldırıyla ilgili garip bir unsur var mıydı?"

"Pek çok şey," dedi Wax. Doğruldu ve kaslarını esnetti. Pas tutası. Acaba tüm bunlar için Lessie'nin sürekli dalga geçtiği gibi gerçekten yaşlanıyor muydu? Çatışmaların ardından genellikle enerjik hissederdi.

Ölüler diye düşündü. Sadece bir sivil ölmüş, birkaçı da ağır yaralanmıştı, buna karşın bir düzine kasa muhafızı ölmüştü.

MeLaan'a, "Soyguncular dan biri," dedi, "Allomansimi zayıflatan bir şeyler yaptı."

"Bir Emici miydi?"

Wax başını salladı. "Bana dokunmadı."

Emiciler ya da krom yakan Allomanserler, diğer Allomanserlerin metallerini boşaltabilirdi, ama bunun için fiziksel temas şarttı. "Hissiyatı aynıydı. Çeliğim bir anda gitti. Ama MeLaan işin içinde bir çeşit alet vardı. Küçük bir metal küp."

Biri, "Bir dakika," dedi. Marasi kapıda belirdi. "Bir *küp* mü?"

Üçü de parlak elektrik ışığı altında yüzü kızaran kadına döndü. "Ne?"

"Yürüyüp gittin," dedi Wayne, "kızarak."

"Şimdi de yürüyüp geliyorum," dedi eli cebinde bir şeyler ararken Wax'e yaklaşan Marasi. "Burada da dışarıda gibi kızabilirim," Elini cebinden çıkarttı. Avucunda küçük ve metalden yapılma bir şey vardı.

Küp. Wax küpü kadının avucundan kaptı. "Nereden buldun bunu?"

"Bastonlu eleman düşürdü," dedi Marasi. "Sanki bana silah çekecekmiş gibi yaptı, sonra bunu doğrulttu."

Wax MeLaan'a döndü, kadın başını salladı.

Wayne "Bu *gerçekten* garip bir silah," dedi.

"Bununla ilgili" dedi Wax, "Allomansi'yi etkisiz hâle getiren bu cihazla ilgili bir bilgi var mı?"

MeLaan, "Bildiğim kadarıyla yok," dedi.

Wayne, "Yani," dedi, "bunun namlusu bile yok..."

Küpü geri alan Marasi, "Araştırmalara önem vermediğini söylemiştin MeLaan," dedi.

"Bu doğru,"

Wayne, "Ayrıca bu pas tutası şey ateşlense bile," diye devam etti, "mermisi ancak pire kadar olur."

Marasi iç çekti. "Wayne, şakalarına insanlar gülene kadar devam edecek misin?"

"Tatlım, bu şaka zaten ölü doğdu," dedi. "Ben sadece ona doğru düzgün bir cenaze töreni düzenliyorum."

Marasi, diğerlerine dönerek, "Güneye giden başka bir tren bulmalıyız," dedi.

Wayne, "Haydutlar bilgi sahibi olabilir," dedi. "Onları kovalamak faydalı olabilir. Ayrıca zamansız koklaşmamız sebebiyle hiçbirini de haklayamadım."

MeLaan, "En azından *güzel* bir koklaşmaydı," diye ekledi. Ardından, Marasi'nin alev kusan bakışlarına cevaben, "Ne? Güzeldi işte? Zavallım yıllardır böyle güzel bir şey yaşamamış. Harcayacak çok enerjisi vardı."

Marasi, "Sen insan bile değilsin," dedi. "Utanmalısın. Dört yüz yaşında olmandan *bahsetmiyorum bile*."

"Aslında altı yüz," dedi MeLaan. "Ama kalbim bir genç gibi atıyor. Gerçekten şu anki kalbimi birkaç ay önce yediğim on altı yaşındaki bir gençten almıştım."

Odaya sessizlik çöktü.

"Ah... bu uygunsuz bir cümle miydi?" dedi yüzünü buruşturan MeLaan. "*Öyleydi* değil mi? Eğer içinizi rahatlatacaksa tadı güzel değildi. Oldukça çürümüştü. Ayrıca... bu konuyu kapatmam gerekiyor. Yeni Seran? Gidiyor muyuz yoksa haydutların peşine düşmek üzere kalıyor muyuz?"

Wax, "Gidiyoruz," dedi. Bu cümleyi, Marasi'nin onaylayan ifadesi takip etti. "Eğer bu konular bağlantılıysa peşlerine sonra düşeceğiz. Değilse amcamla hesabımı gördükten sonra buradakilere nasıl yardım edebileceğimi düşüneceğim."

Wayne, "Peki Yeni Seran'a nasıl gideceğiz?" diye sordu. "Trenimiz yakın zamanda kalkacak gibi görünmüyor."

"Yük treni," dedi duvardaki listeleri gözden geçiren Wax. "Bir saat içinde burada olacak. Trenimizi onarım raylarına taşıyacaklar, biz de gelen yük trenini kullanacağız. Pek rahat olmayacaktır, ama bizi sabaha kadar oraya ulaştırır. Gidip valizlerinizi toparlayın. Umarım delik deşik olmamışlardır."

Wayne ve MeLaan yan yana söyleneni yapmaya gittiler. Belki de aralarında gerçekten bir şey vardı. Wayne'in, MeLaan'ın doğası ve yaşına karşı duyduğu en ufak bir rahatsızlık yok gibiydi.

Ayrıca Wayne kadın tercihleri konusunda pek meşhur sayılmazdı. Aslında bu kapsama *tüm tercihleri* giriyordu. Wax gidişlerini izledi ve sonrasında arkada kalan Marasi'ye baktı. Kadın, parmaklarının arasında çevirdiği küçük küpün yüzeylerindeki karmaşık işlemeleri inceliyordu.

"O notları senden geri almam gerek," dedi. "Belki bu şey ile ilgili bir şeyler yazıyordur."

"Bunun sıradan bir tren soygunu olmadığına dair inancın güçleniyor."

"Belki biraz," dedi Marasi. "Gidip ablamla konuşman gerekiyor. Hâlâ dışarıda oturuyor."

"Ona az önce baktığımsa son derece sakin görünüyordu."

Marasi, "Elbette öyle," dedi. "O Steris. Ama *aynı zamanda* nakış da işliyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Steris sadece normal görünmek için aşırı çaba sarf ettiğinde nakış işler," dedi Marasi. "Bir yerlerde bunun kadınlar için uygun bir hobi olduğunu okumuş. Bunu yapmaktan ölümüne nefret etse de bu konuda tek kelime etmez. Bana güven. İşin içinde nakış varsa canı sıkkın demektir."

"Onunla konuşabilirsin."

Küçük küpü cebine koyan Marasi, "Evet," dedi, "ama beni şimdiye kadar hiç dinlemedi. Genç kız olana kadar varlığımdan bile habersizdi. Ayrıca bu duruma alışman gerek."

Marasi uzun adımlarla odadan çıktı ve Wax kendini –garip bir şekilde– gülümserken buldu. Marasi, tanıştıkları günden bu zamana uzun bir yol katetmişti.

Duvardaki çengele asılı ceketini aldı, üzerine geçirdi ve gecenin karanlığına adım attı. Marasi, istasyon şefine sesleniyordu. Muhtemelen yük trenine geçiş işlemlerini konuşacaktı. Wax, Steris'in nakış iğnesi ile cebelleştiği banka ulaşana dek elektrikli aydınlatmaların soğuk ışıklarının yıkadığı rayların yanından yürüdü.

Kadının yanına oturdu. "Marasi, canının sıkkın olduğunu söylüyor."

Steris nakış işlemeyi kesti. "Fazlaca açık sözlü bir adamsın Lord Waxillium."

"Olabilir."

"Aslında rol yapıyorsun değil mi? Yabanlar'dan gelen sert kanun adamı gibi davranıyorsun."

Adam omuz silkti. "Sergilediğimiz her davranış bir rol. Birer maske."

"Elendel'in elitleri arasında büyütüldün. Özel öğretmenlerin ve diksiyon eğitmenlerin vardı. Gençliğinde zamanını partiler ve balolarda harcadın."

"Ardından Yabanlar'da yirmi yıl geçirdim," dedi Wax. "Oradaki rüzgâr en güçlü graniti bile aşındırabilir. Aynı şeyi insanlara da yapabilmesi seni şaşırtır mı?"

Wax'e döndü, başı yana yatıktı.

Wax iç çekti, arkasına yaslandı, bacaklarını uzatarak esnetti ve ayaklarını çapraz yaparak kaldırıma karşı uzattı. "Daha önce sana hiç uymayan bir yerde bulundun mu? Senden başka herkesin işleyişini anında kavradığı bir yerde? Ne yapacaklarını bildikleri, ne söyleyeceklerini bildikleri bir yerde. Ama senin bu pas tutası düğümleri çözmek için *çabalaman* gerektiği bir yerde."

Steris yumuşak bir sesle, "Az önce hayatımı özetledin," dedi. Elleri bacaklarının üzerinde duruyor, yarım kalan işlemesinin ipleri rüzgârda savruluyordu.

"Ben..." Wax yutkundu. Bu konuşmanın bu kadar kısa sürede bu kadar rahatsız hâle dönüşebileceğini düşünmemişti.

Steris, "Lütfen devam et," dedi. "Sözünü kesmek istememiştim."

"Peki," dedi Wax, "bu partilerin benim için anlamı buydu. Sosyalleşme faaliyetleri benim için gündelik işlerdi. Herkes gülüyor, ben ise sadece orada duruyor ve doğru davranışın ne olacağını bulmaya çalışarak zihnimi zorluyordum. O zamanlar pek gülümsemezdim. Şu anda da fazla gülümsediğimi sanmıyorum ama o zamanlar daha çocuktum. Fırsatını bulduğumda kalabalıktan kaçar ve sığınacak sakin bir balkon bulurdum."

"Ne yapmak için? Bir şeyler okumak mı?"

Wax kıkırdadı. "Hayır. O zaman da şimdiki gibi kitaplara pek meraklı değildim ama Wayne esaslı bir okuyucudur."

Steris duraksadı, sonra Wax'e baktı.

"Ciddiyim," dedi Wax. "Kabul, hep resimli şeyleri sevmiştir ama gerçekten *okur*. Çoğunlukla yüksek sesle. Kendi kendine yaptığı seslendirmeleri duyman gerek. Ben ise... şehre tepeden bakan bir balkon bulur ve sadece izlerdim. Dinlerdim," Gülümsedi. "Küçük bir çocukken pek çok kişi donuk zekâlı olduğumu düşünürdü, çünkü bir yerlerde oturur ve pencereden dışarıyı seyrederdim."

"Sonra yolun Yabanlar'a düştü."

"Elendel'den ve yapmacıklığından ayrıldığıma çok memnundum. Bana duygusuz diyebilirsin. Aslında olmak istediğim adam da bu. Özendiğim adam bu. Belki öyle davranıyorum ama bu samimi bir davranış modeli. İstersen beni as, ama gerçek bu."

Steris bir süre daha nakış işleyerek oturdu, Wax ise geceyi seyretti. Yaşanan her şeye rağmen güzel bir geceydi.

Steris, "Sanırım şimdi anlıyorum," dedi. "Nefret ettiğin bu yere geri döndün—"

"Nefret etmiyorum," dedi Wax çabucak. "Sadece bazı kısımlarından nefret ediyorum."

"—ve benimle kuracağın birliktelik, ailenin senden beklediği manzarayı sunmanı sağlayacak."

"Demek istediğim kesinlikle bu değildi. Ben—"

Steris, Wax'in koluna girerek, "Sorun yok," dedi. "Bunu bilmek rahatlatıcı."

"...öyle mi?"

Kadın başını salladı ve başını Wax'in omzuna yasladı. Wax aklından, *garip bir kadınsın Steris* diye geçirdi.

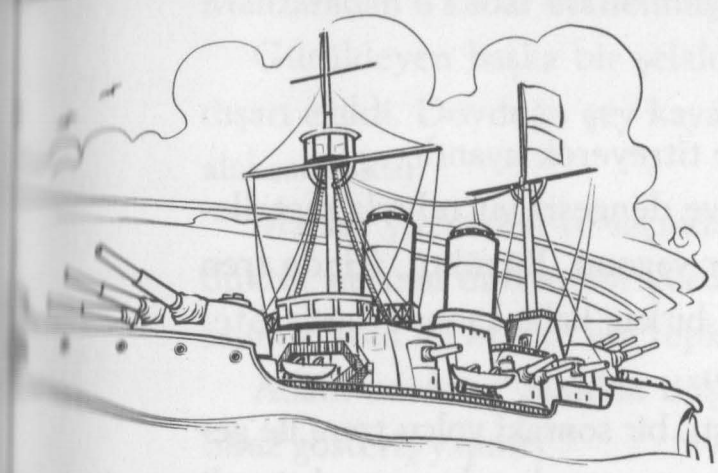
Steris, uykulu bir sesle "Ayrıca yanılıyorsun," diye devam etti. "Zaman zaman gülümsüyorsun. Çoğunlukla da çelik çizgileri üzerinde uçarken. O anlar sanırım gerçekten eğlendiğini gördüğüm yegâne zamanlar."

Wax kadına baktı, ama nefes alışverişinden içinin geçtiğini fark etti. Arkasına yasladı ve kargo treni istasyona yanaşana dek kadının söylediklerini düşündü.

EMENİK

CLADENCE 342 — 2¢

N YENİ GEMİLERİ LERİNİ "EĞLENDİRİYOR"

FARTHING MALİKÂNESİ'NE SALDIRI

Şehrin seçkin bölgesinde vandalizm ve hırsızlık meydana geldi. Dün gece geç saatlerde kimliği belirsiz bir kişi Farthing Malikânesi'ne sızdı, bazı eşyaları çaldı ve bina duvarına ters altın işareti çizerek zarar verdi.

Leydi Farthing, çalınan mücevherlerinin geri getirilmesi karşılığında ödül vadetti. Bildiklerinizi Banliyö Polis Merkezi ile paylaşınız.

(Devamı arkada.)

Vandalın simgesi

Ahenk'in bir metali var mı?

İlk çağ filozofu Galabris Menton bu soruyu cevap bulmak maksadıyla sormamıştı ama Lord Sissoylu'nun bile bunu düşündüğünü ünlü "Sazed'in bir metali var mıydı?" sözünden anlıyoruz.

Bu soru, konseylerden barlara kadar her yerde halen tartışılmakta. Ama bilimsel atılımlar artık bizi cevaba daha da yaklaştırmış görünüyor.

(Devamı arkada.)

İŞÇİLER BİRLEŞİN!

BÜYÜK MİTİNG

BU AKŞAM 7'DE

Embel İle 5. Cadde'nin Kesişiminde

ADİL OLMAYAN VERGİLER VE DÜŞÜK ÜCRETLERE KARŞI

AYAĞA KALKIN

TESKİNCİNİN

TERCİHİ SAKIZ

"Yerel marka alın" kampanyasına katılın

TESKİNCİ En İyisini bilir

metre mesafede asılı, bu kötü işlenmiş haritanın dokumalarına tutunuyor olmazdın. İçeri gel. Anlaşalım."

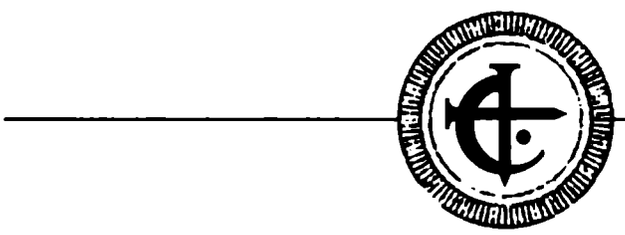
Sanki teklifimi kabul edecekmiş gibi tırmandı ancak hemen sonrasında elinde sanki bir yıldız parladı. İçgüdüsel olarak metal yaktım ve cihaza dokunmak için bir elimi bıraktım.

Sıradan bir bıçaktan başka bir şey değildi.

"Nezaket," dedi homurdanarak. "Ben böyle çalışmıyorum."

Rulonun kendi tarafındaki kısmına asıldı ve tepesinden

10

Wax uzaklardan gelen silah sesleriyle titreyerek uyandı.

Hızla ayaklandı, buğulu gözler ve dengesiz vücuduyla metallerine uzandı. Neredeydi? Kargo treninin bir vagonu. Büyüktü, içinde tren boşaltılırken mühendislerin kestirebileceği birkaç kaba kanepe vardı. Steris diğer tarafta ceketine sarınmış uyuyordu.

Hizmetkârlarını şimdilik arkada bırakmıştı, bir sonraki yolcu treni ile geleceklerdi. MeLaan treni bagajlarıyla birlikte at sırtında takip etmek istedi –elindeki bedenleri gözden geçirmek ve geceye en uygun olanını seçmek istemişti– geriye bir tek Wayne kalmıştı, o da köşede şapkası yüzünde uyuyordu.

Wax metalleri yuttu, Vindication'ı çekti ve seslere doğru tökezleyerek ilerledi. Wayne'in yanında geçerken onu tekmeleyerek uyandırdı, ardından makine vagonunun mühendis bölmesine girdi. Marasi, beti benzi atmış ama kolları piston gibi çalışan bir mühendisle birlikte orada duruyordu.

Silah sesleri...

Wax kaşlarını çattı ve Marasi bakışlarını ona çevirirken silahını indirdi. Bunlar silah sesi değildi. Neydi peki? Tren, dinamitle açılmış bir tünele girmiş, bölme ise elektrikli lambalarla aydınlatılıyordu. İleride tünelin çıkışını görebiliyordu, renk parlak maviydi. Sabah olmuştu.

Sesler tünelde yankılanıyordu. Trenin tüm gürültüsüne rağmen yankıyı ayırt edebiliyordu. Tren tünelden tam gaz çıktı ve gündüz güneşi ile kavuştu.

Burada rayların iki yanından aşağı sular akıyordu. Tren yoluna devam ederken Wax fal taşı gibi açılmış gözleriyle manzarayı izledi. Burası apaçık bir şelaleydi, ama akılcı bir mühendislik dokunuşuyla tam ortadan ikiye *bölünmüştü*. Dağın yamacında açılan bir delikte ayrılan sular rayların iki yanından akıyor, ardından tepeler üzerinde kıvrımlı bir yol izliyordu.

Aşağıda muazzam sayıda taş teras dizisiyle Yeni Seran uzanıyordu. En az bir düzine teras vardı ve her biri çok sayıda nehirle ayrılıyordu. Nehirler ileride kesişiyor ve bir sonraki terasın kenarından aşağı dökülüyordu. Buralarda su hafifçe dalgalanıyordu, sular yaklaşık üçer metreden dökülüyordu. Başka teraslarda ise görkemli şelaleler bir sonraki taş platforma düşmeden önce yaklaşık on beş metre yol alıyordu.

Binalar nehirler arasında yükseliyor, capcanlı yeşil asmalar doğanın bukleleri gibi tepelerden sarkıyordu. Wax, Vindication'ı kılıfına yerleştirdi. Manzaradan o kadar etkilenmişti ki bunu ikinci denemesinde yapabildi.

Gürüldeyen başka bir şelalenin altından geçerken Marasi pencereden dışarı eğildi. Duyduğu şey kayalara çarpan suyun sesiydi. Silah sesiyle hiç alakası yoktu.

Marasi, yüzünden ve saçından damlayan sularla tekrar içeri girdi. Kondüktör normal davranıyor görünmeye çalışarak kumandalarla ilgilense de aslında Wax ile Marasi'nin tepkilerini gözlemiyordu.

Adam aniden, "Sıklıkla düşünürüm," dedi, "Ahenk burayı yaratırken biraz gösteriş yapmış."

Wax, Marasi'nin yanına yaklaşarak, "Buraların böyle olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi. Arkasında homurdanan Wayne tökezleyerek ayaklandı.

Kondüktör, "Evet, yani," dedi, "Elendel'den gelenler buralarda büsbütün bir ülke bulunduğunu sıklıkla unutur. Üzerinize alınmayın lordum. Elendel'de yapacak çok şey var ve bunların sizi kör etmesi doğal."

Marasi, "Yeni Seranlı mısın?" diye sordu.

"Doğma büyüme Yüzbaşı Combs."

"Öyleyse otelimizin nerede olduğunu da söyleyebilirsin belki. Bakır Kapı'yı biliyor musun?"

Kondüktör, tren bir virajı alırken işaret ederek, "Ah, orası *güzeldir*," dedi. "Kayıkçı bölgesindeki en tepe teras. İndiğinizde Lord Sissoylu heykelini bulun. Heykelden en fazla iki blok ötede.

Marasi, "Bizi ne kadar yakınında bırakabilirsin?" diye sordu.

"Korkarım pek yakınında bırakamam," dedi kondüktör. "Yolcu treni

değiliz, olsaydık bile onlar da ancak orta sıraya kadar girebiliyorlar. Biz, en altta olacağız. Gondollarla oraya birkaç saatte varırsınız."

Eğer birkaç saat uyuyabilmiş olsalardı bu harika bir yolculuk olurdu. Bu akşam katılmaları gereken parti öncesinde dinlenmeleri ve hazırlanmaları gerekiyordu.

Wax, Marasi'ye "Kestirme?" diye sordu.

"Etek giydiğimin farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım. Yeni, pantolonlu ve havalı polis üniformana ne oldu?"

"Valizde. Zorunlu hâller dışında üniforma giymeyi sevmiyoruz Wax."

"Peki, sen istersen bekleyip gondolla gelebilirsin," dedi Wax. "Sen mahmur gözlerle ve bitmiş hâlde yol alırken beni yumuşacık otel yatağımda dinlenirken hayal et—"

"Tamam, *peki*," dedi Marasi ve adama tutundu. "Kalabalıklardan uzak dur."

Wax Marasi'yi belinden kavradı. Kondüktöre, "Diğerleri için geri geleceğim," diyerek lokomotifin yan kapısını açtı. "Eşyalarımızın Bakır Kapı'ya gönderilmesini sağla lütfen."

"Elbette lordum."

Wax, Wayne'e başıyla selam verdi ve çeliğini harlayarak trenden atladı –Marasi sımsıkı tutunuyordu. Güçlü bir İtme ile tüm tepeyi aşan raylardan yükseldi. Şehrin orta teraslarına inecekken Vindication'dan çıkan bir mermi yeni bir sıçrama için basamak taşı oldu.

Burada evler Elendel'e kıyasla çok küçüktü. Tuhaftı da. Elendel'de –gecekondu mahallerinde bile– müstakil bir evin bedelini karşılamak yer sıkıntısından ötürü güçtü. Elendel'de standart sistem yüksek apartmanlardı. Bir çeşit dönüşüm yaşanıyordu. Şehrin görece yeni kısımları zamanla eskirken buralara dar gelirliler yerleşiyor, hâli vakti yerinde olanlar ise yeni yerlere taşınıyordu. Bu Wax'e son derece etkileyici geliyordu, zira eski haritalara bakıldığında bugün gecekondu mahallesi olarak bilinen yerlerin zamanında şehrin en gözde bölgeleri olduğu görülüyordu.

Burada ise hiç apartman görmemişti. Çok katlı binalar ise tek tüktü. Teraslar şehrin kapasitesini sınırlasa da nüfusu kaldırabilecek kadar geniş görünüyorlardı. Çok sayıda park ve kanala dönüştürülemeyecek kadar sığ akarsular vardı. Büyük nehirler bile bir yerlerden aşağı dökülmeden önce fazla yol katedemiyordu. Bu sebeple etrafta fazla tekne görmemek şaşırtıcı değildi.

Çatılara yakın seyrediyorlardı, iki çatıyı büyük birer yay çizerek aştılar, bir uçurumun kenarına ulaştılar ve orada buldukları bir gondolu çıpa olarak

kullanarak yaklaşık on beş metre daha yükseldiler, böylelikle terasların en üst katına ulaştılar. Wax anın, özgürlüğün ve tüm bunların güzelliğinin tadını çıkartıyordu. Elendel'in çelikten ormanını çok sevse de gürüldeyen bir şelalenin yanında uçma hissi ve altında uzanan göllerle gür bahçeler *heybetliydi*.

Uçurumun tepesine ulaştılar ve Wax şelalelerin yanına yumuşak bir iniş yaptı. Wax onları yere indirirken Marasi nefesini bıraktı; boştaki eliyle eteğini bacaklarına yapıştırmıştı ve kavrayışının sertliğinden bu uçuştan Wax kadar keyif almadığı anlaşılıyordu. Çelikitme onun doğal bir yeteneği değildi, yüksekte olmayı da sevmezdi, serbest kaldığı anda uçurumun kenarından uzaklaşmıştı.

Yüksek sesle nefes verirken "Gidip diğerlerini de alacak mısın?" diye sordu.

Wax, inmeden önce gördüğü bir heykeli işaret ederek, "Önce oteli bulalım," dedi. Heykelin başındaki yeşil pasları yakınlardaki evlerin çatılarına rağmen hâlâ seçebiliyordu. Bu yöne doğru ilerlemeye başladı.

Marasi ona katıldı. Yoğun yaya trafiğinin olduğu bir caddeye girdiler, her köşe başında gazete satan oğlan ve kız çocukları vardı. Elendel'dekinden daha az sayıda at ve nakliye taşıtı vardı, gördüğü birkaç küçük pedallı araç dışında hemen hemen hiç taşıt yoktu. Şehrin yapısı düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu. Gondol sisteminin sadece teraslar arası geçiş için kullanılmaması garipti, zira üstlerinden geçen ve bu terasın bu bölümünden diğer bölümlere yolcu taşıyan kanalların sayısı azdı.

"Golyan balıkları arasındaki bir köpek balığı gibi," diye mırıldandı Marasi.

"Anlamadım," dedi Wax.

"İnsanların sana yaklaşırken nasıl yön değiştirdiklerine bak," dedi Marasi. "Lord Cimines bir zamanlar polislerle köpekbalıklarını karşılaştıran bir çalışma yapmış ve kalabalık gruplar hâlinde yürüyen insanların etraflarında bir yırtıcı bulunan hayvanlarla birebir aynı tepkileri verdiğini ortaya koymuştu."

Bunu fark etmemişti ama Marasi haklıydı. İnsanlar uzağından geçiyordu, polis olduğunu bildiklerinden de değildi hani. Sebebi sispaltosu ve silahlardı, belki biraz da boyu. Burada herkes biraz kısa gibiydi, kalabalığa en az otuz santimetre yukarıdan bakıyordu.

Elendel'de de kıyafeti normalin dışındaydı, ama herkesin öyleydi. Şehir tıpkı çok sayıda farklı mermilerle dolu eski bir şarjör gibi karışıktı. Farklı kalibrelerde mermiler vardı.

Burada insanlar Elendel'e kıyasla daha hafif kıyafetler taşıyordu. Kadınlar pastel renkli elbiseler, erkekler ise çizgili beyaz takımlar ve şapkalar kuşanmıştı. Wax, onlara kıyasla vitray üzerindeki bir kurşun deliği gibiydi.

"Hiçbir zaman kalabalıkta kendimi gizleyebilen biri olmadım zaten," dedi.

Marasi, "Makul," dedi. "Tam da soracaktım. Bu gece Wayne'e ihtiyacın var mı?"

Şaşıran Wax, "Partide mi?" diye sordu. "Panç kâsesinin içinde yüzmediği bir senaryoyu hayal etmekte güçlük çekiyorum."

"Öyleyse müsaadenle kendisini bu akşamlığına alıkoyacağım," dedi Marasi. "ReLuur'un kazıkları için mezarlığı aramak istiyorum."

Wax homurdandı. "Bu pis bir iş olacak."

"Wayne'i de *bu yüzden* istedim."

"Anlaşıldı. Aradığın şeyin bir mezarda gömülü olma ihtimalinin ne kadar olduğunu düşünüyorsun?"

Marasi omuz silkti. "En bariz ve kolay seçenekten başlayabileceğimizi düşündüm."

"Mezar soygunculuğu en kolay yöntem mi?"

"Doğru hazırlık yapılırsa öyle," dedi Marasi. "Nihayetinde kendim kazmayı düşünmüyorum..."

Wax dinlemeyi kesti.

Olduğu yerde donakaldığında kalabalıktan gelen gürültü de azalmaya başladı, köşedeki gazeteci kızın elindeki kâğıda bakıyordu. O simge, çentikli, ters... bu simgeyi çok iyi tanıyordu. Marasi'nin cümlesini tamamlamasını dahi beklemeden kalabalığı yardı ve gazeteyi kızın elinden kaptı.

Bu simge. İmkânsız. Manşette *Farthing Malikânesi Vurgunu* yazıyordu. Cebinden birkaç bozukluk çıkartıp kıza verdi. "Burası nerede?" diye sordu manşeti işaret ederek.

"Çiçekli yolun hemen devamında," dedi kız. Çenesiyle gidecekleri yönü işaret ederken elindeki bozuklukları cebe indirdi.

Wax, Marasi'nin bir cümlesini daha yarıda keserek "Haydi," dedi.

İnsanlar yollarından çekildi, ki beklenen hareket de buydu. Esasında yoluna havadan devam edebilirdi ama malikânenin dışında toplanmış kalabalığın da yardımıyla mekânı bulmakta güçlük çekmedi. Simge, tıpkı Yabanlar'da gördükleri gibi kırmızı boyayla çizilmişti ama bu sefer işlendiği yer bir at arabası yerine üç katlı bir şehir malikânesinin duvarıydı.

"Waxillium, Ahenk aşkına," dedi Marasi arkadan yetişerek. "Ne oldu sana?"

Simgeyi işaret etti.

"Bunu biliyorum," dedi Marasi. "Ama nereden biliyorum acaba?"

"Yabanlar'dayken tuttuğum kayıtları okudun," dedi Wax. "Orada vardı. Ape Manton'ın, eski düşmanlarımdan birinin simgesi."

"Ape Manton!" dedi Marasi. "O..."

"Evet," dedi Wax işkence gecelerini anımsayarak. "Allomanser avcısı."

Peki burada ne işi olabilirdi? Wax onu içeri tıkmıştı, hem de bunu yakın bir bölgede yapmamıştı. Kuzey topraklarının en büyük şehri olan Meşru Madil'in mengene kıvamındaki hapishanesindeydi. Ahenk'in tüm gerçek isimleri aşkına, bunca yolu nasıl olup da tepmiş ve Yeni Seran'a ayak basmıştı?

Manton'un buradaki amacı soygun olamazdı. Yaptığı hırsızlıkların arkasında her zaman başka bir güdü, başka bir amaç olurdu. *Ne çaldığını ve neden—*

Hayır.

Hayır, şimdi olmaz. Wax, bakışlarını kızıl simgeden ayırarak "Haydi otele gidelim," dedi.

Marasi, "Pas tutası," dedi, önce duraksadı ardından Wax'in peşinden koştu. "Bu işe bir şekilde karışmış olabilir mi?"

"Küme ile mi çalışacak? Mümkün değil. Allomanserler'den nefret eder."

"Düşmanımın düşmanı..."

"Ape için bu geçerli değil," dedi Wax. "Uçurumun kenarında aşağı düşmek üzereyken kendine uzatılmış bir metalsoylu elini ölür de tutmaz."

"Yani..."

"Yani, bu işte parmağı yok," dedi Wax. "Dikkatimizi ona vermeyeceğiz. Amcam için buradayım."

Marasi başını salladı, ama rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Spor ve eğlence amacıyla metal parçaları üzerinde duran açgözlü bir hokkabazı geçtiler. Allomantik yeteneklerin israfı. Kalabalık. Boğucu. Elendel'den ayrılmanın kendisini kalabalık sokaklardan kurtaracağını ummuştu. Kalabalığı dağıtmak için neredeyse silahını çekip havaya ateş edecekti.

Marasi, koluna girerek, "Wax..."dedi.

"Ne?"

"*Ne mi?* Pas tutası, her an birinin beynini duvara sıva yapacakmış gibi bakıyorsun!"

Kolunu kadından kurtararak, "Ben iyiyim," dedi.

"Amcanla arandaki bu kan davası—"

"Kan davası değil," Wax adımlarını hızlandırdı, kalabalığı yararken sis-paltosunun püskülleri arkasında savruluyordu. "Ne yaptığını biliyorsun."

"Hayır, ne onun ne de senin ne yaptığınızı bilmiyorum," dedi Marasi.

"Allomanser üretiyor," dedi Wax. "Belki Ferusimyacı. Gerçek planını ve bu planın ne kadar kötü olduğuna dair bir şey bilmeye ihtiyacım yok. Bir haydut ve Sikkeci ordusu. Çiftsoylular. *Birleştiriciler.*"

Marasi, "Bu doğru olabilir," dedi. "Ama onun peşine düşme sebebin bunların hiçbiri değil, değil mi? Seni yendi. Bay Smokin, Yüzcanlı davasında seni alt etti. Şimdi ise bir muharebeden mağlup ayrılmışken bütün savaşı kazanacaksın."

Wax durdu, kadına döndü. "Ne kadar küçük düşünen biri olduğumu sanıyorsun?"

"Sana az önce söylediklerimi dikkate alırsak," dedi, "tam da söylediğim *kadar* küçük düşündüğün kanısındayım. Smokin'e öfke beslemende bir sorun yok Wax. Ablan onun elinde. Ama lütfen bunun pas tutası adalet anlayışının önüne geçmesine izin verme."

Wax derin bir nefes aldı, ardından yolun devamındaki malikâneyi işaret etti. "Amcam yerine Ape'nin peşine mi düşmemi istiyorsun?"

Marasi, "Hayır," dedi, ardından kızardı. "Kazık konusundaki odağımızı kaybetmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Wax, "Kazık için burada olan sensin, Marasi," dedi. "Benim buradaki işim Smokin'i bulmak," Yolun aşağısını, bir binanın ön tarafına yerleştirilmiş, güç bela seçilebilen otel tabelasını işaret etti. "Sen giriş işlemlerimizi tamamla, ben diğerlerini toparlayacağım."

* * *

"Bu süit ile birlikte diğerleri, kısaca tüm teras katı size ait," Kendisine ısrarla Gin Teyze denmesini isteyen otel sahibi bu cümleyi kurarken yüzü ışıl ışıldı.

Wayne esnedi ve gözlerini ovuştururken bu şaşaalı odanın mini barını yokladı. "Harika. Güzel. Şapkanızı alabilir miyim?"

"Benim... şapkam mı?" Yaşlı kadın bakışlarını kaldırarak kafasındaki geniş siperlikli şapkaya baktı. Şapkanın siperlikleri devasaydı ve esas olayı çiçeklerle *bezeli* olmasıydı. Sanki tonlarca çiçek vardı. Wayne, ipekten yapıldıklarını fark etmişti ama gerçekten harika taklitlerdi.

Gin Teyze, "Sanırım bir bayan arkadaşınız var," dedi. "Şapkayı ona hediye etmek istiyorsunuz."

Wayne, "Hayır," dedi. "Bir daha yaşlı teyze olduğumda takacağım."

"Bir daha *ne*?" Gin Teyze'nin beti benzi attı, ama bunun sebebi Wax'in pas tutası sispaltosu ile içeriye dalması da olabilirdi. Bu adam insan içine nasıl karışacağını hiç öğrenememişti.

Wax, çatı katı süitinin harika cumba pencerelerini işaret ederek, "Bunlar açılıyor mu?" diye sordu. Koltuklardan birine basarak pencereye yüklendi.

"Aslında eskiden açılırlardı," dedi Gin Teyze. "Ama rüzgârlı havalarda takırdayıp duruyorlardı, biz de üzerlerini boyayıp mandalları sabitledik. Ayrıca birinin buradan—"

Wax, pencereye yüklenerek mandallardan birini kırdı. Dışarıdaki boya katmanı, belki biraz ahşapla birlikte gürültülü bir şekilde parçalandı.

Nefesini tutan Gin Teyze, "Lord Ladrian!" dedi.

"Onarım ücretini karşılayacağım," dedi Wax koltuktan inerken. "Dışarıya atlamam gerekirse pencerenin açık olmasını istiyorum."

"Atlamak—"

Mini barın en alt rafından çıkan Wayne, "Aha!" dedi.

Yanından geçen Marasi, "Alkol mü?" diye sordu.

Wayne, "Fıstık," dedi ve bir avuç dolusu çerezi ağzına tıktı. "Steris'in bavulundan o meyveyi çaldığımdan beri boğazımdan lokma geçmedi."

"Ne söyleniyorsun öyle?" dedi koltukta oturan ve defterine notlar alan Steris.

"Ödeme mahiyetinde ayakkabımın bir tekini bıraktım," dedi Wayne. Ardından elini paltosunun cebine daldırıp diğer teki çıkarttı.

"Gin, hazır konu açılmışken şapkanı bununla takas etmek ister misin?"

Gin Teyze, Wayne'e dönerek, "*Ayakkabınızla* mı?" diye sordu, ardından Wax'in başka bir pencereyi zorlayarak açmasının ardından sıçradı.

"Elbette," dedi Wayne. "İkisi de giyecek, öyle değil mi?"

"Bir tek erkek ayakkabısıyla ne yapabilirim ki?"

"Bir dahaki sefere giy bak, harika bir adam olacaksın," dedi Wayne. "Yüzün buna çok uygun. Omuzların da."

"Eee, ben—"

Steris kalktı, "Boş ver onu," dedi ve yürüdü. "İşte, sana burada kaldığımız sürece oynayabileceğin muhtemel birkaç senaryonun listesini hazırladım."

Wax, üçüncü pencereyi açmak için zorlarken, "Steris..." dedi.

"Ne? Muhtemel bir kötü olay karşısında elemanlarımızı hazırlıksız bırakamam. Güvenliklerinden biz sorumluyuz."

"Yangın mı?" dedi listeyi okuyan Gin Teyze. "Çatışma. Soygun. Rehine vakaları. *Patlamalar mı?*"

"Bu kesinlikle adil değil," dedi Wax. "Wayne'i dinlemişsin."

Wayne, "Etrafındaki şeyler *patlıyor* adamım," dedi fıstıkları çiğnerken. Üzerlerinde güzel, hafif bir tuz katmanı vardı.

"Maalesef haklı," dedi Steris. "Kayıtlarımda karıştığın on yedi patlama var. Bu, mesleğin göz önüne alındığında dahi devasa bir istatistiki anomali."

"On yedi mi? Şaka yapıyorsun."

"Korkarım hayır."

"Hah," En azından bu istatistiği ile gurur duyuyor gibi görünecek kadar inceydi.

Wayne, Gin Teyze'ye eğilerek, "Bir keresinde içinde bulunduğu bir pastane patlamıştı," dedi. "Kekin içinde dinamit varmış. Büyük olay olmuştu," Kadına fıstık uzattı. "Ayakkabının içine biraz fıstık koysam?"

Kadın, "Onlar *benim* fıstıklarım!" dedi. "Bizzat bu odadan aldın!"

"Ama artık daha değerliler," dedi Wayne. "*Gerçekten* çok aç olduğum düşünülürse."

"Sana onu boş vermeni söylemiştim," dedi Steris, Gin Teyze'ye uzattığı defterin üzerine hafifçe vurarak. "Bak, sadece içindekiler kısmını okuyorsun. İç sayfalarda muhtemel senaryolara ilişkin yaptığım açıklamalar ve önerdiğim tedbirler var. Listeyi muhtemel gayrimenkul hasarına göre sıraladım."

Wax sıçrayarak odanın ortasına indi, ardından elini hızla ileri itti. Kapı aralandı.

"O... o ne yapıyor?" diye sordu Gin Teyze.

"Kapıyı zihin gücünü kullanarak odanın hangi noktasından en iyi şekilde çarpabileceğini kontrol ediyor," dedi Wayne. "Birilerinin bize baskın yapma ihtimaline karşı."

Steris nazik bir tonla "Sadece defteri oku, tamam mı?" diye sordu.

Gin Teyze şaşkın bir ifadeyle kadına baktı. "Acaba bunlar... karşı karşıya olduğumuz tehditler mi?"

"Hayır, elbette hayır!" dedi Steris. "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum."

Wayne, "Kendisi mükemmeliyetçidir," dedi.

"Mükemmeliyetçi olmayı seviyorum."

"Kendisinden bir sineği öldürmesini isterseniz görevin tamamlandığından fazlasıyla emin olabilmek için genellikle evi de yakar."

"Wayne," dedi Steris, "hanımefendiyi endişelendiriyorsun."

"Yatağı değiştirilmiş bir şelale kaynaklı su baskını," dedi defteri tekrar okumaya başlayan Gin Teyze. "Koloss saldırısı. *Lobide büyükbaş hayvan baskını?*"

"İşte o pek muhtemel değil," dedi Steris, "ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmez!"

"Ama—"

Yan süitin kapısı –süitler bitişikti– savrularak açıldı. MeLaan, üzerinde daracık bir şort ve göğsüne sarılı küçücük bir kumaş parçasıyla odanın girişine adım atarak, "Hey insanlar," dedi. "Gece için üzerime uygun bir şeyler bulmam gerek. Fikrinizi alabilir miyim? İri memeler? Küçük memeler? *Ekstra* büyük memeler?"

Odadaki herkes donakaldı, ardından MeLaan'a döndü.

"Ne?" dedi MeLaan. "Doğru meme ölçüsü, akşama hazırlık yapan bir hanımefendi için hayatidir!"

Sessizlik.

Steris sonunda sessizliği bozarak, "Bu... biraz uygunsuz bir soru MeLaan," dedi.

MeLaan, "Koşuya çıkarken kendininkileri evde bırakamadığın için kıskançlık yapıyorsun," dedi. "Hey, eşyalarımı taşıyan otobüs muavini nerede? Eğer çantalarımı düşürüp kafataslarımdan birini kırdıysa bu oda gerçekten *karışacak*!" Uzaklaştı.

Gin Teyze, "Acaba o '*kafatasları*' mı dedi?" diye sordu.

Kapı çarparak kapandı.

"Aha!" dedi Wax, elini indirerek. "İşte burası."

Marasi yaklaştı, yaşlı kadının koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. "Endişelenmeyin. Kulağa geldiği kadar kötü değil. Kalış süremizde otelinize muhtemelen hiçbir şey olmayacak."

Wayne, "Wax'in parçaladığı pencereler hariç," diye ekledi.

Marasi Wayne'e sert bir bakış atarak "Evet, onlar hariç," dedi.

Gin Teyze yumuşak bir sesle "Genç hanımefendi," dedi, "bu insanlardan uzak durmalısınız."

Marasi kapıya uzanırken "Aslında iyi insanlar," dedi. "Sadece uzun bir gece geçirdik."

Gin Teyze tereddütle başını salladı.

"Güzel," dedi Marasi, "Şimdi aşağı inin. Bir de benim için ticaret ofisine birilerini gönderebilir misin? Yerel mezarlıklarda görev yapan herkesin ismine ihtiyacım var."

"Mezarlıklar mı?"

Marasi, "Hayati önem taşıyor," dedikten sonra kadını dışarı itti ve kapıyı kapattı.

"Mezarlıklar mı?" dedi odaya başını uzatan MeLaan. Şu anda tamamen keldi. "İyi hatırlattın. Bana yiyecek bir şeyler söyleyebilir misin? Güzel bir parça yıllandırılmış et."

Wax, "Çürümüş demek istedin," dedi.

MeLaan, "Bir gün güneşte kalmış göğüs etinin kokusu gibisi yoktur," dedi ve ardından çalınan kapısını duyarak ortadan kayboldu. Sesi artık yan odadan geliyordu. "Ah! Çantalarım. Harika. Ne? Hayır, içlerinde elbette ceset yok. Üzerlerinde hâlâ et olan bedenleri ne yapayım ben? Teşekkürler. Hoşça kal."

Wayne son fıstıkları da ağzına attı. "Sizi bilmem, ama *ben* birkaç saat kestirebileceğim bir yer bulmaya gidiyorum."

Marasi, "Uyku hazırlıkları, Lord Waxillium?" diye sordu.

"Sen ve Steris koridorun karşısındaki süitte kalacaksınız," dedi Wax. "Wayne ve ben buradayız. MeLaan kendi odasında. Kendisi muhtemelen şey isteyecek, hmm..."

"Erimek mi?" dedi Marasi.

"...kendi başına."

MeLaan'ın yan odadan "Ben iyiyim, gerçekten," dediği duyuldu. Bir saniye sonra ise kapıyı tekrar açtı. Bu kez göğsü tamamen çıplaktı.

Ama bu bir kadın göğsü değildi.

"Sorunu çözdüm," dedi geniş alınlı ve çeneli, yepyeni bir yüze bürünen MeLaan. "Bu muhtemelen daha az dikkat çekecek."

Wayne başını yana yatırdı. Vücut tamamen değişmiş, omuzlar ve kalçalar daha... erkeksi olmuştu.

Steris'in gözleri yerinden çıkacaktı. İşte bu görmeye değerdi.

"Sen..." dedi Steris. "Sen..."

"Erkeğe mi dönüştüm?" dedi MeLaan. "Evet, sesimi daha değiştirmedim ama. Üzerinde çalışmam lazım," Etrafına bakındı. "Ah, bu sorun olur mu?"

Herkes bir sebepten ötürü Wayne'e bakmıştı. Wayne bir an düşündü, ardından omuzlarını silkti. Belki de ayakkabılarını *ona* vermeliydi.

"Senin için sorun *değil mi*?" diye sordu Steris.

"Hâlâ aynı kişi."

"Bu farklı. Şu anda tastamam bir erkek gibi görünüyor!"

"Bu oteli işleten hanım da öyle," dedi Wayne, "ama çocukları var, yani birileri onu kendine eş olarak—"

"İş görür MeLaan," dedi Wax. Bir eliyle Steris'in kolunu tuttu. "Partiye girebileceğini varsayarsak."

"O konuda endişe etme," dedi etrafında dönerken. "İçeri girecek ve size destek vermeye hazır durumda olacağım. Ama bu plan senin Ladrian, benim değil. Dedektif olan sensin, ben sadece 'vur vur, kır kırcı' olacağım."

Kapıyı kapattı. Wayne başını salladı. *Şimdi, bu durum bir erkeğin sıklıkla karşılaşacağı türden değildi...* Yaşlı bir kadın olma fırsatı olmuştu, o zaman da bu mantıklı gelmişti. Bir kadının da erkek olması bu bağlamda muhtemelen iyiydi, en azından bir bakış açısı sağlardı. Ayrıca işemesi de kolaydı. Bunu göz ardı etmek olmazdı.

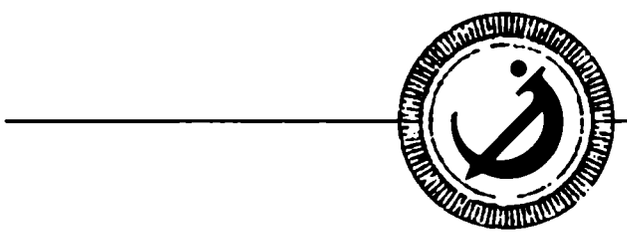
"Varsayımına göre," dedi Wax, "bizim dedektiflik tarzımız *normal şartlarda* 'vur vur, kır kırcı' değil."

"Hakkını vermek gerek," dedi Wayne, "daha çok 'ateş ateş, kes biç' tarzında."

Marasi alnını ovuşturdu. "Bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

Wax "Çünkü yorulduk," dedi. "Herkes gidip biraz uyusun. Wayne bu gece Marasi ile gidip mezar kazacaksın," Derin bir nefes aldı. "Ben ise maalesef bir partiye katılacağım."

11

Papyon takıp takım elbise giymek Wax'e Köy'den ayrılışından sonraki yılı anımsattı. Amcasının, Wax'in Terris toplumundan sürülmesi üzerine onlara karşı bir zafer kazanmış duygusuyla, neşe içinde genç bir soylu kılığına soktuğu ve şehrin elitlerinin huzuruna çıkarttığı yılı.

Bu akşamki taşıtları –bir at arabası olması büyük şanstı– dışında spot ışıkların yandığı, vitraylı camlarıyla göz kamaştırıcı bir malikânenin önünde durmuştu. Bina, kitaplarda anlatılan eski binalarla pek az ortak özellik taşısa da klasik tarzdaydı. Wax burayı, günün başında ezberlediği haritalardan gayet iyi biliyordu. Heybetli olmaktan ziyade enine genişti ve çok tepeli çatısıyla bir dağ sırasını andırır şekilde inşa edilmişti. Giriş yolunda bir dizi taşıt yolcularını indirmek üzere hazır bekliyordu.

Steris, "Gerginsin," dedi elini Wax'in koluna koyarak. Parmaklarını açıkta bırakan dantelli eldivenler takmıştı. Elbisesi ise –en az bir saattir bu sebeple dertleniyordu– özellikle geçen yıl sıkça giydiği hafif şeffaf ve tül benzeri cinstendi. Diğer kadınların aksine artık demode olan, dar olmaktan ziyade geniş ve dantelli bir etek giyiyordu.

Wax, Steris'in bu kıyafeti seçmesine şaşırmıştı. Gardırobunun çoğunu yenilemişti. Neden şimdi bunu giyiyordu?

"Gergin değilim," dedi Wax, "düşünceliyim."

"Planın üzerinden bir kez daha geçelim mi?"

"Hangi plan?" dedi Wax.

ReLuur, zırvalamalarının arasında Yeni Seran'da itibar sahibi olan Kelesina Shores isimli bir kadından bahsetmişti. ReLuur, defterine konuyla alakalı olabilecek beş farklı ailenin adını yazmış olsa da ellerindeki en iyi ipucu buydu.

Sorun, notlarda bahsedilenlerin konuyla *ne alakaları olduğundan* bahsedilmemesiydi ya da ReLuur'un bu ailelerin ne bildiğini düşündüğünü yazmaması. Dış Şehirler'de yaşayan bir grup lord ve leydi neden antik bir arkeolojik kalıntı ile ilgilenecekti ki? Esasen bazı soylular kendilerini "centilmen maceraperestler" olarak adlandırmaktan hoşlanırdı. Ama bu tipler çoğunlukla masa başında purolarını içer ve konuşurdu. Her hâlükârda ReLuur'un listesinde yer alan hiç kimsenin bu tip organizasyon ya da hobilerle bağlantısı yoktu.

Zaman akarken ve araçlar sıcak havada yol almaya çalışan inek sürüsü hızında ilerlerken bekliyorlardı. Wax, sonunda kapısını tekmeleyerek açtı. "Haydi yürüyelim."

Steris iç çekerek, "Ah tatlım," dedi.

"Bana bunu planlamadığını söyleme."

"Planladım. Ama bu sıra kenarından dolaşmak istemeyeceğin kadar uzun Lord Waxillium. Sence de bu kez beklesek olmaz mı?"

"Pas tutası ön kapıları görebiliyorum," dedi Wax eliyle işaret ederek. "Otuz saniye yürüyebilir ya da havalı tiplerin koltuklarından ağır ağır inmelerini ve eşarplarıyla didişmelerini bekleyebiliriz."

Steris, elini Wax'ten çekmeden, "Geceye harika bir başlangıç," dedi. Wax koltuğundan kalktı ve aracın arka tarafındaki görevliyi şaşırttı. Adama oturmasını işaret etti ve Steris'in araçtan inmesine yardım etti. Tepede arabacıyla birlikte oturan Herve'e "Devam et ve ileride park et," dedi. Duraksadı. "Silah sesi duyarsan otele geri dön. Biz başımızın çaresine bakarız."

Herve duyulur bir şekilde homurdandı, ama başını sallamakla yetindi. Wax kolunu Steris'e uzattı ve ikili malikâne yolunda ilerlemeye başladı. Yanlarından geçtikleri arabalardaki insanlar gittikleri yöne dikkat dahi etmeden onlara dik dik bakmaya çalışıyor gibiydi.

Steris, "Senin için bir liste hazırladım," dedi.

"Çok şaşırdım."

"Hayır, dinle Waxillium. Yardımı dokunacak."

"Devam et," dedi Wax.

Avuç içi boyutunda bir defter çıkartan Steris, "Listeyi bu küçük deftere yazdım," dedi, "aradığını kolay bulman için. Her sayfada diyalog başlatacak

metinler var ve bunlar muhtemelen işine en çok yarayacak kişilere göre sınıflandırıldı. Listelerin altındaki maddeler konudan konuya faydalı geçiş noktaları içeriyor, böylelikle hedeflerimizin neyin peşinde olduğunu görebilir ve Matem Bantları ile aralarındaki ilişkiyi ortaya çıkarabiliriz."

Wax "Sosyal açıdan beceriksiz biriyim Steris," dedi. "Yalnızca kısa konuşmalar yapabilirim."

"Bu durumun farkındayım," dedi Steris, "ama yüksek sosyeteyle pek pratik yapmadın. Evde bile balolardan uzak durduğunu fark etmediğimi sanma."

"O Cett partisine gittim."

"Evet ve birine kafa attın."

Başını yana yatırdı. "Ah, doğru. Şu saçma bıyıklı, sulu herif."

"Lord Westeather Cett," dedi Steris. "Servet sahibi hanenin varisi."

"Peki, peki..." dedi Wax. "Aptal Cett'ler. Kendimi savunmam gerekirse beni dışarı çağıran oydu. Bir Sikkeci'yi düelloya davet etmek. Muhtemelen hayatını kurtardım."

"Burnunu kırarak," Steris başını kaldırdı. "Senden bahane ve açıklama beklemiyorum Lord Waxillium. Sana nasıl yardımcı olabileceğim hakkında kafa yordum o kadar."

Homurdansa da defteri aldı, akşam güneşinde kapağını açtı ve yürümeye devam etti. Arka tarafta partiye katılması muhtemel isimlerin betimlemeleri vardı. VarSell'in gönderdiği bazı betimlemeleri ezberlemişti ama bu liste çok daha genişti.

Steris üzerine düşen araştırmaları yapmıştı. Wax gülümsedi ve defteri ceket cebine tıkıştırdı. Bunu hangi ara hazırlamıştı? Yola devam ederlerken Wax yandaki çalılıktan gelen hışırtıları duyarak durdu. Anında çelik yaktı, gözleri etrafta metal arıyordu ve eli ceketinin altındaki tabancasına uzanmıştı.

Çalılığın içinden kirli bir surat belirdi ve sırıttı. Gözleri süt beyazıydı. Dilenci, "Fakire birkaç klip verin iyi efendim," dedi. Uzattığı kolu uzun, bakımsız tırnakları ile eskimiş gömleğini ortaya çıkartmıştı.

Wax elini silahından çekmeden adamı inceledi. Hemen yanındaki Steris başını yana yatırdı. "Kolonya mı sürüyorsun dilenci?"

Wax hafifçe koklarken başını salladı.

Dilenci önce şaşırmış gibi göründü, ardından sırıttı. "Kafayı çok güzel yapıyor Leydim."

Steris, "Kolonyayı *içiyor* muydun?" diye sordu. "Bu pek sağlıklı olmayabilir."

Bir gözüyle binanın girişine yönelen bir grup arabacı ile davetliyi izleyen Wax, "Buradan uzak durmalısın dilenci," dedi. "Burası özel mülk."

"Ah lordum, biliyorum, gerçekten," Dilenci güldü. "Burası teknik olarak benim. Şimdi, yaşlı Hoid'e vereceğiniz bozukluklara gelecek olursak *iyi* lordum..." Görmeyen gözleriyle bakınırken elini ileri uzattı.

Cebini eşeleyen Wax, "Bozuk yok," dedi. "İşte," Adama bir banknot attı, para adamın yüzüne çarptı. "Burayı terk et ve kendine düzgün bir içki bul."

"Gerçekten de bonkör bir lord!" dedi banknotun peşinden yere çöken dilenci. "Ama bu çok fazla! Çok çok fazla!"

Wax, Steris'in kolunu tekrar aldı ve binanın girişine yöneldiler.

Dilenci, kulak tırmalayan bir tonla, "Lordum!" diye seslendi. "Para üstünüz!"

Mavi çizgiyi gördü, hemen tepki vererek döndü ve kafasının arkasına nişanlanan bozukluğu yakaladı. Dilenci kör falan değildi. Wax homurdandı ve yandan geçen bir arabacı bağırırken parayı cebine koydu. "Yine mi sen!"

Dilenci kıkırdadı ve çalılığın içinde kayboldu.

"Neydi *bu*?" diye sordu Steris.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Wax. "Devam edelim mi?"

Araç sıralarını geçtiler, onlar ilerlerken sıradaki araçlar daha hızlı yol almaya başlasalar da malikâneye normalde ulaşmaları gerekenden beş araba daha erken vardılar. Wax, aracından inmek üzere olan oturaklı ama pek de iyi giyinmemiş bir kadına başıyla selam verip kolunda Steris ile birlikte hızlı adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Kapıda kartını verdi, zira içeridekiler muhtemelen kim olduğunu bilse de odaya girerken anons edilmesi gerekiyordu. Bu, sıradan partilerden değildi; toplantının gizli ajandasında politika vardı. Akışa göre sadece tek bir resmî konuşma olsa da –ki bu da ev sahibinin konuklara hitabıydı– herkes neden burada olduğunun farkındaydı. Kaynaşmak, fikirleri paylaşmak ve kuvvetle muhtemelen Dış Şehirler'in çok sayıdaki çıkarına hizmet eden davalar için bağış vermeye davet edilmek.

Wax, boğazını temizleyerek ona girişin bir yanındaki cumbayı işaret eden kapı görevlisini geçti. Orada birkaç adam şapka, kaban ve şalları topluyordu.

"Kontrol edilecek bir şeyimiz yok," dedi Wax, "teşekkürler."

Wax ilerlemeye başlamışken adam nazikçe koluna dokundu. "Hanenin hanımefendisi hiçbir katılımcının üzerinde doğası gereği tehlikeli aletler olmaması talimatını verdi lordum. Tüm katılımcıların güvenliği için."

Wax gözlerini kırpıştırdı, kısa süre sonra adamın ne dediğini anladı. "Silahları mı teslim etmemiz gerekiyor?" diye sordu. "Şaka yapıyorsun."

Uzun adam hiçbir şey söylemedi.

Steris, "Pek şakacı birine benzemiyor," dedi.

"Farkında olduğun üzere," dedi Wax, "ben bir Sikkeciyim. Yalnızca kol düğmelerinle bile bir düzine insanı öldürebilirim."

"Bunu yapmazsanız memnun oluruz," dedi görevli. "Şimdi lütfen Lord Ladrian, uygulamada herhangi bir istisna *olmayacak*. Yalpacı ekibini çağırıp bize söz verdiğiniz gibi davranacağınızı teminat altına almamıza gerek var mı?"

Wax, kendini adamın tutuşundan kurtarıp "Hayır," dedi. "Ama bu gece bir şeyler ters giderse bu konuşmayı hiç yapmamış olmayı dileyeceksin," Steris ile birlikte beyaz eldivenli hizmetkârların şapkaları alıp karşılığında sahiplerine birer numara verdikleri bankoya ilerledi. Vindication'ı isteksizce koltuk altı kılıfından çıkarttı ve bankoya yerleştirdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu görevli kadın.

Wax duraksadı, iç çekti, eğildi ve yedek silahını –iki kurşun kapasiteli minik tabancayı– bacak kılıfından çıkarttı. Onu da bankoya yerleştirdi.

"Hanımefendinin çantasına bakmamızın bir mahzuru var mı?" diye sordu hizmetkâr.

Steris çantayı uzattı.

"Görevli bir polis olduğumun" dedi Wax, "Farkındasın değil mi? Burada biri silah taşıyacaksa o ben olmalıyım."

Hizmetkârlar hiçbir şey söylemedi, ama Steris'in çantasını iade eder ve onlara birer numara verirken utanmış görünüyorlardı.

Wax, bileti cebine koyar ve rahatsızlığını –başarısız bir şekilde– gizlemeye çalışırken, "Gidelim," dedi. Birlikte balo salonuna doğru ilerlediler.

* * *

Wayne, bankaların çalışma sistemini severdi. Bir *tarzları* vardı. Pek çok kişi parasını gözden uzak tutar, yatak ve benzeri eşyaların altında saklardı. Bunun nesi eğlenceliydi? Ama bir banka... banka bir hedefti. Böylesi bir yer inşa etmek ardından ağzına kadar nakitle doldurmak bir dağın tepesine tırmanıp sizi aşağı yuvarlamak isteyen insanlara karşı koymaya benziyordu.

Meselenin özünün bu olduğunu anladı. İşin ruhu buydu. Yoksa bu kadar kıymetli nesneyi neden bir araya getirip tek bir yere istiflerdi ki? Burada bir mesaj olmalıydı. Bölgenin küçük insanlarına, bazı insanların paraları için

bir bina inşa ettirip üstüne *artan paralarını* da içine *istifleyebilecek* kadar zengin olduklarını kanıtlıyordu.

O kadar çok muhafız ve benzeri görevli vardı ki böylesi bir yeri soymak intihar demekti. Kısacası potansiyel hırsızların elinden gelen tek şey, dışarıda ağızlarının suyu akarken içeridekilerin hayalini kurmaktı. Gerçekten de bankalar, yanlarından geçenlere "Defol" diyen devasa tabelalara benziyordu.

Bu muhteşemdi.

O ve Marasi klasik vitraylı camları ve kuleleriyle klasik kanton mimarisini sergileyen uzun basamakların önünde durdu.

"Tamam, şimdi," dedi Wayne, "olayı çözdüm. Zengin olacağım. Küçük adamların teri ve kanıyla parama para katacağım. Ama bunu bu şekilde söylemeyeceğim tabii ki, çünkü kılık değiştirmiş olacağım, anladın mı?"

Merdivenleri çıkmaya başlayan Marasi, "Öyle mi?" dedi.

Kadına yetişen Wayne "Evet," dedi. "Havalı şapkamı bile getirdim," Bir silindir şapka çıkarttı ve parmağının ucunda çevirdi.

"O şapka Waxillium'a ait."

"Hayır, değil," dedi şapkayı kafasına geçiren Wayne. "Ona bu şapka karşılığında bir sıçan verdim."

"Bir... sıçan mı?"

"Kuyruğu hariç," dedi Wayne. "Şapkayı aldığımda biraz tozlu olduğundan ödemede kesinti yaptım. Her hâlükârda, zengin tip ben olacağım. Sen de küçük kardeşimin kızı."

"Yeğenin olacak kadar genç değilim," dedi Marasi. "En azından..." Wayne yüzünü iyice buruşturup çizgilerini ortaya çıkarır ve sahte bıyığını takarken Marasi uzaklaştı. "...doğru," diye ekledi. "Bunu unutmuştum."

"Şimdi tatlım," dedi Wayne, "ben bu harikulade kurumun çalışanlarını mevduat talebimle oyalarken sen kayıt odasına girerek lüzumlu gördüğün bilgileri al. Çalışanları servetim ve şöhretimin detaylarını anlatışım geç saate kadar işinin başında olan az sayıdaki çalışanın dikkatini çekecek ve işini kolaylaştıracaktır."

"Harika," dedi Marasi.

"İlaveten tatlım," dedi Wayne, "hanemiz sınırlarında o ırgatla oynaşmaların hoşuma gitmiyor. Konumunun çok çok altında ve bu akılsız davranışının temiz adımıza leke süreceği aşikâr."

"Ah, lütfen,"

Wayne, "Ayrıca siğilleri var," dedikten sonra merdivenlerin tepesine ulaştı. "Aşırı seviyede gaz çıkarmaya da meyilli. Bir de—"

"Günün geri kalanında bundan mı bahsedeceksin?" dedi Marasi.

"Elbette! Banka çalışanları bir sonraki neslimiz için ne kadar çaba sarf ettiğimi ve *kendi* neslimin bireylerinin bu kadar açık ve ortada olan konularda dahi karar alma yeteneklerinin acı verici seviyede yetersiz olduğunu bilmesi gerek."

Marasi, bankanın büyük, ahşap kapılarını iterken, "Muhteşem," dedi.

Karşılarına neredeyse anında bir bankacı dikildi. "Özür dilerim. Kapanmamıza *gerçekten* çok az var."

"Evlat," diye başladı Wayne. "Çok yakında yöneticilerine sunma imkânı bulacağın bir yatırım fırsatı için birkaç dakikan olduğuna—"

Marasi, "Elendel Polis Teşkilatı'ndan geliyoruz," diye araya girdi ve belgelerini gösterdi. "Ben Yüzbaşı Marasi Combs. Mevduat kayıtlarınızı incelemek için içeride birkaç dakika geçireceğiz. Hepi topu birkaç dakika sürer ve size bir daha bulaşmam."

Wayne debelendi ve bankacı –tıpkı kafası gibi karnı da top mermisine benzeyen bodur, esmer bir adamdı– Marasi'nin evraklarını alıp incelerken bakakaldı. Bu... bu *hileydi*!

"Hangi kayıtlara ihtiyacınız var?" diye sordu savunmaya geçen bankacı.

Bankacıya bir kâğıt gösteren Marasi, "Bu insanlardan herhangi birinin sizde hesabı var mı?" diye sordu.

Bankacı, "Sanırım kontrol edebilirim..." dedi. İç çekti ve bir görevlinin hesap cetvellerinin üzerinden geçtiği küçük giriş bölümüne doğru yürüdü. Bankonun arkasındaki bir kapıdan geçti, Wayne adamın kapının diğer tarafındaki odada kendi kendine söylendiğini duyabiliyordu.

Silindir şapkasını çıkartan Wayne, "Söylemem gerekir ki," dedi, "bu yaptığın hayatımda gördüğüm en kötü roldü. Zengin bir amcanın *polis* yeğeni olduğuna kim inanır ki? Bu konuda ciddi şekilde çalışman gerekiyor."

"Doğrular iş gördüğünde yalan söylemeye gerek yok Wayne."

"Gerek yok mu... *Elbette* var! Birkaç kişiyi yere serip kayıtları alıp kaçmamız gerekirse ne olacak? Bunu yapanın bizler olduğunu *bilecekler* ve Wax de cezaları karşılamak için oldukça yüklü ödemeler yapmak zorunda kalacak."

"Neyse ki kimseyi yere sermeyeceğiz."

"Ama—"

"Yere sermek yok."

Wayne iç çekti. Aslında bu çok eğlenceli olabilirdi.

* * *

Eli, kayıt odasından getirdiği hesap cetvellerini korurcasına evrakların üzerinde olan bankacı, "Müşterilerimize ilişkin bilgilerin gizliliğine son derece önem verdiğimizi bilmenizi isterim," dedi. Artık adamın ofisine geçmişlerdi, masasında küçük bir plakanın üzerinde "Bay Eriola" yazıyordu. Wayne'in ismi okumasının ardından neden kıkırdadığını kimse anlamadı.

"Anlıyorum," dedi Marasi, "ama bu adamlardan birinin suçlu olduğuna dair ciddi şüphelerim var. Suçlarına ortaklık etmek istemediğinize eminim."

"Aynı zamanda bana karşı besledikleri güveni zedelemek de istemem," dedi bankacı. "Bu insanların suçlu olduğunu düşünmenize sebep olan nedir? Elinizde kanıt var mı?"

"Kanıt," dedi Marasi, "bu sayılarda gizli," Öne eğildi. "Sadece istatistikleri inceleyerek ne kadar suçun kanıtlanabileceğini biliyor musunuz?"

Bankacı, sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini heybetli göbeğinin üzerinde kavuşturarak, "Sorunuzu göz önüne alırsak bunun kolayca elde edilebilecek bir rakam olmadığını düşünüyorum," dedi.

"Hmm, evet," dedi Marasi. "Çoğu suçun kaynağı ya tutku ya da servetti. İşin içinde servet varsa oyuna rakamlar dâhil olur ve oyuna rakamlar dâhil olduğunda cevapları bize iktisat verir."

Bankacı ikna olmuşa benzemiyordu, aslında Wayne'in tahminine göre tam olarak insana da benzemiyordu. En azından yarı deniz aygırıydı. Adam Marasi'yi sorularla bunaltmaya, bir sebepten ötürü apaçık bir şekilde oyalamaya devam etti. Bu da Wayne'i rahatsız hissettirdi. İnsanlar bu şekilde oyalamaya başladığında genellikle arkadaşlarına adamakıllı bir dayağa hazırlık için vakit kazandırırdı.

Zamanını bankacının masasındaki nesnelerle oynayarak ve onlarla kule yapmaya çalışarak geçirdi, yine de bir gözü hep kapıdaydı. Eğer birileri kapıdan içeriye dalıp onlara saldıracak olursa Marasi'yi camdan dışarı atıp oradan kaçması gerekecekti.

Kısa bir süre sonra kapı savrularak açıldı. Wayne bir eliyle Marasi'yi tutarken diğer eli düello değneğine gitti ama içeri giren sadece dışarıdaki bankoda duran sekreterdi. Kadın bankacıya doğru koşuşturdu, Wayne ise bu koşuşturmanın sunduğu manzara karşısında en ufak bir suçluluk hissetmedi ve adama yarım sayfalık bir doküman uzattı.

Kadın ayrılırken Marasi, "O ne?" diye sordu.

Rahatlayan Wayne, "Telgraf," dedi. "Bizi kontrol ettiriyordun değil mi?"

Bankacı tereddüt etti, ardından sayfayı ikiliye çevirdi. Sayfada, Wayne ile Marasi'nin tariflerinin yanında şu cümleler yazıyordu: *Bu kişiler size*

muhtemelen doğruyu söyledi ve emrim altında çalışan polis memurları. Kendilerine kurumunuz adına elinizden gelen iş birliğini gösterin ve onlara özgürlük tanıyın, yine de bir gözünüz kısa boylu adamda olsun ve binadan çıktığında paranızı sayın.

"Al işte," dedi Wayne. "Bu haksızlık. Bu şeyler, her beş kelime için bir klipe mal oluyor, gerçekten. İhtiyar Reddi beni karalamak için para israf ediyor."

"Teknik olarak lekeliyor," dedi Marasi.

Wayne, "Evet," dedi, "tepeden tırnağa pislik."

"*Lekelemek* Wayne... Ah, boş ver," Bankacı ile göz göze geldi. "Tatmin oldunuz mu?"

Adam, "Sanırım" dedi ve hesap cetvellerini Marasi'ye verdi.

Marasi bir süre boyunca çantasını eşelerken, "Sayılar," dedi. Küçük bir defter çıkarttı ve bir satırı gösterdi. "Burada mezarlık çalışanlarının üstlendikleri görevlere göre ortalama ücretleri yazıyor," Hesap cetvellerini açtı. "Şimdi, araştırdığımız adamlara bakarak hesap hareketleri sistematiğini çözebiliriz."

Bankacı, "Ama bu, birine hüküm giydirmeye yetmez," dedi.

"Amacımız hüküm giydirmek değil," dedi ilk sayfayı inceleyen Marasi. "Sadece bize yön verebilecek bir şey..."

Takip eden dakikalarda Wayne, biri çıkarttığı işten gurur duymasını sağlayan *zımba* olmak üzere dengede duran altı parçadan oluşan kulesini tamamladı. O esnada Marasi hesaplardan birinin üzerine parmağıyla hafifçe vurdu.

Bankacı, "Yani?" dedi. "Suçlunuzu buldunuz mu?"

Marasi rahatsız bir sesle "Evet," dedi. "Hepsini."

"...hepsini."

"Çürümüş olanı bile," dedi Marasi. "Kelime oyunu yapmıyorum," Derin bir nefes aldı ve hesapları kapattı. "Sanırım herhangi birini rastlantısal olarak da seçebilirdim Bay Eriola. Ama yine de bilmek güzel."

"Neyi bilmek?"

"Hepsi sahtekâr," dedi ve çantasını tekrar karıştırmaya başladı. "Tahmin etmeliydim. Cesetlerin çoğu değerli bir şeylerle gömülmüş, hiçbir şeyi yoksa sadece kıyafetiyle. Çürüyüp gitmeleri kimsenin işine yaramaz."

Bankacının rengi soldu. "*Ölülerin kıyafetlerini* mi satıyorlar?"

Marasi çantasından küçük bir şişe brendi çıkarıp masaya koydu, "Evet," dedi, "ayrıca ölüyle birlikte gömülen mücevherlerle diğer kişisel eşyaları da."

"Hey," dedi Wayne. "Boğazım kurudu, gerçekten. Beş litrelik bira fıçısını devirdikten sonraki sabah çişi gibi, tam on ikiden vurdun."

"Bu korkunç!" dedi bankacı.

"Evet," dedi Marasi, "ama aslında düşünürseniz *çok da* korkunç değil. Burada işlenen suçlar ölülere karşı ve bu kişilerin kanuni hakları tartışmaya açık."

Wayne bir an cebini karıştırdı ve gümüş bir mektup açacağı çıkarttı. Bunu nereden almıştı? Açacağı masaya koydu, içkiyi aldı ve tek dikişte bitirdi.

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler Bay Eriola," diye devam etti mektup açacağını alıp bankacıya uzatan Marasi. "Çok yardımcı oldunuz."

Bankacı önce mektup açacağına baktı, ardından çekmecesini kontrol etti. "Hey, o *benim*," dedi, masaya uzandı ve bir parça ipe benzeyen bir şey kaldırdı. "O... bir sıçan kuyruğu mu?"

"Hem de şimdiye kadar gördüğüm en uzunu," dedi Wayne. "Çok kıymetli. Şanslı bir adamsın."

"Sen nasıl oluyor da..." bankacı önce Wayne'e sonra Marasi'ye bakıp kafasını kaşıdı. "Burada işimiz bitti mi?"

Ayağa kalkan Marasi, "Evet," dedi. "Haydi gidelim Wayne."

Bankacı, "Tutuklamaya mı?" diye sordu. O esnada bir suç aletine benzeyen kuyruğu da çöpe atmıştı. O şey iki karış uzunluğundaydı!

"Tutuklama mı?" diye sordu Marasi. "Mantıksız, Bay Eriola. Buraya kimseyi tutuklamaya gelmedik."

"Peki tüm bunların amacı neydi?"

"Nedeni," dedi Marasi, "kimi çalıştıracağımı bilmeye ihtiyacım vardı. Haydi Wayne."

12

Wax, zihni anılarla dolu hâlde balo salonuna girdi. Ah, insanlar biraz daha farklı giyinmişti, kuşaklar kalınlaşmış ve teknik olarak kemerlere dönüşmüştü. Paça çizgileri alt baldırlara kadar çıkmış ve gece elbiseleri daha az kumaşla yapılmış olmalarına rağmen daha dökümlü olmuştu.

Buna karşın hissiyat aynıydı, özellikle de salona girdiği anda insanların ona dönüp süzdüğü esnada. Bir zamanlar bu gözler onu babasına yaklaşmak için nasıl kullanabileceğini tartarak süzerdi. Şimdi, niyetleri aynı olsa da kullanılmak istenen kendisiydi. Öne geç. Diğer herkesi sırtından bıçaklamanın bir yolunu bul ve bunu yaparken her zaman yüzlerine gülümse.

Bakışlara karşılık verdi ve o anda silahlarını daha önce hiç özlemediği kadar özlediğini fark etti. Ama o silahlar bu savaş için uygun değillerdi.

Steris, odaya inen merdivenlerde hemen arkasından ilerlerken, "Gergin değilsin," dedi.

"Hayır," dedi Wax.

"Ben, düşünmüştüm ki... Yani gelirken çok rahatsız görünüyordun..."

"Eskiden gerilirdim," dedi Wax. "Çocukken. Fikirlerine kıymet verdiğim günlerde. İnsanların hakkında ne düşündüğünün bir önemi olmadığını fark ettiğinde olaylar karşısında büyük bir avantaj sahibi oluyorsun."

"Yani kıyafetimin burada Elendel'dekinden bile demode kaldığını kafama takmamam gerektiğini söylüyorsun," Bunu söylerken yanlarından dantelsiz elbiseleriyle geçen iki kadını inceledi.

"Ben beğendim," dedi Wax. "Genelden ayrışıyor."

"Teknik olarak sivilce de öyle," dedi Steris. "Neden bize içecek bir şeyler getirmiyorsun? Ben de odayı turlayıp hedeflerimizin yerini tespit ederim."

Wax başını salladı. Büyük balo salonu halılarla kaplıydı ve altın avizelerle süslenmişti, gerçi avize, mum kaplarının içinden göz kırpan elektrikli ampullerle aydınlanıyordu. Tavan devasa bir yüksekliğe sahip değildi, ama duvarlar üzerlerinde birer fresk bulunan sahte kemerlerle süslenmişti. Tıpkı Miraç Savaşçısı'nın bir kuzgun sürüsünün içinden göğe yükselişi gibi –içlerinden sadece Ölüm'ün kaldığı, Lord Hükümdar'ın hayaletlerinin tasviri gibi– klasik bir eserdi.

Wax odada ilerledi ve içerideki kimse ona ne yanaştı ne de kaçındı. Bir şey yapmasalar bile geçeceği yerlerde hareket etmeyi reddederek inatla durdular, Wax etraflarından dolaşırken ise sanki görmemiş numarası yaptılar. Daha fazla oyun. Pas tutası, bundan nefret ediyordu.

Tavandaki resim diye geçirdi aklından, Havza'nın metale işlenmiş bir haritası. *Bunu İtip itemeyeceğimi merak ettim. Tavanı parçalayıp açmak.* Ağırlığını arttırmış hâlde dahi bunu başaramadan ezilip giderdi.

Arka taraftaki bar neredeyse tüm duvarı kaplıyor, önemli konukların bekletilmemesini sağlamak için iki düzineden fazla barmen servis yapıyordu. Steris için şarap, kendisi içinse basit bir içki olan cin tonik söyledi. Siparişinin ardından barmenin kalkmış kaşıyla karşılaştı. Görünüşe göre siparişi yeterince havalı değildi. Direkt viski sipariş etmeliydi. Döndü ve barmen içkileri hazırlarken odayı inceledi. Müzik yoktu. Yalnızca çok ama çok fazla konuşma vardı.

Bu odanın içindeki sıradan sohbetlerin Havza halkı üzerindeki etkisinin, mezara göndereceği –ne kadar belalı olursa olsunlar– suçlulardan çok daha fazla olduğunu kendine itiraf ederken rahatsız hissetti.

Marasi her zaman buna benzer şeylerden bahsediyor, diye düşündü. *Gelecekteki kanun koruyucular tüfek yerine istatistik kullanacak.* Cinayetlerin özenle hazırlanmış kentsel planlamalarla engellendiği bir dünyayı hayal etmeye çalışsa da başarılı olamadı. İnsanlar her şekilde öldürürdü.

Yine de zaman zaman mumla kullanılan bir avize gibi hissetmemek zordu.

"Siparişiniz lordum," dedi içkileri bara koyan barmen. Kadehlerin altında kaliteli kumaştan dokunmuş ve hatta üzerine partinin tarihi nakşedilmiş peçeteler vardı. Katılımcıların anı olarak saklaması için hazırlandıkları belliydi.

Wax barmene bahşiş vermek için ceplerini yokladı ve çıkardığı bozukluğu uzattı. İçkilerini aldı, Steris'in yanına gitmek üzere hareketlendi, ama o esnada barmenin boğazını temizlediğini duydu. Adam bozukluğu kaldırdı, bu, Wax'in vermeye niyetlendiği beşlik değildi. Aslında bu Wax'in daha önce gördüğü hiçbir paraya benzemiyordu.

"Bir yanlışlık oldu sanırım Lordum," diye sordu adam. "Nankörlük etmek istemem, ama anı eşyasına benzeyen eşyaları almaktan nefret ederim."

Paranın üzerindeki simgeler... diye düşündü tekrar bara yaklaşan Wax. *ReLuur'un çektiği resimlerde duvarlarda görülen simgelerin aynısı.* Parayı geri almak için acele ederken bardaki bir kadehe çarptı ve neredeyse deviriyordu. Barmene, farkında dahi olmadan yeni bir bahşiş verdi –ne kadar verdiğinden emin değildi ve parayı aldı. Bunlar o simgelerdi ya da çok benzeyenleri.

Yine de bu para tapınağı gösteren fotoğraflardaki gibi eski değildi. Yoksa Küme... para mı basıyordu? Bunu hangi mantıkla yapmıştı? Peki bu cebine nasıl girmişti?

Wax aklından, *bunu bana dilenci verdi* diye geçirdi. Peki o nereden almıştı? Bunlardan başka dolaşımda olan var mıydı?

Endişelendi ve Steris'i bulmak için hareketlendi. Yürürken partinin ev sahibesi ve muhtemel hedefi Leydi Kelesina'nın yanından geçti. Siyah ve gümüş renkli gece elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünen yaşlıca kadın karşısına dizilmiş ve şehre ilişkin projelerini dinleyen insanların önünde küçük bir açıklıkta duruyordu.

Wax kadından şimdilik uzak durarak köşeye yakın bir yerde küçük bir masayı tutan Steris'i buldu. Odada hiç sandalye yoktu. Dans da yoktu, ama garsonlar ellerinde atıştırmalıklarla dolu tepsilerle gruplar arasında geziyordu.

Wax parayı masaya koydu ve Steris'e itti.

"Nedir bu?" diye sordu kadın.

"Dilencinin bana attığı para. Üzerindeki simgeler ReLuur'un çektiği fotoğraftakilerle aynı."

Steris dudaklarını büzdü, ardından parayı çevirerek diğer yüzüne baktı. "Bir gözü oyulmuş bir yüz. Bir anlam taşıyor mu?"

Wax, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Yine de Küme kendi parasını basıyorsa düşündüğümden daha büyük ve daha derin bir şeyler planlıyor olabilirler."

"Diğer yandan," dedi Steris, "bu, ReLuur'un tapınakta bulduğu

yadigârlardan, Küme'nin ondan çaldığı –ya da karmaşa içinde kaybettiği bir şey olabilir."

"Doğru," dedi tek parmağıyla masaya vuran, ardından da parayı cebine koyan Wax. "Sanırım cevap bu odanın içinde bir yerlerde. Kelesina'nın işin içinde olduğunu varsayarsak."

"O zaman işe koyulma zamanı sanırım," dedi Steris.

"Az önce şurada yanından geçtim. Başlayalım mı?"

"Henüz değil. Şuradaki çifti görüyor musun? Bordu yelekli adam."

Çifti gören Wax, Steris'i başını sallayarak takip etti. Genç, iyi giyimli ve şıktılar. Harika.

Steris, "Bu Lord Gave Entrone," dedi. "Hanenin onlarla geçmişte yaptığı birkaç küçük iş –tekstil alanında faaliyet gösteriyor– konuşmaya başlamak için iyi bir sebep olabilir. *Ayrıca* kendisi deli kandranın not defterindeki listede yer alıyor, yani bir şeyler biliyor olabilir. Genç, dinamik, saygı gören ama aşırı önemli değil, kısacası ilk adım için işimizi görür."

"Tamam," dedi Wax. "Bir şey soracağım, bunu neden *sen* yapmıyorsun?"

"Ben yardım edeceğim," dedi Steris.

Wax, içinde pek çok mimik barındıran bir hikâye anlatan ve bu sayede etrafına birkaç genç kadın daha çeken Entrone'u incelemeye devam ederken "Sen yapmalısın," dedi. "Pas tutası. Marasi ve Wayne ile birlikte mezar kazmaya gitsem daha faydalı olurdum. Bu işte benden çok daha yetenekli olduğun ortada."

Bakışlarını şarap kadehine çeviren Steris, "Çok naziksin," dedi.

Wax, "Ne?" diye sordu.

"İnsanlar garip olduğumu düşünüyor Lord Waxillium," dedi ve bakışlarını kaldırıp Wax'in gözlerini yakaladı.

"Saçma. Neden öyle düşünsünler ki?"

"Muhtemelen gerçekten garip biri *olduğumdan*. Dürüst olalım. Hakkımdaki ilk izlenimin olumlu muydu?"

"Yeterince... olumluydu," dedi Wax. "Bak Steris, önemli olan seni tanımak. Evet, ilk başta biraz sert görünebiliyorsun ama—"

"Bu gece o 'ilk başta'lardan fazlasının olacağını sanmıyorum. Ben..." İfadesi dalgınlaştı. "Sanırım normal biri gibi davranmayı öğrendim, ama insanlar benimle ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını sezebiliyor. Onların sevdikleri şeyleri sevmiyorum, konuşmak istedikleri konular hakkında konuşmak istemiyorum. Bazen Wayne ya da kandralar gibi kişiler şaşırtı-

cı derecede insana benzerken kendimi tamamen yabancı hissetmem beni hayrete düşürüyor."

"Benim daha iyi durumda olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Wax.

Adama odaklandı. "Özgünsün Lord Waxillium. Evet, kabasın ama bunu bilinçli yapıyorsun, insanları ne hissedecekleri ve nasıl davranacakları konusunda yönlendirebiliyorsun. Üst sınıftan bir soylunun sahip olduğu tüm eğitim, beyninin arka tarafında gizli. Hepsinin ötesinde sanırım buradaki tüm insanlar seni küçümseyecek. Bu, lehine olur."

Wax "Belki," dedi. Steris ona kolunu uzattı. Wax, koluna girdi ve birlikte odayı geçerek Lord Gave ile eşine doğru ilerlediler.

Wax konuşmayı nasıl başlatacağı konusunda endişeliydi, ama yaklaştıkça Gave ile konuşanlar açılarak ona yer açtılar. Namı ve konumu kendisinden önde gidiyordu.

"Lord Waxillium!" dedi Gave tanıdık bir gülümseme atarak. "Bu küçük toplantıya bizzat iştirak edeceğinizi duyduğumda *çok sevindim*! Yıllardır sizinle tanışmak istiyordum."

Wax önce adamı ardından eşini, sonra da sohbet ettikleri çifti başıyla selamladı. Bu çift, Wax'e yer açsa da uzaklaşmamıştı.

Kadınlardan biri, "Yeni Seran'ı nasıl buldunuz lordum?" diye sordu.

"Etrafta dolaşması oldukça zahmetli görünüyor," dedi Wax. "Onun dışında güzel."

Bu laf üzerine sanki Wax komik bir şey söylemiş gibi güldüler. Neyi kaçırmıştı?

"Korkarım," dedi Gave, "burada ilginizi çekebilecek pek fazla şey bulamayacaksınız. Yeni Seran sakin bir şehirdir."

Diğer genç adam, "Aman, neler söylüyorsunuz Lord Gave!" dedi. "Şehrimizi yanlış tanıtmayın. Burada gece hayatı harikadır Lord Waxillium! Ayrıca senfoni orkestramız bizzat valiniz tarafından mükemmeliyet nişanı ile onurlandırıldı."

"Evet," dedi Gave, "ama burada pek fazla çatışma çıkmıyor."

Diğerleri Gave'e boş bakışlarla yanıt verdi.

Wax onlara, "Bir kanun adamıydım," dedi, "Yabanlar'da."

Kadınlardan biri, "Bir..." dedi. "Yani kanunların sağladığı adalete gözetmenlik mi yaptınız?"

Gave, "Hayır, kendisi gerçek bir *kanun adamı* idi," dedi. "Tam olarak 'ata bin, haydutları avla' tarzında. Hakkındaki yazıları okumalısınız, Elendel gazetelerini kasıp kavuruyor."

Gave dışındaki üçlü Wax'i meraklı ifadelerle süzdü. Kadınlardan biri, bir süre sonra "Ne kadar... eşsiz," dedi.

"Yazılar abartılı," dedi hızlıca araya gîren Steris, "ama hesaplarıma göre Lord Waxillium yüz kişinin ölümünden doğrudan sorumlu. Vurulduktan sonra enfeksiyon kapıp ölenleri saymazsanız tabii, bunları hangi sınıfa dâhil edeceğimden emin değilim."

Wax bir inleme koyuverdi. Steris kesinlikle yardımcı olduğunu düşünüyordu. Wax, elindeki kadehin ardından gülümseyen ve gözleri parıldayan Gave'e bakarak, "Zor bir hayattı," dedi. Onun gibi bir adam için Wax kesinlikle güzel bir eğlenceydi. "Ama o günler artık geride kaldı. Lord Gave, size ticaret ortağı olarak geçirdiğimiz yıllar için teşekkür etmek istedim."

Şarabından bir yudum daha alan Gave, "Ah, burada iş konuşmayın Lord Waxillium!" dedi. "Bir *parti*deyiz."

Diğerleri güldü. Wax'in neden güldükleri hakkında yine hiçbir fikri yoktu.

İnsanlara bakarak, *lanet olsun*, dedi kendi kendine. *Pas tutmuşum.* Şikâyet etmiş, ayak sürümüştü, ama *bu kadar* yetersiz kalacağını hiç düşünmemişti.

Odaklan. Gave, Matem Bantları hakkında bir şeyler biliyordu ya da en azından ReLuur bir şeyler bildiğini düşünmüştü.

Wax, "Herhangi bir hobiniz var mı Lord Gave?" diye sordu. Soru üzerine Steris'ten heyecanlı bir onay işareti kaptı.

"Kayda değer bir şey yok," dedi Gave.

Eşi ise aynı anda, "Arkeolojiye *bayılır*," dedi. Adam, kadına garip bir bakış attı.

"Arkeoloji demek!" dedi Wax. "Bu aslında oldukça önemli Lord Gave."

"Yadigârlara bayılır!" dedi kadın. "Açık arttırmalarda saatler geçirir, kapabildiği her şeyi—"

Araya giren ve eşine bir bakış atan Gave, "*Tarihi* severim," dedi. "Geçmişin bilgeliğini severim ve o dönemin sanat eserleri bana ilham verir. Ama seni duyan da beni, şu centilmen maceraperestlerden sanacak tatlım," Wax'e dönmüş ve son kısmı vurgulamıştı. "Yabanlar'da bu tip insanlarla karşılaştığınıza eminim Lord Waxillium. Yıllarını sosyete içinde geçirdikten sonra aniden karar değiştirip heyecan peşine düşen ya da ait olmadıkları bir yerlere giden insanlar."

Steris kaskatı kesildi. Wax adamın bakışlarına karşılık verdi. Bu bir hakaretti, üstü örtülü de olsa Wax bunu anlamıştı.

Wax, "Hayatlarını aynı faaliyetler içinde heba etmelerindense," dedi, "yeni bir şeyler denemeleri daha iyi."

Gave, "Sevgili Lord Waxillium," dedi. "Birilerinin ailesini üzmek *pek de* özgün bir davranış değil! İnsanlar bunu Son İmparator döneminden bu yana yapıyor."

Wax elini yumruk yaptı. "Seni sıçan. Seni küçük, pas tutası, omurgasız sıçan."

Üç genç soylu şok olmuş hâlde Wax'e bakakaldı. Gave, yüzüne bir öfke ifadesi yerleştirmeden hemen önce bir an için gülümsedi. "Affedersiniz," dedi, eşinin koluna girdi ve oradan hızlı adımlarla uzaklaştı. Diğerleri de bembeyaz suratlarla onları takip etti.

Wax yumruğunu gevşeterek kükredi.

Steris, "O—" diye başladı.

Wax, "Bana hakaret etti," dedi, "kasten, suratına laf çarpmam ve konuşmayı kesmesi için ona bir mazeret vermem için. Evet, biliyorum. Arkeoloji konusu, onu konuşmak istemediği konulara girmek zorunda bıraktı ve o da kendi çıkış yolunu yarattı."

Steris başını salladı. Etraflarında insanlar sohbet hâlindeydi, ama Wax ile Steris'in çevresini boş bırakmışlardı.

Wax, "Özür dilerim," dedi. "Öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim."

"Bu yüzden ilk onu denedik," dedi Steris. "İyi antrenmandı."

Wax, "Şimdi sırada başkası mı var?" diye sordu.

Düşünceli görünen Steris, "Hayır," dedi. "Hedeflerimizin onları özellikle seçtiğimizi anlamalarını istemeyiz. Eğer aralarda alakasız kişilerle temasa geçersen hareket düzenimiz daha anlaşılmaz olacaktır."

Wax, müzisyenlerin nihayet sahneye kurulmaya başladığı kalabalık salona göz gezdirirken, "Haklısın," dedi. Tastamam bir gruptu, üflemeli pirinç çalgılar dahi vardı, Elendel'deki bir partide görebileceğiniz bir şey değildi. Müzik, insanları, eşlerini dansa kaldırmaya teşvik edecek yavaşlıkta olsa da içinde Wax'in hiç ummadığı enerjik bir hava vardı. Bunun oldukça hoşuna gittiğini fark etti.

Steris, gri saçlarını topuz yapmış, kibar bir yaşlı kadını göstererek, "İşte," dedi. "Bu Leydi Felise Demoux sanırım ve yanındaki de yeğeni. Onunla iş ilişkilerin olmuştu; kesinlikle görüşmen beklenen türden biri. Ben içkilerimizi tazeleyeceğim."

Wax, "Bana soda al," dedi. "Bu işi yaparken zihnimin berrak olması gerekiyor."

Steris başını salladı ve odanın ortasında dans edilebilecek bir alan yaratan insanların arasından geçerek uzaklaştı. Wax, Leydi Demoux'a yaklaştı, kendini tanıttı, yeğenine kartını verdi, ardından dans ricasında bulundu ve kabul aldı.

Kısa konuşmalar. Kısa konuşmalar yapabilirdi. Leydi Demoux'u dans pistine götürürken kendi kendine *senin derdin ne Wax?* diye sordu. *Bir suçluyu hiç zorluk çekmeden sorgulayabilirsin. Böylesi basit konuşmalardan neden korkuyorsun?*

İçinden bir parça bunu yapmayı, basitçe tembellik yapmak isteyerek reddediyordu. Ama bu, yapmak istemediği her iş karşısında hissettiği şeydi, bir mazeretti. İşin aslı neydi? Neden bu kadar isteksizdi?

Bu onların oyunu diye düşündü. *Onların oyununu oynayarak, onların kurallarını kabul etmiş oluyorum.*

Ve bu kuralları da kabul ederek boynuna geçen tasmayı da kabul ettiğinin farkındaydı.

Elini kaldırdı, tutması için yana doğru, Leydi Demoux'a uzattı. Bunu yaptığında *başka* bir kadın araya girdi, elini kavradı ve hedef bölgesinden uzaklaştırarak dans pistine götürdü. Bunun olmasına izin verdiğine kendisi bile şaşırmıştı.

Wax, "Affedersiniz?" dedi.

"Özür dileyecek bir durum yok," dedi kadın, "biraz zamanınızı alacağım," Koyu ten rengine bakılırsa –gerçi bu Wax'in şimdiye dek gördüğü en koyusuydu– Terris halkından gibiydi. Saçları sımsıkı örülü, çekici dudakları ile yüzü apaçık ortadaydı. Dansı yönetmeye başlaması ile Wax tökezledi.

"Çok nadir görülen bir örnek olduğunun," dedi, "farkındasın. Bir Ezici'sin. Hem bir Sikkeci hem de bir Fireci."

Wax, "Metalsoyluluk çerçevesinde bunların ikisi de nadir görülmez," dedi.

"Ah, ama çiftsoyluluk nadirdir. Siskanlar binde bir görülür; Ferrukanlar daha da seyrek ve soylarının devamı sıkıntıda. Kısaca, bu ikisinin kombinasyonu çok çok nadirdir. Dünyaya gelmiş üç Ezici'den birisin Lord Waxillium."

"Ne, gerçekten mi?"

"Bu rakamdan yüzde yüz emin olmam elbette mümkün değil. Scadrial'daki bebek ölüm oranı başka bölgeler kadar yüksek olmasa da şaşırtıcı seviyede yüksek. Söyler misin, hiç havadayken ağırlığını arttırmayı denedin mi?"

Dansa başlayan ve kontrolü geri alan Wax, kadını sağına çekti ve "Kimsin sen?" diye sordu.

"Önemli biri değil," dedi kadın.

"Seni amcam mı gönderdi?"

"Yerel politik dengelerinize pek az ilgim var Lord Waxillium," dedi Wax'in bakışlarını yakalayan kadın. "Eğer sorularıma yanıt verme nezaketini gösterirsen, seni rahat bırakacağım."

Kadını müzik eşliğinde çevirdi. Burada, Yeni Seran'da danslar daha hızlıydı, ama adımlar tanıdıktı. Üflemeli çalgıların devam eden işgali müziğe yön veriyor, adımlarını hızlandırıyordu. Neden amcasından bahsetmişti ki? Dikkatsiz bir hareketti.

"Hareket hâlindeyken arttırdım," dedi yavaşça. "Hiçbir şey olmadı, ağırlıkları ne olursa olsun tüm nesneler aynı hızda düşer."

"Evet, yerçekiminin değişmezliği," dedi kadın. "Ama merak ettiğim konu bu değil. Çelikitme ile kendini fırlattıktan sonra havada son sürat yol alırken ağırlığını arttırman. O zaman ne olur?"

"Bunu pek sık yapmam," dedi Wax. "Yapmaya gerek yok, ağırlığı itme anında, sıçramaya hamlesinde ayarlamak en iyisidir. Eğer sıçramanın ortasında ağırlığımı arttırırsam yavaşlarım, çok daha ağır olduğumdan kendimi ileri itmem zorlaşır."

"Ahh..." dedi kadın nazikçe. "Öyleyse doğru."

"Ne?"

"Momentumun korunumu," dedi. "P eşittir M çarpı V. Ferusimya Cosmere'in garipliklerinden biri Lord Waxillium. Ağırlık biriktirdiğinde kütleni mi arttırıyorsun yoksa gezegenin algılama şeklini değiştirerek seni daha çekici bulmasını mı sağlıyorsun? Aralarında fark var mı? Cevabın bana ipucu verecek. Eğer sıçrayışın ortasında ağırlaştığında *yavaşlıyorsan* bunun kaynağı itişin değil fizik kanunlarıdır."

Dansın orta yerinde Wax'in ellerini bıraktı, uzaklaştı, dansın akışını bozduğu için ve bir çiftin ters bakışlarına maruz kaldı. Bir kart çıkarttı ve uzattı. "Lütfen bunu birkaç kez daha dene ve bana haber ver. Teşekkürler. Şimdi yapabilirsem, hız baloncuklarının içinde neden kızıla kayma yaşanmadığını çözeceğim..."

Bu cümlenin ardından Wax'i dansın ortasında kafası karmakarışık hâlde bırakarak pistten uzaklaştı. Wax'in aklı başına geldi ve üzerinde kaç göz olduğunu fark ettiği anda çenesini kaldırdı, havalı adımlarla kenara yürüdü, Leydi Demoux'u buldu ve az önceki aksaklık için özür diledi. Kadın bir

sonraki dans için Wax'e söz verdi. Dans, Waxillium'un, kadının ödüllü tazılarının uzun ve detaylı betimlemelerine maruz kalması dışında sorunsuz geçti.

İş bittiğinde örgülü saçlı garip kadını bulmaya çalıştı, hatta kadının adını kapı görevlisine soracak kadar ileri gitti. Adamın tanıma uyan kimseyi içeriye almadığını söylemesi ise Wax'i daha da endişelendirdi. Amcası Allomanser üretmeye *çalışıyordu*. Bunu öğrenmesinin ardından bir kadının çıkagelip Allomantik güçlerin detayları hakkında soru sorması tesadüf olamazdı, değil mi?

MeLaan'ın yanından geçti. Köşeli çenesi, bir doksana yakın boyu, erkeksi vücudu ve smokinin altından bile belli olan kaslarıyla genç hanımların epeyi ilgisini çekmişti. Wax yanından geçerken göz kırptı, ama karşılığını alamadı.

Steris bir içki almış, masada Wax'i bekliyor ve notlarını karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu. Wax yaklaşırken genç bir adamın Steris'le sohbet başlatma çabasında olduğunu gördü, Steris, notlardan başını dahi kaldırmadan, bir el hareketiyle adamı geri gönderdi. Havası sönen genç uzaklaştı.

Wax masaya ulaştı. "Dans etmek istemiyor musun?"

"Ne anlamı var ki?" dedi kadın.

"Ben dans pistine çıkabiliyorsam pekâlâ sen de yapabilirsin."

"Sen hanenin lordusun," dedi Steris belli belirsiz, hâlâ okuyordu. "Senin siyasi ve ekonomik sorumlulukların var. Benimle dans etmek isteyen herkesin amacı sana ulaşmak olur, buna da ayıracak zamanım yok."

"Ya da," dedi Wax, "sadece güzel olduğunu düşünüyordur."

Steris başını notlardan kaldırdı ve sanki kendisini daha önce hiç kimse beğenmemiş gibi bir edayla yana yatırdı. "Nişanlıyım ben."

"Buralarda yeniyiz," dedi Wax, "Luthadel siyasetini takip etmeyenler haricinde büyük bir kesim hakkında bilgi sahibi değil. Az önce gelen çocuk muhtemelen kim olduğunu dahi bilmiyordu."

Steris gözlerini oldukça imalı bir şekilde kırpıştırdı. Tanımadık birinin onu çekici bulması fikrinden apaçık *rahatsız olmuş* görünüyordu. Wax, kadının karmaşık ifadesi karşısında gülümseyerek başını salladı ve Steris'in ona getirdiği kadehe uzandı. "Bu ne?"

"Maden suyu," dedi kadın.

Wax kadehi ışığa çevirdi. "Bu *sarı*."

"Görünüşe göre salonda yaşanan tek heyecan bu," dedi Steris. "Muhtemelen içindeki limon ya da başka bir şeyin aromasındandır."

Wax kadehten bir yudum aldı, ardından boğulur gibi oldu.

Panikleyen Steris, "Ne?" dedi. "Zehir mi?"

"Şeker," dedi Wax. "Yedi kaşık kadar."

Steris de bir yudum aldı, ardından kadehi geri verdi. "Ne kadar garip. Ballı çay gibi, tek farkı *köpüklü*."

Wax başını salladı. Bu şehirde yaşayan insanların nesi vardı?

Steris "Sonraki hedefimizin kim olacağına karar verdim," dedi ve odanın karşı tarafında, egzotik balıkların sergilendiği akvaryumların yanındaki kemere yaslanmış duran bir adamı işaret etti. Otuzlarındaki bu adam sanki kasten şapşal görünmek istermişçesine düğmesiz bir ceket giymişti. Yanına zaman zaman sohbet amacıyla birileri geliyor ve kısa süre sonra kalabalığa geri karışıyorlardı.

"Ona rapor mu veriyorlar?" diye sordu Wax.

"Devlin Airs," dedi Steris kısaca başını sallayarak. "Muhbir. Her grupta bir adamını bulabilirsin. Peşine düştüğün gizemlere bağlı olarak odadaki en önemsiz ya da en önemli kişi olabilir. Bu da ReLuur'un listesindeydi."

Wax kısa bir süre için adamı inceledi, ardından Steris'e bakmak için döndüğünde o gazlı sarı içeceğin yarısı gitmişti. Steris, masumane bir tavırla diğer yöne bakıyordu.

"Yanına tek gitmen," dedi, "muhtemelen en iyi seçenek. Bu tipler kalabalığı sevmez."

"Peki," dedi Wax ve derin bir nefes aldı.

"Bunu yapabilirsin Lord Waxillium."

Wax başını salladı.

Ellerini avcunun içine alan Steris, "Gerçekten," dedi. "Lord Waxillium, bu Yabanlar'da son yirmi yıldır yaptığın şeyin birebir aynısı."

"Orada insanları vurabiliyordum Steris."

"Gerçekten mi? Olayları böyle mi çözüyordun? Cevap alamadığında birilerini mi vuruyordun?"

Steris tek kaşını kaldırmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse hayır, birilerini vurmak –ya da yumruklamak– zorunda kaldığım zamanlar çok sık değildi. Ama kurallar *farklıydı*. Lanet olsun, ihtiyaç duyduğumda kuralları *yazabiliyordum*."

"Aynısı burada da geçerli," dedi Steris. "Bu insanlar bilmen gereken şeyleri biliyor. Ya onları kandıracaksın ya da takas yapacaksın. Her zaman yaptığın gibi. Her daim bildiğin kuralların geçerli olduğuna bahse girerim, tek fark şu anda üzerlerinde takım elbise ve şık abiyeler var."

"Belki de haklısın."

"Teşekkür ederim. Ayrıca kim bilir? Belki sana bıçak falan çeker, senin de onu yumruklamak için mazeretin olur."

"Beni umutlandırma," dedi, ardından başıyla selam verip odanın karşısına ilerledi.

* * *

Yeni Seran bölge mezarlığının kapısının tepesinde Firari'nin çömelmiş bir heykeli vardı, yaralı kolları yana açılmış ve metal kemeri iki yanından kavrıyordu. Marasi, heykelin boğucu yoğunluğu karşısında kendini küçücük hissetti –tunçtan yapılma pelerininin püsküllleri arkasından alev gibi yayılıyor, metalden yüzü, kapıdan içeri adım atanların gözlerinin içine bakıyordu. Sırtına bir mızrak saplanmış ve ucu göğsünden çıkmıştı. Mızrağın ucu, kemerin merkezinden geçerek yaklaşık otuz santimetre aşağı uzanıyordu.

Marasi, heykelin altından geçerken üzerine kan damlayacakmış gibi hissetti ve tüyleri ürperdi. Buna karşın, ardında Wayne ile yoluna hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Firari'nin tehditkâr bakışlarını görmezden geldi. Bir Firarist olarak yetiştirilmişti ve dinle ilişkilendirilen bu korkutucu tasvir onun için sıradan olmalıydı.

Firari'nin tasvirini her gördüğünde, tanrının bedeni ona çok talepkâr geliyordu. Sanki dinindeki çelişkiyi insanların anlamasını *istiyordu*. Zira bizzat kendisi, Firari bile, kaçamamıştı. Ölmüştü, diğer herkes gibi. Bu sebeple, Firarizm'in felsefesi kazanmak değil; başarısızlığı yaşayana dek elinden geleni yapmak ve dayanmaktı.

Elbette başka açıklamalar yapan insanlar da *vardı*. Firari, ölümünden yıllar sonra Luthadel'de görülmüş ve insanları bir araya getirerek Ahenk tarafından kurtarılmalarını sağlamıştı. Ölmediğini, firar ettiğini ve ona en çok ihtiyaç duyulacak anda geri gelmeyi planladığını kulaktan kulağa yayanların sayısı az değildi. Ama dünyanın sonunun gelmesi bile onu geri getirmeye yetmediyse bunu ne *sağlayabilirdi*?

Görevliye ait binayı arayarak mezarlık boyunca ilerlediler. Her şey yıkık döküktü, üstelik sisler de bu gece çıkmaya karar vermişti. Olan biteni hiçbir şeye yormamaya çalışsa da yıkıntılar ve sis burayı daha korkunç hâle *getirmişti*. Mezar taşları ile heykeller, çöken sis yüzünden gölgelenmişti. Bazı geceler sisleri eğlenceli bulurdu. Bu gece ise tahmin edilemez hareketleri Wayne ve kendisinin ziyaretleri yüzünden rahatsız olan, hareket hâlindeki ruhların görüntüsü gibiydi.

Wayne ıslık çalmaya başladı. Bu, Marasi'nin daha da gerilmesine sebep oldu. Neyse ki görevlinin binası, ilerledikleri patika üzerinde yakın mesafedeydi, binadan çıkan ışığın sisler içinde oluşturduğu sarı baloncuğu görebiliyordu.

Yanında olduğunda daha rahat hissettiğinden değilse bile, Wayne'in arkasına geçti. "Hedefimiz, Dechamp isimli bir adam," dedi yumuşak bir sesle, "gece görevlisi olmalı ve hesap cetvelinde en sıra dışı gelir artışı bununkindeydi. Mezar soyguncuğu yaptığı kesin. Üzerine gittiğimizde çabucak çözüleceğini düşünüyorum, böylelikle ona merhamet gösterip bize yardım etmeye razı edebiliriz."

"Bekle, bekle," dedi patikanın ortasında duran Wayne. Sis, yüz hatlarının çevresinde kıvrılıp dans ediyordu, "Güzelliklerini ona *da* mı göstereceksin?"

"Bunu bu şekilde ifade etmemeni gerçekten çok isterdim."

"Şimdi, dinle," dedi Wayne sakince, "bankacı konusunda haklıydın. Orada acayip bir iş çıkarttın ve bunu itiraf etmeyi gururuma yediremiyorum. Ama burada, normal insanların dünyasında otorite kavramı farklı çalışır. Bu arkadaşa belgelerini gösterdiğinde tavşan gibi tepki vereceğini garanti ederim. En yakın deliği bul, içine saklan, tek kelime dahi etme."

"Başarılı sorgu teknikleri—"

"Acelen varsa hiçbir işe yaramaz," dedi Wayne, "ve bizim var. Sahaya ben çıkıyorum," Duraksadı. "Ayrıca yetkilerini de elinden aldım."

Marasi, "Sen..." diye başladı, ardından polis olduğunu gösteren işlemeli kimliği bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Kimlik gitmişti ve yerinde boş bir Syles brendisi şişesi vardı. "Ah lütfen. Bu, o kimliğin değerinin *yanına bile yaklaşamaz*."

"Sana iyi bir anlaşma sunduğumun farkındayım," dedi Wayne. "Zira seninki işe yaramaz bir metal parçasıydı. Burada, bu mezarlıktaki değeri bu."

"İşimiz bittiğinde onu bana geri *vereceksin*."

"Karşılığında şişeyi doldurursan."

"Ama dedin ki—"

Wayne, "Komisyon," dedi ve bakışlarını görevlinin binasına giden patikaya çevirdi. Arından silindir şapkasını başından çıkartıp yere atarak ezdi.

Marasi, bir eli göğsünde geri adım atarken Wayne şapkasını topuklarının altında ezdi, ardından tersyüz etti. Dikkatli bir incelemenin ardından metal kemerinden bir bıçak çıkartarak şapkanın yanında bir delik açtı. Trençkotunu kenara attı ve çorap askılarından birinin bağlarını kesti. Si-

lindir şapka tekrar kafasındaki yerini aldığında şaşırtıcı derecede berduş görünüyordu. Evet, bu *mertebeden* her zaman bir adım uzaktaydı, ama iki küçük değişimin ortaya çıkarttığı fark yine de şaşırtıcıydı.

Bıçağı elinde çevirdi ve sorgulayan gözlerle Marasi'ye baktı. Güneş tamamen batmıştı ama sislerin içinde dağılan şehrin ışıkları düşünüldüğünde bu gecenin sis olmayan bir geceye kıyasla daha aydınlık olması beklenirdi.

Rahatsız hisseden Marasi, "Ne?" dedi.

"Çok havalı görünüyorsun," dedi Wayne.

Marasi kendine baktı. Basit, gök mavisi bir elbise giymişti. Etekleri diz altındaydı ve kolları ile yakası dantelliydi. "Bu oldukça sıradan Wayne."

"Yapacağımız şey için değil."

"İşverenin ya da başka bir şey olabilirim."

Başını salladı. "Buna benzer tipler, karşısında saygı duyulabilecek birilerini gördüğünde açılmaz," Bıçağını elinin içinde çevirdi ve Marasi'nin göğsüne uzandı.

"Wayne!"

"Bu kadar katı olma. Bu işin düzgün olmasını istiyorsun değil mi?"

Marasi iç çekti. "Çok açık olmasın."

"Yakında buna mecbur kalacaksın Mara."

Sıkıcı dantel parçasını göğsünden söktü ve çıplak boynunu ortaya çıkarttı. Sonra sıra kollara geldi ve bilekten yukarı yaklaşık otuz santimlik kısmı kesti. Kollardaki dantelleri aldı, elbisenin çevresine bir kurdele gibi bağladı ve elbiseyi daha sıkı hâle getirdi. Bu hareket Marasi'nin göğsünü öne çıkararak oldukça açık saçık bir manzara ortaya çıkarttı.

Bu noktadan sonra eteğin alt kısımlarını çamura bulamadan önce üzerinde birkaç kesik açtı. Geri çekildi, düşünceli bir edayla çenesini ovuşturdu ve başını salladı.

Marasi, Wayne'in işçiliğini inceleyerek kendine baktı... oldukça etkilenmişti. Göğüs kısmındaki vurgusu dışında, dikiş yerlerinden kesikler atmış, dokuma üzerindeki ipleri sökmüştü. Kıyafet *bozulmuş* değil, *eskimiş*ti.

"Herkes önce göğüslere bakar," dedi Wayne, "garip olsa da kadınlar bile, işler böyle yürüyor. Bu sebeple kimse paçalarındaki çamurların tazeliği ya da elbisenin doğru düzgün eskimediği noktalarına takılmaz."

"Wayne, şoke oldum," dedi Marasi. "Sen *mükemmel* bir terzisin."

"Kumaşlarla oynamak eğlenceli. Bu işi erkeklerin de yapmaması için bir sebep yok," Gözleri Marasi'nin göğüslerine kaydı.

"Wayne."

"Pardon, pardon. Sadece role giriyordum, anlarsın ya," Takip etmesi için işaret etti ve patikada ilerlemeye başladılar. Marasi, yürürlerken bir şey fark etti.

Kızarmamıştı.

Bu bir ilk, diye geçirdi aklından, kendine garip bir şekilde güveni artmıştı.

Wayne kulübeye yaklaşırlarken "Ağzını fazla açmamaya çalış," dedi. "Normalde konuştuğunda fazla akıllı bir havan var."

"Elimden geleni yaparım."

Geçerlerken bir ağaçtan bir dal koparttı, parmaklarının arasında çevirdi ve bir asaymış gibi önünde tuttu. Işık saçan binaya yaklaştılar. Küçüktü, sazlardan yapılmıştı ve yosun tutmuş bahçesinde birkaç yıpranmış sishayaleti heykeli yükseliyordu. Heykeller –sishayaletleri fazlaca yerel olabildiğinden ve bazı kişiler tarafından tanınamayabileceğinden yüzlerindeki derileri sımsıkı gerilmiş iskelet şeklinde yapılmışlardı– ziyaretçileri buradan uzak tutmak için dikilmişti. Marasi'nin yaratıkların kendi türlerine ait bu heykelleri görüp gerçek mi yoksa heykel mi olduğunu söyleyebileceklerinden şüphesi vardı, zaten bilim adamları da sishayaletlerinin Külkıyamet'ten sağ çıkamadıklarını söylüyordu. Yani bu soru muhtemelen anlamsızdı.

Kulübenin yanında, sarı atkuyruğu olan, kaypak görünüşlü bir adam kendi kendine ıslık çalıyor ve bileğitaşı ile küreğinin ucunu sivriltiyordu. *Kim küreğini sivriltirdi ki?* Wayne kendini tanıtırken Marasi düşünmeye başladı, göğüs ileri, düzenlenen bir balonun önemli bir katılımcısı edasıyla asa öne.

"Ve sen de," dedi Wayne, "Dezchamp denen adamsın di mi?"

"Dechamp," dedi bakışlarını tembelce kaldıran adam. "Haydi bakalım. Kapıyı yine mi açık bırakmışım? Bu bölgeyi terk etmenizi rica etmek zorundayım efendim."

Wayne, daldan asasıyla işaret ederek ama hareket etmeden "kendi yolumu bulurum," dedi. "Ama gitmeden önce ikimizi ilgilendirecek özel bir iş teklifim olduğunu bilmeni isterim."

Bu, Wayne'in normal aksanıydı, ama aynı zamanda değildi de. Abartıya kaçıyordu, ne söylediğini anlamak için Marasi'nin bile son derece dikkatli bir şekilde dinlemesi gerekiyordu. Ayrıca konuşmasında bir keskinlik vardı. Heceler daha vurgulu ve cümleler daha ritmikti. Marasi, bunun mezarlık görevlisinin aksanına çok benzediğini fark etti.

Dechamp, bileği taşını küreğine sürterken, "Ben dürüst bir adamım,"

dedi. "Üzerinde konuşma gereği duyduğum hiçbir iş yok, özellikle de gecenin bu saatinde ve burada."

"Ah, dürüst olduğunu duydum," dedi ağırlığını asasına verip topukları üzerinde yaylanan Wayne. "Sağda solda konuşulduğuna şahit oldum. Herkes senin dürüstlüğünden bahsediyor Dechamp. Bu, *kesinlikle* dikkat çekici bir özellik."

"Eğer herkesin bu kadar dilindeyse," dedi Dechamp, "hâlihazırda dürüstlüğümü paylaşabildiğim çok sayıda insan olduğunun da farkındasındır. Bazıları... oldukça iyi bir sözleşmem olduğunu bile söyleyebilir."

"Bunun işimizle bir alakası yok."

"Bence var."

"Göreceksin yok," dedi Wayne, "ihtiyacım olan şey, sadece küçük bir eşya, kimsenin ilgi göstermeyeceği cinsten."

Dechamp, Wayne'i tepeden tırnağa süzdü. Ardından Marasi'ye baktı, Wayne konuşurken gözleri yerinde durmuyordu. Dechamp nihayetinde doğruldu, gülümsedi ve kulübenin içine seslendi. "Evlat? Evlat!"

Sislerin içinden bir oğlan belirdi, gözleri kanlanmıştı ve üzerinde kirli bir gömlekle pantolon vardı. "Efendim?"

"Git ve bir tur at," dedi Dechamp. "Rahatsız edilmediğimizden emin ol."

Oğlanın gözleri açıldı, başını salladı ve sislerin içinde kayboldu. Dechamp, küreğini omzuna, bileği taşını ise cebine yerleştirdi. "Size nasıl hitap etmeliyim efendim?"

"Bay Paracık uygundur," dedi Wayne. "Ben de sana az önce tam burada verdiğin karardan ötürü Bay Akıllı diyeceğim."

Aksanını değiştiriyordu. Belli belirsiz bir değişimdi, ama Marasi hafif hafif değiştirdiğini söyleyebilirdi.

Dechamp, "Henüz bir anlaşmaya varmadık," dedi. "Çocuğa zaman zaman böyle antrenman yaptırırım. Zinde kalmasını sağlıyor."

"Elbette," dedi Wayne. "Birbirimize herhangi bir söz vermediğimizin farkındayım. Ama istediğim şey için başka kimse sana bir klip vermez."

"Eğer öyleyse," dedi Dechamp, "neden bu kadar istiyorsun?"

"Manevi değeri var. Bir arkadaşıma aitti ve ondan ayrılması epey zor olmuştu."

Marasi bu laf üzerine kendini tutamayarak homurdanınca Dechamp'ın ilgisi üzerine kaydı.

"O arkadaş sen misin?"

"*Skaa bilmiyorum,*" dedi Terris dilinde. "*Terris dilinde konuşabilir misin lütfen?*"

Wayne kadına göz kırptı. "İşe yaramaz Dechamp. Ne kadar uğraştıysam da doğru düzgün konuşmasını sağlayamadım. Yine de ona bakması güzel değil mi?"

Dechamp yavaşça başını salladı ardından tekrar Wayne'e baktı. "Aradığın eşyayı belki de benim özenli korumam altına almalıyız, nerede olabilir?"

"Şehirde birkaç hafta önce trajik bir olay yaşandı," dedi Wayne. "Patlayıcılar. İnsanlar öldü. Parçaları sana getirdiklerini duydum."

"Gündüz vardiyasında Bilmy var," dedi Dechamp. "Onları getiren Bilmy'ydi. Belediye, teslim alınmayan cesetleri güzel, küçük bir mezara koydu. Çoğu dilenci ve fahişeydi."

"Adaletsiz bir ölüm şekli," dedi şapkasını çıkarıp göğsüne koyan Wayne. "İşte gitmem gereken yer orası arkadaşım."

"*Bu gece* mi gitmek istiyorsun?"

"Bizi pek terleteceğini sanmıyorum."

"Terletmez Bay Paracık," dedi Dechamp, "ama adınla niyetin uyuşsa iyi olur."

Wayne cebinden hızla birkaç banknot çıkararak adama uzattı. Dechamp paraları kaptı, bir sebepten ötürü kokladı, ardından cebine tıkıştırdı. "İş görür. Gidelim."

Bir gaz lambası aldı ve ikiliyi sislerin içinde arkasına kattı.

Adamı kısa bir mesafeden takip ederlerken Marasi, Wayne'e "Aksanını değiştirdin," dedi.

"Biraz yaşlandırdım," dedi Wayne nazikçe. "Bir nesil öncesinin aksanını kullandım."

"Aralarında fark mı var?"

Wayne şoke olmuştu. "*Elbette* var kadın. Anne babası gibi konuşuyorum ve daha yaşlı olduğumu düşünüyor. Otoritem artıyor," Marasi'nin bu soruyu sormuş olmasına inanamaz gibi bir ifadeyle başını salladı.

Birlikte patika üzerinde yol aldılar. Dechamp'ın fenerinden yayılan ışık sislerden geri yansıyor ve aslında gece görüşünü daha da kötüleştiriyordu ama fenere muhtemelen kazı yaparken ihtiyaç duyacaktı. Işık, çarpık sishayaleti heykellerinin gölgeleri tarafından bozulan mezar taşlarının korkunçluğunu azaltmıyordu. Bu âdetin neden bu kadar benimsendiğinin mantığını anlamıştı. Leşçi hayvanları uzak tutmak istediğiniz bir yer varsa ilk akla gelen mezarlıklardı.

Öte yandan, buranın da kendine has leşçi insanları vardı ve heykeller işe yaramıyordu.

Dechamp, "Şimdi," dedi ve Wayne adamı duyabilmek için yaklaştı, "dürüst bir adam *olduğumu* bilmeniz gerekiyor."

"Elbette," dedi Wayne.

"Aynı zamanda da tutumluyum."

"Hangimiz değiliz ki?" dedi Wayne. "Barda, son içkiler verilirken barmen fıçıyı bitirebilmek için fiyatı yarıya düşürmesine rağmen havalı bira almam mesela."

"O zaman ruh ikizi sayılırız," dedi bir yönü işaret eden Dechamp. "Tutumlu. Eşyaların çürüyüp gitmesinin kime, ne faydası var? Firari, işe yarayabilecek hiçbir şeyi israf etmemiştir."

"Soylular hariç," dedi Wayne. "Onlardan hatırı sayılır miktarda harcadı."

"İsraf değildi," dedi kıkırdayan Dechamp. "Çünkü orada *silahını* test ediyordu. Bıçaklarının iyi kestiğinden emin olmalısın."

"Öyle," dedi Wayne. "Benimkinin keskin yüzeyinin nedense *sık sık* teste ihtiyacı oluyor. Güzel bir cinayetin ortasında kırılıp gitmemeleri için."

Marasi başını sallarken iki adam karşılıklı gülüştü. Wayne kendi topraklarındaydı, zenginleri bıçaklamak konusunda tüm gün konuşabilirdi. İkili karşılıklı espriler yapıp gülmeye devam ederken Marasi dinlememeye gayret ediyordu, ama aynı zamanda fazla uzaklaşmak da istemiyordu. Özellikle de bu karanlıkta. Evet, sisler Firari'ye aitti, ama *pas tutası* mezar taşları gecenin karanlığında üzerine çullanan insanlara benziyordu.

Nihayetinde görevli onları birkaç büyük mezarın arkasında yer alan ve yakın geçmişte kapatılmış bir mezara ulaştırdı. Toprağa saplanmış bir taşa işlenmiş mızrak simgesi dışında mezar taşı yoktu. Yakındaki birkaç mezar –açıktılar– içlerine girecek cesetleri bekliyordu.

"Küreğini alan Dechamp, "Oturmak isteyebilirsiniz," dedi. "İş mezar ters yüz olduğu için kısa sürecek ama *o kadar da* kısa değil. Ayrıca hanımefendiye başını başka yöne çevirmesini söyleyebilirsiniz. Küreğimin nelere denk geleceğini kestirmek güç."

"Oturmak mı..." dedi mezar taşlarıyla dolu alana bakan Wayne. "Nereye adamım?"

"Herhangi bir yere," dedi kazmaya başlayan Dechamp. "Buradakilerin umurunda olmaz. Bu, mezarlık görevlisinin sloganıdır, anlarsın ya. Unutma. Umursamazlar..."

Ve ardından işe koyuldu.

13

Wax odayı boydan boya katederek muhbire yaklaşırken *kurallarını kabul etmek zorundayım*, diye düşündü. Steris ne derse desin onlar *farklı. Ama onları tanıyorum.*

Havza'da kalmaya ve orada elinden geleni yapmaya karar vermişti. Elendel'de yozlaşma görmüş ve onunla savaşmıştı. Ama bu çaba devede kulaktı, kol kangren olmuşken üzerindeki küçük bir yarayı sarmak gibiydi.

Küme'nin alt seviyedeki adamlarının peşine düşmek ve cinayetleri engellemek... Muhtemelen bu işlerin peşinden koşmasını *istemişlerdi*. Böylelikle problemin kaynağına darbe indiremeyecekti.

Marasi haklıydı ve her zaman haklı olmuştu. Eğer insanları koruyacaksa daha önemli hedeflere silah doğrultması gerekecekti. Bu ise öfkesini kontrol etmesi ve oyunlara kibar bir şekilde katılması demekti. Yani anne babasının ona öğretmeye çalıştığı her şeyi yapmalıydı.

Wax muhbirin, yani Devlin'in oturduğu çardağın yakınında bekledi. Adam, yakınındaki ve Terris'in Annesi Tindywl'in karanlığa karşı verdiği son savaşın bir tasvirinin yer aldığı duvarın dibine yerleştirilmiş akvaryumu inceliyordu. Akvaryumdaki küçük bir ahtapot cam boyunca ilerledi.

Bir süre bekleyişin ardından muhbir Wax'e başını salladı. Wax yaklaştı, kolunu kısa boylu, yakışıklı, hafif sakal ve bıyıklı Devlin'in yanındaki akvaryuma yasladı.

Devlin, "Kibirli biri olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Öyle olmadığım fikrine nereden kapıldınız?"

"Beklediniz," dedi Devlin.

"Kibirli biri nazik de olabilir," dedi Wax.

Devlin gülümsedi. "Sanırım öyle Lord Waxillium," Akvaryuma baktı. Küçük ahtapotlardan biri yanından geçen bir balığı dokunaçlarıyla yakaladı ve çırpınan balığı ağzına götürdü.

Devlin, "Onları beslemiyorlar," dedi, "partiye bir hafta kadar kala beslemeyi bırakıyorlar. Yaptıkları gösteriyi seviyorlar."

"Vahşice," dedi Wax.

"Sanırım Leydi Kelesina kendini yırtıcı olarak hayal etmeyi seviyor," dedi, "bizler de onun balıklarıyız, buraya yüzmeye, belki de yenmeye geldik," Devlin gülümsedi. "Elbette bir kafesin içinde yaşadığını anlamıyor..."

"Bu kafes hakkında bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Wax.

"Hepimizin içinde bulunduğu kafes Lord Waxillium!" Ahenk'in bizler için yarattığı bu Havza. O kadar mükemmel, o kadar *bereketli* ki. Kimse buradan ayrılmıyor."

"Ben ayrıldım."

"Yabanlar'a," dedi Devlin terslenircesine. "Oranın *ötesinde* ne var Waxillium? Çöllerin ötesinde? Denizlerin karşısında? Kimsenin umurunda değil."

"Bu soruyu daha önce duymuştum."

"Peki kimse cevabı bulabilmek için parayı bastı mı?"

Wax başını salladı.

Devlin, "İnsanlar soru sorabilir," dedi, "ama para yoksa cevap da yoktur."

Wax kendini kıkırdarken buldu, Devlin ise bu iltifata mütevazı bir baş selamıyla karşılık verdi. Bilgi vermek için ödeme alması gerektiğini gerçekten son derece ince bir şekilde ifade etmeyi başarmıştı. Wax, bu ani ve biraz densiz talebe rağmen garip bir şekilde kendini Lord Gave'in yanındakinden daha rahat hissettiğini fark etti.

Wax cebini karıştırdı ve garip bozukluğu çıkarttı. "Para," dedi. "Paraya özel ilgim var."

Devlin parayı aldı, ardından tek kaşını kaldırdı.

Wax, "Biri bana bunun nasıl harcanabileceğini söylese," dedi, "servetim artardı. Hem de hepimizin."

Devlin parayı parmaklarının arasında çevirdi. "Bu paralar, karaborsada antikalar için yapılan açık arttırmalarda kullanılıyordu, sebebi beni şaşır-

tıyor. Bunları gizli tutmak için hiçbir sebep yok ve kamuya açık yerlerde satmak kanun dışı olmamalı," Parayı Wax'e geri attı.

Wax parayı şaşkınlık içinde yakaladı.

"Bu kadar açık sözlü bir şekilde cevap vereceğimi sanmıyordun," dedi Devlin. "İnsanlar cevap almayı beklemedikleri hâlde neden bu kadar çok soru sorar?"

Wax, "Başka bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Gave bunlardan birkaç tane aldı," dedi Devlin, "sonra alımları birden kesti ve satın aldığı antikaları evinde sergilemekten vazgeçti."

Wax düşünceli bir şekilde başını salladı, muhbire para verebilmek için elini cebine attı.

Devlin, "Burada olmaz," dedi gözlerini devirerek. "Bin boxing. Bankana hesabıma aktarılması için transfer talimatı gönder."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Wax.

"Lord Waxillium, kime güvenileceğini bilmek benim *işim*."

"Pekâlâ öyleyse," dedi Wax. "Bana verebileceğin başka bilgiler olabileceğini düşünüyorum."

"Dönen her neyse gizlenmeye çalışıyorlar," dedi akvaryumun içinden arka tarafa bakan Devlin, "bu şehrin soylularının en az dörtte biri bu işin içinde. Önceleri meraklanıyordum, şimdiyse korkuyorum. Doğuda yapılacak devasa bir bina projesi de bu konuya dâhil."

"Ne tür bir bina projesi?" diye sordu Wax.

"Bilmek mümkün değil," dedi Devlin. "Bazı çiftçiler görmüş. Allomanserlerin de işin içinde olduğu iddia ediliyor. Haberler buraya ulaşmadan kayboldu. Ezildi. Boğuldu. Son günlerde burada her şey garip. Yabanlar'dan bir katil çıkagelip zengin metalsoyluların evlerine saldırıyor, ardından *sen* bu partiye katılıyorsun. Onca insan varken."

"Doğudaki bu olay," dedi Wax. "Allomanserler mi?"

"Bu konuda başka bilgim yok," dedi Devlin, ardından küçük ahtapotlardan birini korkutmak için akvaryuma hafifçe vurdu.

"Peki birkaç hafta önce yaşanan patlama?" diye sordu Wax. "Şehir merkezindeki?"

"Yabanlar'dan gelen katilin işi olduğu söyleniyor."

"Buna inanıyor musun?"

Devlin, "Patlamada ölen hiç metalsoylu olmadı," dedi.

Wax içinden, *bildiğin kadarıyla*, dedi. Kandra metalsoylu mu sayılırdı? Hemalurji'nin tüm bu olaylar içindeki yeri neydi?

Devlin dikildi ve Wax'e başını sallayarak veda edermişçesine elini uzattı.

"Bu kadar mı?" dedi Wax.

"Evet."

"Binlik biraz pahalı oldu," dedi eli kabul eden Wax.

Devlin eğildi ve sakince, "Öyleyse sana bir şey daha söyleyeyim. Bulaştığın iş hayal edebileceğinden daha tehlikeli. Git buradan. Şimdi yapacağım gibi."

Devlin geri çekilirken Wax "Ben yapamam," dedi.

"Seni tanıyorum Kanun Adamı," dedi Devlin nazikçe. "Ve sana, peşine düştüğün grubu kafana takmaman gerektiğini söyleyebilirim. On, belki de yüz yıl boyunca bir tehdit oluşturmayacaklar. Ama daha büyük tehlikeyi görmezden geliyorsun."

"Neyi?" diye sordu Wax.

"Bu odada yer alan insanlar," dedi Devlin. "Senin minik gizli operasyonuna dâhil olmayanlar, tek dertleri şehirlerinin göreceği muameleyi önemseyenler."

Wax, "Pardon," dedi, "ama onların oluşturduğu tehlike, diğeriyle kıyaslanır gibi görünmüyor."

"Öyleyse yeterince dikkat etmiyorsun," dedi Devlin. "Kişisel olarak Havza'da çıkacak ilk iç savaşın kaç cana mal olacağını merak ediyorum. İyi günler Lord Ladrian," Devlin uzaklaştı ve birkaç kişinin yanından geçerken parmaklarını şaklattı. Adamlardan biri Devlin'i takibe koyuldu.

Wax hafif hafif hırıldadığını fark etti ve durdu. Önce dansta yanına gelen kadın şimdi de bu adam. Wax birilerinin parmağında oynatıldığını hissetti. Elinde ne vardı? Tarihi eserlerin satıldığını mı öğrenmişti? ReLuur'un fotoğrafladığı yeri bir başkası da mı bulmuştu?

Wax kendi kendine *bina projesi* dedi, *Allomanserler.*

İç savaş.

Buz kesen Wax kalabalığa geri döndü. Bir grup insanı geçti ve Steris'in masalarını boşalttığını fark etti, masadan ayrılmadan önce tatlandırılmış maden suyunu bitirmişti. Kadını bulabilmek için döndü ve kalabalığı gözleriyle taradı.

Bu esnada saçları topuz yapılmış, her parmağında yüzük olan heykel gibi bir kadınla şans eseri göz göze geldi. Kelesina sohbet arkadaşlarını elinin tek işaretiyle dağıtıp Wax ile teke tek kaldıktan sonra "Lord Waxillium," dedi. "Sizinle konuşabilme fırsatını yakalayabilmeyi umuyordum."

Ani bir panik hissi yaşadı, başından vurulmuş ve göle atılmış gibiydi. Ne kadar varlıklı ve etki sahibi olursa olsun Smokin'in adamları tarafından burada tehdit ediliyor *olamazdı*. "Leydi Shores," dedi, kadının elini aldı ve öpmek yerine kasıtlı olarak sıktı. Yabanlar'da olmayabilirdi ama gözünü düşmanından bir an bile ayırmaya niyeti yoktu.

"Partiden keyif aldığınızı ümit ediyorum," dedi kadın. "Konuşma başlamak üzere, buna ilişkin notu görmüş olabilirsiniz. Konuşma metninin bir kopyasının tarafınıza verilmesini sağlayacağım, siz de köylü valinize götürebilirsiniz, böylelikle konuşmaya ilişkin detayları da ezberlemek zorunda kalmazsınız."

"Çok naziksiniz."

Kadın, "Ben—" diye başladı.

Pas tutası, bu gece konuşmaları başkalarının yönlendirmesinden *bıkmıştı*.

Wax, "Lord Gave'i gördünüz mü?" diye araya girdi. "Az önce ona istemeden kötü sözler sarf ettim. Hatamı düzeltmek isterim."

Kelesina, "Gave mi?" dedi. "Onu düşünme Waxillium. Üzerinde düşünülecek biri değil."

"Yine de," dedi Wax. "Stalwins ile dans etmeye çalışırken ayağıma beton bloklar bağlıymış gibi hissediyorum! Attığım her adımda *birilerinin* ayağına basıyorum. Pas tutası, buradaki insanların Elendel'dekiler kadar dokunma sevdalısı olmadığını ümit etmiştim."

Kadın gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu, sanki Wax'in kelimesi kelimesine söylemesini beklediği sözleri duymuştu.

Wax kendi kendine, *bunu kullan*, dedi. Ama nasıl? Bu kadının sosyal çevreler içinde hareket etme konusunda onlarca yıllık tecrübesi vardı. Steris, yetenekleri konusunda istediği gibi varsayımda bulunabilirdi ama o yıllarını partilere katılmak yerine nişan alarak geçirmişti. Bu insanlarla kendi oyunlarında nasıl boy ölçüşebilirdi?

Kelesina "Arkadaşını yanında getirmediğine üzüldüm," dedi.

Wax kasten takındığı inanmaz bir edayla, "Wayne mi?" diye sordu.

"Evet. Elendel'deki dostlarımdan onunla ilgili bazı mektuplar almıştım. Çok renkli birine benziyor!"

"Böyle de tanımlanabilir tabii," dedi Wax. "Pardon Leydi Kelesina, ama bir sonraki partiye *atımı* getirmek isterim. Ortama daha uygun davranacaktır."

Kadın güldü. "Çok etkileyicisiniz Lord Waxillium."

Bu kadın günah kadar kötüydü, bunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Wax bunu içgüdüsel olarak anlamıştı. Cebindeki parayı çıkarttı ve kadına gösterdi.

"Belki de benim için bazı cevaplar verebilirsiniz," dedi. Bu esnada sesine Yabanlar aksanının karıştığını fark etti. *Teşekkürler Wayne.* "Bunu biri bana dışarıda sanırım yanlışlıkla verdi. Devlin'e bunu sordum, yüzü o kadar beyazladı ki bir an için vurulduğunu sandım."

Kelesina donup kaldı.

"Şimdi, kişisel olarak soruyorum," dedi Wax parayı kadına atarak, "sanırım doğuda olan bitenlere ilişkin söylentilerle bunun bir ilgisi vardır. Büyük bir kazıymış, değil mi? Bu paranın o tarafla bir ilgisi olması gerektiğini düşünüyorum. Antik bir kalıntı sonuçta. Oldukça ilgi çekici değil mi?"

"Bu söylentilere aldanmayın Lord Waxillium," dedi kadın. "Hikâyeler dolaştıkça insanlar bunlara benzer paralar basıp kolay kandırabilecekleri kişilere satmaya çalışıyor."

"Öyle mi?" dedi sesinde hayal kırıklığı havası taşıyan Wax. "Utanç verici. Bana oldukça ilginç gelmişti," Grup, yeni şarkıya geçerken parayı cebine koydu. "Bu dansı lütfeder misiniz?"

"Aslında," dedi kadın, "bu dans için sözüm vardı. Sizi daha sonra bulsam olur mu Lord Waxillium?"

"Elbette, elbette," dedi ve kadın yanından uzaklaşırken başıyla selam verdi. Wax masasına çekildi ve kadının apaçık ürkek hareketlerle kalabalığın içinde ilerleyişini izledi.

Elinde tatlandırılmış sarı içecekten yeni bir kadehle masaya yaklaşan Steris, "Bu Leydi Kelesina mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi Wax.

"Onunla konuşmasını bitirmeden görüşmeni planlamıyordum," dedi poflayan Steris. "Tüm zaman planlamamı çöpe attın."

"Özür dilerim."

"Bir şekilde işe yarayacak. Ondan ne öğrenebildin?"

Wax hâlâ kadını izliyordu. Kelesina yakınlardaki bir grup takım elbiseli adamla tanışırken "Hiçbir şey," dedi. Yüzünde sakin bir ifade vardı, ama sert vücut hareketleri... evet, kesinlikle tedirgindi. "Ona neler öğrendiğimi anlattım."

"*Ne yaptın?*"

"Peşlerinde olduğumu biliyor artık," dedi Wax, "gerçi biraz aptal gibi görünmeye çalıştım. Bu role kanıp kanmadığını bilmiyorum. Wayne bu konuda benden çok daha iyi. Bolca pratik yapmak gerekiyor anlayacağın..."

"Her şeyi berbat ettin yani?"

"Belki," dedi Wax. "Ama burası Yabanlar olsaydı ve bir suçluyla elimde hiç delil yokken yüzleşseydim yapacağım şey bu olurdu. Peşinde olduğumu söyler, ardından nereye gittiğini izlerdim..."

Leydi Kelesina salondan çıktı ve geride onunla görüşmek isteyenlere özürlerine iletecek birini bıraktı. Wax onları neredeyse duyabiliyordu. "*Leydinin şu anda ilgilenmesi gereken acil bir durum var. Kısa süre sonra geri gelecek.*"

Steris, Wax'in bakışlarını takip etti.

"Görünüşe göre Smokin ile görüşmeye gidiyor," dedi Wax, "ve peşlerinde olduğumu o da öğrenecek."

"Ah..." dedi Steris.

Wax başını salladı. "Onu kelime yarışında ne yaparsam yapayım alt edemeyeceğimi anladım. Ama takip edilmeye alışık değil. Basit hatalar yapacak. Öyle basit hatalar yapacak ki bunlar en acemi at hırsızının bile yapmadığı türden olacak."

"Onu bir şekilde takip etmemiz gerek."

"Plan bu olmalı," dedi parmaklarıyla masaya vuran Wax. "Burada bir kavga çıkartıp dışarı atılmak zorunda kalabilirim."

Steris, "Lord Waxillium!" dedi ve ardından çantasını karıştırmaya başladı.

"Özür dilerim. Başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum," Gerçi zayıf bir plandı. Dışarı atılmak muhtemelen Kelesina'yı alarma geçirecekti. "Dikkat dağıtacak bir şeye, buradan ayrılmak için bir mazerete ihtiyacımız var. İnandırıcı ama çok da *huzur kaçırmayan* bir şey... Nedir bu?"

Steris çantasından küçük bir şişe çıkarttı. "İpeca ve tuzkökü," dedi. "Kusmayı tetiklemek için."

Wax şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Ama neden..."

"Birilerinin bizi zehirlemeye teşebbüs edebileceğini düşündüm," dedi Steris. "Gerçi bu oldukça düşük bir ihtimaldi, ama hazırlıklı olmak en iyisi," Rahatsız bir şekilde güldü.

Ardından şişeyi kafasına dikti.

Wax kadının koluna uzansa da çok geçti. Steris boş şişeyi indirip çanta-

sına geri koyarken olan biteni dehşet içinde izledi. "Sıçrama menzilinden çıkmak isteyebilirsin," dedi Steris.

"Ama... Steris!" dedi Wax. "Kendini küçük düşüreceksin."

Gözlerini kapattı. "Sevgili Lord Waxillium," Kısa süre önce insanların hakkında ne düşündüklerini kafana takmama konusundan bahsetmiştin. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Güzel," dedi kadın, gözlerini açtı, gülümsedi. "Ben bu dersi yıllar önce aldım."

Konuşmasını masaya kusarak tamamladı.

* * *

Kazı devam ederken Marasi vaktini mezar taşlarına kazınan yazıları okuyarak geçiriyordu. Wayne ise bir mezara oturmuş, sırtını bir taşa dayamış ve dünyanın en normal olayını izliyor gibiydi. Marasi kazının nasıl gittiğini görmek için kalktığında Wayne'in cebini karıştırdığını gördü. Kısa süre sonra ise *bir sandviç* çıkartmış, yiyordu. Marasi'nin kendisine baktığını görünce bir ısırık alması için sandviçi uzattı.

Midesi bulanan Marasi uzaklaştı ve yeni mezar taşları aramaya koyuldu. Burasının mezarlığın en kötü bölgesi olduğu açıktı; mezarlar birbirine yakın, taşlar ise küçük ve sadeydi. Sisler, taşların arasında dans ediyordu. Marasi bir taşın dibinde diz çöküp eliyle üzerinde biriken yosunları silerken kıvrılıp büküldüler. Bu taş buraya gömülen bir çocuk anısınaydı. *Eliza Marin. 308-310. Yüksel ve özgür ol.*

Marasi mezarlar arasında dolaşırken mezarcının küreğinden gelen yeknesak ses devam ediyordu. Kısa süre sonra ışıktan mezar taşlarını okuyamayacak kadar uzaklaşmıştı. İç çekti, doğruldu, arkasını döndü ve sislerin içinde birinin durduğunu fark etti.

Kelimenin tam anlamıyla ödü patladı ama şekil değiştiren sisler –duruşu aşırı sabitti– bunun bir heykel olduğunu gösterdi. Marasi kaşları çatık hâlde heykele yaklaştı. Mezarlığın fakirlere ayrılan bu bölümüne heykel dikilmesi için kim para harcamıştı ki? Eski bir heykeldi, zemin çöktüğünden sağ ayağı otuz santimetre kadar toprağa gömülmüştü ve bu da duruşunu biraz çarpıtmıştı. Aynı zamanda usta işi bir heykeldi, yekpare siyah mermerden sıra dışı bir işçilikle yontulmuş, yaklaşık iki buçuk metre boyunda ve sis örtüsü altındaydı.

Marasi heykelin etrafında dolandı ve resmedilenin kısa saçlı, dolgun yüzlü bir kadın olduğunu görünce şaşırmadı. Karşısındaki Miraç Savaşçısı'ydı, fakirlerin ve unutulmuşların arasına yerleşmişti. Heykeli yaptıran kişinin adı yazılmamıştı.

Marasi sislerin içinde doğruldu ve Vin'e baktı. Kelsier'in altından geçenleri bakışlarıyla ezdiği heykeline kıyasla bu, bir bacağı havada, gözleri yukarıda ve uçmaya hazır gibi görünüyordu.

Marasi "Yıllar boyunca senin gibi olmak istedim," diye fısıldadı. "Sanırım her kız bunu ister. Hikâyelerini dinledikten sonra kim istemez ki?" Tüfek kulübüne katılacak kadar ileri gitmişti, zira Allomansisi ile en ufak metal parçalarını bile İtemiyordu ve silahlar en kolay erişebileceği araçlardı.

"Hiç kendine güvenmediğin oldu mu?" diye sordu Marasi. "Ya da ne yapılması gerektiğini her zaman bilir miydin? Hiç kıskandın mı? Korktun mu? Kızdın mı?"

Eğer Vin hayatının herhangi döneminde sıradan bir insan olsaydı ozanlar ondan bu şekilde bahsetmezdi. Onu Miraç Savaşçısı, Lord Hükümdar'ı bizzat öldüren kadın ilan ettiler. Dünyayı kollarında taşıyan bir Sissoylu, bir efsane. Bir bakışıyla öldürebilir, bir itişiyle şehirleri yerle bir edebilir ve çılgına dönmüş bir koloss ordusunu tek başına haklayabilirdi.

Böyle bir kadın sıradan biri olamazdı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi yoksa dünya Kül Günleri'nden çıkamazdı.

Ama pas tutası... geride kalanlara öyle bir miras bırakmıştı ki herkes, adına yakışır şekilde yaşıyordu.

Marasi heykele arkasını döndü ve çökük zemini geride bırakarak Wayne ile Dechamp'a doğru ilerledi. Marasi yaklaşırken Dechamp çukurdan çıktı, küreğini zemine sapladı, çantasından bir şişe çıkarttı ve büyük bir yudum aldı. Marasi mezarın içine baktı. Adam orada iyi iş çıkartmıştı, yerde en az bir buçuk metrelik bir çukur vardı.

Wayne kalkarak Dechamp'a "Paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Dechamp başını salladı ve şişenin tıpasını geri taktı. "Dedelerim her zaman 'İçkisini seninle paylaşmayanla içkini paylaşma.' derdi."

"Ama böyle yapılırsa kimse kimseyle içkisini paylaşamaz ki!"

"Hayır," dedi Dechamp. "Paylaşarak normalde içeceğimden iki kat fazlasını içebileceğim anlamını taşıyor," Elini küreğin üzerine koydu ve mezara baktı. Mezarlık adamın ritmik çalışması olmayınca sessizdi.

Artık cesetlere yakın olmalılardı. Bir sonraki adım tatsız olacaktı, biri parça parça olduğundan cesetleri birbirinden ayırmak, ardından kazık olup

olmadığına bakmak için detaylı inceleme. Bu fikir bile midesini kaldırmıştı. Wayne sandviçinden bir ısırık daha aldı, sonra duraksadı ve başını yana yatırdı.

Ardından Marasi'yi kol altından yakaladı ve mezarın içine attı. Bu savrulma kadınının nefesini kesti, Marasi mezarda donuk bakışlarla yatıyordu.

Bir saniye sonra silah sesleri duyuldu.

14

Wayne sığ mezara atladı. Marasi'nin üzerine kapanırken kadın nefesini tutmuştu. Adamın çarpmasıyla nefesi *bir kez daha* kesildi.

Wayne homurdandı ve hemen sonrasında silah sesleri sustu. Nefes alışverişini düzene sokmaya çalışan Marasi gözlerini açıp gecenin karanlığına ve tepesinde dönen sise baktı. Sisin olduğu yerde donup kaldığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Hız baloncuğu mu?" diye sordu.

Wayne, "Evet," dedi, homurdandı ve yana dönerek sırtını toprak duvara yasladı. Böylelikle artık Marasi'nin üzerinde yatmıyordu. Omzu bir ıslaklıkla lekelenmişti.

"Vurulmuşsun."

Wayne, "Üç kez," dedi ve yüzünü buruşturarak bacağını çevirdi. "Hayır, dört," İç çekti, ardından sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Yani..."

"Bir saniye," dedi.

Marasi mezarın içinde döndü ve kenardaki toprak yığınının üzerinden etrafa baktı. Dechamp, aldığı birkaç kurşun darbesi yüzünden yavaşça – tıpkı şeker kamışı gibi– yere düşüyor, kan damlacıkları havada asılı duruyordu. Karanlığın içinde belli belirsiz görülen bir parlama Marasi'nin ateş açılan yeri görmesini sağladı. Gölgeler içinde gizlenmiş ve neredeyse görünmez olan bir grup insan. Kurşunlar havada izler bırakarak sisi yarıyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordu Marasi.

"Cırcır böcekleri sustu," dedi Wayne. "Dechamp bizi satmış olmalı. Wax'in şapkası yüzünden oğlanı gönderip bu adamları topladığına bahse girerim."

Karnı ağrıyan Marasi, "Buraya önce Küme gelmiş," dedi.

"Evet," Wayne, gömleğindeki deliklerden birini yokladı, yarasının iyileşip iyileşmediğini anlamak için deliği kurcaladı. Diğer eliyle sandviçinin son parçasını da ağzına tıkarak mezarın kenarından dışarıyı izleyen Marasi'ye katıldı. Yukarıda ağır ağır ilerleyen bir kurşun Wayne'in hız baloncuğunun görünmez sınırına temas etti. Göz açıp kapayıncaya kadar havayı yardı ve Marasi'nin başının yaklaşık otuz santimetre üzerinden geçerek diğer tarafa çarpmadan önce tekrar yavaşladı.

Marasi, biraz gecikmeli de olsa sindi. Bir hız baloncuğuna ne zaman bir şey girse yansıtılır ve yönü değişirdi. Kurşunlardan birinin sıra dışı bir şekilde sekerek aşağı yönelmesi ve onlara isabet etmesi muhtemel olmasa da *mümkündü*. Ayrıca Wayne'in serobendi anormal hızla yanıyordu. Baloncuk uzun süre dayanmazdı.

Marasi, "Plan?" diye sordu.

"Ölmemek."

"Biraz daha detay alabilir miyim?"

"Bugün... ölmemek nasıl?"

Marasi adama ifadesiz bir bakış attı. Dışarıda, Dechamp'ın cansız bedeni yere çarparken başlarının üzerinden iki kurşun daha geçti.

"Onlara yaklaşmalıyız," dedi kemerinden düello değneklerinden birini çıkartan Wayne.

Marasi, "Zor olacak," dedi. "Bence senden korktular."

"Öyle mi?" diye sordu cesaretlenmiş görünen Wayne. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Küçük bir ordunun işini bitirebilecek miktarda cephane harcadılar," dedi hız baloncuğunun içine giren bir merminin ardından çömelen Marasi, "ayrıca Dechamp pusunun ortasında olmasına rağmen ateş açtılar. Onların gözündeki kıymetinin fazla olduğunu düşünmesem de bir saniyeyi dahi boşa harcamak istemediklerini gösteriyor."

Wayne yavaşça başını salladı, sırıtıyordu. "Peki buna ne dersin? Bu olay bana *şöhret* kazandırıyor. Merak ediyorum da..."

Marasi dönüp arkaya baktı. Bu mezar daha yeni kazılmıştı, yanında başka çukurlar da vardı. "Hız baloncuğunu şuradaki mezarlardan birini de içine alabilecek şekilde büyütebilir misin?"

Wayne, Marasi'nin baktığı yere baktı, ardından çenesini kaşıdı. "Belki en yakın olanına kadar, bu baloncuğu bozup bir yenisini oluşturmadan önce mezarın arka tarafına gitmem gerek," Baloncuğu oluşturduktan sonra hareket ettiremez, kendi bulunduğu yeri değiştiremezdi.

"Yani gelip cesetlerimizi kontrol etmelerini sağlamalıyız," dedi Marasi. "Senden gerçekten bu kadar korkuyorlarsa zor bir ihtimal tabii."

"Hayır," dedi Wayne, "aslında kolay."

"Nasıl—"

"Zamanımız azalıyor," dedi Wayne. "O mantar tabancası çantanda mı?"

Marasi küçük tabancayı çıkarttı. "Menzili berbat," dedi, "ve sadece iki mermi alıyor."

"Fark etmez," dedi Wayne. "Baloncuğu bozduğumda şu arkadaşlara ateş et. Ardından harekete geçmeye hazır ol."

Marasi başını salladı.

"Başlıyoruz," dedi Wayne.

Baloncuk bozuldu.

Sisler tekrar hareket etmeye, tepelerinde kıvrılıp bükülmeye başladı. O esnada mezarlıkta ani bir silah sesi yakılandı. Dechamp kasıldı, nefesini tuttu, gözleri fener ışığı altında boşluğa bakmaya başladı. Marasi kötü adamlar ateş etmeyi kesene kadar bekledi, silahlarından çıkan sesler gecenin içinde yankılanıyordu. Ardından küçük silahını doğrulttu ve gölgelere doğru iki el ateş etti.

Neyi başardığından emin olamayarak tekrar çömeldi. "Şu anda tuzağa düştüğümüzün *ve* silahsız olduğumuzun farkındasın Wayne."

Wayne, "Evet," dedi. "Ama şu elemanlar benim korkunç şöhretimin farkındaysa..."

Wayne mezarın kenarından başını çıkartırken Marasi "Ne?" dedi. Karanlığın içindeki kişilerin karşı ateş açmasıyla biraz daha patırtı koptu, ama önceki kadar yoğun değildi. Neydi...

"İşte," dedi mezarın arka tarafına sıçrayan ve bir hız baloncuğu oluşturan Wayne. "Ha! Hazırlıklı gelmişler. Güzel."

Marasi dışarı bakmaya cesaret etti. Havada dönerken donakalmış bir dinamit lokumu ile neredeyse burun buruna geldi, dinamitin fitilinden çıkan kıvılcımlar ve duman sisle karışıyordu. Çığlık attı ve hızla geri girdi. Neredeyse hız baloncuğuna çarpıyordu.

"Karşıya geçiyoruz," dedi Wayne ve silindir şapkasını alarak yandaki mezarın içine attı. Ardından mezardan çıkarak şapkasını takip etti. Marasi

ona katıldı, saldırganların onları fark etmemesini umarak yere yakın bir şekilde yol aldı. Wayne'in hız baloncuğu sayesinde saldırganlar onları bulanık görecekti, ayrıca ortam karanlıktı ve sis detayları örtüyordu.

Marasi daha derin olan ikinci mezara girdi. Wayne kenara tutunmuş sallanıyor ve duvara yaslanabildiği kadar yaslanıyordu. Marasi'ye başını salladı ve baloncuğu bozdu.

Marasi sırtını mezarın kenarına yasladı, gözlerini sımsıkı yumdu, kulaklarını tıkadı ve içinden saymaya başladı. Yer, patlamanın etkisiyle sarsılıp üstüne toprak yağmaya başladığında ancak ikiye gelebilmişti. Pas tutası! Bu patlama şehrin yarısından duyulmuş olmalıydı.

Diğer düello değneğini de çıkaran ve artık iki eli dolu olan Wayne'e baktı. Dışarıdaki mezar taşına yaklaşan ayak sesleri duydu ve muhtemelen öldürdükleri insanların cesetlerini kontrol etmek için dikkatlice yaklaşan saldırganları gözünde canlandırdı.

Marasi sadece ağzını oynatarak "*Onları tek başına haklayabilecek misin?*" dedi.

Adam sırıttı ve aynı yöntemle "*Elleri olmayan birinin taşakları kaşınır mı?*" diye sordu. Kenara tutundu ve kendini yukarı çekti. Marasi, Wayne'in yeni oluşturduğu ve adamların yarısını da içine aldığı bir hız baloncuğunun içine girdiğinde yukarıdaki sisler yeniden dondu.

Ahşabın bir insanın kafatasından çıkarttığı sese artık alışmış olsa da yine de her duyduğunda yüzünü buruşturuyordu. Baloncuk, adamlardan biri içinden çıkmayı başardığında bozulsa da takip eden anlarda gelen inleme ve küfürler arttı.

Wayne, kısa süre sonra mezarın tepesinde belirdi, arkasından bir fenerin sisler içinde göz kırpan ışığı yansıyordu. Düello değneklerini yerlerine yerleştirdi, diz çöktü ve elini uzattı.

Marasi uzanan eli kavramak ve mezardan çıkmak için uzandı.

"Aslında," dedi kadının elini tutmayan Wayne, "şapkamı vereceğini umuyordum..."

* * *

Yardımcı görevli "Taşıtınızı çağırıyoruz Lord Waxillium," dedi. "Leydinizi sıkıntıya sokan talihsiz olaydan dolayı son derece üzgünüz. Burada ona dokunacak bir şey yemediğine eminsiniz, değil mi?"

Wax "Sadece içecek aldı," dedi, "ve biraz da şunlardan."

Koridorun sonundaki aşçı gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Wax'in

kendisini gördüğünü fark ettiğinde yardımcılarından birini koluyla iterek uzaklaştırmıştı. Wax kapıda bekledi, konuk odasındaki yatakta gözleri kapalı şekilde yatan Steris vardı.

Yardımcı görevli –düzgün bir cübbe giymiş yaşlı bir Terris kadınıydı– gözden kaybolan aşçı ile yardımcısını omzunun üzerinden geriye bakarak izledi. Waxillium kadının yaşadığı hoşnutsuz ana rağmen sorunun partide servis edilen yemekler olmadığını anlamasıyla rahatladığını söyleyebilirdi. Diğer konukların endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu.

Koridorda bangır bangır bir ses yankılandı. Lord Severington konuşmasına başlıyordu. Yardımcı görevli balo salonuna doğru istemsizce bir adım attı.

Wax kadına "Gidebilirsin," dedi. "Leydimin yeterince dinlendiğinden emin olana dek yaklaşık yarım saat kadar daha burada olacağız, sonrasında da aracımız hazır olacaktır zaten."

"Eğer eminseniz..."

"Eminim," dedi Wax. "Yalnızca rahatsız edilmememizi sağlamanı istiyorum. Bayan Harms hastayken çevreden gelen seslerden son derece rahatsız olur."

Görevli reverans yaptı ve konuşmanın yapıldığı salona doğru geçti. Wax kapıyı kapattı ardından Steris'in yattığı yatağa yaklaştı. Kadın bir gözünü araladı, ardından kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı.

Wax, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Midem bulanıyor," dedi doğrulan Steris. "Biraz çabuk oldu değil mi?"

"Hıza ihtiyacımız vardı," dedi Wax. "Kelesina'nın ne kadar süreyle burada olmayacağından emin değilim ama bir şeyler öğreneceksem hemen harekete geçmeliyim. Şimdi herkes konuşmaya odaklanmışken etrafı kolaçan edebilirim."

Steris başını salladı, ardından bacağını yatağın diğer yanına savurup derin bir nefes aldı.

"Burada beklemelisin," dedi Wax. "Tehlikeli olabilir."

Steris, "Sana dün gece söylediğimi unuttun mu?" diye sordu.

"En güvenli yer kesinlikle ve kesinlikle bana en yakın olan yer *değil* Steris," dedi Wax. "Sen ne düşürsen düşün, böyle."

"Hem bulunduğun yerden hızlıca kaçman gerekebilir. Böylesi bir durumda benim için geri gelmeye vaktim olmayacak. Ve eğer birileri seni fark ederse neden yalnız olduğunu sorgulayacaktır, ama bir arada olursak gittiğimizi ve aracımıza giden yolu aradığımızı söyleyebiliriz."

Bunlar güçlü tezlerdi ve Wax başını sallayarak kadına takip etmesini işaret etti. Kadın, Wax'in talebini sevinçle yerine getirdi ve Wax kapıyı aralayıp dışarıyı kontrol ederken yanında beklemeye başladı. Wax o sesi yine duyuyordu.

"... Elendel'de kurduğu tiranlığın yalnızca adaletsiz değil, özgürlük uğruna canını veren Firari'nin iradesine de aykırı olduğunu gösterme zamanı..."

Koridor boştu. Wax Steris'e işaret etti ve ikili koridorda buluştu.

"Kaçıyormuş gibi görünmemeye çalış," dedi Wax nazikçe.

Kadın başını salladı ve birlikte elektriğe uyumlu hâle getirilmiş pirinçten yapılma gaz lambalarının aydınlattığı koridorda ilerlemeye başladılar. Bir yerlerden tangırdayan çan sesleri geliyordu. Wax VenDell'in onlara verdiği malikâne planını düşünerek ilerliyordu. Küçük konuk odalarıyla birlikte balo salonu içinde bulundukları doğu kanadındalardı. Eğer bu koridor boyunca batıya gidip köşeyi dönerlerse...

Malikânenin ana meydanına açılan kemerli bir kapıdan geçtiler, burada malikânenin ortasından geçen bir akarsu vardı, şelalelerden birinin yönlendirilmesi ile yapılmıştı. Su, yoluna bir süre devam ettikten sonra çanlarla donatılmış kayaların arasından aşağı akarak gözden kayboluyordu. Duvarlarda sadece birkaç tane aydınlatma vardı, bu da alana şafak vakti hissiyatını katıyordu.

Steris, "Bu kadar nem malikânenin ahşapları için korkunç olmalı," dedi. "Evlerinin ortasından bir *nehir* geçirmenin ne gibi gerçekçi bir sebebi olabilir ki?"

"Sebeplerinin gerçekçi olmadığından eminim," dedi Wax ve yakınlardaki kapılardan birinden çıkan bir görevliyi gördüğünde duraksadı. Kadın Wax'i gördü ve donakaldı.

Wax kadına baktı, doğruldu ve takınabildiği en ağır soylu ifadesini takınmaya çalıştı. Genç kadın karşılarında durmadı, başını eğdi ve elinde taşıdığı çarşaflarla birlikte hızla uzaklaştı.

Yarı aydınlık açıklık içinde ilerlemeye devam ettiler. Yukarıda, alandakilere gece manzarası sunması beklenen geniş cam pencereler vardı, ama yıldızlar yerine bir ziyafette kendilerine verilecek görevi bekleyen uşaklar gibi hazırda duran ve aynı zamanda kıvrılıp bükülen sisler vardı. Wax sisleri selamlarcasına parmaklarını yukarı kaldırdı, gerçi Ahenk'in sisler içinden kendilerini izleyip izlemediğini bilmiyordu.

Alan içinde izledikleri yol, küçük kaya ve bitkilerle bezeliydi. Haritalara göre Kelesina buralarda bir yerde, ikinci kattaydı, bu alandan bir çıkış ol-

malıydı. Nehrin yanından kuzeye devam ederlerken ikinci katın balkonunu gördü.

"Hakikaten," dedi Steris, "suyun *sağlığa yararlı* olup olmadığını nereden biliyorlar? Bahçelerinden akan nehir yetmiyor mu? Evlerin içinden de mi geçmesi gerekiyor?"

Balkonu inceleyen Wax gülümsedi. "Biraz uzaklaşıp ilerilere bakacağım. Biriyle karşılaşırsan yüksek sesle konuş. Böylelikle seni duyabilir ve gizlice geri gelebilirim."

"Pekâlâ," dedi Steris.

Eski usulde iş yaparmış gibi hissederek bozuk paralarını almak için elini cebine daldırdı ve zıplamaya hazırlanarak çelik yaktı.

"Daha verimli bir şey ister misin?" diye sordu Steris.

Wax önce kadına, sonra çantasına baktı. "Ama çantanı aradılar."

"Evet," dedi kadın ardından eteğinin kenarını aldırarak baldırına bağlanmış küçük bir tabancayı gösterdi. "Böyle bir şey yapabileceklerinden endişeliydim. Bu gece ters gidebilecek şeyler listemde on yedinci sıradaydı."

Wax sırıttı. "Etrafımda olmana alışabilirim Steris."

"Bu istenmeyen bir sivilce için de söylenebilir Lord Waxillium," Solgun ışık altında kızarmıştı. "Bu şeyi çıkarma konusunda yardımın gerekebilir."

Wax eğildi ve silahı bacağına bağlamak için yedi kat bant kullandığını gördü. Ayrıca Steris olmanın gereği olarak şu anda yaptığı şeyi yapma ihtimaline karşın elbisesinin altına şort giymişti. Aslında şortun kenarından gözüken kumaşa bakılırsa iki kat şort giymişti.

Wax silahı sökmek için çalışmaya koyuldu. "Sanırım kazaen düşmesini istemedin."

"Yere düştüğünü ve ateş aldığını hayal edip durdum," dedi Steris, "hem de dansın ortasında."

Kadının elbisesinin altında girmiş şekilde baldırı üzerinde çalışan Wax homurdandı. "Bu bir oyun olsaydı insanların bizi basacağı sahne bu olurdu," dedi.

"Lord Waxillium! Nasıl tiyatrolara gidiyorsun acaba?"

"Yabanlar'da bulabileceklerine," dedi silahı kadının baldırından kurtaran Wax. Silah Wax'in yanında bulundurduğu ama çok seyrek kullandığı altı mermi alan 22'lik Rioting'lerdendi. İş görürdü. Doğruldu ve Steris'in eteğini toplamasına olanak sağladı. "Güzel fikir."

"En başta tüfek denedim," dedi kızaran Steris. "Bacağımda tüfek varken nasıl yürüdüğümü görmen gerekirdi..."

Wax "Mümkünse gözlerden uzak dur," dedi, parayı yere bıraktı ve kendini yukarıdaki balkona fırlattı.

* * *

Marasi mezarlık görevlisinin kulübesine girerek kapıyı arkasından kapattı. O esnada bir sandalyenin bacaklarını kıran Wayne başını kaldırdı.

Marasi "Bu gerekli mi?" diye sordu.

"Bilmem," dedi bir bacağı daha ayıran Wayne. "Eğlenceli. Ne durumdayız?"

Marasi pencereden dışarıya, yerel polisin son saldırganları da arabaya yüklediği yöne baktı. Şehrin ortasında dinamit patlatmanın yerel otoriteyi hızla harekete geçireceği anlaşılmıştı.

"Hiçbir şey bilmiyorlar," dedi Marasi. "Paralı askerler, paralarını alıp işlerini yaparlar. Onları kiralayanlar ise senin adını vermiş, bu da hata yaptıklarını gösteriyor."

Mutlu görünen Wayne, "Demek ünlü oldum," dedi ve sandalyenin bir bacağını daha ayırdı. Tepeden tırnağa darmadağın edilen odada çekmeceler boşaltılmış, yastıklar yırtılmış, mobilyalar ters yüz edilmişti. Wayne sandalyenin kırdığı bacağını aldı, içinin boş olup olmadığını kontrol etti ve omzunun üzerinden fırlattı.

Marasi "Onlara ödeme yapanları takip edebiliriz," diye devam etti, "ama Smokin'in böylesi etkin bir takibe karşı aşırı dikkatli davranacağından endişeliyim. Başarabilsek bile elimize ne geçecek? Önemli olan kandraya ait kazığın ellerinde olması. Mezarlığa adım attığımız anda endişem buydu."

Yer kaplamasını ayağıyla yoklayan Wayne homurdandı, birkaç adım daha attı ve yere yine vurdu.

Marasi iç çekerek "Umarım Wax'in şansı bizimkinden daha açıktır," dedi duvara yaslanırken.

Wayne ayakkabısının topuğuyla yerdeki bir deliği dürttü. Marasi doğruldu ve Wayne'in içini karıştırmakla meşgul olduğu bölmenin yanına gitti.

"Aha!" dedi Wayne.

"Nedir o?"

Wayne bir şişe çıkarttı. "Dechamp'ın içki zulası."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi mi? Bu harika! Böyle tipler içkilerini iyi saklar. Etrafla onları aşırmak isteyen çok sayıda işçi vardır."

"Yani çıkmaz sokaktayız."

"Aslında masada bir hesap defteri var," dedi bulduğu siyah sıvıdan bir yudum alan Wayne. "Ve defterde son birkaç yıldır mezar soygunculuğu için ödeme yapan kişilerin listesi var."

Marasi donakaldı. "Bunu ne ara buldun?"

"İlk başta," dedi Wayne. "Sanki kenara atılmış gibiydi, ama asıl sakladığı şey içkileriydi. Bu adamlar neye önem vermeleri gerektiğini iyi biliyorlar."

Marasi koltuklardan birinin üzerindeki yığını kenara iterek hesap cetvelini aldı. Dechamp'a ait değildi, tüm mezarlığın kayıtları vardı. Parseller, buralarda neler bulunduğu ve kimlere satıldığı yazıyordu.

Yani buranın patronu, dedi Marasi kendi kendine, *sattıkları ve satamadıkları şeylerin listesini tutuyor*. Çalışanlarını da takip edebilmek için ek iş olarak kendi mezarlarını soymalarına izin veriyor.

Birkaç gün önceki bir kaydın yanında patron tarafından alınmış bir not vardı. *Eğer birileri bu parseli sormaya gelirse doğruca bana gönderin. Haberci çocuk parolayı biliyor.*

Marasi kitabı kapattı ve üzerinde mezarlık çalışanlarının adının yazdığı kâğıdı almak için elini cebine attı. "Haydi," dedi Wayne'e. "Bu gece bir yere daha uğramamız gerekiyor."

Vagonun yanında koşmaya başladım, hızımı ayarlarken

(Devamı 1. sayfanın altında!)

bulunuyor," dedi. "Diğer özellikleri arasında güçlendirilmiş

(Devamı arkada.)

Yolcular Bozulan Teleferikte Mahsur Kaldı

Yeni Seran Ulaşım Dairesine göre, Çinko Hattı sebebi belirlenemeyen bir arıza sebebiyle dün akşamüstü gün batımına yakın bir saatte durdu. YSUD, yolcuları gitmek istedikleri yerlere dağdan eski usullerle, yani eşek ve çekçeklerle indirerek ulaştırdı. Bunu acil durum yedek taşıma sisteminin gerekliliğinin kanıtı olarak görüyoruz.

(Devamı arkada)

Elendel'in Sağlığına İçin!

Brand Viski Dış Şehirler'de üretilmiş ve damıtılmıştır. Elendel'de satılmaz ve Aslan İni'ne uğramadığı için asla vergilendirilmez. Merkezden gelen içkilerden daha lezzetlidir ve yerel üretim olduğu için paranızın bir tiranın cebine gitmediğinden emin olabilirsiniz. Çok yaşa Brand !

Macera mı Arıyorsunuz? Havza Bill de —SİZİ— arıyor!

Son Miraç'ta yüzlerce şehir kayboldu. Büyülü Eşyalar, Zenginlikler ve Şöhret sizin olabilir! Havza Bill'in Eski Zamanlar Bar ve Oyun Evi'ne şahsen başvurun.

Metal Eşyalarınız Sizinle Konuşuyor mu?

Komşularınız bunu duymak istemeyecektir ama BİZ istiyoruz! Ralen Mevki 27 numaraya uğrayın. K ya da N'yi sorun. Konuşan metalinizi de yanınızda getirin.

GÖSTERİMDE
Banliyö Üçlü Tiyatrosu
FİRARİ'NİN İNİ

Bir grup özgürlük savaşçısı
BASKIYA KARŞI AYAKLANIR
ve
YOZLAŞMIŞ BİR HÜKÜMETİ DEVİRİR

Başrollerde Javier DaLeuc ve Penelope Portreau

Bu klasik hikâyeyi sahnede izle in. Gelecek ayın sonuna kadar gösterimde.

Potansiyel Allomanserler Aranıyor

Yeni Metal Alaşımlarını test etmek için—son bilimsel atılımlarla yeni Allomantik yetenekleri keşfetmenin TAMAMEN GÜVENLİ bir yolu bulundu. Potansiyelinizi keşfedin! Meprisable'nin Hayvan Bakım dükkânından dönün, Sandık Mahallesi 1447 numaraya başvurun.

Bilimsel Fanteziler Yazın—

Tüm Çağların Kahramanı'nın yazarı B. Sablerfils size nasıl yapılacağını gösteriyor! Yeni Seran Üniversitesine başvurun.

ELENDEL'İN YIKICI ASLANI

Korkunç Teleferik!

Baz-Kor keşişleri beni iyi yetiştirmişti, hünerle yaptıkları hareketleri, bir emiciyi başka bir Allomanser'e dokunma mesafesine kadar yaklaştırmak ve onun kaynaklarını emmek üzerine tasarlanmıştı. Buna karşın, platformdan ayrılmış olan teleferiğin üzerine atlayabilmemi aldığım bale derslerine borçluydum.

Vagonun yüzeyini çevreleyen çıkıntıya mükemmel bir şekilde indim ve dış kapı mandallarını sıkıca tutmayı başardım. O an için güvendeydim ama üzerine indiğim çıkıntı sadece birkaç santimetre genişliğindeydi. Eğer kısa süre içinde teleferiğe bir giriş yolu bulamazsam, bale sayesinde güçlendirilmiş ayak parmaklarım beni yarı yolda bırakabilir ve çatıların altımda açık bir cüzdandaki boxingler gibi parıldadığı şehre yaklaşık otuz metreden düşebilirdim.

Vagonun içinden uhrevi bir ışık yayılıyor ve Lanetli Adam'ın gölgesini pencerelere yansıtıyordu. Her parıldama, muhtemelen kaçışını sağlayacak kadim bir aleti kullanıma hazır hale getirdiğinin göstergesiydi.

Sırt çantamdan, yaptığımız son yumruk yumruğa mücadelede ondan çaldığım cihazı çıkarttım. Üzeri garip simgelerle dolu ve tutulduğunda garip bir sıcaklık yayan bu cihaz göründüğünden daha ağırdı ve nasıl kullanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ancak cehalet, mucitlikle boy ölçüşemezdi. Metal cihazı kapının camına vurdum ve camı kırdım.

Buna yanıt ani bir patlama olarak geldi ve bir şey gökyüzüne giderken Baz-Kor reflekslerim sayesinde anında yana çekildim. Bu ne bir ok ne de bir mermiydi. Hayalet şekline bürünmüş saf enerjiydi. İnsana aşırı benzeyen çığlığı ve üzerinden geçtiğinde paslanmasına sebep olduğu metal kapı yüzden tüylerim diken diken olmuştu. Nasıl bir insan ölülerin gücüne hükmedebilirdi? Eğer bu enerji dalgasına maruz kalsaydım ben de yok mu olacaktım? Derin bir nefes aldım ve vagona girdim.

15

Templeton Fig, ölü beyaz kargasının tüylerini düzeltti. Bu karganın doğuştan özel bir albino olduğunu ve koleksiyon yaptığını bilen bir fırsatçı tarafından üretilmediğini biliyordu. Sonradan beyazlatılmış o kadar çok ölü kuş görmüştü ki bu işi ticarete dökebilirdi.

Bu kuşu kendi elleriyle doldurmuştu, koleksiyonunun mücevheriydi ve gagasına küçük bir parça tavşan derisi takarak omzunda taşıyordu. Muhteşem bir yaratıktı. İnsanlar bu hayvanı çok çarpıcı buluyordu, muhtemelen rengi beklediklerinin tam tersi olduğu içindi. Kedi ve köpek gibi hayvanların bir kısmının doğal rengi beyazdı ama albino hayvanları kadar sıra dışı değillerdi.

Karganın üzerini kapatan cam fanusu değiştirdi, geriye bir adım attı ve dizi dizi duran beyaz hayvanlarına bakarak ellerini kavuşturdu. Ölümün donukluğu. Mükemmellik. Yalnızca... yavru domuz. Biraz yana mı kaymıştı? Ev işleriyle ilgilenen görevli koleksiyonun tozunu bir daha almamalıydı.

İleriye doğru bir adım attı ve domuzun bulunduğu fanusu yana kaydırdı. Dışarısı çok soğuk olmamasına rağmen arkasında şömine çıtır çıtır yanıyordu. Bu zıtlığı seviyordu, ateşin sıcaklığı ve dışarının soğukluğu. Domuzun yerini ayarlarken çalışma odasının kapısı açıldı.

Sakin bir ses, "Templeton?" diye seslendi. Destra'nın saçları karmakarışıktı ve göz altı torbaları vardı. Gece elbisesinin içinde kaybolmuş gibiydi. Biraz daha kilo vermişti. Yakın gelecekte bir iskeletten ibaret olacaktı. "Yatağa gelecek misin?"

"Sonra," dedi yeniden domuzuna bakarak. İşte.

"Sonra ne zaman?"

"Sonra işte."

Adamın ses tonu yüzünden yüzünü buruşturan Destra çıkarken kapıyı kapattı. Aslında onu rahatsız etmemesi gerektiğini bilmeliydi. Uyku. Mezarlıkta neler olduğunu öğrenmeden nasıl uyuyabilirdi? Anlaşma yaptığı adamları kimse hayal kırıklığına uğratamazdı. Bir işin hallolmasını isterlerdi ve o iş hallolurdu.

Yakında öğrenecekti. Sıranın sonunda yer alan Albino sincabına –bir başka çarpıcı keşifti– yaklaştı. Bu şekilde daha mı iyi görünüyordu? Uzandı, şakaklarındaki teri sildi ve ardından sincabı yerine koydu. Hayır, böyle de olmamıştı. Peki bunu nasıl...

Ateşin çıtırtısı sustu.

Templeton'ın nefesi kesildi. Olduğu yerde yavaşça arkasına dönerken mendilini arayan eli yeleğinin cebine girdi. Ateş hâlâ oradaydı, ama *hareket etmiyordu*. Trell'in ruhu adına! Ateşi donduran ne olabilirdi?

Kapısına bir şey çarptı. Templeton geri çekildi, parmakları hâlâ cebindeki mendili arıyordu. Kapıdan yine ses geldi ve sırtı koleksiyonunu tuttuğu rafa çarptı. Fısıldayarak seslenmeye çalıştı, ama nefes almakta güçlük çekiyordu. Cevaben kapı açıldı ve mezarcı Dechamp –gözleri boş bakıyordu ve her yanı kan içindeydi– zemine düştü.

Templeton çığlık attı, tökezleyerek kapıdan uzaklaştı ve sırtını küçük hayvan barınağının duvarına yasladı. Parmakları pencere pervazına temas etti, pervazı kavrayarak güç buldu ve kapı girişinde yatan cesede baktı.

Pencereye bir şey çarptı.

Bakmak istemeyen Templeton gözlerini sıkı sıkı yumdu. Donmuş ateş. Yerde bir ceset. Rüya görüyordu. Bu bir kâbustu. Bu mümkün değildi...

Tık. Tık. Tık.

Mendilini nihayet buldu, sıkı sıkı tuttu, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Templeton," Bu gıcırtılı ses pencereden gelmişti.

Templeton yavaşça döndü ve pencereye baktı. Gözlerini açtı.

Ölüm dışarıdaydı.

Ölümün yüzü kara bir cübbenin altında gizliydi, ama cübbenin başlığından çıkan iki metal kazıktan yansıyan ateşi görebiliyordu.

Templeton, "Ben öldüm," diye fısıldadı.

"Hayır," diye fısıldadı Ölüm. "Ancak ben söylediğimde ölebilirsin. Daha önce değil."

"Ah, *Ahenk*."

"O'na ait değilsin," diye fısıldadı dışarıda, karanlığın içinde duran Ölüm. "Benimsin."

"Benden ne istiyorsun? Lütfen!" Templeton dizlerinin üzerine çöktü. Kendini geriye, Dechamp'a bakmaya zorladı. Ya ceset ayaklanırsa? Canını almaya mı gelirdi?

"Sende bana ait bir şey var Templeton," diye fısıldadı Ölüm. "Bir kazık," Kollarını kaldırdı ve cübbesi sıyrılarak çıplak beyaz tenini ortaya çıkarttı. Koluna saplanmış bir kazık vardı. Diğer kolu, kanlı bir delik haricinde çıplaktı.

Templeton, "Benim hatam değildi!" diye çığlık attı. "Israr ettiler! Bende değil!"

"*Nerede?*"

"Kurye ile gönderildi!" dedi Templeton. "Dulsing'e. Daha fazlasını bilmiyorum. Ah lütfen. Lütfen! Bana gönderdiler ve kazığı onlar adına saklamamı istediler. Sana ait olduğunu bilmiyordum! Paslı bir metal parçasından ibaretti. Ben masumum! Ben..."

Ateşin yeniden canlandığını görünce pencereden uzaklaştı. Pencereye odaklanarak gözlerini kırpıştırdı. Dışarısı boştu. Hepsi... bir rüya mıydı? Arkasını döndü ve yerde kanaması devam eden Dechamp'ı gördü. Templeton inledi ve olduğu yere çöktü.

Kısa süre sonra odaya polisler geldiğinde gerçekten rahatlamıştı.

* * *

Wayne kalın ve berbat pelerini üzerinden attı ve yaraları iyileşirken kolunu kaldırdı.

"Kolunda delikler açmana *gerçekten* gerek yok Wayne," dedi bahçede adamın yanına gelene Marasi. Wayne pencereden atlarken birkaç petunyayı ezmişti.

"Elbette var," dedi kolundaki kanı silen Wayne. "*Özgün* olmak zorundasın," Başını kaşıdı ve bu hareket gözlerinin önünde sallanan iki yarım kazığı tutan bağları yerinden oynattı.

"Çıkart şu şeyi," dedi Marasi. "Saçma görünüyor."

"O öyle düşünmüyordu," dedi Wayne. Polisler o esnada Templeton Fig'i odadan sürükleyerek çıkartıyordu. Hesap defterindeki bilgiler rahatça tutuklanmasına yetecek miktardaydı. Zavallı adam. Gerçekten *yanlış* bir şey yapmamıştı. Ölmüş birinden bir şey çalamazdınız. Ama insanlar

eşyaları konusunda garip davranabiliyordu. Wayne bu insanların küçük kurallarına kafa yormaktan vazgeçmişti.

Bu arkadaşa hapishanedeyken meyve gönderebilirdi. Bu, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. "Aksan nasıldı?" diye sordu.

"İyi iş gördü."

"Ölüm'ün sesinin neye benzeyebileceğinden emin değildim. Wax'in bana önemli şeyler, mesela mobilyalara ayaklarımı uzatmamamı söylediği zamanlardaki ifadesini takındım. İçine gerçekten *eski* bir aksan da kattım, dedemin dedesinin döneminden kalan bir aksan. Ses tonumu da gıcırtılı, sanki boğulan bir adamınkine benzettim."

"Aslında," dedi Marasi, "Gıcırtılıdan ziyade oldukça netti. Aksan garipti ama, daha önce hiç duymamıştım."

Kafasındaki kazıkları söken Wayne homurdandı. "Benim için bir kere daha yapar mısın?"

"Neyi? Aksanı mı?"

Wayne heyecanla başını salladı.

"Hayır. Hiç şansın yok."

"Bu adamla tekrar karşılaşırsan beni görmeye gelmesini söyle. Sesinin neye benzediğini duymam gerekiyor."

"Ne fark eder?"

"Duymam gerek," dedi Wayne. "Sonraki seferler için."

"Sonraki seferler derken? Hayatında kaç kere Ölüm'ü taklit etmen gerekebileceğini düşünüyorsun?"

Wayne omuz silkti. "Şimdiye kadar dört oldu. Ne zaman lazım olacağını bilemezsin..." Dechamp'ın brendi şişesindeki son yudumu da aldı, omzundaki pelerini attı ve sislere, yola doğru yürümeye başladı.

Marasi "Dulsing," dedi.

"Biliyor musun?"

Marasi, "Küçük bir çiftçi yerleşkesi," dedi. "Yeni Seran'ın doğusunda yaklaşık 80 kilometre mesafede. Kitaplarda hakkında bir şeyler okumuştum, su haklarına ilişkin örnek bir dava görülmüştü sanırım. Ama izole, küçük ve insanların uğramak için zamanını harcamayacağı türden bir yer. Küre'nin orayla ne işi olabilir?"

"Belki de gerçekten taze domatesleri seviyorlardır," dedi Wayne. "Kendimden biliyorum."

Marasi derin düşüncelere daldı, nedense huzursuz bir sessizliğe büründü. Wayne onu kendi hâlinde bıraktı. Şimdiye dek ilgilendiği tek şey

bu gecenin bir çatışma gecesi oluşuydu. Dinamit, güzel bir kavga, bedava brendi ve birini korkudan altına işetmek.

Hayatı muhteşem yapan basit şeyler bunlardı işte.

* * *

Wax'in şansı baktığı ilk odalarda yaver gitmedi. Odalar Kelesina'ya ait olsa da ışıklar kapalıydı ve içeri bakmanın hiçbir faydası olmamıştı. Bilgi alabilme hevesiyle içeriden bir şeyler almayı düşündü, ama bunun çok uzun süreceğine ve suç olabileceğine karar vererek vazgeçti. Bir koridorda kaybolmuş hâlde bulunmak affedilebilirdi, ama bir leydinin çekmecelerini karıştırırken yakalanmak bambaşka bir şeydi.

Açıklığa geri çıktı ve Steris'e baktı, iyi olduğunu teyit ettikten sonra başka bir koridora yöneldi. Burası dış duvara komşuydu ve pencereleri kendi küçük şelalelerini oluşturan sislere açılıyordu. Görünüşe göre, sisli gecelerde pencereleri kapatma görevi verilen hizmetkârların birinin dikkati parti sebebiyle dağılmıştı.

Bir dizi kapıyı dinledi ve pencereden içeri giren ses dışında –Bilming Valisi'nin balo salonunda yapmaya devam ettiği konuşma– hiçbir şey duymadı. Tek tük kelimeleri ancak seçebiliyordu.

"... yönetenlere acı... yeni Lord Hükümdar? ... adaletsiz vergilendirme... bir çağın sonu..."

Wax kendi kendine *bu konuya daha fazla dikkat vermem gerekiyor*, dedikten sonra koridora dönerek diğer odalara yöneldi. Bilming bir liman kentiydi, Elendel dışında Havza'nın tek büyük limanıydı ve bir endüstri merkeziydi. Eğer bir çatışma çıkacaksa karşı tarafa burası öncülük edecekti.

Valinin sözlerini duydukça Wax aklından, *öncülük etmeye başlamışlar*, diye geçirdi.

Koridorda yoluna devam etti, karşısına çıkan diğer kapıyı da dinledi ama hiçbir şey duymadı. Artık zaman maalesef geri çekilme zamanıydı. Kelesina her neyin peşindeydiyse konuşma bittiğinde salona dönmek isteyecekti. Hatta çoktan dönmüş olabilirdi.

Bu esnada bir ses duydu. Dinlediği odalardan birinde birileri *vardı*. Çömeldi, kulağını kapıya dayadı. O an, içeriyi duyabilmek için yanında bir Kalaygöz olmasını çok isterdi. O ses...

Amcasıydı.

Wax koridordan geçen biri olsa ve onu bu hâlde görse ne diyebileceğini düşünmeden kapıya iyice yaslandı. Pas tutası... daha fazlasını duyamıyordu.

Bir iki ilgisiz kelime. Ama bu Edwarn'dı, Bay Smokin olarak tanınan kişi. Başka birinin sesini de duyuyordu, Kelesina olduğundan neredeyse emindi.

Kapının altından ışık sızmıyordu. Wax elini cebine attı, küçük tabancasını kavradı, kapının kulpunu tuttu ve kolaylıkla açtı. Oda tamamen karanlıktı ve bir çeşit çalışma odasına benziyordu. Odanın karşı tarafında altından ışık sızan bir kapı daha vardı. Wax odaya girdi, kapıyı kapattı ve oda içinde sessizce yürümeye başladı, kolunu bir masanın köşesine çarptığında sessizce küfretti. Kalbi küt küt atarken sırtını altından ışık sızan kapının yan duvarına yasladı.

Amcası "Onu boş ver," diyordu. Sesi sanki bir peçenin, bir maskenin ya da başka bir şeyin arkasından geliyor gibi boğuktu. "Beni neden rahatsız ettin? İşimin önemini biliyorsun."

Kelesina "Waxillium projeden haberdar," dedi. "Ve paralardan birini bulmuş. Aptal rolü yapıyor ama *biliyor*."

"Dikkatini dağıtmak için yaptıklarımız işe yaramadı mı?"

"Hayır."

"Öyleyse elinden geleni yapmıyorsun," dedi Smokin. "Arkadaşlarından birini kaçır ve arkada, mesela eski düşmanlarından biri imzalı bir mektup bırak. Onun zekâsına meydan oku ve bir soruşturmanın içine çek. Waxillium kişisel kininin önüne geçemez. İşe yarayacaktır."

"Tren soygunu işe yaramadı," dedi Kelesina. "Görmezden geldi. Demirdikit'i de aynı gece bıraktı."

Wax içinde bir şeylerin yer değiştirdiğini hissetti. Tren soygunu... *dikkat dağıtmak* içindi demek, karanlık odada yakılan bir mum gibi, Küme'nin peşine düşmesini engellemek içindi. Ahenk'in Bantları! Bunca zahmete onu yanlış yönlendirmek için mi girmişlerdi? Peki ya Ape Manton? Acaba şehirde miydi? Muhtemelen hayır. Dikkat dağıtmak için başka bir oyun.

Smokin onu iyi tanıyordu. Son yirmi yıldır neredeyse hiç görmediği birine göre fazla iyi.

"En azından cihazı ele geçirebildiniz mi?" diye sordu Smokin.

"Partide aradığımız eşyaların içinde değildi," dedi Kelesina. "Otel görevlilerinin arasına bir casus yerleştirdik ve odasını arayacak. Onu ilk başta kaybetmek büyük sakarlıktı."

"Edisol cezalandırıldı," dedi Smokin. Sesi neden Kelesina'nınkinden daha az geliyordu? "Şimdilik bilmen gerekenler bu kadar. Onu geri al, bu sayede yaptığın diğer hatalar belki affedilebilir. Cihazın yakınlarında kaza eseri Allomansi kullanmaları an meselesi."

Kadın "Bu sayede bize vaat edip durduğun 'mucize'yi görebilecek miyiz Smokin?" diye çıkıştı. "Severington yılın sonuna kalmadan hepsinin kontrolden çıkmasını sağlayacak ve bunu yaparken de Elendel'in bize karşı olan askeri üstünlüğünü görmezden gelecek."

"Sabır!" dedi Smokin. Sesinde memnuniyet ifadesi vardı.

"Sabırlı olmayı *sen* dene. Kanımızı emiyorlar. O şehri ezeceğine söz verdin ve—"

Smokin sakin bir ses tonuyla "Sabırlı ol," diye tekrarladı. "Waxillium'u durdur. Bu pazarlıkta üzerine düşen görev bu. Onu şehirde tut ve dikkatini dağıt."

Kelesina "Bu işe *yaramayacak* Smokin," dedi. "Daha şimdiden çok fazla şey biliyor. O lanet olası şekil değiştiren de—"

"Kaçmasına izin mi verdin?"

Kelesina konuşmayı kesti.

"O yaratıktan," dedi Smokin, sesi buz gibiydi, "kurtulduğunu sanıyordum. Bana onun kazığını vermiş ve diğerinin yok edildiğini söylemiştin."

"Biz... erken varsayımlarda bulunmuş olabiliriz."

"Anlıyorum," dedi Smokin.

Aralarında uzun süreli bir konuşma geçmemişti. Wax silahını başının arkasına kaldırdı. Karanlık odada terliyor, terler kaşlarından süzülüyordu. Şimdiye dek içeri girmekle uğraşıyordu. Şimdi ise yaralı kandra ve ifadesi konusunda kanıtı vardı. O patlamada insanlar ölmüştü. Cinayet.

Hâlâ elinde Smokin'in üzerine gidebileceği bir şey yoktu. Ama pas tutası... ordusu hazır gibi konuşmuştu. Elendel'i yok etmekten bahsetmişlerdi. Beklemeli miydi? Eğer Kelesina ve Smokin'i şimdi alırsa kadın çözülebilir ve Smokin aleyhinde ifade verebilirdi...

Ayak sesleri.

Dışarıdaki koridordan, Wax'in bu karanlık odaya girerken kullandığı yerden geliyordu. Sesler kapıya yaklaşırken Wax ani bir karar verdi. Yere bir bozukluk bıraktı, diğer cebinde tuttuğu özel bozukluk değildi, ve İtti.

Koridor kapısı açıldığında odaya ışık doldu ve kapıdaki uşağın görüntüsü belirdi. Kelesina aceleyle odayı geçti ve neyse ki odanın ışıklarını açmadı, doğruca Wax'in ilk dinlediği kapıya yöneldi.

Başını kaldırmadı ve yanından geçtiği bozuk parayı İterek tavana yapışık duran Wax'i görmedi. Kelesina hizmetkârı içeri çağırdı.

"Leydim," dedi oldukça sakin bir tonda. "Burl partiye katılan Allomanserler için beni yolladı. Bu tarafta metal kullanan birilerini hissetmiş."

"Waxillium nerede?"

Wax, kendini bulunduğu yerde tutabilmek için iyice kasıldı. Elinde Smokin'i yakalayabilecek kadar bilgi var mıydı?

"Nişanlısı hastalandı," dedi hizmetkâr. "Dinlenmesi için konuk odasına aldık."

"İlginç," dedi Bay Smokin. "Peki kendi nerede?"

Wax bir patırtıyla tavandan indi ve silahını odanın içindekilere yöneltti. "Tam burada."

Nefesi kesilen hizmetkâr döndü. Kelesina oturduğu koltuktan fal taşı gibi açılmış gözlerle kalktı. Bay Smokin ise...

Bay Smokin odada değildi. Odadaki tek şey, Kelesina'nın önündeki masada duran büyük, kutuya benzer bir aletti.

16

Kutu "Merhaba Waxillium," dedi. Amcasının sesini aktarıyordu. "Yaptığın giriş oldukça etkileyiciydi."

"Bu bir telegraf," dedi ileri bir adım atan Wax. Sesi de mi iletiyordu? Silahını küçük odanın duvarına yapışık duran Kelesina'ya doğru tutmaya devam etti. Yüzü artık bembeyazdı.

Edwarn "Onun gibi bir şey," dedi, sesi az geliyordu. Elektrikli mekanizma sesi birebir aktaramıyordu. "Yeni Seran'ın tadını çıkartıyor musun?"

Wax buyurgan bir edayla "Neredesin?" dedi.

Smokin "Uzakta," dedi, "*büyük* önem taşıyan konular üzerinde çalışıyorum. Oraya gelip seni yüz yüze selamlayamadığım için özür dilerim. Sana başsağlığı dileklerimi iletmesi için Leydi Kelesina'yı gönderdim."

"Kelesina'nın cehenneme kadar yolu var," dedi kutuyu kavrayıp kaldıran ve bu esnada neredeyse duvar bağlantılarını söken Wax. "Ablam nerede!"

Edwarn "Dünyada ne kadar çok sabırsız insan var," dedi. "Şehrine odaklanmalıydın sevgili yeğenim, dikkatini çekmek için planladığımız küçük suçlarla ilgilenmeliydin. Sorumlu davranmaya çalıştım. Korkarım ki daha büyük bir şeyler planlamak zorunda kalacağım. Dikkatini başka yöne çekeceğinden emin olduğum şeyler."

Wax buz kesti. "Ne yapacaksın Smokin?"

"Önemli olan ne yapacağım değil sevgili yeğenim. Şu an ne *yaptığım*."

Wax elbisesinin cebine uzanmaya çalışan Kelesina'ya baktı. Koskoca bir şey Wax'e çarptığında kadın korku içinde ellerini kaldırmıştı. Wax masaya çarptı ve ters döndü.

Gözlerini inanamaz bir ifadeyle kırpıştırdı. Hizmetkâr! Kadının kolları pelerininin yanlarından sarkıyordu ve ensesi bir insanın baldırı kalınlığındaydı. Wax küfrederek silahını doğrulttu, ama uşak tek bir darbeyle silahı elinden uçurdu.

Wax'in bileği acı ile yandı, yüzünü buruştururken duvardaki çivileri İterek kendini hizmetkârdan uzak bir yere gönderdi.

Birkaç bozukluk alabilmek için cebini karıştırdı, ama hizmetkâr onunla ilgilenmiyordu. Kadın Wax'in silahını aldı ve çığlık atan Kelesina'ya doğrulttu.

Ah, hayır...

Silah sesi kulaklarını çınlattı. Kelesina, şakağındaki delikten kanlar akarken yere yığıldı.

Dışarıdaki kapıdan "Onu öldürdü!" diye bir ses yükseldi. Wax hızla döndü ve az önce kapıda duran şimdi ise ellerini yüzüne götüren kadını gördü. "Lord Ladrian leydimizi *öldürdü*!" Olan biteni tüm çıplaklığıyla görmesine rağmen kadın bu cümleyi defalarca söyleyerek oradan uzaklaştı.

Wax kutuya "Seni piç kurusu!" diye bağırdı.

"Şimdi bir düşünelim," dedi kutu. "Bu söylediğin çok yanlış Waxillium. Anne babamı oldukça iyi tanırsın."

Wax kutuyu aldı, ardından işin tamamen hallolduğundan emin olmak için yerde yatan Kelesina'nın kafasına ikinci kez ateş eden hizmetkâra baktı.

"Dikkatli olsan iyi edersin sevgili yeğenim," dedi kutu. "Onlara yapabilirlerse seni öldürmelerini söyledim. Bu durumda ölü bir günah keçisi de, canlısı kadar iş görür."

Wax kükredi, kutuyu duvardan söktü ve kapıdan, hatta devamındaki pencereden dışarı İtti. Kutu sislerin içinde kayboldu. Elini kaldırdı ve ona nişan almaya çalışan hizmetkârın elindeki silahı İtti.

Kadın Terrisçe küfretti. Wax döndü ve kendini tökezleyerek odanın dışına attı. Kendine biraz koruma sağlayabilmesi için kapıyı arkasından kapattı. Bir koltuğun arkasına saklandı, yere bir bozukluk atarak kendini odanın öbür ucuna, koridora açılan diğer kapının dibine kadar olanca gücüyle İtti.

Siyah pelerinli ve beyaz eldivenli yarım düzine adam koridordan odaya ilerliyordu. Oldukları yerde donakaldılar, ardından silahlarını doğrulttular.

Pas!

Wax karşı taraftaki pencereleri İterek adamlar ateş açtığı esnada çıktığı odaya girdi. Odanın içinde, telgrafın bulunduğu iç odanın kapısı açıktı. Wax, Allomansi kullanarak kapıyı hizmetkârın suratına savurdu.

Başka bir çıkış. Hizmetkâr koridorları? Etrafında, her yanında mavi çizgiler vardı ve dışarı çıkanını bulmalıydı... işte. Birini İtti ve küçük bir geçide açılan bir gizli kapıyı açtı. Hizmetkârların yemek servisi için kullandığı geçit titreşen ampullerle aydınlatılıyordu. Adamlar az önceki odaya dolu-şurken kendini bu geçide attı.

Peşine hızlıca düşmeye çalışanlardan birini saf dışı bırakmak için bir bozukluk daha harcamak zorunda kalsa da geçitlerden oluşan bu labirent peşindekilerin önüne geçmesini sağladı. Bu hareket diğerlerinin geri çekilmesini sağladı ama ilginç olan, Wax'in peşindeki adamların hiçbirinin üzerinde metal varlığı hissetmemesiydi. Alüminyum silahlar. Peşindekiler, Smokin'in infaz mangalarından biriydi ve muhtemelen Kelesina ile konu-şurlarken harekete geçmişlerdi.

Wax ana açıklığa geri çıkabilmesini sağlayacak koridorlara açılmasını umduğu bir odaya daldı. Eğer Steris'i bulurlarsa...

Duvarlarında detaylı gemi rotalarının yer aldığı haritaların bulunduğu bir serayı geçti ve daha önce gördüğü bir koridora girdi. Mükemmel. Açıklığa doğru koşmaya başladı ama balkona ulaştığı anda gölgeler içinden bir şey sıçradı ve onu gafil avladı.

Suratına kapı çarpan ve kırık burnundan kanlar akan Terrisli kadın kükreyerek boynunu kavradı. Kadına doğru bir bozukluk İtti ama paranın ivme kazanacak mesafesi yoktu. Para, kadının göğsüne çarptı ve Wax parayla birlikte kadını da İtmeye çalışırken olduğu yerde kaldı. Wax boğulurken görüşü kararardı, kadından yediği ilk yumrukla ise geri geldi.

Kadın Wax'i bıraktı, tökezleyerek ve titreyerek geri çekildi. Wax nefes almaya çalışırken başını kaldırdı ve tepesinde dikilen MeLaan'ı gördü.

"Pas tutası," dedi derin bir sesle. "Bensiz *başlamışsın*."

Terrisli kadın tekrar saldırdı, Wax ise cebinde para ararken yana atladı. Son üç bozukluğunu avucuna almışken hizmetkâr, MeLaan'ın suratına yumruk attı. Bir şeylerin kırılma sesi duyuldu. Hizmetkâr tökezleyerek geri çekildi ve kırılmış elini tutarken Wax duraksadı. Elindeki kemikler kırılmıştı ve başparmağı serbestçe sallanıyordu.

MeLaan sırıttı. Terrisli kadın yumruğunu savururken yüzünü ikiye ayır-mış ve altında parıldayan metal kafatasını ortaya çıkarmıştı. "Yumruk atar-

ken başparmağını kesinlikle avucunun içine almamalısın," dedi. "En azından bozulduğunda değiştiremeyecek durumdaysan."

Terrisli kadın tökezleyerek kalktı, MeLaan ise sakince sol elini sağ elinin içine alarak *koparttı* ve uzun, ince bir metal kılıç ortaya çıkarttı. Kadın saldırmak için hamle yaptığında ise kılıcı kadının göğsüne sapladı. Hizmetkâr nefesini tuttu, dizlerinin üzerine çöktü ve nefesini bıraktı. Deriden yapılma, delinmiş bir şarap matarası gibiydi.

MeLaan yüzünde şapşal bir gülümsemeyle Wax'e dönerek, "Ahenk, bu vücudu seviyorum," dedi. "Başka bir vücut almayı nasıl düşündüm ki?"

"Her şeyi alüminyum mu?"

"Evet!"

Wax "Servet değerinde olmalı," dedi ve kalkarak sırtını duvara yasladı. Balkon önünde, geldiği koridor soldaydı. Ölüm mangasının gelmesi yakındı.

"Şansıma para biriktirecek yüzlerce yılım oldu," dedi MeLaan. "Bu—"

Wax, MeLaan'ın altındaki halıyı çekmeye çalıştı, ama kadın sendeleyip yerinde kaldı. Pas tutası *ağırdı*.

"Ne?" diye sordu MeLaan sakince.

Wax ayak seslerini dinlerken havaya bir para kaldırdı. Önündeki balkonda Terrisli kadının bedeni seğiriyordu. Ayak seslerinin yoğunlaştığı bir anda ağırlığını arttırdı, hızla köşeyi döndü, ilk adamın silahını kaptı ve yere attı. Silahtan çıkan mermi anlamsız bir yere giderken Wax, eliyle adamın göğsünde tuttuğu parayı İtti.

Adam ile para koridor boyunca uçarak yana atlayan arkadaşlarının yanına ulaştı. Wax, alüminyum silahla kalmıştı. Silahı havaya attı, tuttu ve üç el ateş etti. İlk atış hafif sola çekmişti ve düşmanı çenesinden vurdu, diğer ikisini ise alınlarından vurmayı başardı.

Üçü de yere yığıldı. Wax'in ittiği dördüncü adam ise yerde inliyordu.

"Lanet olsun," dedi MeLaan.

"Kolunu koparan kadının dediğine bakın."

"Tekrar geri takılabiliyor," dedi elini yerden alıp kılıcının üzerine yeniden takan MeLaan. El ile kolun ayrıldığı yerden kan sızıyordu. "Gördün mü? Yeni gibi."

Wax pofladı, çalıntı alüminyum silahını kemerine yerleştirdi.

Kadın başını salladı. "Silahları toplamamı ister misin?"

"Yapabilir misin?"

"Muhtemelen."

"Bu harika olur," Wax, Terrisli kadının yanına gitti ve öldüğünden emin olduktan sonra ceplerini karıştırıp Kelesina'yı vurduğu silahı aldı. "Bizimle otelde buluş ve şehirden ayrılmaya hazırlan. Bu gece burada kalacağımızı sanmıyorum."

"Sözünden, bu şehirden başka bir çatışmaya girmeden çıkabileceğimizden emin olduğunu anlıyorum."

"Böyle bir şey söylemedim. İşlerin Wayne'e ihtiyaç duyacağım kadar kötüleşmeyeceğini söyledim. Kötüleşmedi de."

"İnce bir detay."

"Ben bir soyluyum. Akranlarımdan bir şeyler kapmış *olabilirim*," Kandrayı elindeki küçük silahla selamladı, balkondan atladı ve kendini yavaşlatmak için bir bozukluk kullandı. "Steris?"

Kadın yakındaki bir çalılığın içinden sürünerek çıktı. "Nasıl gitti?"

Önce tavana bakan ardından smokinini çıkartan Wax "Kötü," dedi.

"Bir yanlışlık sonucu Leydi Kelesina cinayetinin üzerimize kalmasına sebep olmuş olabilirim."

"Sıkıntı," dedi Steris.

"Delilleri kadının vücudundaki kurşunu bana kadar takip edip edemeyeceklerine dayanacak," dedi Wax, "aynı zamanda olay yerinden aldıkları parmak izlerime. Her hâlükârda sahte tanıklar aracılığıyla bir hikâye kurgulayacak ve benim buraya Kelesina'ya suikast düzenlemek için *özellikle* geldiğim manzarasını yaratacaklardır. Sıkı tutun."

Steris tutundu ve bunu büyük bir istekle yaptığını fark etti. Bu kısımdan gerçekten hoşlanıyordu. Wax, silahtaki kurşunları bir avucuna aldı, onları tavana atmaya hazırlanırken yerdeki parayı kullanarak sıçradı. Kurşunları tavan penceresine doğru savurdu ve İterek bir pencereye yönlendirdi. Ardından ceketine sarılı kolunu başının üzerine kaldırdı ve paramparça olan camın içinden bu şekilde çıkıp sislerle buluştular.

Çatıya indiler ve Wax bu esnada kendini topladı. Sislerin içine girer girmez çok daha iyi hissetmeye başlamıştı, ayrıca Terrisli kadının indirdiği darbeyle silahını düşürdüğü eli de artık zonklamıyordu.

Steris "İşe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Wax. "Duyabildiklerimin çoğu Kelesina'nın Elendel'e karşı tetiklemeye çalıştığı bir isyanla ilgiliydi. Smokin'in önemli bir yere doğru yol aldığını biliyorum. İkinci Şantiye mi demişti? Bir de Marasi'nin bulduğu küçük kutu ile ilgili olduğunu düşündüğüm bir şeyler söyledi. Burada bekle."

Sislerin içine atıldı, yönünü doğru tayin etmişti. Bahçelerin arasında, Smokin'in bahsettiği telegraf cihazının izini sürmek üzere Çelikgörüşünü kullandı. Wax cihazı buldu, kablolarını etrafına doladı ve tekrar çatıya sıçrayarak Steris'i aldı.

"Haydi," Bir elinde cihazı tutan diğer kolunu da Steris'in beline dolayan Wax, İterek sislerin içine daldı. Steris, Wax'e sıkı sıkı tutunsa da altındaki ışıkları hayranlıkla izliyordu.

"Kelesina'yı öldürttü," dedi Wax. "Bunu tahmin etmeliydim."

"En azından," dedi Steris rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak "bu gece sis var. Bizi takip etmekte zorlanacaklar."

"Bu gece çok iyiydin Steris. Çok çok iyi. Teşekkürler."

Wax'le birlikte çatıya inerlerken "Eğlenceliydi," dedi. "Sanırım buna benzer zamanlarda yaşadığın heyecanı anlamaya başladım."

Biraz ürkek de olsa gülümsemesi Wax'in içini ısıttı. Havza politikalarına karşı beslediği nefrete rağmen, burada iyi insanların da olduğunun kanıtıydı. Özgün insanların. Yabanlar'a ilk gidişinde hissettiği bir şeyin neredeyse aynısını görmek Wax'i çok şaşırttı.

Steris muhteşemdi. Bir yığın sahte mücevherin ortasında duran işlenmemiş bir zümrüt gibiydi, kestikçe parlasa da özünde sadece camdı. Yaşananlardan sonra Wax'in endişeleri artarken Steris'in heyecanı körüklenmişti. Smokin'i kaçırmak. Üzerine kalan suç. Lessie olsa kesin...

Hayır. Şu anda Lessie'yi düşünmesine gerek yoktu. Kolunu uzattı, Steris koluna girdi. Kadını yanına çekti ve sıçradı.

Wax kendini daha da yukarı İtti, bölgeden uzaklaştı, şehrin az sayıdaki gökdelenlerine doğru yöneldi, binalar gecenin karanlığında sislerin içinde göğe yükselen ışık huzmeleri gibiydi. Bir başka çatıdan sıçradılar, elektrikli motoruyla salına salına giden bir gondol ile aval aval bakan yolcuları geçtiler. Wax gondolun yanından güç alıp kendini gökdelenlere doğru İttiğinde taşıt sallandı.

Birbirine yakın iki gökdelen seçti ve bir dizi seri ve güçlü İtme ile dalgalanan sislerin içinde yaylar çizerek bir o binaya bir bu binaya doğru yol alarak yükseldiler. Gökdelenlerin tepesinde son bir İtme ile biraz daha yol katettiler. Şehrin bu terasının ne kadar yüksek olduğunu gördüğünde beklentisi de arttı...

Evet. Sislerin içinden fırladılar ve pek az kişinin görebildiği bir dünyaya adım attılar.

Sikkeciler'in tabiriyle Miraç Tarlası'na, gecenin karanlığında sislerin

üzerine çıkmışlardı. Beyaz, her yöne uzanıyor, bir okyanus gibi dalgalanıyor ve yıldızların ışığıyla aydınlanıyordu.

Steris nefesini tuttu ve Wax aşağıdaki iki gökdelenin tepesini İtmeye devam ederek dengelerini korumaya çabaladı. Üçüncü bir destek olmadan dengede ne kadar süreyle durabileceklerinden emin değildi, ama o an için dengedeydiler.

Wax'e iyice sarılan Steris "Çok güzel..." dedi.

Wax "Tekrar teşekkür ederim," diye yanıtladı.

"Ben sadece üzerime düşeni yaptım," dedi Steris, "böylece içimdeki düzenbazı ortaya çıkartmış oldun."

"Tıpkı senin içimdeki centilmeni ortaya çıkartmaya çabalaman gibi."

"Sen zaten bir centilmensin," dedi Steris. "Sana yalnızca hanenin başında bulunmanın o kadar da kötü olmadığını gösteriyorum."

Wax kadını tutarken izlemeye başladı, aynı anda her yöne bakmaya çalışıyordu. Garip olabilirdi ama *gerçekten* deniyordu. Wax aniden kollarındaki kadına karşı korumacı hisler beslediğini fark etti. Bu kadın tepeden tırnağa mantıklıydı, ama aynı zamanda mucizelerle doluydu.

İki destekle kurduğu dengeyi kaybetti ve sislerin arasına düştüler.

* * *

Wayne otel odasındaki masanın üstünde açık duran kitabın yanına ayaklarını koydu. Kitabı günün erken saatlerinde şehri turlarken almıştı.

"Bu şeyi okumalısın Mara," diye seslendi oturduğu koltuğun arkasında bir o yana bir bu yana volta atan Marasi'ye. "Şimdiye dek duyduğun en acayip şeyi söyleyeceğim. Bu elemanlar bu gemiyi yapmış tamam mı? Ama gemi sadece *yukarı* gidiyor. Yıldızlara ulaşmak için büyük bir patlama ya da benzer bir güç kullanıyor. Diğer elemanlar onu çalıyor tamam mı ve yedi kişi bunlar, hepsi suçlu bulunuyor. Yağma yapmak için gidiyorlar, ama gittikleri yıldızda hiç—"

Hızlı adımlar atan Marasi, "Sen nasıl okuyabiliyorsun?" diye sordu.

"Aslında pek emin değilim," dedi Wayne. "Kayıtlara göre bir torba erişteden daha salak olmam lazım."

"Demek istediğim gergin değil misin?" diye sordu Marasi.

"Neden olayım ki?"

"Bir şeyler ters gidebilir."

"Hayır," dedi Wayne. "Yanında ben yokum. Wax yanında ben yokken başını büyük bir belaya ancak ve ancak—"

Bir şey pencereye çarptı ve Marasi sıçradı. Wayne döndü ve Wax'i kolunun altında bir patates çuvalı gibi –güzel memeleri olan bir patates çuvalı– tuttuğu Steris ile birlikte pencerenin pervazında sallanırken gördü. Wax pencereyi açtı, Steris'i içeriye koydu ve sonra da kendi girdi.

Wayne ağzına bir fıstık attı. "Nasıl gitti?"

"Eh," dedi Wax. Smokinini bir yerlerde kaybetmişti ve gömleğinin kolu kana –kendi kanı değildi– bulanmıştı. Papyonu da açılmış ve sallanıyordu.

"Smokin ve adamlarının kazdığı yeri muhtemelen bulduk," dedi Wayne. Bu esnada Marasi kardeşine bakmak için koşarak gelmişti. Steris telaşlı görünse de hayat enerjisiyle dolmuştu.

"Şaka yapıyorsun," dedi Wax.

Sırıtan Wayne "Hayır," dedi ve ağzına bir fıstık daha attı. "Siz ne buldunuz?"

"Marasi'nin kutusuna dair ipuçları," dedi papyonunu çıkartan Wax. "Bir de bir inşaat projesi ile muhtemel bir orduya dair duyumlar. Smokin'in programı düşündüğümden daha sıkışık."

"Çok eğlenceli," dedi Wayne. "Yani..."

Wax iç çekti, cüzdanını çıkarttı ve Wayne'e bir banknot uzattı. "Sen kazandın."

Marasi "*Bahse* mi girmiştiniz?" diye çıkıştı.

"Dostane bir iddia," dedi banknotu bir anda ortadan kaldıran Wayne. "Giderken yanımda şu fıstıklardan alabilir miyim?"

Doğrulan Marasi "Gitmek mi?" dedi.

Wayne seyahat çantasını çıkartan Wax'e başparmağıyla onay işareti verdi. "Uşakları uyandır. Gidiyoruz. Onlar kalıyor. Marasi, Steris, önerim yanınıza küçük çantalar almanız. Yaklaşık on beş dakikanız var."

Ayağa kalkan Steris "Ben zaten hazırım," dedi.

Şaşkın bir hâlde ona bir buna bakan Marasi, "Ben..." dedi. "Partide ne *yaptınız*?"

"Bir savaş başlatmadığımızı umuyorum. Ama tam olarak emin olduğumu söyleyemem," dedi Wax.

Marasi inledi. Steris'e dönerek "Bunu yapmasına sen izin verdin," dedi suçlarcasına.

Steris kızardı. Wayne, Steris'in duygularının böylesine inişli çıkışlı olmasına daha önce tanık olmamıştı.

Bunu Wax ve Marasi'nin toparlanma sürecindeki şiddetli hareketlilik

izledi. Wayne, Steris'e yanaştı ve ağzına bir fıstık attı. "Şu bavullarını erken toplama işini benden kaptın değil mi?"

"Ben... Aslında evet."

"Karşılığında ödülüm ne olacak?" dedi Wayne. "Alışveriş fırsatını iyi değerlendirmek gerek.".

"Bunu düşüneceğim," dedi Steris.

On beş dakika sonra dörtlü, MeLaan'ın iri kıyım bedeni tarafından kullanılan araca eşyalarını yüklemişti. Bitap düşmüş Gin Teyze ise otel kapısında onları izliyordu. Kadının elinde yüklü miktarda nakit vardı, bu tomara Wayne'in Wax'ten kazandığı tutar da dâhildi. Wayne bunu ayaklarını mobilyaya koyduğu için bahşiş niyetine bırakmıştı.

Uzaktan öfkeyle çalan çanların sesleri gelmeye başladı. Sesler yaklaşıyordu. "Polisler mi?" diye sordu Gin Teyze dehşet içinde.

"Maalesef öyle," diyen Wax kapıyı çekti.

Araç hızla yol almaya başladığında Steris camdan sarkmış, zavallı kadına elini sallayarak veda ediyordu.

"Cinayet iftirasına maruz kalmak!" diye bağırdı Steris. "Sana verdiğim listenin on yedinci sayfasında! Polislerin hizmetkârlarımızı fazla hırpalamaması için elinden geleni yap!"

* * *

Wax birkaç saat sonra bir tepeye çıktı ve sislerin kendini sarmasını bekledi.

Karanlığı özlemişti. Şehir asla Yabanlar'daki gibi karanlık olmuyordu. Daha çok ışık vardı, her şey parıldıyor, karanlığı süpürüyordu ve beraberinde dinginliği. Sessizliği. Yalnızlığı.

İnsan kendini yalnız olduğunda keşfederdi. Konuşacak ve suçlayabilecek sadece bir kişi olurdu. Sispaltosunun cebini karıştırdı ve bir puro bulduğunda şaşırdı. Weathering'den getirttiği bu şeylerin bittiğini sanıyordu. Fen'e adam yollayarak biraz daha aldırabilirdi, ama aynısı olmayacağından neredeyse emindi.

Puronun ucunu kemerindeki bıçakla kesti ve kibritle yaktı. Çektiği, içinde tuttuğu, ardından da sislerin dansının ortasına bıraktığı dumanın tadını çıkarttı. İçinde bir parça Ahenk ile karışıyordu.

Küpesini parmaklarının arasında çevirdi. Yeni küpesiydi. Eskisini, eşini öldürmek için kullanmıştı.

Bunu ise daha önce takmamıştı.

Çatırdayan çam iğnelerine bakılırsa biri yaklaşıyordu. Purosunu uzat-

tı, önce ucundaki ateşin sislere yaydığı yumuşak ışığı ardından MeLaan'ın yüzünü gördü. Şu anda kadındı. Dönüşümünü tamamlamıştı ve Wax'in yanına geldiği esnada gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Nazikçe "Biraz uyumak ister misin?" diye sordu.

"Olabilir."

"Benim bildiğim," dedi, "insanların hâlâ uykuya ihtiyacı var," Wax purosundan bir nefes daha alıp dumanını sislere gönderdi.

"Smokin Elendel'e dönmeni istiyor, biliyorsun," dedi MeLaan. "Şu an hazırlık yapıyor ve böylelikle sana şimdiye kadar anladığın üzere seçme şansı tanımayacak."

Wax "Bir savaş başlatmış olabilirim MeLaan," dedi. Rüzgâr esti ve göremediği çam dallarını savurdu. MeLaan'ı dahi göremiyordu, bulutlar gelmiş ve yıldızların ışığını kesmiş olmalıydı.

Tatlı, kucaklayıcı karanlık. Sadece o ve sisler.

"Savaşı başlatan Smokin'di," dedi MeLaan.

"Bunun önüne geçebilirdim," dedi Wax. "Vali Aradel'e haber verilmesi gerekiyor MeLaan. Eğer Dış Şehirler'in önde gelenleri bir suikast yapıldığını iddia edecek ve bunu planlarını gerçekleştirmek için bahane olarak kullanacaklarsa öylece ortadan kaybolamam. Elendel'e ulaşmak *zorundayım*. Yeni Seran'ın adalet çürümüşlüğünü ancak böyle ortaya koyabilir ve kendimi kurtarmak için kaçtığımı savunabilirim. Olayla ilgili bilgileri söylentiler yayılmadan önce gazetelere taşıyabilir, Aradel'i kadını öldürmediğim konusunda ikna edebilirim. Başka bir şey yaparsam saklanıyormuşum gibi algılanır."

"Dediğim gibi," dedi MeLaan. "Olayları sana seçim şansı bırakmayacak şekilde kurguluyor."

"Sen farklı bir açıdan mı bakıyorsun?"

Kadın omuz silkti. "Pek çok kişiye dönüştüm Ladrian. Pek çok gözle gördüm. Yeterince dikkatli bakarsan her zaman başka bir bakış açısı vardır."

Purosundan bir nefes daha çekti ve dumanını yavaş yavaş vermeden önce uzun süre içinde tuttu. MeLaan yavaşça uzaklaştı. Acaba kandralar da uyumaya ihtiyaç duyuyorlar mıydı? Duymadıklarını ima etmişti, ama Wax'in bundan emin olma şansı yoktu.

Wax karanlığın tadını çıkartarak bir nefes daha çekti. Kararı neydi? Smokin tarafından zorlanarak Elendel'e dönmek ya da Ahenk'in öğüdünü dinleyip gizemin peşinden koşmak. Küpesini parmaklarının arasında yu-

varladı ve içinde yükselen öfkeyi hissetti. Ahenk'in yolu daha çekici görünüyordu ve muhtemelen de öyle olacaktı.

Ancak hangi yolu seçerse seçsin bunu zorlamayla yapmış olacaktı.

Nefret. Daha önce Tanrı'dan nefret etmemişti. Lessie'nin sözde ilk ölümünün ardından bile Ahenk'i suçlamamıştı. Bleeder ona Ahenk'in neden yardım etmediğini sorduğunda bile cevabını nefretle vermemişti.

Ama şimdi... evet, nefret hissediyordu. Yabanlar'da canın yanabilirdi. Arkadaşlarını kaybederdin. Bazen öldürmek istemediğin birilerini öldürürdün ama yapmayacağın bir tek şey vardı. Yol arkadaşına ihanet etmezdin. Herkesin seni öldürmek için çabalıyor gibi göründüğü o vahşi topraklarda arkadaşlar oldukça nadir görülen ayrıcalıklardı.

Bleeder davasında yaşadığı buydu. Ahenk onu açık bir şekilde sırtından bıçaklamıştı. Pek çok şeyi affedebilirdi ama bunun o listede yer aldığından emin değildi.

Purosu bitmek üzereydi. Soruları ise cevaplanmamıştı. Kamp alanına geri dönerken sisler çekilmeye başlamıştı. Atları besledi, Yeni Seran Limanı'nın en alt terasından altı at ile Güney Yabanlar'a gitmek için kullanılan en büyük boy at arabalarından birini almıştı.

Diğerleri araca sersem sersem yerleşirken MeLaan yularları Wax'ten aldı ve sürücü koltuğuna oturdu. Wayne hemen yan koltuğuna geçerken kadına sırıttı.

Kadın Wax'e dönerek "Nereye gidiyoruz patron?" diye sordu.

Wax "Dulsing'e," dedi. "Wayne ile Marasi'nin tespit ettiği yere. İnşaat projesinin olduğu yöne.

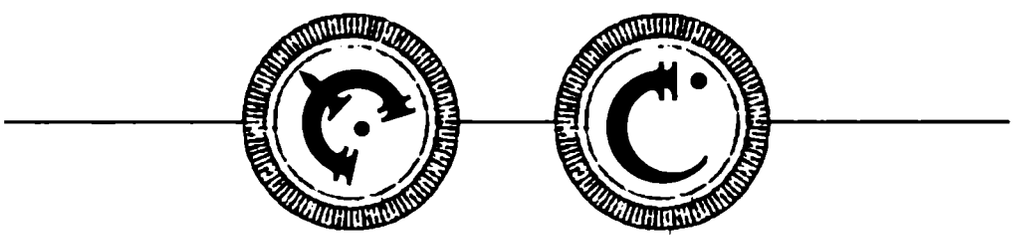
"Gördüğüm kadarıyla yeni bir bakış açısı bulmuşsun," dedi MeLaan.

Wax sakin bir şekilde "Henüz değil," diyerek arabaya tırmandı. "Ama Ahenk'in bana yeni bir tane bahşetme cesaretini gösterip göstermeyeceğini bekleyip göreceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

17

Marasi gençliğinde Yabanlar'daki hayata dair pek çok şey okumuştu. At arabasıyla yapılan uzun seyahatlerin tozlu, sıkıcı ve rahatsız olması gerekiyordu.

Bu seyahatten tek beklentisi buydu.

Yol boyunca kendini Wayne'in sıklıkla yaptığı gibi pencereden dışarıya sarkarak manzarayı izlemeye zorlamıştı. Yabanlar'da değillerdi ama oraya yaklaşabileceği en yakın nokta buydu. Ve bu harikaydı. Arabanın arkasında, tıpkı okuduğu hikâyelerdeki gibi bir toz bulutu vardı. Atların kokusu, yol üzerindeki girinti çıkıntılar cılız korular... nihayet bir maceraya atılmış gibi hissediyordu.

Waxillium karşısında koltuğa yayılmış, ayaklarını yanındaki koltuğa uzatmıştı. Geniş siperlikli şapkası gözlerini kapatmıştı ve bir günlük tıraşsız yüzü açıktaydı. Botlarını da çıkartmış ve yere, tüfeğinin yanına koymuştu.

Wax'le bir ilişki kurma hayalinden vazgeçmişti. Aslında bunu hayal ettiği dönemler şimdi ona gerçek değilmiş gibi geliyordu, birlikte çalışmaya başlamalarının üzerinden yıllar geçmişti. Yine de karşısındaki manzaraya duyduğu beğeniyi inkâr edemezdi. Söz konusu sadece Wax ve muhteşem görüntüsü değil aynı zamanda silahı, ayakkabıları ve şapkasıydı.

Bu manzara ise adamın yanındaki koltuğa kıvrılan ve omzunda hafifçe horlayan Steris tarafından tamamen yerle bir edilmişti. Marasi'nin titiz

üvey kardeşinin bu maceraya katılması nasıl garip bir dünyanın oyunuydu? Steris, muhtemel Allomanser ordusuna doğru ülkeyi baştan başa geçen bir at arabasına değil, bir fincan çay ve bahçıvanlık kitabı ile birlikte bir oturma odasına aitti. Ama işte buradaydı, Çelikkurşun'un omzuna yaslanmıştı.

Marasi başını salladı. Marasi'yi kıskanmıyordu ve bu durum yetiştirilme tarzları göz önüne alındığında gerçekten dikkat çekiciydi. Steris'ten nefret etmek gerçekten zordu. Sizi sıkabilir, kafanızı karıştırabilir ya da hayal kırıklığına uğratabilirdi, ama nefret etmek? İmkânsızdı.

Marasi defterini çıkarttı ve VenDell için hazırladığı raporuna devam etti. O esnada Wax kıpırdandı, şapkasını hafifçe kaldırdı ve ona baktı.

"Biraz uyumalısın," dedi.

"Durduğumuzda dinlenirim."

"Durmak mı?"

Marasi duraksadı. Yarım gündür yoldalardı ve Yeni Seran'dan birilerinin onları takip etme ihtimaline karşı ana yollardan uzak duruyorlardı. Birkaç tarlanın içinden geçmiş ve bir saat boyunca da tarlaları aşağıda bırakan dolambaçlı kayalık bir sırtta yol almışlardı.

"Dün gece durduğumuz için düşündüm ki..." dedi Marasi. "Tanrım. Doğruca oraya gitmeyi mi kastetmiştin?"

Wax "*Doğruca* pek uygun bir ifade değil," dedi, "özellikle de yakalanmamamız için MeLaan'ın nasıl yollar izlediğini düşünürsen. Ama evet. Muhtemelen dört saatlik yolumuz kaldı."

Trenle bunun yarısı kadar zamanda üstelik çok daha konforlu bir şekilde ulaşabilirlerdi. Dış Şehirler'in sıkıntılarının belki de gerçek bir sebebi vardı.

Adam yerinde bir kez daha kıpırdanırken Marasi "Wax?" dedi.

"Hmmm?"

"Matem Bileklikleri'nin gerçek olduğunu düşünüyor musun?"

Şapkasını tamamen yukarı çekti. "Sana Yabanlar'a neden gittiğimi hiç anlattım mı?"

"Gençken mi?" diye sordu Marasi. "Politikadan ve beklentilerden nefret ediyordun. Nazik toplum, aslında nazik olmak dışında her şeydi."

"Bu söylediğin Elendel'den ayrılma sebebim," dedi Wax. "Ama neden Yabanlar? Dış Şehirler'den birine gidebilir, bir şeyler ekip kitap okuyabilir ve sakin bir hayat sürebilirdim."

"Şey..." dedi kaşlarını çatan Marasi. "Hayatın boyunca bir kanun adamı olmak istediğini sanıyordum."

Wax gülümsedi. "Keşke bunu bu kadar kolay fark etmiş olsaydım. Tüm çocukluğum, diğer çocukların yaptıkları yaramazlıkları dinlemekle geçti."

"Yani?"

Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. "Bir efsaneyi kovalıyordum Marasi. Firari'nin altınlarının hikâyesi. Kazanılacak zenginlikler ve yazılacak hikâyeler arıyordum."

"Sen..." diye başladı Marasi. "Sen bir *centilmen maceraperest miydin?*"

Wax bu sıfatı duyunca yüzünü buruşturdu. "Beni şu manşetlerin peşinde koşan aptallar gibi gösteriyorsun. İlk aylar zordu. Şehirde kapanan madenler yüzünden işsizler ordusu her dakika büyüyordu ve içinde Havza'dan gelen benim gibi bebek yüzlü, aklı şöhret ve zenginliklerle dolu insanlar olmayan bir bar bulamıyordum."

"Böylelikle ödül avcılığına başladın," dedi. "Bu kısmı anlatmıştın. Botlarla ilgili bir hikâyeydi sanırım."

"Taraco," dedi Wax gülümseyerek. "O zamanlar sana söylediğim gibi konu paraydı. Weathering. Yabanlar'da kimsenin umurunda olmayan kupkuru başka bir şehir. Para karşılığında suçluları yakalamaya başladım. Aslında bir parçam insanların ortalık yerde itilip kakılmasından hiç hoşlanmıyordu. Birilerinin bana yetki vermesi ve yaptığım işi resmî hâle getirmesi altı yıl sürdü."

Araba sallandı. Marasi yukarıda Wayne ile MeLaan'ın sohbetini duyabiliyordu. Şimdiye dek arabayı sürmeye çalıştıklarından sevişmeye kalkışmamışlardı.

"VenDell bize konuyu açtığında Bantlar'ın gerçek olmamasını diledim," dedi pencereden dışarı bakan Wax. "Bu aptalca rüyanın beni yine içine çekmesi ihtimalinden nefret ettim, özellikle de Elendel'de yerleşik hayata geçtikten sonra. Bir noktaya kadar sevdiğim bir yaşamdı. Orada toz toprak içindeyken özlediğim yeri hatırlatır diye bu heyecana kapılmak istemedim."

"Yani gerçek *olduklarını* düşünüyorsun."

"Olay şu," dedi öne eğilerek ve Steris'in uykusunda kıpırdanmasına sebep olarak. "Amcamın şimdiye dek Allomanser ordusunu kurabilecek vakti olmadı. Küme ile yapmaya çalıştığı... uzun vadeli yatırımlar. Ama Kelesina'ya belli ki *bir şeyler* vaat etmiş ve bu her neyse gerçekleştirebileceğini düşünüyor. Cihaz sende mi?"

Marasi küçük metal kutuyu çantasından çıkarttı. Bir önceki gece, kaçışlarından hemen sonra üzerinde çalışmışlar ama bir yere varamamışlardı. Wax ceplerini karıştırdı ve dilencinin ona verdiği bozukluğu çıkarttı. Kutu

ile parayı camdan içeri giren gün ışığına doğru yan yana tuttu. Işık kutudan yansırken yanlarında yer alan başka dünyaya aitmiş gibi görünen simgeleri ortaya çıkardı.

"Garip bir şeyler *oluyor* Marasi," dedi Wax. "Amcamın dikkatini çekebilecek kadar önemli bir şeyler. Cevaplar bende değil. Onları bulmalıyım."

Marasi, Wax'in gözlerindeki derin ifade karşısında kendini gülümserken buldu. "Sana Dulsing'e gitme kararını verdiren kişi hazine avcısı değil. Bunu yapan dedektif."

Wax gülümsedi. "Dün gece MeLaan'ın bana söylediklerini dinledin değil mi?"

Marasi başını salladı.

"Uyuyor olman gerekiyordu," dedi Wax. Parayı havaya attı, tuttu ve kutuyu Marasi'ye geri verdi. "Aradel'e gitmek muhtemelen doğru hamleydi ama cevapları bulmak zorundayım. Ayrıca kim bilir, belki de bantlar gerçektir. Eğer öyleyse onları Smokin'den uzak tutmak *en azından* Vali'yi Yeni Seran'da olanlar hakkında bilgilendirmek kadar önemli."

"Amcanın Allomanser ordusunu doğum yoluyla değil teknolojiyle yapacağını düşünüyorsun."

"Amcam gibi birinin elinde olması korkutucu bir fikir," dedi koltuğunda tekrar geri yaslanan Wax. "Biraz uyu. Dulsing'deki inşaat alanına muhtemelen gece sızacağız."

Şapkasını tekrar aşağı, gözlerinin üzerine indirdi. Marasi, Wax'in dediğini yapması gerektiğini biliyordu ve uyumayı denedi. Bunu yapabileceğinden emin değildi. İşin aslı, aklında uyumasına izin vermeyecek kadar düşünce vardı.

Bir süre sonra denemekten vazgeçti ve mektubuna geri döndü. Neler yaptıklarını ve bulduklarını yazdıktan sonra VenDell'in Vali Aradel'e giderek Wax'in yaptıklarını ve gerekçelerini açıklamasını önerdi. Aradel'i tanırdı, olanları anlardı. Elindeki bilgileri en yakın zamanda göndermesi gerekiyordu. Belki at değiştirecekleri yerde bir postane bulabilir ve mektubu fark yaratabilmesi adına zamanında postalayabilirdi.

Mektupla işi bittikten sonra kayıp kandra kazığı hakkındaki notlarına döndü. Küme adına hareket eden Kelesina, ReLuur'u öldürmeye teşebbüs etti ve başardığını zannetti. Smokin kanıt görmek istediğinde kazığın gömülü olduğu yerden çıkartılıp Dulsing'e gönderilmesi talimatını verdi. Peki kazık nerede saklanıyordu? Muhtemelen güvenli bir yerde. Onu nasıl bulacaktı?

Küçük kutuyu kaldırdı. Smokin kutuyu sormuştu. Bunu bir şekilde kullanabilir miydi?

Marasi kaşlarını çatıp kutuyu çevirdi. Birleşme noktalarındaki aralıklar küçüktü. Marasi yakından baktı, güneş ışığına çevirdi ve daha önce fark etmediği bir şeyi gördü. Aralıklardan birinin içinde minik bir çıkıntı. Şey gibi görünüyordu... bir düğme.

Düğmeyi inceledi ve açmak için cımbızını kullandı. Düğme tam da beklediği gibi hareket etmişti.

Bir düğme. Bu çok... sıradandı. Bu ya gizemli bir antik eşya ya da bir çeşit gizli teknoloji ürünüydü. Bu tip nesneler sıradan düğmeler açılıp kapatılarak kullanılmazdı; ay ışığına tutulur, özel sözler sarf edilir ya da ayın ikinci perşembesi iksirler içilirken dans edilirdi.

Düğme hiçbir işe yaramamış gibiydi. Marasi bunun üzerine bir miktar kadmiyum yuttu ve yaktı.

Kutu parmaklarının arasında titremeye başladı.

Ardından tüm araba savruldu, sanki çok sert bir şey çarpmış gibi sarsıldı. Marasi önce kafasını tavana çarptı ardından koltuğuna savruldu.

Atlar çığlık atsa da MeLaan onları bir şekilde kontrol altında tutmayı başardı. Araç saniyeler içinde durdu.

"O da neydi öyle?" dedi koltuğunda toparlanmaya çalışan ve sonunda Steris'le düğüm olan Wax.

Marasi inledi, başını tutarak oturduğu yerde doğruldu. "Aptalca bir şey yaptım."

"Ne kadar aptalca?" diye sordu Wax.

"Cihazı test ediyordum," dedi Marasi ve "Allomansi kullandım."

Wayne bir an sonra kapıda belirdi. "Bir hız baloncuğu muydu o?"

"Evet," dedi Marasi.

"Darbe neredeyse atları öldürüyordu," dedi Wayne.

"Özür dilerim. Özür dilerim."

Wax, Steris'in oturmasına yardım etti. Şaşkına dönen kadın "Ne... ne oldu?" diye sordu.

"Marasi araç hareket hâlindeyken hız baloncuğu yapmış," dedi Wax. "Araç baloncuğun sınırına çarptı ve Marasi'yi de çekti. Baloncuk patladı ve biz de bir zaman diliminden diğerine sıçradık."

"Ama... sen trende kullanmıştın..." dedi Steris.

"Hız baloncukları eğer devasa bir şeyin üzerinde duruyorsan seninle birlikte hareket eder," dedi Wax. "Anlayabildiğimiz kadarıyla durum bu, aksi

hâlde dünyanın dönüşü yüzünden oluşturduğun her baloncuğun dışında kalırsın. Tren ağır ve hızlıydı. Araba ise küçük ve yavaş. Yani..."

"Yani bunu bilmem gerekirdi," dedi yüzünü kapatan Marasi. "Bunu çocukluğumdan beri yapmadım. Ama Wax, alet *titredi*."

"Ne?"

Marasi, "Kutu—" diye başladı ve o esnada karmaşa içinde kutuyu düşürdüğünü fark etti. Ayağının dibinde olduğunu anlayana dek çılgınca onu aradı. Kutuyu aldı ve muzaffer bir edayla kaldırdı. "Üzerinde bir düğme vardı."

"Düğme mi?"

Marasi kutunun yanını çevirerek düğmeyi gösterdi. "Açmak için içine ince bir şey sokman gerek," dedi. "Ama şu anda açık."

Şaşıran Wax cihaza baktı ve ardından kıstığı gözleriyle inceleyen Steris'e gösterdi. Steris "Bu ne olduğu belli olmayan aletin," dedi, "*düğmesi* mi var?"

Wax "Mantıklı olabilir," dedi çenesini ovalarken. "Ne olduğu belli olmayan bir cihazın kaza eseri çalışmasını istemezsin."

Wayne homurdanarak "Bir anda şoförünün ölümüyle sonuçlanabilir," dedi.

Eli hâlâ çenesinde olan Wax Marasi'ye "Allomansini durdurmadı mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı. Metal rezervini hâlâ hissedebiliyordu. "Bir şey yapmışa benzemiyor."

Wax "Hah," diyerek cihazı kaldırdı. "Tehlikeli olabilirdi."

Pencereden sarkan Wayne "Öyleyse bunu test ediyoruz değil mi?" diye sordu.

"Wax, elbette," dedi. "Ama arabadan *uzakta*."

* * *

Wax, titreşen küpü eline aldı. Metal yakışına tepki vermişti ama başka bir şey yapmamış gibiydi.

Yüksek ceviz ağaçlarına yakın bir yerde durmuşlardı. Wayne, yolculuk için ceplerini doldururken Marasi güvenli bir mesafeden deneyi izliyor, MeLaan ise yolun ilerisinde atları suluyordu. Yakınlarda, yeşil yapraklarıyla kendini belli eden işlenmemiş bir tarla dolusu havuç vardı. Hava taze, yeşil ve bakir kokuyordu.

Cızırdayan küpü yukarı kaldırdı ve içinde yanan metali söndürdü. Küp artık titremiyordu. Tekrar metal yaktı ve küp yanıt verdi, yavaş başladı

ama bir iki saniye içinde hız kazandı. Ne *yapıyordu*? Neden trende olduğu gibi Allomansisi'ni boşaltmamıştı?

Belki de aktive eden kişiyi etkilemiyordur, dedi kendi kendine. Bu bir bakıma mantıklıydı ama nasıl olabileceğini ifade edemezdi. "Hey Wayne," dedi.

"Evet adamım?"

"Tut."

Wax kutuyu ona attı. Wayne yakaladı ve tıpkı bağlarından koparak kendinden uzaklaşan ve metal şişeleri ile paralarını taşıyan kemeri gibi sıçradı. Döndü, yaklaşık beş metre öteye düşüşünü izledi. Kemere doğru yürüdüğünde ise kemer uzaklaşmaya devam etti.

Wax ona doğru koştu ve harekete geçtiği anda bacağına bağlı tüfeği sanki İtiliyormuşçasına karşı yönde güç uyguladı. Bu etki birkaç saniye sonra geçti ve Wayne'in yanına vardığında cızırdamayı kesti.

Wayne kutuyu kaldırdı. "Neydi *bu*?"

Marasi yanlarına koşarken Wax kutuyu Wayne'in parmaklarının arasından kaptı. "Allomansi'yi çalmıyor. Hiçbir zaman da çalmadı."

"Ama—"

"Kullandığın gücü alıyor," dedi Wax, "ve bir şekilde... büyütüyor. Gördünüz. Senin metallerini sanki yanında bir Çelikitici varmış gibi İtti. *Kutu*, Allomansi kullandı."

Üçlü orada donakalmış hâlde küçük cihaza bakarak durdu.

"Bir kez daha denemeliyiz," dedi Wax. "Wayne, şunu tut ve serobentini yak. Marasi, git ve şurada dur. Wayne, hazır olduğunda kutuyu Marasi'ye at."

Söylenenleri yaptılar. Wax geri çekildi. Wayne metallerini tutuşturduğunda küçük hız baloncuğunun içinde bulanık bir şekle dönüştü. Kutu, bir an sonra havada Marasi'ye doğru uçuyordu, baloncuğun sınırına çarpınca biraz yön değiştirmişti ama doğru yönde uçuyordu.

Kutu, kadına ulaşmadan önce aktive oldu ve Marasi de bulanıklaştı, kutuyu alırken bir an belirgin oldu, ardından tekrar eski hâline döndü. Kutu on saniye daha çalıştıktan sonra durdu ve Marasi'yi normal zamana bıraktı.

Elinde kutu ile heyecanlı bir şekilde "Bunu gördünüz mü?" dedi Marasi. "Benim için küçük bir hız baloncuğu yarattı. Wayne'in Allomansisi'nden *beslendi* ve onu taklit etti!"

"Aradığımız şey bu öyleyse," dedi kendi baloncuğunu bozarak yanlarına giden Wayne.

"Pek sayılmaz," dedi kutuyu alıp kaldıran Wax. "Ama bu kesinlikle umut verici. Görünüşe göre bunu kullanmak için Allomanser olmak gerekiyor, yeni güçler bahşetmiyor ama sahip olduklarının ölçeğini arttırıyor. Sanki bir tür... Allomantik el bombası gibi."

Marasi heyecanla başını salladı. "Bu da trende bunu bize karşı kullanan kişinin bir Emici olduğunu gösteriyor. Diğerlerinin Allomansileri'ni ortadan kaldırabiliyor ve bu gücünü sana attığı kutuya aktarmış."

"Attıktan bir iki saniye sonra devreye giriyor," dedi başını sallayan Wax. "Kullanışlı."

Marasi "Ayrıca Smokin'in sakladığı şeyin teknoloji olduğunun da kanıtı," dedi.

"Bunu iletişim cihazından da biliyoruz," dedi Wax, "ama haklısın, bu daha da merak uyandırıcı. Matem Bantları ile ilgili tüm konuşmaların, Küme'nin geliştirmekte olduğu bu teknoloji ile ilgili söylentilerden kaynakladığına inanmaya başladım," Durdu ve kutuyu Marasi'ye verdi.

"Neden ben?" diye sordu kadın.

"Bu senin. Sen buldun, ayrıca nasıl aktive edildiğini de sen ortaya çıkarttın. Bir de içimde senin ellerinde çok daha fazla işe yarayacağına dair bir his var."

Fal taşı gibi açılmış gözlerle kutuyu tuttu. Savsakçı olmak, kendini etraftaki herkese kıyasla daha yavaş hareket ettiğin bir baloncuğa hapsetmek, çok da kullanışlı bir özellik değildi. Ancak o baloncuğun içine *başka birini* sokabilirsen...

Konuyu kavrayan Wayne yavaşça ıslık çaldı.

"Kaybetmemeye çalışacağım," dedi kutuyu bir yerlere tıkıştıran Marasi. "İlerleyen zamanda üzerinde incelememiz ve nasıl çalıştığını bulmamız gerekiyor."

Wax başını salladı, sonra adını duyar duymaz döndü. MeLaan, orman içindeki bir açıklığın sınırında durmuş el sallıyordu. Wayne ve Marasi'nin yanından ayrılıp uzun, ince kandraya doğru ilerledi.

"Sanırım bunu görmek istersin," dedi zemini yeşilliklerle kaplı dik bir yamaca doğru onu izlemesini işaret eden kadın. Zirvede güneydoğu topraklarının manzarası ile karşılaştı. Bir kısmı işlenmiş ve yama yama görünen topraklar olsa da çoğu tıpkı bıraktıkları gibiydi, çeşitli yerlerden fışkıran meyve ve sebzelerle bezeli bakir topraklar. Yüzüne gökyüzündeki güneşin sıcaklığını alan, serin bir esinti vurdu.

Tüm manzarayı görmek ve o müthiş esintiyi hissetmek Wax'in Elendel

ve Dış Şehirler arasındaki sorunların kendisini ne kadar rahatsız ettiğini hissetmesini sağladı. Bu insanların Yabanlar'daki hayatın nasıl olduğuna dair fikirleri var mıydı? Ekim yapmanın belirsizliklerle dolu bir iş olduğunu ve kıtlığın gerçek bir tehdit olduğunu biliyorlar mıydı?

MeLaan'ın ona uzattığı eski tip dürbünü alırken *Yabanlar'da yaşadıkları için insanların aptallık ettiklerini sanıyorlar*, diye geçirdi içinden. *Nesiller boyunca orada kısılı kalmanın ne demek olduğunu anlamıyorlar, Havza'ya dönmek için fazla fakir ya da fazla inatçılar.*

Yabanlar'daki özgürlüğün bedeli vardı. Havza, ne olursa olsun yüz yıllık kül ve harap döneminin ardından insanlara borcunu ödemek isteyen bir tanrı tarafından inşa edilen gerçek anlamda bir cennetti. Görüşüne göre insanlar cennette bile çekişecek ve savaşacak sebepler bulabilmekteydi.

Wax dürbünü kaldırdı. "Nereye bakacağım?"

"İki kilometre kadar ilerideki yola bak," dedi MeLaan. "Üzerinde köprü olan dereye doğru."

Yanlarında baltalarıyla bir açıklıkta dinlenen iki adam gördü. Görünüşe göre kuru bir kütüğü kesiyorlardı. Yolun karşısında başka bir ağaç daha devrilmişti.

"Ne görüyorsun?" diye sordu MeLaan.

"Öyle görünmemesi için çaba harcanan bir yol kesme girişimi," dedi Wax. "Yolun karşısındaki ağaç, kendiliğinden düşmüş gibi ayarlanmış, ama zemindeki izler kütüğün oraya sürüklendiğini gösteriyor, ayrıca buraya getirildikten sonra bir ya da iki kez yeri değiştirilmiş."

"Keskin gözlerin var," dedi MeLaan.

Dürbünü başka yöne çevirip bölgedeki çiftliklere doğru bakan Wax "Alamazsın," dedi.

"Çok kabasın," dedi MeLaan. "Vücut parçaları toplamıyorum Ladrian. Kendim yapıyorum, çok teşekkür ederim."

"Cesetlerimizi yemekten mi bahsediyorsun?"

"Bir kadın iş başındayken ihtiyaç duyduğu her şeyi alır," dedi. "Ama gözleri genellikle tükürürüm."

Dürbünü indiren ve bir yeri işaret eden Wax homurdandı. "Sanırım şuradaki çiftlik evine askerler konuşlanmış. Ayrıca diğer evlerden de duman yükselmiyor. Sanırım terk edilmişler. Buralarda, günün bu saatinde fırınında yemek pişmeyen bir çiftlik evi bulmak oldukça zordur."

"Bizi mi bekliyorlar?"

"Hayır, bu fazla abartılı olur," dedi Wax. "Bu bir nöbet bölgesi. Söylen-

tilerin yayılmaması için öyle görünmemesini sağlamaya çalışıyorlar, ama tüm bölgeye yerleşmişler. Acaba ne halt dönüyor burada?"

Şaşkına dönen MeLaan başını salladı.

"Arabayla daha fazla ilerleyemeyiz," dedi dürbünü geri veren Wax. "Ata eyersiz binme konusunda iyi misin?"

"Aslında yakın zamanda sırtımdan kimseyi atmadım, ama çok sık at olma fırsatı bulamıyorum, kısacası bugün nasıl hissedeceğimi söyleyemem."

Wax şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, sen başka *ata binmeyi* kastediyorsun," dedi MeLaan. "Evet, iyiyimdir. Bugün bu konuda kafanı takman gereken kişi ben değilim," Başıyla arkayı, şapkasını cevizle doldurmuş Wayne'in koru içine giden patikada takip ettiği Steris'i gösterdi.

"Haklısın," dedi Wax.

Neyse ki atlardan bazıları uysaldı.

* * *

Bölgeye alacakaranlık çöküyordu, sanki açık kalmakta zorlanan yorgun bir göz gibiydi. Wax bu havanın güney topraklarının coğrafi çeşitliliğinden kaynaklandığını fark etti. Bir an için gölgeler içinde, ağaçlardan oluşan bir tünelin içinde yol alırken bir an sonra güneşin henüz batmadığı bir açıklıkta ilerliyorlardı.

Yine de karanlık çökmek üzereydi, sis yoktu. Wax sisin kendisini yeniden sarmasını çok özlediğini fark etti.

Ekibin başında MeLaan vardı ve mümkün mertebe ağaçlık alandan ilerliyordu. O ya da Wayne ileride gözcülük yapabilir, devriyeleri kontrol edebilirdi ama bu kadar geniş alanı kontrol eden Küme'nin bakir bölgeleri yakından izleyemediği açıktı. Marasi elbette usta bir biniciydi, ayrıca nedense pantolon ve ceketten oluşan yeni polis üniformasını giymekten dolayı memnun görünüyordu.

Steris onu şaşırtmıştı. Etekli olmasına rağmen iyi gidiyordu. Yanına, eteği altına toplayarak vücudunu fazla ifşa etmeden at sırtında yol alabileceği kadar uzun ve kalın bir etek almıştı. Yol boyunca karşılarına çıkan hemen her konuda yaptığı gibi şikâyet etmeden durumu kabullenmişti.

Yol üzerindeki tek tük çiftlik evleri ya da ahşap kulübeler boştu. Wax içinde büyüyen dehşeti hissetti. Evet, burası Havza'nın sakin bölgelerinden birinde yer alan yerleşimden yoksun bir yerdi, ama Küme'nin burayı

böylesine geniş kapsamda kontrol edebilmesi ciddi anlamda rahatsız ediciydi.

Dulsing yolunda kalan mesafeyi sessizlik içinde geçerlerken muhtemel senaryolar aklında uçuşuyordu. Hedeflerine vardıklarında MeLaan etrafı kolaçan etmek için önden gitti ve kısa süre sonra dönerek onu takip etmesi için işaret verdi. Wax köydeki ağaç sırasını kandrayla birlikte sürünerek geçti.

Bir zamanlar Dulsing Köyü'nün merkezi olduğu anlaşılan yerdeki elektrikli ampuller devasa bir binayı aydınlatıyorlardı. Bina ahşaptan yapılmıştı ve penceresi yoktu, çevresindeki iskeleye ve bitmemiş çatısına bakılırsa inşaatı sürüyordu. Binaya yakın birkaçı haricinde kasabadaki neredeyse tüm yapılar yıkılmıştı.

İşçiler geç saate rağmen çalışıyordu ve binanın içinden yumuşak bir ışık sızıyordu. Bu kadar elektriği nereden bulmuşlardı? Geçtikleri bazı kasabalarda elektrik kabloları dahi döşenmemişti.

MeLaan Wax'e dürbünü uzattı ve Wax bölgeyi incelemeye başladı. Buradakiler kesinlikle askerdi. Kırmızı bir üniforma giyiyorlardı ve göğüslerinde detaylarını görmenin dürbüne rağmen bu mesafeden mümkün olmadığı bir arma vardı. Tüfek taşıyorlardı ve çevre aydınlatmaları tüm bölgeyi bir çember şeklinde sarıyordu. Bu çember içinde, özellikle de binaya yakın alanlarda çok sayıda gölgeli kısım olduğunu fark etti. Yani içeri girdiklerinde saklanabilecekleri yerler vardı.

"Ne diyorsun? Sence bir çeşit sığınak mı?"

"Şimdiye dek *gördüğüm* hiçbir kaleye benzemiyor," diye fısıldadı MeLaan. "Şu gevşek duvarlara baksana. Daha çok bir depoya benziyor."

Küçük bir kasaba boyutunda bir depo. Wax şaşkınlık içinde başını salladı ve o esnada köyün uzak köşesinde bir şey fark etti. Bir şelale mi? Işıklı alanın dışındaydı, ama suyun aktığını görebiliyordu.

"Şu yönde hâkim arazi var," dedi.

"Evet," dedi MeLaan. "Haritalara göre orada oldukça büyük bir şelale var. Anlatılanlara göre görülmesi gereken bir yer, ama Yeni Seran'dakilerle kıyas kabul etmez."

"Üzerine bir türbin kurmuş olmalılar," dedi. "Elektriğin kaynağı orası. Diğerlerinin yanına dönelim haydi."

Çalılar arasında sürünerek ilerlediler ve diğerlerini bıraktıkları yere geri döndüler. Dulsing'e bu kadar yakında ışık kullanmaya cesaret edememişlerdi. Wayne, Marasi ve Steris ağaçların arasında küçük bir yumak gibi oturmuşlardı. Wax ve MeLaan sessizce yaklaştı.

"Buradalar," diye fısıldadı Wax. "İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyız. Tonla asker var. İyi korunan bir bölge."

"Üzerinden uç," diye önerdi Steris.

Wayne "İşe yaramaz," dedi. "Partide bile bir Arayıcı'ları vardı. Burada olmayacağını mı sanıyorsun? İçimizden biri metal yaktığı anda Smokin'in yüz askeri bizi karşılamaya ve nazik bir şekilde canımızı almaya gelir."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Marasi.

"Görmem gerek," dedi Wayne.

"Diğer tarafta daha iyi gözetleme yapabileceğimiz bir yer olduğunu düşünüyoruz," dedi Wax. Wax eliyle bölgeyi gösterdi ve MeLaan yüksek ağaçların arasında atına atlayıp diğerlerine öncülük etti. Wax, Steris ile birlikte grubun sonunda kaldı, biraz özel konuşabilmek adına yavaş hareket ettiler.

"Steris," diye fısıldadı. "İçeriye nasıl gireceğimize karar verdikten sonra ne yapacağımızı düşündüm. Seni yanımızda getirmemiz hakkında kafa yordum ve bunun mantıklı olduğunu sanmıyorum. Bence geride kalıp atlara gözcülük etmen en iyisi olacak."

"Tamam."

"Hayır, ciddiyim. Karşımızdakiler *silahlı askerler*. Seni buraya getirdikten sonra kötü bir şey yaşanması durumunda neler hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Olayın dışında kalmalısın."

"Tamam."

"Bu konunun..." Wax duraksadı. "Dur bir dakika. 'Tamam.' mı dedin sen?"

"Neden demeyeyim ki?" diye sordu kadın. "Silahla nişan alma konusunda bilgim yok denecek kadar az, ayrıca bir yere sızma konusunda da yeteneğim olduğu söylenemez, aslında üzerinde düşünürsen bu konuda nasıl bir felaket olduğumu hatırlarsın Lord Waxillium. Bir düşman üssüne doğru at sürmeye de hevesli değilim. Beni buraya getirmen konusunu gerçekten *düşünmüş olman* bile muhakeme konusundaki sıkıntılarını ortaya koyuyor."

Wax karanlığın içinde sırıttı. "Steris, sen bir harikasın."

"Niye? Kendimi koruma konusunda ortalamanın üstünde bir idraka sahip olduğum için mi?"

"Yabanlar'da insanların kapasitelerinin üzerindeki işlere kalkışmasına alışkın olduğumdan diyelim. Ayrıca bunu yapanlar nedense hep en tehlikeli anda *doğru* zamanın geldiğini düşünmeye meyillidir."

"Pekâlâ, göz önünde olmamaya çalışacağım," dedi Steris, "bir de yakalanmamaya."

"Buradayken bu konular hakkında endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ah, katılıyorum," dedi Steris. "Ama şu anki durum, hayatımı berbat eden istatistikî anomalilere çok benziyor, yani her hâlükârda bu ihtimale karşı da plan yapacağım."

Biraz zorlanarak da olsa kasabanın doğu sınırına ulaştılar ve burada atlarını bırakıp Seran Dağları'nın eteklerine doğru tırmanmaya başladılar. Şelale üzerindeki karanlık bir sırta, gördüğü hiçbir yer buranın etkileyiciliği ile kıyas kabul etmezdi, sığınmayı başardılar ve kasabayı gözetlemeye başladılar. Daha doğrusu kasabadan geri kalanları.

Dürbünü geri uzatan Marasi "Binanın içini görebilmeyi çok isterdim," dedi.

Wax aynı fikirde olduğunu homurdanarak belirtti. Bulundukları yer, içeride neler olup bittiği az da olsa görmelerine olanak sağlıyordu. Kıpırdayıp duran ışıklar çok yoğun bir faaliyetin habercisiydi, insanlar sürekli hareket hâlindeydi ve büyük odanın içinde yerleştirilmiş ışıkların önünden geçip duruyorlardı. Ama ne yapıyorlardı ve neden gece yapıyorlardı?

"İçeriye sızmak zor olacak," dedi Wayne.

"Benim için bir muhafız öldürebilirsiniz," dedi sırtını bir kayaya yaslayan MeLaan. "Onu yer, şekline bürünür ve hepinizi içeriye alabilirim."

Wax gözlerini kırpıştırdı, ardından aynı derecede şaşırmış görünen Marasi ve Wayne ile göz göze geldi.

"Gerçekten," dedi MeLaan, "mantıklı öneriler sunduğumda bana böyle bön bön bakmayı bırakmalısınız."

"Bu mantıklı değil," dedi Wayne. "Bu yamyamlık."

"Teknik olarak değil, çünkü farklı türleriz. Dürüst olmam gerekirse insanlarla fizyolojik olarak sizin ineklerle taşıdığınızdan daha az benzerlik taşıyorum ve kimse *bir inek yediğinizde* ağzı açık hâlde size bakmıyor."

"İnekler cevap veremez," dedi Wayne.

"Cesetler de öyle. Bak, sizin için bir muhafız yemeye *can atmıyorum*. Tadınızın ne kadar kötü olduğundan bahsetmiştim. Ama bizi içeriye *sokabilir*."

"Hayır," dedi Wax. "Önerin için teşekkürler MeLaan, ama sana bir muhafız cesedi getirmek seçeneklerimizin dışında."

"İnsanları bu şekilde öldürmeyi sevmiyoruz," dedi Wayne. "En azından

bize ateş etmeye başlamadan önce. Onlar sadece işlerini yapan insanlar," Destek beklercesine Marasi'ye baktı.

Marasi "Bana hiç bakma," dedi, "ahlaki bir tartışmada avantajlı konum elde etme çaban karşısında hâlâ şaşkınım."

"Odaklan Wayne," dedi Wax. "İçeriye nasıl gireceğiz? Şişman Kemer'i mi deneyeceğiz?"

"Hayır," dedi Wayne. "Çok gürültülü olur. Bence Bozulmuş Domates'i uygulamalıyız."

"Tehlikeli," dedi başını sallayan Wax. "Tam doğru yere yerleşmem lazım, aydınlık bölge ile duvarlara yakın gölgeli alanın hemen arasına."

"Bunu yapabilirsin. Her zamanki gibi ateş de edersin."

Wax "Tek bir hata tüm operasyonu mahvedebilir," dedi. "Bence Bulutlar Altındaki Ördek'i uygulamalıyız."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Wayne. "Onu en son denediğimizde *vurulmamış mıydın?*"

"Sayılır," diye kabullendi Wax.

MeLaan şaşkın bir ifadeyle ikiliye baktı. "Bulutlar Altındaki Ördek mi?"

Kadının omzuna hafifçe vuran Marasi "Böyle anlaşıyorlar," dedi. "Dinlememek en güzeli."

"Tulum Koşusu," dedi kadınları duymazdan gelen Wayne.

"Yapıştırıcı yok."

"Ziyan Meydancısı?"

"Çok karanlık."

"Karasaat Çifte Tepinmesi."

Wax duraksadı. "O da neyin nesi?"

"Şimdi uydurdum," dedi Wayne sırıtarak. "Havalı bir kod isim ama, değil mi?"

"Fena değil," dedi Wax. "Peki bu plan tam olarak ne?"

"Bozulmuş Domates ile aynı," dedi Wayne.

"Çok tehlikeli olduğunu söylemiştim."

"Diğerleri işe yaramaz," dedi yerinden kalkan Wayne. "Burada oturup tartışacak mıyız yoksa bu işi halledecek miyiz?"

Wax bir an için gözlerini yere çevirmiş hâlde düşünürken tartışmaya devam etti. Yerleşimi doğru yapabilecek miydi? Zor bir hamleydi.

Ama... daha iyi bir planı var mıydı? Bölge iyi korunuyordu ama gece karanlıktı. Yabanlar'daki yaşamı ona hiçbir şey öğretmediyse bile içgüdülerine güvenmeyi öğretmişti. Ama maalesef Wayne ile anlaşmışlardı.

Wax konuşmaya başlamadan önce tüfeğini kılıfından çekerek Wayne'e attı. Ufak tefek adam tüfeği hoşnutsuz bir ifadeyle yakaladı, silahları sevmezdi. Kolları hemen titremeye başladı.

"Sıkı tutmaya çalış," dedi Wax. "Elinden geliyorsa kuzey tarafında bir açıklık yarat."

Ağırlığını arttırdı, metalini harladı ve silahı İtti. Destek olarak kullandığı silah, Wayne'i kayalıklar ve kampın üzerinden savurdu. Adam itişin etkisiyle karanlıkta gözden kaybolmadan önce yerden yaklaşık on beş metre kadar yükselmişti.

Marasi'nin nefesi kesildi. "Bozulmuş Domates mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Wax. "Yere indiğinde ortalığı biraz dağıtıyor..."

* * *

Wayne yere düşer ve başındaki şapkası uçarken kendi kendine, *Pas tutası Wax*, dedi. *Bir arkadaşına, onu uyarma zahmetine dahi girmeden silah atmak. Bu çok—*

Yere çarptı.

Burada çarpınca ölmemek için bir püf noktası vardı. Vücutlar yere çarpınca *yüksek ses* çıkartırdı. Tahmin edilemeyecek kadar yüksek.

Sesi yere önce ayaklarını yere koyarak –ki iki bacağı da anında kırıldı– azalttı, ardından yana döndü ve omzunu kırdı, ama bu sayede yerde yuvarlanarak çıkarttığı sesi daha da azalttı. Kafasını yere vurarak sersemlediği anda ise metalaklını kullandı.

Nihayetinde bir kayalığın içinde hırpalanmış ve her yanı kırılmış hâlde kalmıştı. Görüşü düzeldiğinde bacaklarına bakmayı denedi, hareket edemiyordu. Aslında hiçbir şey hissedemiyordu, aslında bu oldukça hoş bir durumdu. Acıyla başa çıkmaya çalışırken omurgayı kırmak oldukça yardımcı oluyordu.

Ne var ki acı yok değildi. Wayne ve acı, eski zamanlardan bu yana tokalaşıp karşılıklı bira içen iki arkadaştı. Birbirlerini çok sevmezlerdi ama bir şekilde yürüyen bir ilişkileri vardı. His, yani acı, metalaklı omurgasını iyileştirdiği anda hücum etti. Derin bir nefes aldı, kırık bir omurga bir insanı soluksuz bırakarak öldürebilirdi. İnsanlar bunu bilmezdi. Ya da bu tecrübeyi yaşayanlar çoktan ölmüştü.

Hareket edebildiği anda –bacaklarının iyileşme süreci devam ederken– döndü ve yığındaki büyük kayalardan birinin ardında mevzi aldı. Buradaki kayalar görünüşe göre nehri ıslah etmek ya da bir geçit yapmak için getiril-

mişti. Wayne bu kayaların yarattığı fırsatı iyi değerlendirdi, omzu iyileşirken diğer eliyle kendini yukarı çekti. Wax onca şikâyet etmesine rağmen onu iyi yerleştirmişti. Bölgeyi çevreleyen nöbetçi kulübeleri ile bina arasındaki karanlık bölgedeydi. Tabii bu güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Wayne tökezleyerek ayağa kalktı, bacak kemikleri kaynarken Wax'in silahını yanında sürükledi. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde yol aldı. Gölgeler içinde daha iyi saklanabileceği bir yer ararken üst üste dengede duran iki büyük kayayı arkasında bıraktı, ardından lanet olası elinin titremesini kesmek için silahı binaya yakın bir yere sakladı.

Oradan yeterince hızlı uzaklaşamadı. Korunan bölge içinden iki asker yaklaşıyordu.

Biri diğerine, "Şuradaydı," dedi. Yaklaşırlarken, aydınlatmalardan biri döndü ve ikilinin bulunduğu bölgeyi aydınlattı. Bu, neredeyse Wayne'i ele veriyordu. İş aletlerini yığınının yakınındaki gölgelikte donakaldı, ayak parmakları yumuşak bir şekilde yerine otururken ve kemikleri doğru yerlerine kaynarken terliyordu.

Muhafızlar onu duymadı. Wayne'in düştüğü yere çıktılar, neyse ki domatesten bu sefer hiç kan saçılmamıştı, etrafa bakındılar. Biri yanlışlıkla Wayne'in yerleştirdiği taşa dokundu ve taş, diğer taşlara çarpa çarpa küçük yığının yanından aşağı yuvarlandı. Adamlar taşa baktı, başlarını salladı ve hızlı turlarını bitirerek, etrafı taramak için kullandıkları ışığı olması gereken yöne çevirerek nöbet yerlerine döndüler. Duydukları ses, yer değiştiren kayaların sesinden başka bir şey değildi. Önemsizdi.

Wayne karanlığın içinde ayağa kalktı ve metalaklını durdurdu. İyi hissediyordu. Her yoğun iyileşme sürecinin ardından hissettiği gibi yenilenmişti. Bir dağa koşarak tırmanmak ya da Findley'nin Yeri'nde bütün bir domuzun yanında patates kızarması tabağını tek başına yemek gibi imkânsız şeyleri başarabilecekmiş gibi hissediyordu.

Önemli görevi için gölgelerin içinden sürünerek ilerledi. Şansına yakındaki bir kaya yığınının üzerinde şapkasını buldu. Bu iş tamam olduğuna göre artık diğerlerinin içeri sızmasına olanak sağlamak gibi daha önemsiz konulara eğilebilirdi.

Wax kuzey yamacı demişti. *Bakalım...* İçeriye tek başına sızıp Harap aşkına içeride gizlenen şeyi öğrenme dürtüsüne karşı koyarak binaya yakın kaldı.

Bir nöbetçi gibi düşünme zamanıydı. Zordu, kafasında şapka yoktu. Yine de başka biri olabilirdi. Gölgelerin içine yerleşti, devriye gezerken ya-

kınından geçen iki muhafızın konuşmalarını dinleyerek aksanlarını hardallı kraker çubukları gibi sindirdi.

Yaklaşık on beş dakikalık bir gözlemin ardından gözüne müstakbel bir aday kestirdi ve adam devriyesini tamamlarken gölgeler içinde adımlarını hızlandırdı. Uzun bacaklı askerin yüzü tavşana benziyordu ama boyu öyle uzundu ki canının çektiği kadar cevizi bir tabureye ihtiyaç duymadan toplayabilirdi.

İşte ben, diye geçirdi aklından Wayne *hiçliğin ortasında*! *Eski, büyük bir ambarı koruyorum. Buraya bu işi yapmak için gelmedim. Kızımı sekiz aydır görmüyorum. Sekiz ay! Şimdi muhtemelen konuşmaya başlamıştır. Pas tutası hayat.*

Nöbetçi turunu tamamlamak için geri göndü, ışıklı istasyonların içinden biri ona bağırdı ve Wayne'in duyamadığı bir şeyler söyledi. Sesin tonundan bağıranın kim olduğu belliydi.

Ayrıca amirlerim, dedi Wayne kendi kendine gölgeler içinde diğer yöne dönüp adımlarını adama uydururken. *Ah, nasıl da üzerime geliyorlar! En ufak konuda bile beni konuşmak için yanlarına çağırıyorlar. Bağırıyorlar. Hayat bundan ibaret. Gece gündüz azar yemek.*

Wayne gülümsedi, daha önce üzerinden geçtiği bir şeyi arayarak adımlarını hızlandırdı ve adamın önüne geçti. Binanın yanındaki bir kutuya bağlı, parmak kalınlığında bir dizi siyah kablo. Nöbetçi dikkati dağınık bir şekilde yanından geçerken Wayne kabloları dikkatli bir şekilde kaldırdı.

Nöbetçinin ayağı kablolara takıldı. Wayne tam o anda kabloları kutudan söktü.

En yakın aydınlatma söndü.

Adamlar hemen bağırmaya başladı. Karanlık içindeki nöbetçi panikledi. "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Kasten yapmadım. Nereye bastığımı göremedim!"

Muhafızlar bağırışıp tartışır ve zavallı adam fırça yerken Wayne kum torbalarından oluşan iki yığının arasında güzel ve sakin bir aralık bularak yerleşti. Bir grup, onarım için geldi ama Wayne kabloları kenara attığından karanlıkta uçlarını bulmaları ve bağlantıları onarmaları zaman aldı.

Işıklar geri geldi. Wax, Marasi ve MeLaan karanlıkta yanına geldiğinde Wayne deri matarasından büyük bir yudum alıyordu. "Güzel," diye fısıldadı Wax.

Wayne "Aslında pek değil," diye fısıldayarak cevapladı. "Epey adiceydi. Zavallı nöbetçi yanlış bir şey yapmadı ama şu anda herkes ona bağırıyor."

Wax grubun başına geçti ve ambara benzeyen binanın yanında dolaşmaya başladı. Yapı henüz tamamlanmamıştı, bu şeyin üzerinde çatı bile yoktu ve kapı eşikleri açıktı, henüz kapılar da takılmamıştı. Bir eşiğin yanında durdular ve Wayne hem işaret ederek hem de fısıldayarak Wax'e tüfeğinin yerini gösterdi. Wax tüfeği aldı ve içeri girdi. Diğerleri onu takip etti, içeri son giren Wayne oldu.

Binanın mağaraya benzeyen içini bir oraya bir buraya yerleştirilmiş az sayıda elektrikli lamba aydınlatıyordu. Uzun bir aydınlatma kafesinin yanından geçtiler, bu muhtemelen çatının tamamlanmasının ardından tavana asılacaktı. İçerideki muhafız sayısı dışarıdakinden görece daha azdı, ayrıca dizi dizi duran kutu ve erzak yığınları arkalarına saklanmaları ve gizlenmelerine olanak sağlıyordu. Kutuların en ön sırasına ulaştıklarında Wax duraksadı ve iki kadın yanında etrafa bakınmaya başladı. Her zamanki gibi Wayne'e iyi bir görüş alanı bırakan kimse olmamıştı. Önce işini yaparken azar yemişti, şimdi de bu.

Başını salladı, kadınların arasına sokuldu ve Marasi'nin diyaframına oturaklı bir dirsek teması uyguladı, kadın sanki başkalarının uzantılarından kaynaklı arkadaşça dokunuşları da içine alan kalabalık içindeki hareket adabını bilmiyormuş gibi ters ters baktı. Wax ile MeLaan arasında bir görüş alanı yaratmayı başardı ve nihayetinde durmalarına sebep olan şeyi gördü.

Bu bir tekneydi.

Elbette "tekne" kelimesi bu şeyi yeterli bir şekilde tanımlamaya yetmiyordu. Wayne devasa yapıyı, ona daha uygun bir sıfat bulabilme ümidiyle inceledi. Gördüğü şeyin inanılmaz boyutu 'görkemli' kelimesini hak ediyordu.

"Bu *hayvan gibi bir tekne*," diye fısıldadı.

Çok daha iyiydi.

Tekneyi neden burada, okyanustan kilometrelerce uzakta inşa etmişlerdi ki? Bu şey kolay taşınamazdı. Neredeyse tüm yapıyı dolduruyordu. Yanları henüz tamamlanmamış olan pruvası, hiç yoksa üç katlı bir binadan yüksekti. Ya dubalar? Büyüklerdi ve henüz tamamlanmamış olan birinin kenarı çentiklerle doluydu.

Çentikler mi? Wayne kaşlarını çattı. Bir şey inşa edilirken böyle görünmezdi. Aslında pruva yakından incelendiğinde *tamamlanmamış* değil *hasarlı* görünüyordu.

"Birileri bunu bozmuş," dedi eliyle işaret eden Wayne. "Taşımaya çalışmışlar, ama dubalardan biri kırılmış."

"Bir savaş gemisi olmalı," dedi Marasi. "Savaşa *hazırlanıyorlar*."

"Bence Wayne haklı. Çamurdaki izlere, gövdedeki hasara bakın. Bu şeyi buradan geçirirlerken kaza olmuş ve hasar görmüş. Küme de onarım sırasında dışarıdan görünmemesi için bu binayı inşa etmiş."

Wayne koyu kahverengi takım elbise ve etekler giyen, ellerindeki not panoları ile geminin gövdesi boyunca yürüyüp bir yerleri gösteren, dışarıdan bakıldığında ise akıllı oldukları *belli* olan insanları göstererek "Mühendisler," dedi. Kıyafetleri öğretmenlerin tercih edebileceği türdendi. Modanın zirvesini temsil ettiklerini düşünerek giyinirlerdi. Bir bakıma haklılardı da.

"Daha önce gördüğüm hiçbir gemiye benzemiyor," diyen Marasi çantasını omzuna aldı.

"Çantanı mı getirdin?" diye sordu Wayne. "Hem de bir sızma operasyonuna."

"Neden olmasın?" dedi Marasi. "Çantalar kullanışlıdır. Küme'nin elinde konuşan telegraf gibi teknolojiler varsa böylesi bir gemiye ne koyacaklar ki? Hem bunu okyanustan neden bu kadar uzakta inşa etmişler?"

"Cevaplar Smokin'de," dedi gözlerini kısan Wax. "Marasi, hâlâ kayıp kazığın peşinde olduğunu varsayıyorum."

Marasi kararlı bir şekilde "Evet," dedi.

"Ben amcamı bulacağım. Yanına kimi istiyorsun? Wayne mi, MeLaan mı?"

"Bu kez MeLaan," dedi Marasi.

Wax başını salladı. "Görünmemeye çalışın, olur da Wayne ile yakalanırsak yardım etmeye gelin. Biz de aynısını sizin için yapacağız. Kazığı bulursanız buraya gelin ve saklanın. Her şey yolunda giderse buradan beraberce çıkarız."

"Peki ya gitmezse?"

"Tabii bu olmayacak bir şey," diye araya girdi Wayne.

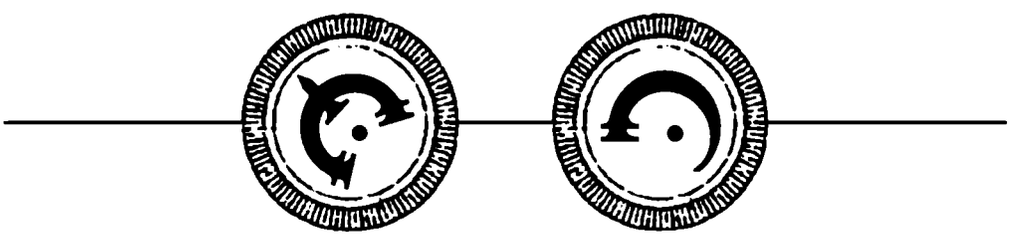
"Steris ve atları bıraktığımız yere gidin," dedi yan tarafındaki kılıftan tabancasını çıkartan Wax. Aynı hareketi MeLaan da yaptı, ama silahı kılıf yerine bacağından çıkarttı. Etleri ayrıldı ve pantolonunun kenarındaki küçük bir yırtmaçtan elini sokarak silahı çıkarttı, şık, uzun namlulu bir silahtı.

Wayne yavaşça ıslık çaldı. MeLaan sırıttı ve adamı öptü. "Çok fazla vurulmamaya çalış."

"Sen de," dedi Wayne.

Ayrıldılar.

18

Marasi depoya girdi, tüfeğin askısı omzunda huzursuz edici bir ağırlık yapıyordu ve pantolonu da dikkat çekici seviyede rahatsızdı. Bu pantolonu daha önce giymişti elbette ama, bacaklarını çekiştirmesinden nefret ediyordu.

Pantolon yine de pratikti, bunu kabul etmeliydi. Kumaşı sürünürlerken çok daha az ses çıkartsa da Marasi bir şekilde gürültü yapmayı başarıyordu. Odadaki bilim adamları ve işçiler Marasi'nin botlarının kuru toprakta çıkardığı sesleri duyar mıydı?

Muhtemelen hayır. Depo pek sessiz sayılmazdı. Odanın bir yanı boyunca marangozlar çalışıyor ve uzun ahşapları yontuyorlardı. Her darbeleri duvarlarda yankılanıyordu. Mühendis grubu uluorta konuşuyor ve büyük geminin parçaları hakkında fikir alışverişinde bulunurken etrafa uyarılar yağdırıyordu.

Marasi *biraz şaşkın görünüyorlar*, diye düşündü. *Sanki bunu ilk inşa eden kendileri değil gibi*. Öyleyse bu projeye yeni mi atanmışlar?

Deponun içinde yer yer muhafızlar vardı ama dışarıdakiler kadar kalabalık değillerdi. Yanlarından geçtiği bir grup muhafız küçük bir masanın etrafında kâğıt oynuyordu.

MeLaan ve Marasi güney duvarına ulaşana dek erzak yığınlarının arasından dikdörtgen yapının uzun duvarı boyunca ilerledi. Burada, binanın yan tarafına odalar yapılmıştı. Hatta kapıları ve ufak da olsa pencereleri vardı.

"Yaşam alanları mı?" diye sordu Marasi odaları göstererek.

"Olabilir," dedi Marasi'nin yanında çömelen MeLaan. "Kazığı nasıl bulacağız?"

"Bir kasa ya da benzeri bir şeyin içinde olduğunu sanıyorum."

"Belki," dedi MeLaan. "Ya da bu odalardaki masaların birinde, çekmecelerin içinde olabilir, paketlenip kaldırılmış ya da çöpe atılmış olabilir. Smokin kazığı sadece ReLuur'un hakkından gelinmiş olduğunu görmek için istiyor gibiydi."

Marasi derin bir nefes aldı. "Eğer durum böyleyse Wax onu bulduktan sonra Smokin'i sorgulamak durumundayız. Ama attıklarını sanmıyorum. Küme'nin Allomanser yaratmak için araştırmalar yaptığını biliyoruz ve Hemalurji'ye olan ilgilerinin de farkındayız. Kazığı atmak yerine üzerinde çalışacaklardır."

MeLaan düşünceli biçimde başını salladı. "Ama teknik olarak her yerde olabilir."

Yakın mesafede bilim adamları –grubun öncülüğünü topal bir adam yapıyordu– kalaslar arasında yürüyor ve geminin açık tarafından içeri bakıyordu. Marasi, *bu o*, diye düşündü. Tren soygunundaki adam.

Yeni gelenlere projeyi gezdiriyordu. Geminin içine girdiler.

Marasi "Bir fikrim var," dedi.

"Ne kadar çılgınca?"

"Wayne'i bir tepeden fırlatmaktan daha az."

"İddialı değil ama iş görür. Ne yapıyoruz?"

Marasi bilim adamlarının az önce içeri girmek için kullandığı geminin gövdesindeki açıklığı gösterdi. "İçeri giriyoruz."

* * *

Wax, Marasi'nin gittiği yönün aksi yönünde, ikmal paletlerinin arkasına sığınarak ilerledi. Attığı her adımda gelişimi yaşıyor gibi hissediyordu. Yokluğunda şehrin geçirdiği değişimleri uzun uzadıya düşünmüştü. Motorlu araçlar, elektrikli aydınlatmalar, gökdelenler ve beton yollar. Sanki bir dünyadan ayrılmış ve dönüşünü başka bir dünyaya yapmıştı.

Ama bu... *bu* ne işe yarayacaktı? Devasa savaş gemileri? Allomansi'yi zenginleştiren teknolojiler? Kendini tehdit altında hissetmekten alıkoyamıyordu, bu dev gemi sanki başka bir zamandan gelen ve görevi artık ait olmadığı bir hayata tutunmaya çalışan antikaların işini bitirmek olan bir askerdi.

Sıralı duran son kalas yığınına yanaştı, Wayne de ona katıldı. Koruma amaçlı deriye sarılı küçük matarasını tekrar çıkarttı. Bir yudum aldı ve Wax'e teklif etti. Wax teklifi geri çevirmedi ve bir yudum içti.

Yavaşça öksürdü. "Elma suyu mu?"

"Vücut için iyi," dedi matarasını yerine koyan Wayne.

"Bunu beklemiyordum."

"Midede merak duygusu yaratmak lazım," dedi Wayne. "Yoksa tembelleşir. Amcanı nasıl bulacağız?"

Wax deponun orta bölümünde inşaat işleri için kurulan, binayı çevreleyen, kalaslardan yapılma geçici ve karmaşık iskele ağını işaret ederek "Uygun mu?" diye sordu. Bu bölge gece boştu. "Tüm alanı görebilmemiz gerek ama aşağıdakilerin de dikkatini çekmemeliyiz."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Wayne. "Buna var mısın peki? Normal bir insan gibi tırmanacaksın. Çelikitme yok."

İçgüdüsel olarak kullanmaya niyetlense de içinde hiç metal yoktu. Şişeleri kemerinde duruyordu.

"Yapabilirim," dedi kuru bir sesle Wax. Yakınlardaki muhafız ve işçiler geçene kadar bekledi, ardından binanın gölgeli kısmında çömelerek ilerlemeye başladı. İskeleye çıkan merdivenin en alt basamağını kavradı, bir kat çıktı ve bunu bir diğeri takip etti.

Üçüncü kata ulaştığında kolları ağrıyordu. Ağırlığını azalttı, bunun faydasını görse de beşinci kata ulaştığında durup soluklanması gerekti.

Sırıtarak yanından geçen ve bir sonraki merdiveni yakalayan Wayne "Yaşlanıyorsun," dedi.

Basamağı yakalayan Wax "Saçmalama," dedi. "Tempomu ayarlamaya çalışıyorum o kadar. Ya en üst kata ulaştığımızda dövüşmemiz gerekirse?"

"Takma dişlerini onlara atabilirsin," dedi Wayne yukarıdan. "Baston numaraları da yaparsın. Bu saate kadar uyuyamadığın için huysuzlandığından eminim..."

Wax hafifçe homurdandı, bir sonraki kata doğru tırmanışa geçti, aslında tartışma büyük bir eziyet olduğu noktaya dayanmıştı. Genç adam olayın farkına varmış gibiydi. Çatının inşası için kurulan ve gerekli malzemelerin yer aldığı son iki katın iskelesine tırmanırken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Wayne yol boyunca onlara daha iyi görüş alanı sağlayabilecek platformlarda durabilirdi ama durmadı. Pas tutası iskeleler boyunca tırmandı ve bunu muhtemelen Wax'in tırmanmaya devam etmesi için yaptı. Wax'in

tekrar dinlenerek Wayne'i eğlendirmeye hiç niyeti yoktu. Kıpkırmızı yüzüyle son iskeleye de tırmandı.

"Ağzının ortasına bir tane yerleştirmem gerek," diye kükredi sırıtan Wayne'e. "Ama hemen iyileşirsin."

"Hayır," dedi Wayne. "Düşer ve inlerim. Bu yaşta birine ara sıra bir şeyler başarabildiğini hissettirebilmenin daha önemli olduğuna eminim."

Wax başını salladı, döndü ve iskeledeki bir basamağa adım attı. Ayağının altındaki tahta kırıldı.

Delikten aşağı düştü, elleriyle son anda diğer tahtalara tutunabildi. Kırılan parça yere çarpmadan önce havada taklalar attı. Wax çıkan ses karşısında yüzünü buruşturdu.

Tutunduğu yerde asılı kaldı ve hayatında ilk kez başkalarının bu kadar yüksekte neler hissettiğini az da olsa anladı. Midesinde hiç metal yanmıyordu ve yere çarpmadan önce bir şişe çıkartıp içebileceğinden de emin değildi. Eğer düşerse normal bir insan gibi düşecekti. Yüksek yerler bugüne dek hep dostu olmuştu, ama bu sefer ölümcül bir dost olmuşlardı.

İnledi ve Wayne'in uzattığı eli görmezden gelerek kendini delikten yukarı çekti. "Bu benim hatam *değildi*," dedi. "Tahta çürükmüş."

"Evet, tabii," dedi Wayne. "Sorun yok dostum. Pek çok kişi hayatının alacakaranlık döneminde biraz kilo alır. Normal bir şey bu."

"Seni şuracıkta vursam," dedi Wax, "kimse beni suçlamaz. Muhtemelen 'Vay! Demek o kadar dayandın ha? Ben olsam yıllar önce vururdum.' der, bir de üzerine içki ısmarlarlar."

"Ama kırıcı oluyorsun, gerçekten," dedi Wayne. "Ben—"

"Kimsiniz *siz*?"

Wax donakaldı, ardından ikili başlarını yukarıya kaldırarak iskelenin üst kısmından eğilmiş onlara bakan adamı gördüler. Görünüşe göre bir mühendisti, yeleğinin üzerine beyaz bir palto giymişti ve boynunda kravat vardı. Kaşlarını çattı, ardından Wax'i tanıyormuş gibi baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Wax "Pas tutası," diyerek ellerini kaldırdığı anda Wayne harekete geçip sıçradı. Wax Wayne'in sıçrayışına güç verdi. Wayne üst katın kenarına tutundu. Bu sırada mühendis bağırmaya başladı ama Wayne uzanarak adamın bileğini yakaladı ve gürültüyle yere düşürdü.

Wayne ani bir hareketle üst kata tırmandı ve ardından ikinci bir gürültü geldi. Wax gergin bir şekilde bekliyordu. Saniyeler geçti.

"Wayne?" diye fısıldadı. "Orada mısın?"

Gözleri kapalı baygın mühendisin yüzü iskelenin kenarında belirdi.

"Elbette burada," dedi Wayne üst kattan. Bunu söylerken talihsiz mühendisin aksanını taklit etmiş ve başını kukla gibi oynatmıştı. "O herifi az önce buraya fırlattın dostum! Unuttun mu? Hafıza kaybı da başlamış. *Gerçekten* yaşlanıyor olmalısın..."

* * *

Dünyadaki her insan teknik olarak ölüyor, sadece bunu yavaş bir tempoda yapıyorlar. Irich'in laneti ise ölmesi değildi. Bunun olduğunu *hissedebilmesi*ydi.

Devasa ahşap geminin koridorlarında turlarken yere dikkat etmeliydi, zira en ufak bir girinti ya da çıkıntı takılıp düşmesine sebep olabilirdi. Yanmış haritaları buldukları duvarları gösterirken diğer bilim adamlarına açıklama yapıyordu, kolunda sanki beş kilo ağırlık vardı.

Sol eli artık tutmuyordu, bastonunu kavrayabiliyor, ama bunu yaptığında da titremesine engel olamıyordu, ayrıca attığı her adımdan sonra sol ayağını yanına sürüklemesi gerekiyordu. Fizik terapisti artık nefes almaya bile gücünün kalmayacağı günün çok uzak olmadığını söylemişti.

Ondan sonra Irich hareket edemez hâlde tek başına nefessiz kalacaktı. Bunun gelişini hissedebiliyordu. İşkence gibi, adım adım.

"Peki bu nedir Profesör Irich?" diye sordu tavanı işaret eden Stanoux. "Ne kadar harika bir desen!"

"Emin değiliz," dedi bastonuna dayanarak yukarı bakan, bu hareket beklenmedik şekilde zordu, Irich. Pas tutası. Daha önce kafasını arkaya yatırma konusunda sıkıntı çekmiyordu, değil mi?

Adım adım geliyor.

"Gemiye benziyor," dedi başını yana yatıran Stansi.

Koridor tavanında yer alan ve altınla işlenen desen daha küçük de olsa gerçekten bir gemiye *benziyordu*. Buraya neden çizilmişti ki? Bu geminin gizemlerini çözmenin yıllar süreceğinden endişe ediyordu. Irich hayatının geri kalanını bu acayiplikleri derleyip her biri hakkında notlar yazarak geçirmeye razıydı.

Ama bugün "hayatının geri kalanı" ifadesi böylesi uzun vadeli planlar için kısa gelmeye başlamıştı. Smokin ve Tanzim silahlarını istiyorlardı, gelip alabilirlerdi de, Irich'in ise tek bir arzusu vardı.

Bir mucize.

Irich "Lütfen takip edin," dedi ve son yürüyüş modeliyle koridoru geç-

ti. Birkaç ayda bir, yürüyüş şeklini değiştirmesi gerekiyordu, zira kasları giderek zayıflıyor ve işlevini yitiriyordu. Adım, baston, ayağı sürükle, nefes al. Adım, baston, ayağı sürükle, nefes al.

Stanoux gözlüğünü düzelterek "Ne kadar şahane bir işçilik!" dedi. "Teyze, bu ahşabın cinsini biliyor musun?"

Stansi arkada belirdi, elindeki feneri muhafıza doğru salladı, onu uzaklaştırdı ve garip ahşabı incelemeye yöneldi. Irich de ilk başta benzer arzuları besliyordu, ama günler geçtikçe sabrı tükenmeye başladı.

"Lütfen," dedi Irich. "Çalışmak, değerlendirmek ve teoriler oluşturmak için bolca vaktiniz olacak. Ama önce ana sorunu çözelim."

"Nedir o?" diye sordu Stansi.

Irich önünde elinde fenerle nöbet tutan bir askerin bulunduğu, koridorun devamındaki kemerli kapıyı gösterdi. Irich geçerken asker ona selam verdi. Irich teknik olarak bir Sekans'tı bu unvan Küme örgütü içinde orta seviye bir rütbeydi. Smokin ve adamları bilimsel düşünceye büyük önem verirdi. Ama sahip oldukları güç ve prestij Irich'e çok anlamsız geliyordu. Bunların hiçbiri daha uzun yaşamasını sağlayamazdı.

Kapıyı geçince beş bilim adamından oluşan grubuna gelmeleri ve garip geminin gövdesini dolduran büyük makineye bakmaları için işaret etti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, kolları ya da kabloları yoktu. Makineden ziyade bir *ocağa* benziyordu, ama hafif bir metalden yapılmıştı. Üzerinde, duvarlardan gelen ve başka metallerden yapılmış hatlar vardı. Örümcek ağı gibiydi.

"Bu gemi," dedi Irich, "gizemlerle dolu. Tavandaki eski desenleri fark ettiniz ama bu ve benzeri sorular daha *başlangıç*. İçinde cellatların giydiklerine benzer kara cübbenin asılı olduğu odanın amacı ne? Neden ses çıkarmaktan yoksun müzik aletleri bulduk? Bu geminin ustaca yapılmış bir tesisatı var, kadınlar ve erkekler için ayrılmış bölmeler olduğunu belirledik, ama bunların dışında kapılarında deşifre edemediğimiz simgeler olan *üçüncü* bir oda tipi var. Bunlar kimin için yapıldı? Yoksa üçüncü bir cins için mi var? Çok sayıda soru mevcut.

"Tüm bu soruların önüne geçen ve cevabını bulduğumuzda geri kalan her şey için temel oluşturacağına inandığımız bir soru var. Sizleri, Dış Şehirler'in en parlak zekâlarını işte bu yüzden çağırdım. Eğer bu soruya yanıt bulabilirseniz Elendel'in baskısından ebediyen kurtulabileceğimiz bir teknolojik güce kavuşacağız."

Profesör Javie "Peki nedir bu soru?" diye sordu.

Irich gruba döndü. "Soru elbette bu şeyin nasıl *hareket ettiği*."

"Bilmiyor musunuz?"

Irich başını salladı. "Elimizdeki bilimsel bilgilerin hepsiyle çelişiyor. Bazı mekanizmaların çarpışmanın etkisiyle hasar gördüğü şüphesiz ama görebildiğiniz üzere araç genel olarak sağlam. Ayarlamalar hakkında doğru bilgileri bulmamız *gerekiyor*, ama şu ana dek bunu başaramadık. Sizi yardım etmeniz için davet ettim."

"Peki ya pilotlar?" diye sordu Stanoux. "Mürettebat? Kurtulan yok mu?"

"İş birliğine yanaşmıyorlar," dedi Irich. "*Biraz da kırılganlar*. Ayrıca dil engeli de şimdiye dek üstesinden gelemediğimiz bir konu. Antik diller konusunda dünyanın en önde gelen uzmanlarından biri olan sizi bu yüzden davet ettim Lord Stanoux. Belki gemide bulduğumuz kitapları tercüme edebilir ve içlerinde çalışma ilkelerine ilişkin açıklamalar bulabilirsiniz. Leydi Stansi, siz ve Profesör Javie mühendis ekibini yöneteceksiniz. Böylesi gemilerden oluşan bir filo ile sahip olacağımız gücü hayal edin. Havza'ya hâkim olabiliriz!"

Bilim adamları birbirleriyle bakıştı. "Herhangi bir grubun böylesi bir güce sahip olmasını isteyip istemediğimden emin değilim Profesör."

Elbette. Bu insanlar politikacı değildi. Smokin onu zenginlerden para toplamaya gönderdiğinde kullandığı yöntemi burada uygulamamalıydı. "Evet," diye itiraf etti, "bu gerçekten büyük bir yük olacak. Ama bu bilginin Elendel'dekilerden ziyade bizim elimizde olmasının daha güvenilir bir seçenek olduğunu eminim anlıyorsunuzdur. Ayrıca neler *öğrenebileceğimizi* bir düşünün, neler *keşfedebiliriz*?"

Bu yaklaşım daha çok işe yaradı ve adamlar sırayla başlarını salladılar. Smokin ile konuşması gerekiyordu, bu insanların kendilerini totaliter bir orduya değil masum bir özgürlük hareketine hizmet ettiklerini hissetmesi gerekiyordu. Etrafta uygun adım dolaşıp herkese selam veren askerler düşünüldüğünde bu zor olacaktı. Ama bunu öngörebiliyordu. Grubun farkında olduğu konularda açıklamaları vardı ve niyeti, bilgiye ulaşma vaadiyle bilim adamlarının dikkatini başka yöne çekmekti. Bu esnada koridordan bir ses duydu. "Profesör Irich?"

İç çekti. Yine ne vardı? "Özür dilerim," dedi dışarıdaki ses adını tekrar edince. "Leydi Stansi, bir çeşit güç kaynağı olduğunu düşündüğüm bu yapı üzerinde çalışmalarınıza başlayabilirsiniz. Şimdiye dek öğrendiğimiz kadarıyla elektrikle çalışmıyor. Sonuçlara varmadan önce tarafsız görüşlerinize ihtiyacım var. Şimdi gidip başka bir konuyla ilgilenmem gerekiyor."

Bu işi yumuşak başlılıkla, hatta biraz da heyecanla, kabul etmişe benziyorlardı. Irich, grubu arkasında bırakarak koridor boyunca topallayarak ilerledi. Hem yürüyüşünü hem de bilim adamları ile elde edebilecekleri ilerleme hızını düşünerek kendi kendine *çok yavaş, çok yavaş* dedi. Araştırma ve deneyleri bekleyebilecek vakti yoktu. Cevaplara hemen ihtiyacı vardı.

Koridorda onu çağıran kişiden eser yoktu. Hayal kırıklığına uğramış hâlde kapıya döndü ve yan koridorlardan birine bakmak üzere hareketlendi. Onu çağırırken bunu dikkate almalıydılar! Kısa mesafeleri katederken bile çektiği zorluğu göremiyorlar mıydı?

Koridora doğru yürürken duvardaki küçük bir bölmeyi görerek durakladı. Gemide bunlardan yüzlercesi vardı ve içlerinde ipler, silahlar ya da başka eşyalar oluyordu. Ama bunun içindeki nesne yere düşmüştü. Küçük, gümüş rengi bir kutu.

Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Buradan çıkan aletlerin bir yenisi. Ne şans! Şimdiye dek tüm bölmelerin incelendiğini sanıyordu. Kutuyu alırken zorlandı. Sağlam dizi üzerinde eğildi, nesneye uzandı ve ayakları üzerinde doğruldu.

Bir plan kurmaya başlamıştı bile. Smokin'e bunun Yeni Seran'daki ajanlarından biri tarafından ele geçirildiğini söyleyecekti. Aldığı cezalar ortadan kalkacak ve belki de burada bebek bakıcılığı yapmaktansa İkinci Şantiye'yi bizzat ziyaret etmesine izin verilecekti.

Heyecanlandı, bilim adamlarını izlemesi için bir asker gönderdi ve kendisi adına bir şeylerin nihayet *yolunda* gittiği hissiyatıyla topallayarak gemiden çıktı.

* * *

Marasi garip geminin merdivenlerinden aşağı baktı ve Irich denilen adamın duvardaki delikten topallayarak çıkışını ardından ahşap plakaları yumruklamasını izledi. MeLaan koridordaki bir dolaptan çıktı, Marasi'ye dikkatli olmasını işaret ederek gizlice açıklığa doğru ilerledi ve Irich'in izini sürmeye başladı.

Marasi gergin bir hâlde bekliyordu. Polis olarak görevleri daha çok analiz, soruşturma ve kovuşturmaya dayansa da Elendel'deki operasyonlarda üzerine düşeni yapıyordu. Kendini daha dayanıklı görüyordu, ama Ahenk adına bu görev sinirlerini kauçuk gibi gevşetmişti. Bu görevde her şey sızma ve saklanma üzerine kuruluydu ayrıca her an birileri köşeyi dönüp sizi

görebilir ve tüm suç üzerinize kalabilirdi. Irich küçük cihazın yanından yürüyüp geçerken ve ilk geçişinde onu fark etmediğinde kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

MeLaan nihayet onu takip etmesi için işaret verdi. Marasi merdivenleri hızlı adımlarla indi ve girişte kandranın dibinde diz çöktü.

"Şu odaya gitti," dedi MeLaan duvarda yer alan kapılardan birini işaret ederek. "Şimdi ne yapacağız?"

"Biraz bekleyeceğiz," dedi Marasi.

MeLaan ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim."

"Biraz gergin gibisin."

Marasi tüfeğini kavradı ve sinirlerini yatıştırdı. "İyi olacağım. Bekliyoruz."

* * *

Wax içeride kurulu inşaat ağındaki ahşap plakalar arasında geziniyordu. MeLaan'ın dürbünü sayesinde zemin katı net bir şekilde görebiliyordu, yine de modern ve çift mercekli bir dürbünü tercih ederdi. Tüm bölgeyi taradı ve Marasi ile MeLaan'ın geminin içine girişini ilgiyle izledi.

O gemi... gemiyle ilgili bir şeyler onu huzursuz ediyordu. Çok gemi görmemişti ama devasa şeyin güvertesinde bir şeyler yanlıştı. Yelkenler neredeydi? Yırtılmış olabileceklerini düşündü ama bu kez de hiç kırık direk ya da benzeri bir şey göremiyordu. Bu muhtemelen motorlu arabanın gemi versiyonuydu. Buhar motoru ile mi çalışıyordu? Yoksa benzin mi?

Tüm inşaat alanını taramasının ardından amcasına dair hiçbir izle karşılaşmamıştı. Kendisi zemin katı tararken arkasını kollayan Wayne'in yanına döndü.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Wayne.

Wax başını salladı. "Yapının kuzey tarafında inşa edilmiş birtakım odalar var. Orada olabilir. Geminin içinde bir yerlerde de olabilir."

"Şimdi nereyi deniyoruz öyleyse?"

Wax dürbünü avcunun içine bastırarak kapattı. Aynı soruya cevap bulmaya çabalıyordu. Dışarıdaki bir ordu muhafızı alarma geçirmeden hedefine nasıl ulaşacaktı?

Wayne onu dürttü. Aşağıda topallayan adam gemiden tekrar çıkmıştı. Wax dürbünü ona odakladı ve adamın yakınlardaki başka bir odaya yönelerek içeri girişini izledi.

"Sana da biraz gerginmiş gibi gelmedi mi?" diye sordu Wayne.

"Evet," dedi dürbünü indiren Wax. "Hanım arkadaşlarımız aşağıda ne *yaptı* acaba?"

"Belki—"

"Tahminini duymak istemiyorum," dedi Wax. "Gerçekten."

"Tamam."

Bu adam her kim ise önemli biriydi. Trendeki Allomansi aleti ona emanet edilmişti ve kullanabildiğine göre kendisi de bir Allomanser olmalıydı.

"Haydi," dedi Wax gölgeler içindeki kalas köprülere oradan da merdivenlere yönelerek.

"Bir fikrin mi var?" diye sordu Wayne.

"Daha çok bir izlenim," dedi Wax. "Smokin astlarıyla konuşmayı sevmez. Görüştüğümüz herkes aynı şeyi ima ediyor, biraz güç ve makam sahibi olanları seçiyor ve olayları idare etmelerine izin veriyor. Miles, Okçu. Amcam rahatsız edilmeyi sevmez."

"Yani..."

"Topallayan adam," dedi Wax, "muhtemelen burada benzer bir role sahip. Leydi Kelesina'nın malikânesinde ondan bahsedildiğini duymuştum, şu anda gözden düşmüş olsa da önemli biri. Her hâlükârda doğrudan amcama rapor veriyor olmalı."

"Yani onu yeterli süre izlersek..." dedi Wayne.

"...Smokin'i buluruz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Wayne. "Raporunu her akşamüstü çay saatinde vermiyorsa sorun yok, aksi hâlde *uzunca* bir süre beklememiz gerekebilir."

Wax topal adamın odadan çoktan çıkmış olduğunu şaşkınlıkla fark ederek merdivenin başında durdu. Wax'in görüş açısı devasa gemi tarafından kısmen kapanıyordu ama adamın geminin ön kısmında seke seke ilerlediğini fark edebildi, adam kararlı bir şekilde yürüyordu.

Wax bir elini kaldırdı, Wayne'i durdurduktan ve susturduktan sonra dürbünle çömeldi. Topal adam depoyu katederek güneybatı köşesinde inşa edilmiş bir odaya, muhtemelen muhafız odasına yöneldi. Kapıdaki asker yana çekilerek girmesine izin verdi. Kapı açıldığında Wax odayı görme şansını buldu.

İçerideki ablasıydı.

Dürbününü neredeyse düşürüyordu. Kapı çarparak kapandı ve ikinci bir inceleme fırsatı ortadan kalktı ama onu *görmüştü*. Küçük bir masanın

başında oturmuştu, başında ise Wax'in trende dövüştüğü iri kıyım adam vardı. Hücre gibi bir odaydı ve içinde uzak mesafelerden konuşmayı sağlayan aletlerden vardı.

"Wax?" diye seslendi Wayne.

"Bu Telsin," diye fısıldadı Wax. "O odada tutuluyor," Kendini metal şişelerinden birine uzanırken buldu.

"Hop, *hop*, adamım," dedi Wayne ve kolunu yakaladı. "Tüm kalbimle pervasızca ve gereksiz bir şekilde saldırmaktan yana olsam da sence de şu anda en iyi seçenek bu durumu değerlendirmek değil mi? Yani 'haydi burayı darmadağın edelim!' havasına girmeden önce."

"O *burada* Wayne," dedi. "Buraya gelme sebebim," Buz gibi hissetti. "Smokin hakkında bilgi sahibi. Anahtarımız o. Onun peşinden gideceğim."

"Peki, peki," dedi Wayne. Ama Wax, bu noktada sağduyunun sesini *benim* canlandırmam seni birazcık da olsa endişelendirmiyor mu?"

Wax arkadaşına baktı. "Sanırım endişelendirmeli."

"Hah, işte evet. Bak bir fikrim var."

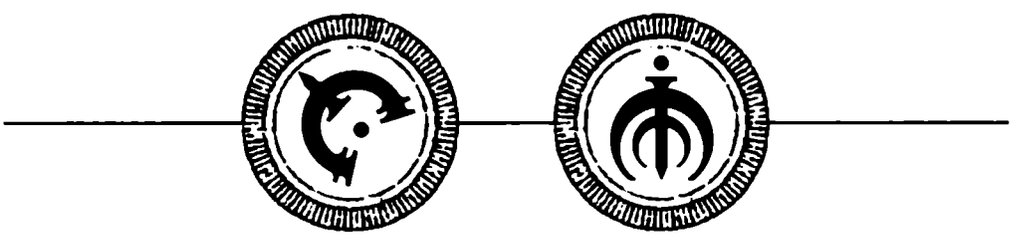
"Ne kadar kötü bir fikir?"

"Küme'nin ölüm mangalarını hariç tutarsak Allomansi kullanmak, silahlı çatışmaya girmek ve koskoca bir ordunun dikkatini kaçınılmaz şekilde üzerimize çekmekle kıyaslandığında mı? Böyle bakarsak bence *taş gibi* bir fikir."

"Anlat."

"Bak şimdi," dedi Wayne kalastan köprüye bakarak. "Şurada *harika* bir mühendis üniformamız var, kan lekesi de az, ayrıca bir süredir de zeki mühendis aksanı üzerinde çalışıyorum..."

19

Marasi sakin kalma gayreti ile geminin içinde bekliyordu. Wax bunu nasıl yapabiliyordu? O ve Wayne çok rahat olabiliyorlardı, silahlı bir çatışmanın ortasında bir köşede kestirebilirlerdi bile.

Olduğu yerde durmuş –aslında diz çökmüş– ve karşılığını almıştı. Irich, MeLaan'ın gösterdiği odadan çıkmış ardından biraz dolandıktan sonra muhafızlara seslenmişti.

"Ne dedi?" diye sordu Marasi.

"Muhafızlara, 'Bay Smokin'e götürün.' dedi," diye fısıldadı MeLaan. "Güzel hamle. Gerçekten de bu aletle kazığı aynı yerde saklayacağını mı düşündün?"

"Umudum bu yöndeydi," dedi Marasi.

"Devam edelim mi?"

Marasi başını salladı ve kendini yeni sinir bozucu bir tecrübeye hazırladı. Önden MeLaan gidiyordu ve ahşap plakalardan aşağı inerek açıklığa yönelmişti. Arkasından gelen Marasi, MeLaan'ın kendisine dediği gibi başını yukarıda tutuyordu. *Hissettiğin gibi görün*, demişti kandra. *Kişiliğe bürünmenin ilk kuralı ait olmaktır.*

Pas tutası, bunu yapmak ne kadar zordu. Kendini tamamen açıkta, sanki Elendel'in merkezinde çırılçıplak dans ediyormuş gibi hissediyordu. En alta ulaştılar ve tahammül edilemez bir yavaşlıkla yürüyerek kapıya yaklaştılar. Çok mu dik yürüyordu? Omzunun üzerinden bakıp kontrol ede-

mezdi, MeLaan onu bu konuda onu uyarmıştı. Ama hızlı bir bakış kimseyi üzmezdi...

Sağlam dur. Pas ve Harap şu anda bir çatışmanın içinde olmayı yeğlerdi. MeLaan kapıyı yokladı ve neyse ki açıldı. İkili boş koridora adım atarken Marasi kapıyı kapattı. Alarm sesleri ya da bağırışlar gelmiyordu. Birkaç işçinin dönüp onlara baktığından emindi ama kimse tek kelime etmemişti.

"Aferin," dedi MeLaan.

"Sanırım kusacağım."

"Kalıtım dedikleri bu olsa gerek," dedi koridorda yürümeye devam eden MeLaan. Çıplak, ahşaptan duvarları olan, içi talaş kokan ve tavandan sarkan tek bir elektrikli ampulle aydınlanan bir yerdi. MeLaan karşı taraftaki kapının önünde durdu, içeriyi dikkatle dinledi ve açmayı denedi. Kapı kilitliydi.

Marasi "Açabilir misin?" diye sordu. "Daha önce yaptığın gibi?"

"Elbette," dedi kapı kulpunun önünde diz çöken MeLaan. "Sorun değil. Ama önce daha sıradan bir yöntem deneyeceğim," Elini yana çevirdi ve ön kolunun derisinin altından bir set maymuncuk *çıktı*. Ekipmanı aldı ve kapı üzerinde çalışmaya başladı.

"İşlevsel," dedi Marasi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Duruma göre değişir," dedi ve omzunun üzerinden geriye baktı. Koridor hâlâ boştu. *Aptal kız*. "Bu espriyi kaç kez duydun?"

Kilidi açmaya odaklanan MeLaan gülümsedi. "Hayatta geçirdiğim süre altı yüz yıla dayandı evlat. *Duymadığım* espriler bulma konusunda zorlanacağına eminim."

Altı yüz yıl. Akıllara durgunluk veren bir zaman ölçüsüydü. "Seninle bir ara konuşmalıyım."

MeLaan kadına dönerek bir kaşını kaldırdı.

"Siz kandraların topluma karşı kendinize has bir bakış açısı var," diye açıkladı Marasi yumuşak bir edayla. "İnsanlığın eğilimlerini ve büyük ölçekli toplumsal hareketleri gördünüz."

"Sanırım," dedi maymuncuğu çeviren MeLaan. "Bunun ne yararı var?"

"İstatistiklere göre çevremizde yaptığımız küçük değişiklikler –hukuk sistemine yaklaşımımız, istihdam oranı ya da hatta şehir yerleşimi– aynı çevrede yaşayan insanların hayatlarına olumlu etkiler yaratılabiliyor. Bu değişikliklerin ne olması gerektiğini anlatacak anahtar beynin! Toplumların evrimini ve hareketlerini gördün; insanların kıyıya vuran dalgalar gibi hareket edişlerini izledin."

"Kıçım," dedi kulpu küçük bir klik sesi eşliğinde çeviren ve kapıyı aralayan MeLaan. Hemen yanında duran Marasi başını salladı.

"Pardon... neren?"

"Beynimin anahtar olduğunu söyledin ya," dedi kapının ardındaki küçük ama şaşırtıcı derecede güzel döşenmiş odaya giren MeLaan. "Aslında şu anda kıçım. Bir kandra sinir sistemini vücudunun bütününde taşır, ama anılarım şu anda kıçımdaki yekpare metal bölümde. Böylesi daha güvenli. İnsanlar genelde kafaya nişan alıyor."

"Peki kafanda ne var?"

"Gözler ve algı aparatları," dedi MeLaan. "Bir de acil durum matarası."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır," dedi ellerini kalçasına koyan ve odayı tarayan MeLaan. Yan taraftaki kapı, deponun içine inşa edilen odalar sisteminde daha derinlere gidiyordu, ayrıca odada ana açıklığa bakan bir pencere yoktu, onlar açısından iyiydi.

Oda deponun geri kalanı gibi taze talaş koksa da bunu bastıran ahşap cilası ve hafif bir puro kokusu vardı. Küçük, elektrikli bir masa lambası odayı aydınlatıyor ve ilginç çalışmalarla birlikte duvardaki rafta yer alan kitap dizilerini ortaya çıkartıyordu. Odada ayrıca iki bordo sandalye ile solmaması için her gün dışarı çıkarıldığı muhtemel olan dekoratif bitkiler vardı.

Marasi odayı adımlayarak içindeki gariplikleri hafızasına kazıdı. Bu garipliklerden her odada vardı, kişisel izler ve burada yaşayan kişiye dair ipuçları. Masa çekmecelerinin geniş ve abartılı kulpları vardı. Köşedeki ayaklı lamba, tıpkı sandalyeler gibi ahşap zemine çakılmıştı. Muhtemelen Irich'in takılıp düşmemesi için yapılmıştı. Marasi bu adamın hastalığına aşina değildi ama adamın odasında kalmayı sevdiği açıktı.

MeLaan doğruca kitap rafına gitti ve kitapları bir bir çekerek yere bırakmaya başladı. "Her zaman kitapların arkasındadır," dedi. "İnsanlar okumayı sevmez, okumayı seven biri gibi görünmeyi sever. Ben—"

Marasi "MeLaan," dedi ve köşedeki büyük kasayı gösterdi.

"Ah," dedi MeLaan. Başladığı işi bitirme güdüsünden olacaktı ki raftaki son kitapları da yere attı ve kasaya yaklaştı. "Hm... Bu biraz daha zor olacak. Böylesi bir şeyi bir maymuncuk setiyle açamam."

"Başarabilir misin?" diye sordu Marasi.

"Sabırlı ol," dedi MeLaan. "Bana şu lambayı ver."

Marasi lambayı masadan aldı, kablosunu uzatabildiği kadar uzattı ve MeLaan'ın kasayı inceleyebilmesi için yaklaştırdı.

"Hmmm..." dedi MeLaan ve kadranı görmezden gelerek kafasını kasaya yasladı. Parmakları ve avuç içleri şeffaflaştı, ardından teni *kımıldamaya* başladı, kasadaki boşluklara sızmaya başladı ve saf enerji ile bir araya getirilen kristal kemikleri ortaya çıkarttı.

Marasi ağzında aniden oluşan acı tadın etkisiyle yutkundu. MeLaan'ın bunu yapabildiğini biliyordu ama bunu izlemek bambaşka bir şeydi. Kandra, gözleri kapalı hâlde diz çökmüş iken Marasi kendini MeLaan'a ışık tutabilmek için lambayı sandalyeye yerleştirerek meşgul etti. Bu noktada kandranın ışığa ihtiyacı olup olmadığını kim bilebilirdi? Marasi masayı aramaya başladı ve önemli bir şeyler bulup bulamayacağını kontrol etti.

Ahenk, Irich'i bilim adamlarının peşinden gönderdi, diye düşündü MeLaan. *Buraya geri dönüp evrak işleriyle uğraşmak yerine...*

"O zamanki dünya," dedi MeLaan aniden "şimdikinden çok farklı değildi."

Marasi duraksadı. MeLaan garip kemikleri açıkta dururken düz çökmüştü ve gözleri hâlâ kapalıydı. Şu anda teninin dirseğinden yukarısı şeffaftı ve yarısı kemikten sıyrılarak kasanın içine sızmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Marasi.

"İnsanlar eski zamanlardan bahseder," dedi MeLaan. "Külkıyamet'in hemen ardından yaşanan Lord Sissoylu döneminden sanki efsaneler dönemiymiş gibi bahsederler."

"Öyleydi," dedi Marasi. "Tanrıların Danışmanı, Hammond, Allrianne Ladrian. Yeni bir dünya inşa ettiler."

"Evet, öyle," dedi Marasi. "Ama aynı zamanda hepsinin kendine göre bir 'yeni dünya' vizyonu olduğundan çocuklar gibi itişip durmuş da olabilirler. Bugünün politikacılarından pek de farklı değildiler muhtemelen. Bugün çektiğiniz sıkıntılarının yarısı, Elendel dışındaki yerleşkelere önem vermemiş olmalarından kaynaklanıyor. Kökendaşlar, tepeden tırnağa büyük şehir insanıydı. Akımları mı merak ediyorsun? Gördüklerimi mi bilmek istiyorsun? İnsanlar insandır. Lanet olası kandralar bile kendilerince aynı davranıyor. O zamanki hayat şimdikine benziyordu, tek fark bugün sokaklarda daha iyi yiyecekler satılıyor."

Marasi dinlediklerini sindirdi, ardından masaya döndü. Kandralarla konuşmayı hâlâ istiyordu, ama bunu belki MeLaan'a kıyasla biraz daha... düşünceli olanlarla yapabilirdi.

Masada Irich'in gemiye ilişkin gözlem ve taslak çizimlerini içeren bir defter buldu. Yazılar, titreyen ve özensiz bir elden çıkmıştı. Marasi araştır-

dıkça bu gemiyi Küme'nin inşa *etmediğinden* emin oldu. Onu hem inceliyor hem de onarıyorlardı.

Marasi defteri çantasına koydu. *Gördün mü, işlevsel,* dedi kendi kendine. Ardından kalktı ve dışarı açılan diğer kapıyı kontrol etti. Herhangi marangozun odaya dalmasını istemiyordu. Kapıyı araladı ve ardındaki kapkaranlık odayı süzdü. Kapıyı aralar aralamaz keskin burnuna bir koku, gecekondu mahallesi kokusu geldi. Yıkanmayan insanlar, çamur ve pislik. Kaşlarını çattı ve odaya biraz ışık girmesi için kapıyı tamamen açtı.

Lambadan yayılan yarı gölgeli ışık –ters tarafta konumlandığından sadece yansıması geliyordu– tereddütlü bir edayla odaya yayıldı. Birkaç boş masa ile kutu yığınının gölgeleri uzadı. Yanlarında ise... onlar *kafes* miydi? Evet. Bir metreden biraz daha yüksek, kalın demirli ve köpek ya da başka büyük hayvanlar için kullanılabilecek cinsten kafeslerdi.

Kafesler boştu. "MeLaan," dedi cevap vermeyen kandraya bakan Marasi. Onu kesinlikle duymuyordu.

Marasi içeride başka bir ışık olmasını umarak odaya adımını attı. Burada ne tutmuşlardı? Muhafız köpekler mi? Geldiğinden beri hiç köpek görmemişti. Üç büyük kafesten birinin yakınlarında durdu ve içinde tutulanın ne cins bir hayvan olduğuna dair ipucu bulabilmek ümidiyle eğildi.

Yandaki kafeste bir şey kımıldandı. Marasi'nin nefesi kesildi. Yanlış görmediyse battaniye ya da yastık yığını *hareket ediyordu*. Tüfeğini üzerinde bıraktığı, yan odadaki masaya baktı.

Yanındaki kafeste bir şey kıpırdandı ve parmaklıklara çarptı.

Marasi nefesini tuttu, geriye sıçradı ve sırtı kutu yığınına çarptı. Soluk ışık, kafesteki dümdüz ve kırmızı-siyah yüzü aydınlattı. Kapkaranlık göz çukurları.

Resimler. Marasi, ReLuur'un bıraktığı resimleri unutmuştu. Kara, kapkara gözleriyle korkunç kırmızı-kahverengi yüzler. Bir kâbusun sahneleri gibi çılgınca ve karalamaca şeklinde çizilen resimler.

Canavarlar gerçekti ve biri buradaki kafeslerdeydi. Kalın bir kürkle kaplıydı ve yüzü parlak kırmızıydı. Canavar, Marasi'yi sessizce karşıladı, ardından bir insanınkine şaşırtıcı derecede benzeyen elini parmaklıkların arasından uzatarak ve bir şekilde dudaklarını hareket ettirmeden tek bir kelime fısıldadı.

"Lütfen."

* * *

Wayne aylak aylak dolanmayı bırakıp adımlarını dengeli hâle getirdi. Bu mühendis burada olmayı, burada görev yapan askerlerden daha çok istemiyordu. Hayatını evler yaparak ve gökdelenlerde çalışarak geçirmişti ve şimdi burada, askeri kampın ortasındaydı.

Bu gemi *harikaydı*, ama onu endişelendiren bir şeyler vardı. Gizliydi. Gizli projeler ise kendisi gibi küçük adamların iş bittikten sonra ortadan kaybolduğu işlerdi.

Deponun zemininde yolu yarılamış olan Wayne *hayır, yanlış giden bir şeyler var*, diye düşündü. Yürümeye devam etti ama temposunu biraz arttırarak daire çizmeye başladı. Bir şeyler yolunda değildi ama *neydi*?

Wax yakınlardan bir yerden, gölgelerin içinden "Wayne," diye fısıldadı. Bir zift fıçısının dibinde çömelmişti.

Wayne dönmeye devam ederken Wax'i duymazdan geldi. O... o bir bilim adamıydı. Hayır, hayır bir mühendisti. Bir işçiydi. Birçok şey öğrenmişti ama tüm gün dikilip sadece konuşan havalı bir profesör değildi. Pek çok şey inşa etmişti ve burada, bu silahların arasında bulunmaktan nefret ediyordu. Askerlerin aksine yaşamı desteklemişti. Onlar, onlar...

İçinden yine *hayır* dedi ve ellerini başının yanına koydu. Yanlış, yanlış, yanlış!

Toparlan Wayne. Bu senin planındı. İşe yaramasını sağlamalısın.

Yanlış olan neydi? O... O bir...

Durdu. Yeleğinin cebine uzandı ve bir kurşun kalem çıkarttı. Kulağının arkasına takmadan önce kaldırdı ve inceledi. Yüksek sesle iç çekti.

O bir mühendisti. İşlerin yürüdüğünü anlayabilecek anlayışa sahipti. Burada olmayı ve buradaki askeri düzeni seviyordu, ne istediklerini söylemişler ve istediklerini elde etmişlerdi. İnsanlar sıkı çalışmalarının karşılığını almıştı.

Silahları sevmiyordu. Ayrıca burada işin başındaki kişilerden de hazzetmiyordu. Onlarla ilgili garip bir şeyler vardı. Ama çenesini kapalı tuttu.

Rahatlayan Wayne yolun kalanını aşarak kapıdaki muhafıza yöneldi. Sahte burun ve bıyık, yüzü tombullaştırmak için biraz şişirilmiş yanaklar ve sağ gözde kalıcı şaşılık. Bunun sebebinin her daim planları incelemek olduğu sonucuna vardı. Monokle ihtiyacı yoktu. O şeyler aptal görünüyordu.

Muhafıza yaklaştı. "Güneşliğin çapraz destekleri rezil olmuş!"

Adam gözlerini kırpıştırdı.

"Orada öylece durma!" dedi ellerini deponun duvarlarına doğru sallayan Wayne. "Öncül mücrimlerin eğilmeye başladığını göremiyor musun? Kucağımızda her an tamamen açık bir kek bulabiliriz!"

"Ne..." dedi muhafız. "Ne *yapmam* gerekiyor—"

"Lütfen," dedi muhafızı yana itip, adam buna direnmedi, kapıyı açan Wayne.

Karşısındaki manzara tam da Wax'in anlattığı gibiydi. Telsin oradaydı ve iyiydi. Siyah saçlı ve sağlam yapılıydı. Hemen her Yabanlar kadını gibi. Malikânenin hemen her yerinde evanotiplerini görmüştü. Şu anda daha yaşlı görünüyordu. Bir yerlerde tutsak edilmek insan üzerinde bu etkiyi yapabiliyordu.

Masasının yanında "yamuk bacak" ile "kalın ense" duruyordu ve ikisi de kapı açılır açılmaz huzursuz bir şekilde ona dönmüştü.

Şimdi, diye düşündü ve *gerçek sınava başlayalım*, yamuk bacağa odaklandı.

"Ciddi bir sorunumuz var," dedi Wayne. "Yapının bütünlüğünü kontrol ediyordum ve taçlar tamamen nefelinlenmiş! Eğer birileri hemen bir şeyler yapmazsa tam teşekküllü bir ksimelagatran durumla karşı karşıya kalacağız."

Şaşkına dönen adam Wayne'e baktı, gözlerini kırptı ve "Elbette yapacağız seni aptal. Ama ne *yapacağız*?"

Wayne gülümsemesini bastırdı ve sonradan çıkartmak için cebine koydu. Akıllı adamlar bildiklerinden daha fazlasına sahip olduğunu gösterme çabası içindeydiler hep. Tıpkı bardaki en sarhoş tipin en çok içmek isteyen olması gibi. Yamuk bacak kısa süre sonra Wayne'in neden bahsettiği hakkında fikri olmadığını itiraf etmektense bir tabure karşılığında babaannesini satabilecek duruma gelecekti.

"Çabuk," dedi Wayne işaret ederek. "Ben saprostik destekleri makaralara bağlayana kadar dayanmalıyız. Ben çalışırken sen de kontrolü sağlayacaksın!"

Yamuk bacak iç çekse de hareketlendi. Neyse ki kalın enseli arkadaşı da işe yarama güdüsüyle takip etti. Birkaç saniye sonra, yamuk bacak etrafı gözlemlerken kalın ense bir duvarı itiyor, üstelik birkaç muhafız da ona yardım ediyordu.

Arkadan gelen hafif bir darbe sesi Wax'in kapıdaki muhafızı hallettiğine delaletti. Wayne normalde vuramadığı için gücenirdi. Ama bu kez bir grup salağın bir binayı yıkılmaktan kurtardıkları düşüncesi içinde duvarı itmelerini sağlamalıydı.

Bu, durumu eşitlerdi.

* * *

"Lütfen."

Konuşan yaratığın garip bir aksanı vardı ama sesi kesinlikle insan sesiydi. Marasi'nin nefes alışverişi kendine uzanan el sebebiyle hızlanmıştı. Bir insan eliydi.

Hareket etmeyen dudaklar... parlak bir ten... bu bir yüz değil, *maskeydi*. Bu, korkunç bir yaratık değil, ahşap bir maskenin arkasında saklanan bir insandı ve göz çukurları gölgelerin içindeydi. Marasi'nin kürk olarak algıladığı şey ise bu insanın omuzlarında duran bir dizi kalın battaniyeydi.

MeLaan "Marasi?" diye sordu. Kandra kapıda belirmişti. "Açtım. Ne yapıyorsun... O da *ne*?"

"Bir insan," dedi Marasi. Maskeli kişi MeLaan'a döndü ve şimdiki açısı maskesindeki deliklerin aydınlanmasını, gözlerinin kahverengisinin ortaya çıkmasını sağladı.

Marasi bir adım attı. "Kimsin sen?"

İnsan ona döndü ve aklı başında birinden çıkmayacak kelimeler sarf etti. Sonra durdu ve "Lütfen?" dedi. Bu bir erkek sesiydi.

MeLaan "Gitmeliyiz," dedi. "Kasayı açtım."

"Kazık içinde mi?" diye sordu Marasi.

"Kendin bak."

Marasi duraksadı, ardından hızlı adımlarla MeLaan'ı geçerek odaya girdi.

Parmaklıklara yaslanan ve dışarı uzanan adam "Lütfen!" diye bağırdı.

Odanın köşesindeki kasa açıktı. İçinde, bir rafta gümüş renkli metal duruyordu. Bleeder vakasında öğrendiği üzere bu bir kandra kazığıydı ve Marasi'nin bir zamanlar hayal ettiğinden daha küçüktü, Ölüm'ün gözlerindekine hiç benzemiyordu, boyu on santimetre kadardı ve inceydi.

Kasanın yanında diz çöktü ve kazığı aldı.

"Aldık," dedi MeLaan'a dönerek. "Taşımak ister misin? Sende güvende olur."

MeLaan başını salladı. "Başkasının kazıklarına dokunamayız."

Hikâyeleri anımsayan Marasi kaşlarını çattı. "Muhafız—"

"Evet."

MeLaan'ın yüzü kayıtsız görünse de sesi gergindi. Marasi omuz silkti, kazığı çantasına koydu ve kasanın içine geri döndü. Paraları bıraktı, aptalcaydı biliyordu ama alsa kendini soyguncu gibi hissedecekti ve Allomantik güçleri saklayan küçük kutuyu geri aldı. Irich kutuyu gerçekten kasaya koymuştu.

Bunlar dışında birkaç küçük antik eşya vardı, hepsi yanlarında bantlar olan madeni paralara benziyordu. Bunların üzerinde bilinmeyen bir dilde yazılmış garip işlemeler vardı. Marasi birini aldı, ardından MeLaan'ın omzunun üzerinden odaya, parmaklıklarına dayanmış duran maskeli adamın durduğu yere baktı.

Marasi diski bıraktı elini kasanın derinliklerine sokarak daha önce fark etmediği bir şey çıkarttı. Bu, küçük bir dizi anahtardı. Kalktı ve odaya doğru ilerledi.

MeLaan meraklı bir sesle "Marasi?" diye seslendi. "Bir çeşit hastalık taşıyor olabilir."

"O bir insan," dedi kafese yaklaşan Marasi.

Adam, Marasi'yi karşılar gibi eğilip büküldü.

Elleri hafifçe titreyen ve ikinci denemesinde doğru anahtarı bulan Marasi kafesi açtı. Adam, kilidin açılma sesi gelir gelmez kapıya yüklendi ve savurarak açtı. Dışarıda tökezledi, bir süredir dik durmasına izin verilmediği açıktı.

Marasi geriye, MeLaan'ın yanına çekildi. Kollarını kavuşturan uzun kandra maskeli adam kutulara takılıp tökezlerken ve kalkmak için yine onlara tutunurken olan biteni şüpheci bir ifadeyle izliyordu. Adam bir an nefeslendi ve kutulardan uzaklaşarak odanın arka tarafına ilerledi. Orada, Marasi'nin karanlık sebebiyle fark etmediği bir kapı vardı ve adam çılgınlar gibi hareket ederken o kapıyı bulup açtı, diğer odaya geçti. Adam, ikinci odadaki düğmeyi bulduğunda ise odadan ışık yayılmaya başladı.

"Eğer muhafızları harekete geçirirse suçlusu sensin," dedi MeLaan adama doğru ilerleyen Marasi'nin peşinden giderken. "Waxillium'a söylemek zorunda kalmayı hiç istemem..." İkinci odaya ulaştıklarında MeLaan biraz uzaklaştı.

"Baba ve İlk Sözleşme adına," diye fısıldadı MeLaan.

Zemin kıpkırmızıydı. Pürüzsüz metalden yapılma ameliyat masaları bir duvara dizilmişler ve dehşet verici zeminin tam aksine gösterişli bir şekilde parıldıyorlardı. Duvarda, adamın yüzündekine benzeyen ahşap maskeler vardı.

Adam ikilinin önünde diz çökmüş ve başını kaldırmıştı. Duvardaki kurumuş kan lekelerinin sebebi bazı maskelerden damlayan kanlardı.

Marasi bu dehşet manzara karşısında elini ağzına götürdü. Etrafta hiç ceset olmasa da kanlar yaşanan katliamı anlatıyordu. Hayatını kurtardığı adam hemen önünde titreyen elleriyle maskesini çıkarttı, başının üzeri-

ne yerleştirdi ve yüzünü gösterdi. Genç bir yüzdü, hayal ettiğinden daha gençti. En fazla yirmi yaşında diye tahmin etti. Kısa, kirli sakalı ve bıyığı vardı. Adam maskelere baktı, gözlerini dahi kırpmıyordu ve inanamaz hâlde ellerini yana açmıştı.

Marasi öne bir adım attı ve pantolon giydiğini fark etmeden hemen önce elbisesinin eteğini kan lekesi olmasın diye toplamaya yeltendi.

Genç adamın yanına gidecekken adam ona döndü.

"Lütfen," diye fısıldadı, gözleri yaşlıydı.

* * *

Wax odaya girdi.

Telsin elinde bir kalem çeviriyor, önündeki konuşan kutudan ise ses gelmiyordu. Odaya kimin girdiğine bakmak için tembelce kafasını kaldırdı.

Ve küfretti.

Ablasıyla ayrı kaldığı bunca zaman sonra Wax'in beklediği tepki bu değildi.

Kadın kalkarak "Wax?" dedi. "Pas tutası, burada *ne yapıyorsun*?"

"Seni buluyorum," dedi alüminyum silahını çıkartan Wax. Hızlı adımlarla odanın diğer yanına geçti. Başka bir çıkış yoktu. Lanet olsun. "Nasıl—"

Kadın kendini Wax'in kollarına attı, başını göğsüne yasladı ve hafifçe ağlamaya başladı. Wax donakaldı. Bu *da* beklediği bir hareket değildi. Gençlik yıllarında ipleri eline alan hep Telsin olmuştu. Onu daha önce ağlarken gördüğünü hiç sanmıyordu. Eğer olduysa bile kesinlikle hatırlamıyordu.

"Pas tutası," dedi kolunu Telsin'in omzuna dolayan Wax. "Sana ne yaptılar Telsin?"

Kadın başını salladı, uzaklaştı ve burnunu çekti. O... yaşlı görünüyordu. Yaşlı bir kadın değildi elbette ama Wax onu orta yaşlı bir kadın olarak değil genç olarak hatırlıyordu.

Kulağa ne kadar saçma gelse de geçip giden yılların Telsin'i de etkileyeceğini düşünmemişti. Wax'in gözünde o bir yenilmezdi.

"Bir silah," dedi Telsin.

Sterrion'larından birini çıkarttı ve kadına uzattı. "Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Elinde silahla artık daha rahat görünen Telsin "Hızlı öğrenirim," dedi.

"Telsin," dedi Wax omzunun üzerinden kapıya bakarken. "O burada mı? Amcamız?"

"Hayır. Onunla az önce şu alet aracılığıyla konuştum. Benim... hâlimi

hatırımı sormak hoşuna gidiyor. Ona, burada ne kadar harika bir ortamda kaldığımı söylemek zorundayım. Bunca şeyden sonra bile kendisinin konuğuymuşum gibi davranıyor."

"Gidiyoruz," dedi Wax. Wayne'in dikkat dağıtıcı oyunu hâlâ işe yarıyordu.

Buna karşın Telsin sandalyesine geri oturdu. Silahı iki eliyle kavradı, önünde tuttu ve boş bakmaya başladı. "Sorulacak çok soru var," diye sordu. "Neden geri geldin? Pas tutası... neden *gittin* Wax? Peşinden insan yolladığımda, Maurin ile nişanlandığımda, anne babamız öldüğünde gelmedin..."

Kadının omzunu kavrayan Wax "Şimdi sırası değil," dedi.

Telsin şaşkın bir ifadeyle Wax'e baktı. "Sen her zaman sessiz olandın. Düşünendin. Nasıl böyle oldun? Ben... Yüzün Wax. *Yaşlanmışsın*..."

Kapı aniden savrularak açıldı. Wax'in trende dövüştüğü iri kıyım adam elinde silahıyla kapıda duruyordu, donakalmıştı. Bakışlarını Wax'ten Telsin'e çevirdi ve ağzını açtı.

Telsin adamı alnından vurdu.

* * *

"Gitmeliyiz," dedi MeLaan.

Marasi adamı göstererek "Onu da götürüyoruz," dedi.

"Neden?"

"Fark etmedin mi MeLaan?" diye sordu Marasi. "Bu gemi Küme tarafından inşa *edilmemiş*. Okyanusa taşınırken kaza olmamış. Bu başka bir yerden, uzak ve yabancı bir yerden geliyor. Muhtemelen sahilimize yakın bir yerde kaza yapmış ve Küme de el koyup üzerinde çalışmak üzere buraya getirmiş."

MeLaan başını yana yatırdı. "Ahenk bazen garip şeyler söyler, başkalarından, Havza'da yaşamayanlardan..." Kanlı zeminde diz çöken adama odaklanarak gözlerini kırpıştırdı. "Vay. *Vay*."

Marasi başını salladı. Çöllerin ötesinde yaşam olduğunun kanıtıydı. Onu burada öylece bırakamazdı, özellikle de Küme ile.

"Getir o hâlde," dedi odadan çıkan MeLaan. "Buluşma noktasına gidelim haydi."

Marasi kapıyı göstererek maskeli adama onlarla gelmesi için işaret vermeye çalıştı. Adam kanlı zeminde diz çökmüş, duvarda asılı duran oyma maskelere bakıyordu.

Sonra titreyen parmağıyla maskesine uzandı ve onu tekrar yüzüne geçirdi. Doğruldu, battaniyelerine sıkıca sarındı ve kafesli odayı Marasi'nin arkasından ağır aksak geçerek çalışma odasına girdi.

MeLaan ilerideki koridora çoktan çıkmıştı. Marasi silahını kaldırdı ve kandraya katılmak üzere ilerledi. Pas tutası... Wax, yanında birini getirdiğini gördüğünde neler diyecekti acaba? Sesi kulağında çınlıyordu. *Onu özgür bıraktın Marasi ama onun açısından bakarsan arkadaşlarını öldürenlerden birisin. Dikkatli ol.*

Kapıda durdu, arkasına baktı ve silahını daha sıkı kavradı. Wax zaman zaman aksi birine dönüşebiliyordu ama haklı olduğu zamanlar haksız olduklarından çok daha fazlaydı. Maskeli adam tehlikeli olabilirdi.

Kasanın bulunduğu odada durmuş, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. Ne kadar zamandır o küçük kafeste ve karanlığın içindeydi? Arkadaşları götürülürken, işkence görürken ve öldürülürken olan biteni dinlemişti.

Pas ve harap...

Kasayı buldu, gözlerini dikti ve alelacele odayı geçti. Kasaya uzandı ve Marasi bir an bunu banknotları almak için yaptığını düşündü. Ama elbette bunu yapmadı, bantlarla birlikte küçük diskleri aldı. Marasi bunları nasıl unutmuştu?

Adam hayranlık ifadesiyle disklerden birini kaldırdı ve pelerin gibi kullandığı battaniyelerini bıraktı. Marasi adamın altında hayvan postu ya da benzer bir ilkel kıyafet olacağını bekliyordu ama dizlerinin altına kadar inen pantolon ile altına dar beyaz çoraplar giymişti. Gömleği bol kesim ve beyazdı ve onun da üzerinde dar, kırmızı –maskesinin rengi ile uyumlu– önde çift sıra düğmeli bir yelek vardı.

Marasi daha önce buna benzeyen bir kıyafet görmemişti ama gördüğüne *ilkel* demek oldukça zordu. Adam bir kolunu sıyırarak kolunu açığa çıkarttı, ardından disklerden birini kumaş bağları ile koluna bağladı. Derin bir iç çekişin ardından kasayı aramaya devam etti ve elinde –daha büyük– bir diskle doğruldu. Bu diski de diğer koluna bağladı.

Kalktı, Marasi'ye baktı artık kendine daha çok güveniyor gibi görünüyordu. Kısa bir adamdı, hatta Wayne'den bile birkaç santim kısaydı ama sırtındaki kalın battaniyeleri attığı anda sanki yarım metre uzamıştı.

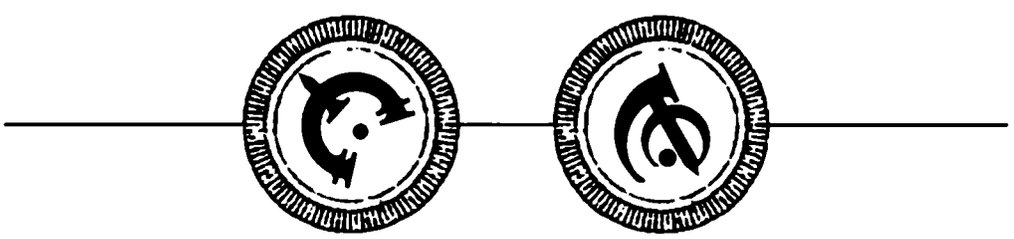
Ama pas tutası... onu görünmeden nasıl kaçıracaklardı? O maske ile dikkat çekmemesi neredeyse olanaksızdı. Marasi ve MeLaan buraya gelir-

ken geçtikleri kısa mesafede dikkat çekmemeyi başarsa da bu adamın bunu başaramayacağı açıktı.

Depodan bir el silah sesi duyuldu.

Belki de görünmeden kaçmaya çalışmak sorun olmayacaktı.

20

Ceset yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ve bir eli kapı kulpunda iken yere yığıldı.

Wax küfretti, ablasını kolundan tutup odanın karşı tarafına savurdu. Diğer eliyle kemerindeki metal şişelerinden birine uzandı.

"Hepsini öldüreceğim Wax," diye fısıldadı Telsin. "Her birini, teker teker. Beni tutup..."

Harika. Bir yandan onu suçlayamazdı. Diğer yandan ise bu iş oldukça zahmetli bir hâle dönüşecekti. Şişeyi kafasına dikti, ardından deponun içinde dağılarak siper alan askerleri izledi.

Odanın karton kıvamındaki duvarları kurşunlar karşısında ancak kasabanın sarhoşuna edilen küfürler kadar etkili olacak gibiydi. İlk asker ateş ettiğinde –Wax yaklaşan kurşunu Çelikitme ile savuşturdu– bir karar verdi.

"Tutun," dedi Telsin'i yanına çekerek. Odadan dışarı bir adım attı, yere ateş etti ve İterek havada yükseldi. Askerler ikiliyi işaret eder ve yeniden nişan alırken büyük geminin güvertesine çıkmışlardı bile. Kenarları bir burç ya da eski kuleyi andırırcasına gediklerle dolu olsa da bu şimdiye kadar gördüğü en pürüzsüz gemi güvertesiydi.

Telsin'i bıraktı. "Geri geleceğim," diye söz verdi ve yan taraftan aşağı atladı. Ona az önce ateş eden adam vazgeçmiyordu ve yine ateş etmeye başladı. Wax Vindication'ı ateşler ve adamı yere sererken etrafta kıymık-

lar uçuşuyordu. Yere indi, birinin düşürdüğü bir çividen sekti ve Wayne'in arkasında saklandığı kutuların yakınına gelerek durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Wayne. "Sabırsızlandın mı?"

"Telsin birini vurdu."

"Güzel."

Wax başını salladı. Büyük deponun iki yanından asker yağıyordu. "Durum iyi değil. Bu askerlerin arasında ölüm mangaları da olmalı Wayne. Alüminyum kurşunları da var. Kızları alıp gitmeliyiz. Hemen."

Wayne başını salladı. Wax metal kemerini kaybetme ihtimaline karşın bir şişeyi daha kafasına dikti, ardından başını salladı. "Bizi hızlandır ve diğer tarafa götür."

Wayne koştu, Wax takip etti. Silah sesleri duyuldu ama Wayne hız baloncuğunu kurmuştu. Ancak üç metre çapındaydı ama Wax'in içeri girmesine olanak sağlamıştı. Duvar dibinden yol almaya başladılar. Baloncuk dağıldı, az önce bulundukları yere kurşunlar yağıyordu.

Başka bir baloncuk onları üç metre daha ileriye taşıdı. Ardından bir diğeri. Nihayetinde geminin mavnasının hasarlı bölgesine ulaştılar, askerler nereye gittiklerini merak ederlerken saklandılar. Kısa süre sonra iki yeni baloncuk ile karşı tarafa ulaşmışlardı.

Wax hız baloncuğunun güvenli sınırları içinde arkasına, koridora baktı. İlk giriş yaptıkları yere, doğu tarafına yakındılar, askerler ise ağır çekimde yerleşiyor, kapıları kilitliyor ve sırayla diz çökerek atış pozisyonu alıyordu. Yüzbaşıları arka taraftan işaret ederek bağırdı ve Wayne ile Wax'in son görüldüğü noktaya kurşun yağmaya başladı.

Yeni bir dizi kurşun –az önceki rotada devam etselerdi– hız baloncuğunun bulunması gereken yere rahatsız edici bir şekilde saplandı. Askerler çabuk öğreniyordu. Belki de bunun için eğitim almışlardı.

Wayne matarasını uzattı. Wax kurşun yağmuru altında sakince durup elma suyu yudumlamanın getirdiği garip duygu eşliğinde mesafeleri ölçüyordu.

"Her yanı sarıyorlar," dedi Wayne.

Wax başını salladı. "Namımız önden geliyor. Ne kadar zamanın var?"

"En fazla iki dakika. Her ihtimale karşı atımda fazladan serobent var. Oradan ayrılmadan önce kandra stokumu tazeledi."

Wax homurdandı. İki dakika çok hızlı bir şekilde geçebilirdi. Gemide bir yeri gösterdi. "Kızları şuradan girerken görmüştüm."

"Komik," dedi Wayne. "Çünkü ben onları şuradan bakarken *gördüm*."

Wax, Wayne'in işaret ettiği yere baktı ve deponun yan tarafında kırık bir kapının ardından bakan MeLaan'ın yüzünü gördü. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Bu ordu, Allomansi olsun ya da olmasın, hızlı saklanmazsak bizi ayıracak. Kızların içinde bulunduğu odalar iş görür. İçlerinden geçerek deponun dış duvarlarına ulaşabiliriz, ben de duvarı aşarım ve gece karanlığında şu yöne doğru uzaklaşırız."

"Güzel," dedi Wayne. "Peki ya ablan?"

"Bir süre güvende olacaktır," dedi Wax. "Biz çıktıktan sonra kendimi çatıya fırlatacağım, şu delikten içeri sızıp onu alacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Wayne, "bir şey hariç."

Wax matarayı iade etti. "İşte."

"Ha!" dedi matarayı alan Wayne. "Ama ben *şundan* bahsediyorum," Gemiyi gösterdi. Geminin yanında sallanan ip merdivenlerden biri aşağı iniyordu. Telsin olduğu yerde *kalmamıştı*.

Wax, "Pas ve *Harap*," dedi.

"Bir dakikadan az kaldı dostum."

"Onu da baloncuğa al!" diye bağırdı Telsin'i işaret eden Wax. "Ben diğer ikisini alacağım. Haydi!"

Ayrıldılar ve hız baloncuğu çözüldü. Wax kulaklarını sağır eden mermiler arasında kendini yere attı, ayaklarını uzattı ve kendini arkadaki geminin demirlerinden İtti. Başının üzerinden mermiler geçerken toprak zeminde kaydı ve MeLaan'ın onu görerek açtığı kapıya ulaştı. İçeriye açılan kemere çarptı, koridorun zemini ahşaptı ve doğrularak tozlu zemine indi.

Marasi "Bilmeni isterim ki," dedi, pantolon ve ceket içinde garip görünüyordu, "işimizi kimseye fark ettirmeden tamamlamayı *başardık*."

Kapıdaki MeLaan "Lanet olsun," dedi. "Bu adamlar oyun oynamıyor," Silah sesleri yüzünden ne dediği güç bela anlaşılıyordu.

"Ablamı buldum," dedi. "Bir çıkış bulmamız—"

MeLaan işaret ederek "Wax!" dedi.

Hızla kadının yanına geldi. Wayne gözlerinde çılgın bir ifadeyle sırtını gemiye dayayan kardeşine neredeyse ulaşmıştı. Ama Wayne vuruldu. İkinci bir kurşun boynuna isabet ettiğinde omzunu tutarak olduğu yere çökmüştü. Kanlar içinde yere yığıldı.

Wayne bu yaralarını iyileştirebilirdi. Eğer depoladığı sağlık miktarı düşük olsaydı bunu kesinlikle söylerdi, ama askerler ateşi kesmedi. Wayne yerde ölü taklidi yaparken yan tarafına bir kurşun, ardından bir kurşun

daha isabet etti. Wayne, göz açıp kapayıncaya kadar iyileşmiş ve ayağa kalkmıştı ama bir dizi atış onu tekrar yere serdi.

Buna hazırlıklılardı. Biliyorlardı. Bir Altınilik'i öldürmek mi istiyorsunuz? Onu yere serin ve ateş etmeye devam edin.

Arkadaşını kanlar içinde yerde görmek ve elli kadar adamın tüm dikkatinin üzerinde olması Wax'in içinde ilkel bir dürtüyü uyandırdı. Düşünmedi, emriler yağdırmadı. Yerdeki çivileri öfkeli bir şekilde İterek koridor zeminini duvardan ayırdı ve yerden yaklaşık yarım metre yukarıdan, arkasında tozdan bir kuyruk bırakarak son hızla depoya yöneldi.

Askerler bunu bekliyordu. Deponun iki yanında, kutuları siper olarak kullanarak sıralanmışlardı ve bir anda ateşe başladılar, çapraz ateşte birbirlerini vurup vurmadıkları umurlarında değildi. Allomanser'i öldürmek bu riski almaya değerdi.

Tek umutları şanslarının yaver gitmesiydi.

Oda, Wax'in gözlerinde mavi çizgilerle örülü çılgın bir ağa dönüştü, burası artık çılgın bir dokumacının tezgâhıydı. İki yandan İterek bağırdı. Her yönden gelen kurşun yağmurunu iterek ortada açık bir alan yaratmıştı. Omzunu sıyıran bir kurşun hariç.

Kurşunlar etrafında ölü sinekler gibi yere serilirken Wax döndü ve Vindication'ı kılıfından çıkarttı. İkinci bir ateş dalgası geldi, ateşlenen mermilerden çıkan ve üst üste binen mavi çizgilere dikkat ederek bir el ateş etti ve asker safları içinde alüminyum mermi kullanan birini yere serdi. Başkaları da olmalıydı.

Mermiler fırtına gibi gelirken Wax onları masanın üzerindeki tabakları yere süpürür gibi savuşturuyordu. Kaderi, alüminyum kullanan bir askerin elindeydi, arkadan İterken yoluna devam etti, zemin boyunca hızlandı, sonra sıçradı ve İtişi bırakır bırakmaz ağırlığını ciddi seviyede azalttı. Sonucu hemen almıştı, ok gibi hızlandı ve kulaklarında rüzgârın sağır edici sesiyle yerden yükseldi.

Wayne'in hemen önüne indi, kurşunları inleyerek iyileşen adamdan uzak tutmak için İtmeye başladı, ardından hemen yakındaki geminin gövdesini İterek ağırlığını ciddi şekilde arttırdı. Ahşap çatırdadı, çiviler fırladı, hiddetiyle kalaslar savruldu.

Bir köşeye kıvrılmış duran ablasına "İçeri!" diye bağırdı.

Telsin hızla içeri girerken başını salladı, Wayne de –bir düzine yarası hâlâ kanıyordu– sürünerek kendini açıklıktan içeri attı ve onunla buluştu.

Wax, yeni bir kurşun yağmuru bulundukları yeri darmadağın ederken

kendi kendine, *orada kalmalarına izin veremem*, dedi ve kendini İterek uzaklaştırdı. İterken bir tanesi hareket etmemişti ama düzinelerce ateş eden adam arasından hangisi olduğunu bulamazdı. Lanet olsun.

Gemi bir ölüm tuzağıydı. Evet, korunaklı alanlar sağlayabilirdi ama oraya sığınırlarsa ordu etraflarını sarardı. Wayne'in ise iyileşmek için sadece bir ana ihtiyacı vardı. Bu da askerleri uzak—

Çömelmiş askerlerin üzerinden üç adam sırayla havaya sıçradı. Hiçbirinin üzerinde metal izi yoktu ve kapkara kıyafetleri vardı. Allomanser ölüm mangası. Wax küfretti, Vindication'ı yerine koydu ve bacağındaki kılıftan tüfeğini aldı. Allomanserler'den ilki onu İtmek üzere yere indi. Wax bunu silahı ateşlemek üzere doğrulttuğunda –ağırlığını arttırmış ve kabzasını omzuna yerleştirmişti– fark etti.

Allomanser gülümsedi ve saçmalar kovandan ayrıldığı anda İtti. Ama silahın aşırı seviyedeki tepmesi –iri kıyım tipleri yere sermek üzere tasarlanmıştı– adamın kendi İtişinin gücüyle savrulmasına sebep oldu. Saçmalardan kurtulmuş ama sersemlemişti. Silahtan çıkanları göğsüyle karşılayan arkasındaki adam ise o kadar şanslı değildi.

Yumruk boyutunda bir delik açmıştı. *Teşekkürler Ranette.*

Diğer iki Allomanser yere indikleri anda yeni bir saldırıyla karşılaşacaklarını düşünerek çömeldiler ama devasa tüfek sadece iki fişek alıyordu. Wax tüfeği indirdi ve Vindication'ı eline aldı, bu esnada bir şeyleri gözden kaçırıyormuş gibi hissetmişti.

Arka taraf! Simetrik iki ordu. Eğer bu tarafta bir ölüm mangası varsa diğer taraftan da bir manga göndermiş olmalıydılar. Ateş eden askerlerin çoğunun amacı dikkat dağıtmaktı.

Döndü, Vindication'ı doğrulttu ve arkasından sinsice yaklaşan bir kadınla bir adamı şaşırttı.

Kadını yere serdi.

Diğer Allomanser ateş açtı. Havada çok sayıda mermi vardı. Wax—

Mermi havada dondu kaldı.

Wax gözlerini kırpıştırdı ardından düşman Allomanser'in ayaklarının dibine düşen bir şeyi fark etti: küçük bir metal kutu. Marasi hemen kapı girişinde çömelmişti ve MeLaan da ona yönelen kurşunları önemli bir olay yaşanmıyormuşçasına bedeniyle engelliyordu.

Wax sırıttı, yana çekildi. Allomansi el bombası bir saniye sonra devreye girdi ve baloncuğun içinde hapsolan adam, artık orada olmayan Wax'i öldürmek için bir el daha ateş etti.

Wax silahını doğrulttu ve ateşledi.

* * *

Marasi, kulak tıkaçları için minnettardı.

Gerçekten de Wax bunlar olmadan nasıl yaşıyordu? Adam şimdiye dek duyma yetisinin yarısını kaybetmiş olmalıydı.

Hemen yanına, toprağa bir mermi düştü. MeLaan bir dizi atışa daha hedef olurken homurdandı. "Acıtmıyor," dedi Marasi'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ama özellikle de *hoşlandığım* bir aktivite de değil!"

İleride Wax, ölüm mangasının diğer iki üyesinin silahlarından çıkan mermilerden kaçtı ve cihazı aldı. Marasi, bunca silah sesinin içinde odaklanmaya çalışarak tüfeğini doğrulttu. Herkes ve mermiler o kadar hızlı hareket ediyordu ki. Etrafında hava vızıldıyordu. O mermilerden birinin her an onu bulabileceğinin rahatsız edici hissiyle silahını doğrultup nişan almaya odaklanamıyordu.

Wax hızla önlerinden geçti, sispaltosunun püsküllleri savruluyor ve mermiler etrafı süpürüyordu. Sonra havalandı ve yukarıdaki iskeleye yöneldi.

Takım elbise giyen iki kişi onu takip etti. Allomanserler. Marasi birine nişan aldı ve tetiği çekti ama kurşun sekti.

Bu esnada... MeLaan ile birlikte iki düşman grup arasındaki yerleri ifşa olmuşken ve düşman mermileri odayı hâlâ delip geçerken yakın bölgede, yerde hiç mermi yoktu ayrıca kimse MeLaan'ı da vuruyormuş gibi görünmüyordu.

Ama neden... Marasi yakınlarda bir şey fark etti. Küçük kutu. Wax onu yüklemiş ve yanlarından koşarak geçerken oraya bırakmıştı. Marasi yerden bir alüminyum mermi alırken sırıttı. Cihazın silahını İttiğini hissedebiliyordu ama mevcut uzaklığı bu etkiyi sınırlıyordu.

Bir el omzunu kavradı. Sıçradı ve arkasında duran maskeli adamı gördü. Pas tutası! Onu neredeyse unutmuştu. Adam, bir eli Marasi'nin omzundayken diğer eliyle maskesini kaldırdı ve heyecanlı yüzünü açığa çıkarttı. Marasi adamın bakışlarını takip etti, adam havada hızla yol alan Wax'e bakıyordu.

Adam etkilenmiş bir edayla, "Fotenstall," diye fısıldadı.

Marasi başını sallayarak "Allomanser," dedi.

"Hanner Konge?"

"Bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Marasi. "Ama şu kutu şeysi az sonra cızırdamayı bırakacak, yani gitmemiz gerek. MeLaan? Korumaya ihtiyacımız var!"

"Lütfen," dedi maskeli adam onu gemiye doğru çekerek. Çılgınca işaret ediyordu. "Lütfen!"

Marasi onu görmezden geldi ve yerde sürünerek cihazı kavradı. Cihaz tam o anda durdu.

Wax indi, kendine yönelen birkaç atışı savuşturdu, bu esnada Marasi cihazı elinde şarj etti. Son defasında sanki... evet küçücük bir kadmiyum yakışı bile onu çalıştırmış ama kendisini çok fazla yavaşlatmamıştı.

Cihazı bir şekilde şarj etti ve yakın bölgeye iniş yapan ve Wax'i kovalayan insanların arasına attı.

Cihaz adamları oldukları yerde dondurdu.

Wax kurşunları itmeye devam ederken Marasi'nin arkasındaki maskeli adamı göstererek "O ne?" diye sordu.

Adam Wax'e aynı işaretle karşılık verdi.

Marasi "Bu gemiyi onun halkı inşa etmiş," dedi. "Bu enkaz aslında—"

"Her neyse," dedi Wax. "Koridorlara çekilin. Size yetişirim. Burada çok açıktasınız!"

Adamlar, Marasi'nin hız baloncuğundan çıkarken Wax onlara ateş etmeye başladı. Adamlar eğildi ve içlerinden biri küçük kutuyu aldı.

Marasi onu az önce bulduğu alüminyum mermi ile yere serdi.

Wax sırıttı. Çığlık atıp kendini İterek uzaklaştırmaya çalışan adam hücum ederken, "Haydi!" dedi. Wax geçerken küçük kutuyu aldı ve yerden yükseldi.

MeLaan, "Haydi," dedi ve Marasi'nin omzunu kavradı. Bir kurşun kandranın yüzüne isabet etti, yanağındaki etleri parçaladı ve altında yatan yeşil kristalden kemiği ortaya çıkarttı.

Maskeli adam korku içinde çığlıklar atarken kadını gösterdi ve kendi dilinde bir şeyler geveledi.

"Beni bir de sabahları görmelisin," dedi MeLaan. Koridorları işaret etti. Marasi işaret edilen yere yöneldi.

Maskeli adam koluna asıldı ve daha da büyük heyecanla gemiyi gösterdi. "Lütfen, lütfen, *lütfen.*"

Marasi duraksadı. Silahlı bir çatışmanın ortasında kötü bir fikirdi. Şansına etraftaki herkes gösteri yaparcasına havada dolanan Wax'e odaklanmış gibiydi.

Sol tarafında bir acı hissetti. Ne olduğuna bakmak için kafasını eğdiğinde bir deliğin çevresinde yayılan kırmızılığı görerek şaşırdı.

Bir kurşun deliği.

"Vuruldum!" dedi. Acı çekmekten ziyade şaşkındı. Acıması gerekmiyor muydu? *Vurulmuştu*!

Maskeli adam onu yakalayıp gemiye doğru sürüklemeye başlayana dek kana, *kendi kanına* baktı. MeLaan küfretti ve adama yardım etti. Marasi silahını düşürdüğünü fark etti, silahına uzanmaya çalışırken kandra ve adamla mücadele etti. Bir anda çılgına dönmüştü, silahı *bırakmayacaktı*.

Bu yaptığı hiç mantıklı değildi ve içinden bir ses bu kanıyı destekliyordu ama pas tutası...

Şok diye düşündü kendi kendine. *Şoktayım*.

Ah, lanet olsun.

* * *

Wax deponun zemininden oldukça yukarıda hızla uçuyor, birkaç silahlı adamın da yerleştiği iskelelerin arasından geçiyordu. Ranette'in top cihazını çıkarttı, bir iskelenin korkuluğuna tutturdu ve havada ani bir dönüş yaptı. Silahlı adamlar, havadaki adama nişan almaya çalışırken o etraflarından döndü ve hemen arkalarına indi.

Adamlardan birini tam zamanında İtti ve ölüm mangası Allomanserler'i yüzlerinde Wax'in ani hareketinin şaşkınlığı ile iskeleye ateş ederken onu havaya savurdu. Silahlı adamla havada çarpıştılar, Wax döndü ve diğer adamı da İtti. Zavallı adam düşerken çığlıklar attı.

İskelenin aşağısında arbaletleri ve ahşap kalkanlarıyla iki adam daha hazırlanıyordu. Siskıranlar. Ne hoş.

Wax ağırlığını arttırdı. Tüm iskele çatırdadı ve Wax desteklerini kırdığı ahşap yığınıyla birlikte aşağı düştü. Düşen bir demir çubuk ile kendini İtti, Rannette'in topunu ipinde çevirirken havada ateş etti. Yukarıda takım elbiseli adamlar silahlı muhafızı üstlerinden attılar ve kendilerini İterek ve yükseldiler.

Wax, Ranette'in topunu bir ucundan ipini tutarken adamlara attı. Bu esnada düşüyordu. Kafası karışan Allomanser cihaz geçerken ipinden yakaladı.

Wax onu suratının ortasından vurdu.

Wax kendi kendine *Allomantik kalkanını asla indirmemelisin*, dedi havada dönerken. *Güzel bir oyuncağı yakalamaya çalışırken bile*.

Wax zemine yaklaşırken düşen bir kurşun ile kendini yavaşlattı ve sis-paltosunun püsküllleri savrulurken yere indi. Ölü Allomanser hemen arkasına düştü.

Top, adamın parmaklarından kurtularak Wax'e doğru yuvarlandı. Cihazı toparlayan Wax, "Teşekkürler," dedi. Nerede—

Marasi. Aşağıda, kanaması var ve çatışma alanından sürüklenerek çıkartılıyor. *Lanet olsun!* Wax haykırdı ve askerler ateş açarken sıçradı. Burası karmakarışıktı. Çoğu gemide konuşlanmış çok sayıda asker ve arkalarında modern arbaletleriyle gizlenmiş adamlar vardı. Biri gemiye yaklaşırken, tamamen iyileşmiş görünen Wayne kendini dışarı attı.

Wax "Wayne!" diye bağırdı. Ranette'in topunu cebine koydu, an itibarıyla çılgınca cızırdayan Allomantik el bombasını çıkarttı ve bıraktı. Wayne başını tam vaktinde kaldırdı ve düşen cihazı görerek yakaladı, ardından şaşkınlık içinde aşağı baktı.

Üzerine gelen ilk kurşunun yön değiştirmesiyle sırıttı, ardından neşe içinde haykırdı ve cihazı önündeki adamların arasına attı. Kutu adamların arasında yuvarlanırken içine yüklenen güçle silahları uzaklara savuşturdu.

Wax iç çekti. Kutuyu atacağı *elbette ki* belliydi.

Devamında Wayne adamların arasına indi ve düello değneklerini çılgınca savurmaya başladı. Başka bir mermi Wax'in korkutucu derecede yakınından geçti. Alüminyumları bitmemiş miydi? Wayne hevesle kafa kırarken Wax İtti ve ilerleyen askerlerin önüne indi. Ağırlığını arttırdı ve tüm gücüyle tekrar İtti. Bu hareket, askerler üzerinde göle düşen bir kaya etkisi yaratarak halka şeklinde savrulmalarını sağladı.

İnsanlar düşerken üç adam ayakta kalmıştı, sersemlemişlerdi ama ellerinde Wax'in hissedemediği silahlar vardı.

Onları yere serdikten sonra arkasından gelen seslere döndü. Ayak sesleri miydi? Gecenin karanlığında dikkatle baktı ve depodan, daha doğrusu köyden geriye kalan binalar grubundan akın akın çıkan adamları gördü. Onlarca adam. Gecenin içinde bir çığlık yankılandı. Döndü ve deponun diğer tarafındaki adamların da –şimdiye dek büyük oranda görmezden geldiği grup– ilerlemeye başladığını gördü.

Derin bir korku hissetti. Metalleri daha ne kadar dayanacaktı? Elindeki arbalet ya da alüminyum mermiyle şansı yaver giden biri çıkana kadar daha kaç kişiyle dövüşecekti? Kükredi, havaya sıçradı ve İterek düşürdüğü insanların üzerinden geçti. Pek çoğu yerden kalkmaya başlamıştı.

Tek bir kişiydi, bir ordu değildi. Kaçması gerekiyordu.

Baldırında bir arbalet oku bulunan Wayne'e "Geri çekil!" diye bağırdı. Wayne ona katıldı ve harap hâldeki geminin içindeki korunaklı alana doğru koşmaya başladı.

* * *

Maskeli adam elini Marasi'nin yarasına koyarak, "Dieten," dedi ve yarayı kadının elbisesinden yırttığı bir parça kumaşla sardı. Başını cesaret verici bir şekilde salladı ama maskesi olduğundan Marasi sadece gözlerini görebiliyordu.

İşte acıtmaya başlamıştı. *Gerçekten* yakıyordu. Ölmemişti ama bir yerlerde karın bölgesinden vurulmanın –yan taraftan bile olsa– hiç iyi olmadığını okumuştu.

MeLaan savaş alanını izlerken Wax'in ablası elinde silah ve gözlerinde kararlı bakışlarla kenarda duruyordu. Dışarıda Wax ile Wayne'in en iyi yaptığı şeye, karmaşaya silah sesleri, homurtular ve çığlıklar eşlik ediyordu.

Görünüşe göre karmaşa limiti dolmuştu, zira kısa süre sonra delikten içeri Wax girmişti. MeLaan'ı başıyla selamladı, derin derin nefes alıyor ve kaşlarından terler damlıyordu. Bir saniye sonra Wayne gözüktü. Bacağına saplanmış bir *ok* vardı.

"Bu eğlenceliydi," dedi yere çöken ve derin bir nefes alan Wayne. "Ranette'le kart oynadığımdan beri böyle hırpalanmamıştım..."

Wax "Marasi," diyerek kadına yaklaştı. Maskeli adamı yana itti. "Ahenk'e şükür hayattasın. Yaran nasıl?"

"Ben... aslında bunu karşılaştırabileceğim pek fazla bir şey yok," dedi ve kumaşı yukarı çekti. Wax yanında diz çöktü, bandajı açtı ve homurdandı. "Yaşayacaksın, tabii kurşun bağırsaklarına zarar vermediyse. Bu sorun olur."

"Nasıl bir sorun?"

"Acılı bir sorun. MeLaan?"

Kandra "Güvende olduğumuzdan emin olduğumda bakacağım," dedi. "Hazır konu açılmışken, dışarı tam olarak nasıl *çıkacağız* acaba?"

Wax buna hemen cevap vermedi. Tükenmiş görünüyordu. Kenarda kendi kendine söylenen ve silahını elinde tutan ablasına baktı. Dışarısı gergin bir sessizliğe bürünmüştü.

"En iyi şansımız deponun dış duvarlarından birine ulaşabilmek," dedi Wax. "Şu odalara doğru yükleneceğiz."

Topallayarak ayağa kalkan ve baldırındaki ok umurunda olmayan Wayne, "Bu tehlikeli olur Wax," dedi. "Kaçmayı deneyeceğimizi bildiklerinden hazırlıklı olacaklardır."

"Bunu başarabiliriz," dedi Wax. "Ben İterken odalara geçiş yapacağız, bir dış duvar bulacak ve kaçacağız."

MeLaan "Peki ya diğer tarafta bekleyenler varsa?" diye sordu.

"Olmadığını umalım. Bu—"

"Arkadaşlar," dedi Wayne. "Plan yapacak vaktimiz olduğunu sanmıyorum!"

Dışarıdan yine silah sesleri gelmeye ve gövdeye kurşunlar isabet etmeye başladı. Wayne hızla açıklıktan uzaklaştı. Marasi, Irich'in askerlere gemiye zarar vermemeleri konusunda bağırdığını duyduğundan emin olsa da ateş devam etti. Görünüşe göre daha yetkili birileri emir vermişti.

Marasi'nin koluna giren ve işaret eden maskeli adam, "Lütfen," dedi.

Marasi ayağa kalkmayı başardı.

"Doğruca üzerlerine giderek ilerleyeceğiz," dedi Wax. "İşaretimle birlikte. Wayne, şu el bombasını alabildin mi?"

"Evet," dedi küçük kutuyu gösteren Wayne.

"Onu yarı yolda bir hız baloncuğu yaratmak için kullanacağız," dedi Wax.

"Pek mümkün değil," dedi Wayne. "Serobentim tamamen bitti."

"Lanet olsun," dedi Wax. "Öyleyse..." Marasi ile maskeli adamın koridor boyunca ilerleyişini görünce durdu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Bize bir şey göstermek istiyor," dedi Marasi.

"Bu adam nereden *çıktı*?" diye sordu Wax.

"Onu bir kafeste bulduk," dedi MeLaan.

Köşeden dışarıyı kontrol eden Wayne "Geliyorlar!" dedi. "Çabuk!"

Bir eliyle yarasına bastıran Marasi koridorda yürümeye odaklanmıştı. Wax'in küfrettiğini ve koridorda ateşlenen silahların sesini duydu. Wax, peşlerinden koridora doluşmaya çalışan adamlara ateş ediyordu. Marasi, *burada kapana kısıldık*, diye düşündü.

Maskeli adam onu aniden bıraktı ve yürüyüşünü hızlandırdı. "Sakın—" dedi Marasi, adam durdu, duvardaki bir bölmeyi açtı, içine uzandı ve bir şey aldı.

Tavandaki garip altın desenlerden biriyle boyanmış bir bölge açıldı. Tavandan bir halat sarkıyordu. Maskeli adam sıçradı ve halatı yakaladı.

"Orada gizli bir oda var!" diye seslendi Marasi.

Wax cevaben "Hiç yoktan iyidir," dedi. "Herkes yukarı!"

İkinci sırada Wayne vardı, sıçradı ve çevik bir hareketle tırmandı. MeLaan'ın halatı yakalamak için zıplamaya ihtiyacı yoktu ve üçüncü tırmanan kendisi oldu. Wax'in ablası bir şey yakalayabilecek durumda görünmüyordu ve MeLaan'ın kendisine uzattığı el ile odaya girdi.

Marasi kalktı ve Wax onu belinden kavrayıp yerden sıçratana dek halata çaresiz gözlerle baktı. İkili gizli kapıyı geçti ve kendilerini dar, alçak tavanlı, içinde yere çakılmış birkaç sandalye bulunan bir odanın içinde buldu. Karşı taraftaki küçük bir pencere deponun içinden gelen ışığın odaya sızmasını sağlıyordu. Burası birinin evi gibiydi.

"Harika," dedi Wayne. "Artık en azından konforlu bir şekilde ölebiliriz."

Maskeli adam duvar dibinde bir şeylerle uğraşıyordu. Sandık benzeri bir şey miydi? Açtı ve içinden paraya benzeyen, kenarlarında bağlar bulunan bir alet daha çıkarttı. Kendi üzerindekini çıkarttı, bu esnada gözle görülür şekilde titredi ve yenisini taktı.

Gruba dönerek "Bu nasıl?" diye sordu.

Marasi şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Adam bunu onların dilinde söylemişti. Doğru, aksanı çok garipti ama anlaşılabiliyordu.

"Olmadı mı?" diye sordu adam. "Hâlâ çok şaşkın görünüyorsunuz. Donan denizler aşkına! Bu şeyler hiç düzgün çalışmıyor. Hâlbuki yemin etmişti—"

Marasi "Çalışıyor," dedi. "En azından seni anlayabiliyorum," Diğerlerine baktı, herkes başını sallıyordu.

"Aha!" dedi adam. "Harika. Harika. Şunları takın," Her birine birer madalyon verdi. Teninize değecek, lütfen takın maskesiz barbarlar. Sen hariç büyük Metalik. Buna ihtiyacın yok değil mi?" Wax'e madalyon vermedi.

Marasi madalyonunu aldı ve başı döndüğü için koltuklardan birine oturdu. Altında, koridordan bağırışlar geliyordu.

Maskeli adam "Biri şu kapıyı kapatsa iyi olur," dedi. Bu esnada eğilmiş ve bir tezgâhın altında bir şeylerle uğraşıyordu.

Wayne adamın dediğini yaptı ve gizli kapıya bağlı halatı çekti. Kapı kapandı ve grup iyice karanlıkta kaldı. Aşağıdan bir silah sesi geldi, bunu bir diğeri takip etti. Marasi, kurşunlar odanın zeminine *çarptıkça* sıçrıyordu.

Wax "Buranın başka bir çıkışı var mı?" diye sordu.

Maskeli adam bir şeyi hızla çekti ve oda sarsıldı. "Hayır," dedi.

Wax adamın kolunu yakalayarak, "Peki bizi neden buraya getirdin?" diye çıkıştı.

Maskeli adam Wax'e baktı. "Madalyonlar var hı?"

Kurşunlar, odanın zeminini dövmeye devam etse de hiçbiri odaya girmedi.

"Ne işe yarıyorlar?" diye sordu MeLaan.

"Seni hafifletiyor," dedi maskeli adam.

Adam bunu söyler söylemez ve Marasi ne olduğunu anlar anlamaz Marasi'nin içinden bir parça olayı kavradı. Elinde tuttuğu metali bir şekilde *hissedebiliyordu*. Ondan bir şeyler istedi ve Marasi bunu yaptı, metali doldurdu... *Metalakıl*.

Hafifledi, koltuğunda doğruldu ve vücudunun onu geriye doğru iten baskısı azaldı. Wax'in ablası da nefesini tuttu. Görünüşe göre o da aynı hissi tecrübe ediyordu.

"Bak," dedi Wayne, "bu *gerçekten* garip."

"Büyük Metalik," dedi maskeli adam Wax'e bakarak, "Ben senin konumundaki birine, hep çıplak yüzle dolaşsa bile talimat vermeye elbette cesaret edemem. Ben kimim ki seni eleştireyim? Diğerleri kadar kaba görünsen bile, sevimli olan dâhil, öyle olmadığına eminim. Ama haddimi aşmadan bir şey önermek..."

"Ne?" dedi Wax.

"Biraz İtmek," dedi maskeli adam aşağıyı göstererek.

"Eğer aşağı doğru itersem," dedi Wax, "yükselir ve kafamı tavana çarparım..." Maskeli adam zemine sabitlenmiş, uçların ahşap tutamaçlar olan bir çift bağı gösterirken duraksadı. Wax önce bağlara, ardından da heyecanla başını sallayan maskeli adama baktı.

Marasi bu karanlık içinde bile Wax'in yüzündeki meraklı ifadeyi görebiliyordu. Aşağıda bağrışan adamlara, duyulan boğuk silah seslerine rağmen o hâlâ bir kanun adamıydı, bir dedektifti. Sorular. Onu baştan çıkartırdı. Bağlara yaklaştı, eline aldı ve sıkıca tuttu. Ardından İtti.

Oda sarsıldı, hareket etti, ardından göğe yükseldi. Bulundukları yer aslında bir oda değil, ana gemiden ayrılabilen küçük bir taşıttı.

Zeminde garip mekanik cihazlar çalışıyordu ve lanetli adam bu cihazların üzerinde duruyordu. Son karşılaşmamızda yüzünü gizleyen kapüşonu ile bir sispaltosu giymişti ama bu kez onu net bir şekilde görebiliyordum.

Buz gibi gözlerinde şimşekler çaktı ve rüzgâr kum rengi saçlarını dağıttı. Bir elinde rulo yapıp baston gibi kavradığı duvar halısı vardı. Diğerinde ise sanki uzaylı icadı gibi görünen bir tabanca. Az önce serbest bıraktığı hayaletin kaynağının bu tabanca olduğuna şüphe yoktu.

Tabancanın üzerindeki kadim yazılar zümrüt gibi parlamaya başladı. Krom yaktım ve Sikkeciler'in insanı delik deşik etmeden önce durdurulabilmesi için öğretilen Baz-Kor hareketimi yaparak ileri atıldım. Yeşil yazılar kırmızıya dönerken elim cihazın metaline değdi.

Bir Siskan'ın metal stoklarını emerken yalnızca bir metalden güç çekmek ve bu gücü başka bir dış kaynağa aktarmak olarak tarif edebileceğim bir duygu yaşadım. Metal yerli yerindeydi ama gücü gitmişti.

Tabancaya dokunurken aynı şeyi düşündüm. Gücü cihazdan çektim ve...başka bir yere gönderdim.

Kırmızı kırmızı parlayan yazılar rüzgârdaki mumlar gibi söndü.

İşe yaradı! Bu lanetli cihaz kesinlikle başka bir dünyaya aitti—ne Ferusimyasal ne de Allomantikti—ama krom dokunuşum onu etkilemişti.

Lanetli adam tabancaya baktı ve dişlerini sıktı. "Ne halt ettin sen?"

Tabancaya benzeyen cihazın yanındaki yazılardan birkaçına dokundu ve simgeler yeniden ışıldamaya başladı. Silahı bana doğrulttu ve bu kez silahla aramda ancak birkaç santimetre vardı. Krom numaram umduğumun aksine tabancayı bozmamıştı. Gücünü tamamen ememiyorsam Lanetli Adamı'nkini emmek zorundaydım.

Baz-Kor eğitimim devreye girdi ve saldırganın elindeki silahı düşürmeye yönelik bir hareket yaptım. Yumuşak bir hamle beni rakibimin arkasına ve silahın menzilinin dışına taşıdı. Lanetli adam artık benimle teleferiğin paslı kapısı arasındaydı. Sonraki hareketim uzaylı tabancasını elinden açık kapının ötesine, boşluğa düşürtmek oldu.

Lanetli Adam bana döndü, gözlerinde şaşkınlık vardı. O anda haritayı almak için hamle yaptım.

Maalesef bir ucunu yakalayabildim ve harita Lanetli Adam'la aramda açıldı. İkimiz de haritanın birer uzun kenarını sıkı sıkıya tutmuştuk. Tek yapmam gereken, içinde babamın talimatlarının yer aldığı küçük cebi bulmaktı. Sonrasında hırsızın tüm ruloyu alıp almaması umurumda değildi.

"Gölgeler adına, kadın!" dedi adam. "Beni rahat bırak!" Haritanın kendi elindeki ucunu sımsıkı tutup vagondan atladı.

Ruloya uygulanan ani güç beni yere düşürdü ve başımla birlikte kollarım boşluğa ulaşıncaya kadar sürükledi. Yine de iki elimle haritanın kenarından tutmayı başarmıştım ve bu, Lanetli Adam'ı felaketinden kurtaran tek şeydi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bırak gideyim!"

"*Bırakmam!*" Kumaşı daha da sıkı tuttum.

"Bu sadece aptal bir harita," dedi ruloya bakarken. Elini birkaç santimetre yana kaydırdı, keteni parmaklarının arasında ezdi ve tırmanmaya başladı.

"Bu benim mirasım!" diye bağırdım.

"Firari'nin bornozu olsa bile umurumda değil. *Şunu bana ver!*"

"Seninle anlaşmak mümkün değil," dedim.

"Beni tanımaya başladın demek."

Bu garip yabancının ses tonunun beni büyülediğini itiraf etmem halinde beni kınamayacağınıza inanıyorum. Saçları altın, gözleri ise buz rengiydi. Böyle biriyle tanışmanız halinde size daha detaylı betimlemeler yapacağıma emin olabilirsiniz.

"Gerçekten," dedim, "biraz nazik olsan tüm bu karmaşayı yaşamayabilirdik ve sen de ölümünle aranda yirmi beş metre mesafede asılı, bu kötü işlenmiş haritanın dokumalarına tutunuyor olmazdın. İçeri gel. Anlaşalım."

Sanki teklifimi kabul edecekmiş gibi tırmandı ancak hemen sonrasında elinde sanki bir yıldız parladı. İçgüdüsel olarak metal yaktım ve cihaza dokunmak için bir elimi bıraktım.

Sıradan bir bıçaktan başka bir şey değildi.

"Nezaket," dedi homurdanarak. "Ben böyle çalışmıyorum."

Rulonun kendi tarafındaki kısmına asıldı ve tepesinden aşağı kesti. Rulo tamamen ikiye bölünmeden önce aramızda bir V şekli oluştu.

Adam sislerin içine düşerken kendi parçama sarıldım ve nefesimi tuttum.

Kenardan uzaklaştım ve gizli cebi kendi parçamın üzerinde çılgınlar gibi aramaya başladım. Aramaya başlamamla bulmam neredeyse aynı anda oldu. Ancak yanımda bıçak olmadığından açmak için malikaneye dönene kadar beklemem gerekiyordu. Lanetli Adam'ın kaçışına ve babamın haritasının harap olmasına rağmen mutluydum çünkü görevime devam etmem için gerekli olan bilgi bendeydi. İtiraf etmeliyim ki Lanetli Adam hâlâ hayattaysa haritanın daha güzel olan kısmı onda.

Teleferikten indikten sonra düşmanımın muhtemel düşüş noktasına gittim. Ondan geriye bir iz bulamadım, üstelik hiç kimse düşen birini görmemişti. Genç yaşına rağmen beyaz saçları olan bir kadın bana hikâye anlatmayı teklif etti ama geri çevirdim.

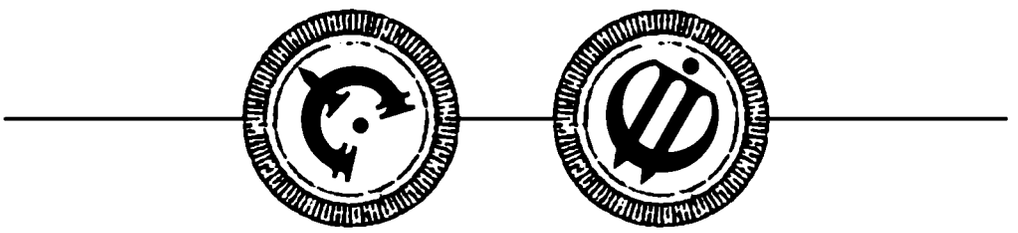
Üçüncü Picecone Allomouser'i yatağımda kedileriyle uyurken bulmam da eve dönüp elektrikli aydınlatmaları açtıktan sonra oldu. Onları rahatsız etmemeye gayret ederek, bir bıçakla, rulonun gizli cebi üzerinde çalışmaya başladım. İçinden üzerinde babamın el yazısı olan katlanmış bir parşömen çıktı.

Çok sevgili Nicelle,

Eski Çağların Bilinmeyen Yapıları'nın gizemlerini sana nihayet bu mektubumla açıklayabileceğim...

—Devamı haftaya!!—

21

Wax küçük geminin ortasında duruyor ve zemine yerleştirilmiş bir çeşit plakayı İtiyordu. Plaka, bunu sadece tahmin edebilirdi, bu amaç için tasarlanmıştı.

Bu küçük taşıtı kaldırmak çok zor olabilirdi. Elindeki bağları kopartabilir ya da kendi İtişi'nin gücü altında ezilebilirdi.

Yine de başardı. O bağlara tutundu, esasen kendisini gemiye bağlıyorlardı ve içindeki insanlarla birlikte ana gemiden ayrıldı.

Donakalmış bir şekilde aklından, *mesele o madalyonlar*, diye geçirdi. *Bunlar herkese benim yaptığımı yapma imkânı veriyor –kendilerini hafifletiyorlar, neredeyse hava ile aynı ağırlıktalar.* Bu da sadece içindeki eşyalarla birlikte gemiyi taşıdığı anlamına geliyordu.

Taşıt küçüktü, eni ancak iki metreydi ve iki yanda da kapısı vardı. Bunlar, aşağıdaki gemiye bağlıyken duvarlara denk geliyor ve fark edilmiyordu. Kalkarlarken yan taraftan uzanan mavnalar katlanarak yerlerine yerleşti. Wax, bir an iskelenin yıkmadığı kısmındaki şaşkın askerleri gördü, bir an sonra ise orada değillerdi, yükselmiş ve deponun çatısındaki delikten çıkarak gecenin karanlığına karışmışlardı.

Garip, kısa ve kırmızı maskeli adam hızlı adımlarla ön tarafa gelip aşağı baktı. "Harika, harika, ah Kutsal Kişi!"

"Bunu daha yukarı İtemeyeceğim," dedi Wax homurtuyla.

"İtmene gerek yok," dedi adam, Marasi'nin yanından geçti, geçerken

omzuna hafifçe dokundu, ardından ön taraftaki kontrol mekanizmalarını kurcaladı. "Başlatıcı Kutu'ya ihtiyacım var," dedi ve elini Wayne'e uzattı.

Bulunduğu yerden aşağıya, depoya bakmakta olan Wayne "Ha?" dedi. Askerler, yükselen araca doğru rastgele ateş ederken silah sesleri duyuldu. "Ah, bu mu?" Wayne Allomantik el bombasını çıkarttı.

"Hah," dedi kutuyu kapan adam. "Teşekkürler!" Döndü ve kutuyu aracı havada tutmak için hâlâ çelik yakan Wax'in koluna bastırdı ve kutu titremeye başladı.

Ufak tefek adam döndü ve kutuyu geminin ön tarafında bulunan bir rafın altına yerleştirdi. Makine sarsıldı ve alt taraftan bir şeyler küt küt ses çıkartmaya başladı.

"Artık bırakabilirsin Metallerin Büyük Varlığı," dedi adam Wax'e bakarak. "Eğer kutsal arzularınıza uygunsa."

Wax İtişini yumuşattı. Anında irtifa kaybetmeye başladılar.

Adam "Ağırlığını azalt!" diye haykırdı. "Yani bu muazzam iradenize uygun bir davranışsa Metabolik Kişi."

Wax metalaklını doldurup ağırlığını azaltırken "Metabolik mi?" diye sordu. Wax bunu yaparken gemi şaşırtıcı bir biçimde havadaki konumunu korudu.

"Ah," dedi ön tarafa oturan maskeli adam "her seferinde farklı bir unvan kullanmalıyız. Bu konuda hiçbir zaman çok iyi olamadım Görkemli Efendi. Küstah değilim, sadece aptalım," Bir kolu itti ve mavnadaki pervaneler dönmeye başladı.

MeLaan "Bunlar tekne değil," diye fısıldadı. "Ne bu ne de aşağıdaki büyük olan. Bunlar uçan gemiler."

"Ahenk'in Bantları," dedi Marasi. Solgundu ve yarasını tutuyordu.

Pas ve Harap. Wax, dünyanın etrafında yalpaladığı hissine kapıldı. Elektrik hayatı bu kadar değiştirdiyse *bu* neler yapardı?

Wax üzerindeki sersemliği atmak için kendini zorladı ve kısa, maskeli adama baktı. "Adın ne?" diye sordu.

"Allik Hiçuzak, Uzun Kişi," dedi adam.

"Bir saniye bekle Allik."

"Nasıl arzu ederseniz, ah—"

Wax, iltifatları –ya da hakaretleri, hangisi olduğunu kestiremiyordu– beklemeden araçtan atladı. Küçük uçan gemi tarafından İtilmekten endişe ederek düşmeye başladı. Aşağıdaki metalleri destek olarak kullanmayı başararak kendini kampın kuzey tarafına yönlendirdi.

Düşerken askerler alarma geçti. Düşüşünü görmüşlerdi. Gemi çok yukarıda değildi ve eğer askerlerin topları varsa vurulabilirdi. Çabuk olmalıydı. Ormana indi ve kendi atının üzerinde oturan, diğer atları sıraya dizmiş ve harekete hazır hâlde toplanmış bekleyen Steris'i şaşırttı.

Kadın "Lord Waxillium!" diye bağırdı. "Geleceğinizi tahmin ettim ve hazırlık—"

Wax atına doğru yürürken "Harika," dedi. "Eğil ve hem kendi hem de Marasi'nin çantasını al."

Kadın kendine söyleneni sorgulamadan ve itiraz etmeden yaptı. Önce gerekli eşyalarını barındıran küçük çantasını, ardından Marasi'nin çantasını aldı. Wax aynı şeyi MeLaan ve Wayne için de yaptı.

Steris kafası karışmış gibi bir edayla "Atları bırakıyor muyuz?" diye sordu.

Kadının belini kavradı. "Görünüşe göre daha iyi bir şey bulduk," Eski silahlarından birini aldı, yere bıraktı –yeterince yükselebilmek için büyük bir metal parçasına ihtiyacı vardı– ve İtti. Ormanın içinden göğe yükseldiler.

Manevra yapma konusunda endişeliydi, etrafta İtecek gökdelen yokken, bu irtifada bunu yapmak kolay değildi ama Allik gemiyi onlara yönlendirdi. Wax bu sayede Steris için bir kol bandı alabildi ve onu gemiye çıkarttı. Ardından kendisi tırmandı. Gemi eşyaların ağırlığını taşımayı başardı ama irtifa kaybetmemek için Allik'in kolu çekmesi gerekti.

"Yedi kişi," dedi maskeli adam. "Kapasitenin üzerinde ama başarabiliriz. Soru nereye gideceğimiz."

"Elendel," dedi küçük geminin ön kısmına yürüyen Wax.

"Harika," dedi Allik. "Peki... orası neresi?"

"Kuzeyde," dedi yönü gösteren Wax. Taşıtın ön tarafındaki küçük rafa –bir motorlu arabanın gösterge paneline benziyordu– bir pusula yerleştirilmişti. "Eğer önce batıya yönelir ve nehri görürsen sonrasında—"

"Hayır," Telsin Wax'in kolunu kavradı. "Konuşmamız gerek."

Aşağıdan silah sesleri geldi, ardından bir gümbürtü yankılandı. Harika. Bir topları *vardı*.

Wax, Telsin onu küçük geminin arka kısmına götürürken Allik'e, "Bizi buradan uzaklaştır yeter," dedi. Kapıdan yarı beline kadar sarkmış duran ve manzarayı seyreden Wayne'in yanından geçti. Marasi, başındaki yarasını kontrol eden MeLaan ile birlikte yerdeydi. Steris ise çantaları iki koltuğun arasına düzenli bir şekilde yerleştirmeye başlamıştı bile.

Pervaneler dönmeye, gemi hareket etmeye –hızlı değil ama istikrarlı bir şekilde– ve düşman kampından uzaklaşmaya başladı.

Wax, ablasıyla birlikte geminin arkasındaki bir koltuğa oturdu. Pas tutası... Telsin. Nihayet. Amcasını durduracağına, ablasını bulup kurtaracağına dair kendine verdiği sözün üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti. O şimdi buradaydı, yanında oturuyordu.

Saçlarında neden bu kadar çok gri tel vardı? Bukle bukle saçları, modern modanın izindeki kaliteli elbisesi –eteği, dizinin hemen altında bitiyordu ve yakası uzun boynunu ortaya çıkarıyordu– ve sarkık kolyesiyle modern bir kadın görünümündeydi. Eğer gözlerine bakmazsanız onu baloya giden şık bir leydi sanmanız muhtemeldi.

Eğer gözlerine bakarsanız da bulacağınız tek şey soğukluk olurdu.

Yavaşça "Waxillium," dedi, "güneyde bir çeşit silah var, Yabanlar ile Havza'yı ayıran dağlara gizlenmiş durumda. Edwarn amca onu buldu. Oraya gidiyor."

"İkinci Şantiye dedikleri şey o mu?" diye sordu Wax.

Kadın başını salladı.

Wax ablasının elini tutarak "Hakkında ne biliyorsun?" dedi. "Telsin, ne planladığını biliyor musun? Bir devrim mi planlıyor?"

"Bana fazla bir şey anlatmazdı," dedi. Sesi eskiye kıyasla öyle sakin, öyle soğuktu ki. Eskiden her zaman tutku doluydu ve onu yapmaması gereken şeylere teşvik ederdi. "Buradayken hemen her gece yemek yeriz ama işiyle ilgili sorular sorduğumda sinirlenir. Benden... onun projelerinden biri olmamı istemişti ama artık yaşım buna imkân vermiyor. Şimdi sadece bir rehineyim. Sanırım sana karşı kullanılacak bir rehine."

"Artık değilsin," dedi ablasının elini iyice sıkan Wax. "Artık değil Telsin."

Telsin "Peki ya silahı bulursa?" diye sordu. "Orada olduğundan *emin* görünüyordu ve o şey, ordusuna Havza üzerinde hâkimiyet kurması için gereken gücü verecekmiş. Waxillium, ona ulaşmasına *izin veremeyiz*," Gözlerinde tutku emaresi belirmişti, hatırladığı Telsin'den bir parça. "Eğer Havza'yı ele geçirirse beni tekrar alıkoyar. Seni öldürecek ve beni *alacak* Waxillium."

"Elendel'e gidecek, Vali'ye bilgi verecek ardından bölgeye bir ekip göndereceğiz."

"Peki ya bu çok zaman alırsa?" dedi Telsin. "Silahın ne olduğunu biliyor musun? Aradığı şeyin ne olduğunu?"

Wax koluna bağlı madalyona baktı. "Herkes tarafından kullanılabilen Ferusimya ve Allomansi."

Telsin, "Lord Hükümdar'ın sahip olduğu güçler," dedi tutkuyla. "Matem Bantları. Onları bulabilir ve ondan önce kullanabiliriz. O yürümek durumunda. Biz ise..." Kapıdan dışarı, aşağıda akan yeryüzüne baktı. Bu, pek az kişinin görebileceği bir manzaraydı. Bir zamanlar sadece Sikkeciler'e has bir ayrıcalıktı.

Wax "Marasi'ye bir bakayım," dedi. "Kararımızı sonra veririz."

* * *

Marasi dünyanın üzerinde uçuyor, yıldız ışıklarıyla aydınlanan topraklara bakıyordu. Ağaçlar çalılıklar gibi görünüyordu. Nehirler patikalara, tepeler ise küçük yığınlara benziyordu. Bu topraklar Ahenk'in bahçesiydi. Tanrısal gözleriyle dünyayı böyle mi görüyordu? Yoksa daha yüce bir şekilde mi?

Yol öğretisinde O her yerdeydi, bedeni sislerden oluşuyordu –her şeyi görüyordu ve *her şeydi*. Sisler her yere nüfuz etmişti ve sadece görülmek istediğinde görünürdü. Marasi, O'nun yakınlarda olduğu hissinden hoşlandığı için bu öğretiyi oldu olası sevmişti. Buna karşın Yolculuk'un diğer yönleri içine sinmiyordu. Yapısal bir sistem yoktu ve öğretiyi takip eden herkes kendi fikrine göre hareket ediyordu.

Firarist'ler Ahenk'i farklı şekilde değerlendirirdi. Evet, o Tanrı idi ama onlara göre cömert bir ilah olmaktan ziyade bir *güçten* ibaretti. Oradaydı ama bir insana, bir böceğe ettiği kadar yardım ederdi zira onun gözünde hepsi aynıydı. Eğer bir şeyin gerçekten olmasını istiyorsanız Firari'ye, ölümden bile bir şekilde firar eden kişiye dua ederdiniz.

MeLaan işine devam ederken Marasi yüzünü buruşturdu. "Hmmm, evet..." dedi MeLaan. Çok ilginç.

Marasi kendini yarasına bakmaya zorladı. Üniforması son derece uygunsuz bir şekilde açılmıştı ve mahrem yerlerini bile ancak güç bela kapatabiliyordu. Yine de bu kimsenin umurunda değil gibi görünüyordu, Marasi de bu sebeple konuyu büyütmedi. Ayrıca bu, MeLaan'ın şu anda bedeni ile yaptığı şeye kıyasla çok ama çok daha az rahatsız ediciydi. Marasi'nin başında çömelen kandra elini yana koymuştu, teni sıvılaşmıştı ve yaranın *içine* akıyordu.

Bu manzara, kandra kasayı açarken yaşananlara rahatsız edici derecede benziyordu, sanki Marasi de çözülmeyi bekleyen başka bir yapbozdu. Pas tutası... MeLaan'ın dokunaç gibi kullandığı minicik deri parçalarının dokunuşlarını *hissedebiliyordu*.

"Öleceğim değil mi?" diye sordu Marasi.

"Evet," dedi MeLaan. Çantalarının bulunduğu yerdeki küçük bir fenerden yayılan ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Marasi gözlerini sıkıca yumdu. Yabanlar'dan gelen bir kanun adamı gibi koşuşturmuş, dokunulmaz olduğunu düşünerek çatışmalara girmişti.

"Nasıl?" diye sordu Waxillium. Marasi gözlerini açtı ve üzerine eğilen Wax'i gördü, yarı çıplak durumu sebebiyle kıpkırmızı olmuştu. Elbette. Lanet olası *Waxillium Ladrian* yüzünden bu dünyada yaşayacağı son his kızarmak olacaktı.

"Hmm?" dedi kolunu geri çeken ve kristal kemikleri üzerinde teni yeniden oluşan MeLaan. "Ah. Tahmin ettiğin gibi bağırsaklarda bir delik buldum. Onu diktim ve kendi tenimden bir parça ile yamadım."

"Her şeyi temizledin değil mi?" diye sordu Wax.

"Elbette," dedi MeLaan. "Affedersin," Kolunu uçan aracın yan tarafındaki açıklığa uzattı ve büyük bir *etten* topa benzeyen bir şeyi bıraktı. "Atmam gerekiyordu. En güvenlisi bu," Marasi'ye baktı. "Bana *borçlusun*."

"Bir parçamı mı attın sen?" dedi hareketlenen Marasi.

"Sadece sızdıran kısmını," dedi MeLaan. "Yara üzerindeki yama bedenin kendini onarana dek iş görecektir, ana ve kılcal damarlarınla bağladım. Orayı kaşıma ve çürüme hissi fark edersen bana haber ver."

Marasi duraksadı ve meraklı parmaklarıyla yarasının olduğu yeri yokladı. Eline gelen tek şey ise gergin bir ten oldu, tıpkı yamanan bir delik gibiydi. Pek acımıyordu, sanki morarmış gibi belli belirsiz bir sızı vardı. Hayretler içinde oturdu. "Öleceğimi söylemiştin."

"Elbette öleceksin," dedi MeLaan başını yana yatırarak. "Sen bir ölümlüsün. Seni öylece kandraya dönüştüremem... Ah, sen bugün ölüp ölmeyeceğini sordun. Lanet olsun kızım. Yaran sıyrıktan hallice."

"Berbat birisin," dedi Marasi. "Bunu biliyorsun değil mi?"

MeLaan sırıtmakla yetindi ve Marasi'ye kalkması için elini uzatan Wax'e bakarak başını salladı. Marasi hızla üniformasını düzeltti, gerçi MeLaan'ın açtığı kesikler sebebiyle bunu yapması oldukça zor olmuştu. Üzerine yeni bir şeyler giyebilmek için çantasını eşelemek zorundaydı ama kıyafet bulsa bile burada üzerini nasıl değiştirecekti?

İç çekti, Wax'in elini aldı ve onu kaldırmasına izin verdi. Şimdi, bir elini belinde tutuyor ve pantolonunun düşmemesini sağlıyordu. Wax sispaltosunu önerdi, Marasi de bir anlık duraksamanın ardından teklifi kabul edip paltoyu giydi.

"Teşekkürler," dedi.

Wax başını geminin ön kısmına, Allik'in ayaklarını panele uzatıp arkasına yaslanarak oturduğu yere çevirdi. Yüz ifadesini okumak maskesi yüzünden mümkün değildi ama Marasi'ye göre duruşu düşünceliydi.

Wax, "Onuna konuşabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Sanırım," dedi Marasi. "Başım biraz dönüyor ve fazlaca aşağılanmış hissediyorum. Ama bunları saymazsak iyiyim."

Wax gülümsedi ve koluna girdi. "ReLuur'un kazığı sende, değil mi?"

Marasi "Evet," dedi ve her ihtimale karşı elini çantasına daldırıp ona dokundu. Ardından çıkarttı.

Wax harika koltukları görmezden gelip geminin yan tarafına oturarak ayaklarını sallandıran MeLaan'a bakarak "Bunun vücuttan çıkarılması ne kadar kötü?"

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu MeLaan.

"Demirgöz'ün bana verdiği kitap."

"O kitap hiç var olmamalıydı," dedi MeLaan karanlık bir ifadeyle. "Lord Sissoylu onu yaratarak hata yaptı."

"Yine de okudum."

Dışarı bakan MeLaan iç çekti. "ReLuur'dan uzak kaldıkça barındırdığı Lütuflar zayıflayacak. Yine de ilk bozucu etki hemen gerçekleşiyor. Bu noktadan sonra Lütuflar'ı giderek azalacak ve yok olacak, buna karşın aklı tümüyle geri gelecek. Biraz... hafıza kaybı ile," Son kısımda duraksadı ve başını çevirdi.

Wax Marasi'ye dönerek "Bunu sayende alabildik," dedi. "Ayrıca ablamı da bulduk. Şimdi Luthadel'e dönmeli ve Allik'in bildiklerini öğrenmeliyiz."

"Öyle," dedi Marasi. "Ama amcan..."

"Telsin'le yaptığım konuşmayı mı duydun?"

"Yeteri kadarını," O esnada ölüm korkusunu üzerinden atmış olmalıydı. *Aptal kandra.*

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Wax.

"Bilmiyorum Wax," dedi Marasi. "Buraya gerçekten kazık, hatta ablan için mi geldik?"

Wax sakince, "Hayır," dedi. "Smokin'i durdurmaya geldik."

Marasi başını salladı, ardından elini çantasına daldırıp depodan çaldığı defteri çıkarttı. Haritanın bulunduğu sayfayı açtı ve Wax'in incelemesi için ona çevirdi.

"Silah," dedi parmaklarıyla haritayı tarayan Wax. "Matem Bantları."

"Onlar gerçek."

"Smokin öyle düşünüyor," Wax duraksadı. "Ben de öyle."

"Onu saf bir Sissoylu olarak hayal edebiliyor musun?" diye sordu Marasi, "ve saf bir Ferusimyacı? Ölümsüz olur, tıpkı Miles gibi ve ondan kat be kat beter olacaktır. Tüm metallerin güçlerine sahip olmak. Lord Hükümdar'ın geri dönüşü gibi..."

Wax derin bir nefes aldı, ardından sandalyesinde oturan Allik'i işaret etti. "Onunla konuşacak mısın? Neler bildiğini öğren."

"Adam çok ağır şeyler yaşadı Wax," dedi Marasi nazikçe. "Arkadaşlarına işkence edip öldürmüş olmalılar. Şu anda sorgulanmayı hak etmiyor."

"Biz de başımıza gelen pek çok şeyi hak etmiyoruz Marasi. Lütfen konuş onunla. Ben konuşurdum ama bana yaklaşımı... yani sen daha iyi cevaplar alırsın."

Marasi iç çekse de onayladı, bir koltuğa çökmüş horlayan Wayne'i –ki bu hiç şaşırtıcı değildi– geçti ve öne doğru ilerledi.

Pas tutası, başı *dönüyordu*. Şansına geminin ön tarafında biri Allik'in oturduğu biri de daha küçük, tabure benzeri iki koltuk vardı. Allik ona baktı, Marasi o anda adamın duruşu hakkında yanlış kanıya vardığını anladı. Düşünceli değildi, *üşüyordu*. Kollarını kavuşturmuş hatta tüyleri diken diken olmuştu.

Marasi şaşırdı. Evet, yukarısı aşağıdan daha soğuktu ama kendisi üşümüyordu. O anda Wax'in paltosunun üzerinde olduğunu anımsadı.

Marasi, Allik'in koltuğunun yanındaki tabureye otururken adam bakışlarını ön cama çevirdi. "Egemen topraklardaki herkesin," dedi, "barbar olduğunu sanıyordum. Kimse maske takmıyor ve halkınızın arkadaşlarıma yaptıkları..."

Tüyleri ürperdi. Bu sefer sebebi soğuk değildi.

"Ama sonra beni serbest bıraktın," dedi. "Üstelik yanında onlardan *biri*, kıymetli sanatları icra edebilen bir Metalsoylu vardı. Kafam karıştı."

Marasi "Kendimi bir barbar gibi hissetmiyorum," dedi. "Ama barbar insanların hepsi olmasa da pek çoğu bunu *hissediyordur*. Arkadaşlarının başına gelenler için üzgünüm. Çok kötü insanların arasına düşmek gibi bir talihsizlik yaşadılar."

"Duvarda on beş maske vardı," dedi Allik. "Ama mürettebatımız yaklaşık yüz kişiydi, anladın mı? Bir kısmının kaza anında öldüğünü biliyorum ama kalanı... Nerede olabileceklerini biliyor musun?" Marasi'ye baktı ve kadın maskenin ardındaki gözlerdeki acıyı gördü.

"Belki," dedi bunu bilebileceğine kendi de şaşıran Marasi. Defteri çevirdi ve haritayı gösterdi. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Allik deftere baktı. "Bunu nasıl aldın?"

"Seni esir alanlardan birinin masasındaydı."

"Bizimle iletişim kuramadılar," dedi haritayı alan Allik. "Bunu bizden nasıl aldılar?"

Marasi yüzünü buruşturdu. İşkence, en azından kanun çerçevesinde görülen davalarda son derece etkisiz bir sorgu tekniğiydi ama bazı engelleri aşma konusunda güçlü bir motivasyon unsuru *olabilirdi*.

Allik "Burada olduklarını düşünüyorsun," dedi. "Onları alıkoyan kötü adamların Egemen'in tapınağını bulabilmek adına arkadaşlarımı buraya götürdüğünü düşünüyorsun."

"Bu tam da Smokin'in yapacağı türden bir iş," dedi arkalarında çömelmiş duran Wax'e bakan Marasi. "Her ihtimale karşı rehberler ya da uzmanlar da getirmiş. Arkadaşlarını öldürenlerin lideri oraya gidiyor."

"O zaman ben de oraya gitmeliyim," dedi oturduğu yerde doğrularak geminin yönünü değiştiren Allik. "Eğer isterseniz sizi bir yerlerde bırakabilirim çünkü onu kızdırmaya hiç niyetim yok," Omzunun üzerinden başparmağıyla Wax'i gösterdi. "Ama arkadaşlarımı bulmak zorundayım."

Wax arkadan "Egemen kim?" diye sordu.

Allik yüzünü buruşturdu. "Sizin kadar büyük biri olmadığı kesin Fevkalade Kişi."

Wax hiçbir şey söylemedi.

Allik, Marasi'ye sakince, "Bana bakıyor değil mi?" diye sordu.

Marasi başını salladı.

"Gözleri buz saçakları gibi," dedi Allik, "sırtımı delip içime işliyor..." Sesini yükseltti. "Egemen bizim üç yüz yıl önceki kralımızdı. Bizden önce sizin kralınız olduğunu söylemişti. Ayrıca tanrınız."

"Lord Hükümdar mı?" dedi Wax. "O öldü ama."

"Evet," dedi Allik. "Bunu da söyledi."

"Üç yüz yıl önce yaşamış olamaz," dedi Wax. "Belki yüz yıl olabilir. Tarihler konusunda *emin misin?*"

"Elbette eminim Daimi Kişi," dedi Allik. "Ama inandıklarımı gözden geçirmemi isterseniz—"

"Hayır," dedi Wax. "Sadece gerçeklerden bahset."

Allik iç çekti ve gözlerini devirdi. Bunu maskeli biri yaptığında ortaya ilginç bir görüntü çıkmıştı. "Tanrılar," diye fısıldadı Marasi'ye. "Çabuk

sinirleniyorlar. Evet, üç yüz yıl önceydi. Buz Ölüm yaşandıktan sonra, tamam mı? Aptalca bir isim ama bir ismi olmalı. Topraklar güzel ve sıcaktı, sonra dondu."

Kaşlarını çatan Marasi Wax'e döndü. Wax omuz silkti. "Dondu mu?" dedi. "Donma ile ilgili bir şey hatırlamıyorum..."

"Şu anda donuk!" dedi Allik. "Burada da yaşanmıştır, yaşanmış olmalı. Dört yüz yıl önce Buz Ölüm geldi."

"Külkıyamet mi?" diye sordu Wax. "Ahenk dünyayı yeniden yarattı. Kurtardı."

"*Dondurdu*," dedi Allik başını sallayarak. "Toprak yumuşak ve sıcaktı; şimdi ise sert, kırık ve donuk."

Marasi "Ahenk..." diye fısıldadı. "O bir güneyli Wax. Eski kitapları okumadın mı? İnsanlar o yöne hiç gitmedi. Anlatılanlara göre ekvatora yakın yerlerde okyanuslar kaynadı."

"Orada yaşayanlar buna uyum sağladı," dedi Wax sakince. "Gökyüzünü külle dolduracak, havayı soğutacak volkanlar yoktu..."

"Yani dünya neredeyse yok oldu," diye devam etti Allik. "Sonra Egemen geldi. Geldi ve bizi kurtardı. Bize bunu öğretti," Taşıdığı madalyonlu kol bandını gösterdi. "Tamam, tam olarak *bunu* değil. Ama bunu," Masasına uzandı, deponun kasasından aldığı ve oradayken taktığı diğer madalyonu aldı. Üzerindeki madalyonla bunu değiştirdi ve huzurla iç çekti.

Marasi adamı izledi, ardından dokunmak istercesine elini kaldırdı, Allik de onay verircesine başını salladı. O anda bile teni ısınmaya başlamıştı. "Sıcaklık," dedi Marasi Wax'e bakarak. "Madalyon sıcaklık depoluyor. Ferusimyasal bir güç değil mi?"

Wax başını salladı. "En özel örneklerinden. Eski günlerde dağlarda yaşayan atalarım sıklıkla karlı dağ geçitlerini kullanırmış. Sıcaklıklarını depolamak ve sonradan kullanabilmek, kimsenin yaşayamadığı yerlerde hayatta kalmalarını sağlamış."

Allik, sıcaklığın tadını çıkartarak bir süre oturdu, ardından gözle görülür bir rahatsızlıkla üzerindeki madalyonu çıkartıp bir şekilde diğerleriyle konuşabilmesini sağlayan madalyonu taktı.

"Bunlar olmadan," dedi ilk madalyonu kaldırarak, "ölürdük. Giderdik. Beş kişi tükenirdik. Hı?"

Marasi başını salladı. "Ve size bunu öğretti öyle mi? Egemen?"

"Elbette. Bizi kurtardı, adı kutsansın. Metalsoylular'ın her birinin tanrının parçaları olduğunu anlattı. Hayatlarını, geri kalanımızın bu buz gibi

dünyada hayatta kalabilmesini sağlayan bu madalyonları yapmaya adayan Ateş Ana ve Ateş Babalar'ı yarattı. Gidişinin ardından geri kalanını biz bulduk, uçmamızı sağlayan araçlar gibi."

Marasi "Lord Hükümdar," dedi, "burada yaptıklarından duyduğu pişmanlığı yenebilmek için oradaki insanları kurtarmış."

"Ama o öldü," dedi Wax. "Kayıtlar..."

"Daha önce yanlış çıkan kayıtlar da vardı," dedi Marasi. "Bu o olmalı Wax. Bu da Bantlar'ın..."

Wax Allik'in yanından kalkıp diğer tarafa geçti. Wax'in varlığından gözle görülür şekilde rahatsız olan maskeli adam Wax'e bakıyordu.

"Bunlar," dedi panelin üzerinde duran sıcaklık madalyonunu eline alan Wax. "Bunları istediğiniz gibi üretebiliyor musunuz?"

"Eğer yanımızda bir Metalsoylu ve bir de Kesici varsa evet."

"Kesici mi?"

"Bir alet," dedi Allik. "Egemen bizim için yaptı. Bir Metalsoylu ile Kesici bunlardan yapabilir."

"Peki bu madalyonlara herhangi Allomantik ya da Ferusimyasal güç yükleyebiliyor musunuz?"

"Kutsal sözler yardımıyla," dedi Allik. "Ama bu sözleri herkes söyleyebilir, yani Muazzam Kişi, siz oldukça evet. Her şeyi."

"Peki içinizden biri *tüm* güçleri barından bir madalyon yapmış olabilir mi?"

Allik güldü.

Marasi kaşlarını çattı. "Neden gülüyorsun?"

"Siz bizleri tanrı mı sandınız?" dedi Allik başını sallayarak. "Bunu görüyor musunuz? Ya da elinizdekini? İki tane gücü var. Sıcaklık ve ağırlık. Şu anda üzerimde taşıdığım da öyle. Ağırlık ve bağlantı. Üç güçlü madalyonlar görmüştüm. Hayatım boyunca yalnızca iki kez. Dört güçle yapılan her deneme ise boşa çıktı."

"Öyleyse birden fazla madalyon takın," dedi Wax. "Vücudunuza otuz iki tane madalyon bağlayın ve tüm güçler sizin olsun."

"Özür dilerim Bilge Kişi," dedi Allik. "Görünüşe göre bu konuda son derece bilgilisiniz ve hiç birimizin *şimdiye dek* aklına dahi gelmeyen bazı fikirleriniz var. Nasıl bu kadar aptal olabildik ve bunun farkına-"

Wax "Kes şunu," diye kükredi.

Allik dondu kaldı.

"İşe yaramıyor mu?" diye sordu Wax.

Allik başını salladı. "Birbirleriyle çakışıyorlar."

"Yani çoklu güce sahip olan bir madalyon üretmek için..."

"Çok yetenekli olmalısınız," dedi Allik. "İçimizde yaşamış olan herkesten daha yetenekli. Ya da..." Kıkırdadı. " Ya da güçlerinizi madalyona yüklemek yerine tüm güçleri elde etmek için, onu başkasına verirsiniz yüklemesini sağlarsınız. Eğer durum buysa gerçekten de büyük bir tanrısınızdır. Egemen kadar güçlü."

"Onlardan bir tane *yaratmış olmalı*," dedi Wax madalyona dokunarak. "Tüm yetenekleri barındıran bir madalyon. On altı Allomantik ve on altı Ferusimyasal gücü taşıyan Bir bileklik ya da eksiksiz bir takım yapmış olmalı."

Allik donakaldı.

"Bu yüzden buradasın değil mi Allik?" diye sordu adamın gözlerinin içine bakan Wax. İnsanları süzme konusunda iyi olmadığını söylerdi ama yanılıyordu. Bu konuda –özellikle de işin içinde tehdit etmek varsa– çok iyiydi.

"Evet," diye fısıldadı Allik.

"Matem Bantları'nı bulmak için geldiniz," dedi Wax. "Neden burada, bu kadar kuzeydesiniz?"

"Saklandılar," dedi Allik, "Egemen bizi bıraktığında. Bantlar'ı güvende tutmamız gerekiyordu ve emirleri doğrultusunda onları gizlemeleri için insanlar görevlendirdik. Bantlar ve O'nun görkemli dönüşü için bir tapınak yaptılar. Ve... bu aptalcaydı, hı? Çünkü onları maskesizlerle savaşırken *gerçekten* kullanabilirdik."

"Bizle mi?"

"Hayır, hayır," dedi Allik gülerek. "Siz sadece barbarsınız. Maskesizler *gerçekten* tehlikeli."

Wayne arkadan "Hey!" diye seslendi. Uyanmıştı. "Dev geminizi düşürdük ama, değil mi?"

"Siz mi?" dedi Allik yine gülerek. "Hayır, hayır. Büyük bir fırtınaydı. Uzak kuzeye sürüklendik. Bu, gemilerimiz için tehlikelidir, çok hafiftirler ve fırtınalara karşı dayanıksızdırlar. Yere inebilirdik ama dağlardaydık, arıyorduk. Tapınağa çok yakındık, ama sonra... O zavallı köye düştük. Oradaki barbarlar ilk başta çok nazikti. Sonra diğerleri geldi."

Sandalyesinde boynunu büktü.

Wax adamın omzuna hafifçe vurdu.

"Teşekkürler Muazzam Kişi," dedi Allik. İç çekti. "Egemen'in seçkinleri bileklikleri sakladığından bu yana onları yeniden bulmaya çalışıyoruz. Av-

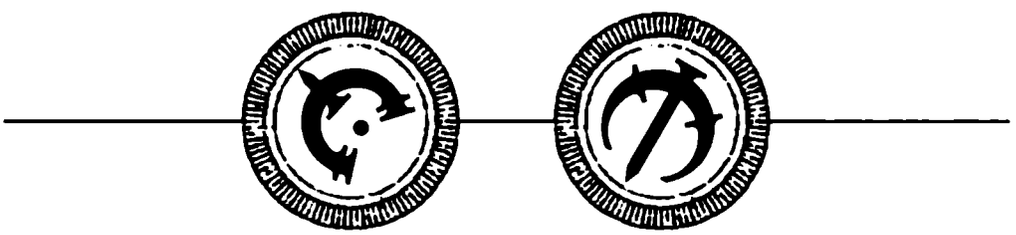
cılar birkaç on yıl önce büyük bir filo gönderdi. Bize göre tapınağı buldular. Geriye bir tek gemi, bulundukları yerin haritasıyla birlikte geldi. Geri kalanı ise dağlarda, madalyonlarının gücünü aşan tipi yüzünden donarak öldü..."

Allik sustuğunda rüzgâr gemiyi salladı.

"O tapınağı bulmaya gidiyoruz değil mi?" diye sordu Wax'e bakan Marasi.

"Aynen öyle."

22

Güneye, dağlara giden yolda Marasi'nin düşünecek bolca zamanı olmuştu. Allik, yolun yaklaşık iki saat süreceğini söylediğinde şaşırmıştı. Havada giden bir taşıtın daha hızlı gideceğini düşünüyordu ama bu trenden daha yavaştı, yine de yeryüzünün koşullarına takılmadan doğrudan yol alması büyük bir avantajdı.

Yuvalarında dönüp duran pervanelere rağmen gemi, zamanın çoğunda süzülüyor gibiydi. Allik ise uygun rüzgârları yakalayabilmek adına gemiyi yükseltip alçaltıyordu, bu bölgenin rüzgâr akıntılarını bilmediğinden sıkça şikâyet ediyordu.

Gruptakilerin çoğu uyusa da Marasi kapılardan birinden düştüğü ve yere çarpmadan hemen önce uyandığı fikrini aklından çıkartamıyordu. MeLaan ona ağrısını azaltıcı bir şeyler vermişti ama Marasi bunun işe yaradığını söyleyemezdi. Daha iyi hissettirdiği doğruydu ama aldıktan yarım saat sonra ağrıyan tarafının sızısını sıklıkla duymazdan gelmeye çalışıyordu.

Hâlen uyuyamadığından Allik'in yanındaki koltuğa oturdu ve onunla sohbet etti. Tercüme için madalyon gerektiğinden kötü hissediyordu. O da en az kendisi kadar konuşmaya hevesliydi, Marasi bunun sebebinin adamın yakın geçmişte tecrübe ettiği hapis dolayısıyla duyduğu sosyalleşme ihtiyacı mı yoksa bu yolculukta kaybettiği arkadaşlarının akıbetini düşünmeme isteği mi olduğundan emin değildi.

Allik, geçen iki saatte çok konuştu. Taktıkları ve Marasi'nin düşündüğünden çok daha karmaşık olan madalyonlardan bahsetti, her biri dört parçadan oluşuyordu. Bir parça Ferusimyasal gücü verirken diğer bir parça, ağırlığı azaltmak için kullanılan normal bir metal parçasıydı.

Sıcaklık parçası ters çalışıyordu. Bir parçası, devreye sokabileceği önceden saklanmış büyük miktarda ısı içeren metalakıl iken diğer parçası onu bu sıcaklığı emebilen bir Ferusimyacı'ya dönüştürüyordu. Bu, Kimliği tamamen emilmiş kişiler tarafından yüklenmişti ve herhangi Ferusimyacı tarafından kullanılabilirdi.

Matem Bantları teorik olarak aynı yapıdaydı. Allik'in bildiği kadarıyla Lord Hükümdar onlara her yetenekten büyük miktarlarda doldurmuştu ve bunu takan herkesin istediği yeteneği kullanabileceği şekilde yapmıştı.

Sıkıştırılmış teknoloji, bu sohbetin yalnızca bir kısmını oluşturuyordu. Geldiği yerdeki hayatını da çokça anlattı, Yabanlar'ın güneyi ve ötesindeki çorak arazinin devamında, dağlar arasında bir yerde yaşıyordu. Aynı şekilde kullanmasalar da herkesin maske taktığı, uzak ve harika bir yerdi. Allik'in halkı maskelerini meslekleri ya da ruh hâllerine göre değiştirmeyi tercih ediyordu. Her gün değiştirmedikleri aşikârdı ama Elendel'de yaşayan bir hanımefendinin saç modelini değiştirdiği sıklıkla değiştirmeleri de görülmemiş şey değildi.

Buna karşın, başka gruplar da vardı. Bir grup, her çocuğa birer maske verir ve hayatlarına yalnızca bir kez, erişkin olduklarında değiştirmelerine olanak tanırdı. Marasi inanmakta güçlük çekse de Allik çocukların yüzlerinin maskelerinin *içine doğru* büyüdüğünü iddia etmişti. Başka insanlar ise, ki Allik bunlardan bahsederken alaycı bir ton takınmıştı, daha süslülerini bulana dek düz ve boyasız maskeler takardı.

"Onlar günahkâr," diye açıkladı Allik ve bunu derken sanki Marasi anlamamış gibi elini önünde sallayarak pekiştirdi. "Onlar bizim kralımızmış öyle mi? Dünya donmadan önce. Onlar Jaggenmire'ı öfkelendirdiler ve bu yüzden her şey ters gitti ve—"

Marasi diğerlerinin uyuduğu düşüncesiyle sakin bir sesle "Bekle," dedi "...yayg—"

"Jaggenmire?" diye sordu Allik. "Tercüme etmedi mi? Öyleyse dilinizde bunun için bir kelime yok. Jaggenmire, tanrı gibi, tek farkı tanrı olmaması."

"Çok açıklayıcı oldu."

Adam şaşırtıcı bir hareketle maskesini kaldırdı, Marasi bunu daha önce yalnızca bir kez, arkadaşlarının maskelerinin önünde diz çökerken yaptığı-

nı görmüştü. Adam bunu bir kural ihlali olarak değerlendirmemiş olacak ki konuşmasına devam etti. Marasi, Allik'in tel tel sakalları biraz saçma gözükse de yüzünü görebilmekten dolayı mutluydu, sakalları onu olduğundan daha genç gösteriyordu, yirmi iki yaşında söylemesi yalan değilse tabii.

"Bu sanki..." dedi Allik yüzünü buruşturarak, "dünyayı çekip çeviren bir şey gibi, anladın mı? Bir şey yeşerdiğinde ya da öldüğünde bunu yapan Jaggenmire'dır. Herr ile kız kardeşi ve eşi olan Frue vardır. Frue bir şeylerin durmasını, Herr ise başlamasını sağlar ama hiçbiri—"

"—kendi başlarına bir şeylere hayat veremezler," dedi Marasi.

"Evet!" dedi Allik.

"Harap ve Muhafaza," dedi. "Eski Terris tanrıları. Artık bir oldular. Ahenk."

Allik, "Hayır, *her zaman* birdiler," dedi. "Ve aynı zamanda her zaman ayrı. Çok garip, çok karmaşık. Ama günahkârlardan bahsediyorduk değil mi? Başarısızlıklarının yükünü hafifletebilmek adına yapabildikleri her işi yaparlar. İltifatların onlar için anlamı büyüktür ama dikkatli olman gerekir çünkü iltifatını alıp kalplerine yerleştirip insanlarına götürebilir ve herkese anlatabilirler. Bu noktada yaptıkları işin ne kadar iyi olduğu konusunda ifadeye *çağrılabilirsin* ve böylelikle maskelerini değiştirebilirler. Dilleri ise *gerçekten* baş belasıdır. Çat pat konuşabiliyorum, böylelikle madalyon takmana gerek kalmaz, ama ne zaman konuşsam sanki çok yükseklerde çok uzun süreler uçmuşum gibi başımı döndürür.

Marasi gülümsedi, onu dinlemeye devam ediyordu, konuşurken yaptığı abartılı jestler... Bunun çok normal olduğunu fark etti, eğer herkes yüzünde maskelerle dolaşsaydı tabii.

Marasi adam nefes alırken ve konuşmasına nihayet kısacık bir ara verdiğinde "Çok dil biliyor musun?" diye sordu.

"Kendi dilimi bile çok iyi konuşamam," dedi sırıtarak. "Ama elimden geleni yapıyorum. Bir pilot olarak sahip olunabilecek en iyi yeteneklerden biridir, çünkü işim çoğu zaman insanları gemiler ya da kuleler arasında götürüp getirmektir. Eğer sınıfta yarım gün oturabilseydim işe yarar bir şey olduğunu anlayabilirdim. Ama matematiğin—"

"Sınıf mı?" diye sordu kaşlarını çatan Marasi.

"Elbette. Gemide tüm gün ne yapıyoruz sanıyordun?"

"Bilmem? Güverteleri temizlemek? Halatları bağlamak? Hm... bir şeyleri... kırpmak? Gemilerde yapılan türden şeyler."

Allik Marasi'ye baktı, gözleri fal taşı gibi açıktı ve ardından maskesini

indirdi. "Beni sıradan bir *alt sınıf tayfa* ile *kıyaslamadığınızı* farz ediyorum Bayan Marasi."

"Hmmm..."

"Eğer uçmak istiyorsan bundan daha özel yeteneklere sahip olman gerekir. Tastamam birer centilmen ve hanımefendi olmamız beklenir. Doğru dans adımlarını atamadığı için güverteden *attığımız* insanlar oldu."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," Duraksadı. "Tamam, bunu yalnızca Svel'e yaptık ve atmadan önce ayağına ip bağladık," Yaptığı hareket üzerine Marasi, Allik'in gülümsediğini ya da güldüğünü düşündü. "Orada okkalı küfürler savurarak en az beş dakika sallandı. Ama üç adımlı fıçı dansını bir daha hiç yanlış yapmadı! Bir de..."

Bir anda kalktı ve uzaklaştı.

"Ve?" dedi Marasi.

"Özür dilerim. Maskesi... Svel'in yani. Duvardaydı..."

Ah. Diyalog sona erdi, Allik geminin ön tarafından dışarı bakarak birkaç küçük ayarlama yaptı. Dışarısı karanlıktı. Görüş alanında aydınlık bir kasaba yoktu ve nerenin yer nerenin gök olduğu, yukarıdaki bulut örtüsü yüzünden az miktarda gelen yıldız ışığı sayesinde güç bela anlaşılabiliyordu. Geminin içinde MeLaan'ın getirdiği küçük bir fener sayesinde aydınlanıyorlardı, o da artık titrek, küçük bir aleve dönüşmüştü.

"Allik," dedi Marasi elini adamın koluna koyarak. "Özür dilerim."

Allik cevap vermedi. Marasi bunun üzerine duraksadı ve bir tabuya karşı geldiğinin tamamen farkında olarak adamın maskesini kaldırdı. Allik onu durdurmadı, maskenin altından boşluğa bakan gözlerle çeneden süzülen yaşlar çıktı.

"Onları bir daha göremeyeceğim," dedi yavaşça. "Lanet olsun, *evimi* de bir daha asla göremeyeceğim değil mi?"

"Elbette göreceksin," dedi Marasi. "Oraya uçabilirsin."

"Elimdeki taşla olmaz," dedi yanaklarındaki yaşları silerek.

"Taş?"

"Yakıt," dedi Allik ona bakarak. "Ne sanıyorsun, bu gemiyi düşlerin ve bulutların uçurduğunu mu?"

"Allomansi ile uçtuğunu sanıyordum."

"Allomansi türbinleri İtiyor," dedi Allik. "Ama gemiyi götüren ettmetall."

"Bunun da çevrildiğini sanmıyorum," dedi kaşlarını çatan Marasi.

Allik "Al, bak," dedi ve eğildi. Wax'in Allomantik El Bombası olarak tanımladığı küpü yerleştirdiği küçük bölmeden çıkarttı. Bir tür kapsüle benziyordu, metal bir kabuğa yerleştirilmişti ve merkezi yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Allik yan tarafını gösterdi, Marasi orada daha parlak, bembeyaz bir ışık gördü. Kireç kaymağından yapılma, kireç lambası gibi yanan bir taştı.

Marasi kendi kendine, *ya da Allomansi'nin ta kendisi*, dedi. "Peki bu ne tür bir metal?"

"Ettmetal," dedi Allik omuz silkerek. "Sizde yok mu?"

"Sanmıyorum..." dedi Marasi.

"Bende biraz olacak, bizi bir iki gün daha uçurur. Bundan sonra İtmek için tam zamanlı bir Allomanser'e ihtiyacımız olacak. Yani Azametli Uykucu yanımda olmaya karar verip de beni geriye uçurmazsa burada kaldım, tamam?"

"Geminde bundan fazlası olduğunu sanıyordum."

"Brunstell'de mi? Evet olacak. Ama *aldılar*," Sırıttı. "İlk başta nasıl saklayacaklarını bilmiyorlardı. Islattılar. Güzel bir *gündü*."

"...ıslatmak?"

"Ettmetal ıslanırsa patlar."

"Nasıl bir metal ıslanınca *patlar* ki?"

"Bu patlıyor," dedi. "Her neyse, kötü adamlarınız elimizdekinin çoğunu aldı."

Marasi kararlı bir sesle "Gidip onları durduracağız," dedi. "Arkadaşlarını kurtaracağız, seni gemine –büyük olan artık uçamıyorsa bu kurtarma gemilerinden birine– yerleştireceğiz ve evine göndereceğiz."

Arkasına yaslandı, panelin altındaki kapağı kapattı. Başını sallayarak "Evet, bunu başaracağız," dedi. Sonra Marasi'ye baktı, maskesini takmamıştı. "İnsanlarınız bizim yaptıklarımıza sahip değiller. Hiç uçan geminiz yok. Uçan bir gemiyle aranızdan geçip giderken bana bu teknoloji ile ilgili hiçbir soru sormayacaklar mı?"

Pas tutası. Zekiydi. "Vali'ye teknolojinin bir kısmını armağan edeceğiz," dedi, "birkaç madalyon gibi. Ardından birbirimize, sizi evinize ulaştırmamızın ön koşul olduğu ve iyi niyet temelli bir ticaret ilişkisi kuracağımıza dair söz vereceğiz. Böylelikle Smokin'in sebep olduğu utanç bir nebze azalacaktır."

"Yaşadığım yerde havzanızı çekici bulabilecek insanlar var... hava savunma sisteminiz yok."

"Önemli olan halkınız içinde müttefik bulabilmek."

"Belki," dedi ve maskesini indirdi. "Özgün karakterinizi takdir ediyorum. Duygularınızı gizleyecek maskeleriniz yok. Garip ama bu durum özelinde kabul edilebilir. Yine de durumun anlattığından daha karmaşık hâle gelmesi ihtimalini düşünüyorum. Eğer Matem Bantları adını verdiğiniz antik hazineleri bulursak onları kim alacak? Onlar bizim ama Metalsoylu Lordunuz'un onları avuçlarının arasından bırakacağını sanmıyorum."

Başka bir zor soru daha. "Ben... ben gerçekten bilmiyorum," dedi Marasi. "Ama onlar üzerinde en az sizin kadar hakkımız olduğu söylenebilir, zira onları yaratan *bizim* kralımızdı."

"Öldürdüğünüz kral," dedi Allik. "Ama şimdi bu konu hakkında tartışmayalım tamam mı? Bulduğumuzu buluruz, ardından ne yapacağımıza karar veririz," Duraksadı. "Sana bir şey söylemeliyim Bayan Marasi. Tapınakta harabeden başka bir şey bulamama ihtimalimiz de var.

Marasi koltuğuna yerleşirken adamın duygularını anlayabilmek için maskesini kaldırmasını diledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana tapınağı aramaya gelenlerden bahsetmiştim."

"Avcılar," dedi Marasi.

Allik başını salladı. "Onlar vaktinde savaşçılardı. Şimdi bize neler olduğunun cevapları ile bir daha olmaması için gerekli olan sırları avlıyorlar. Bayan Marasi, onlardan oldukça fazlasını tanıdım ve genellikle iyi insanlar ama çok, çok katılar. Matem Bantları'nın bize sınav amacıyla bırakıldığını ve amacın, elde etmememiz gereken bir gücün peşine düşüp düşmediğimiz olduğuna inanıyorlar. Ayrıca sıklıkla düzenledikleri seferler..."

"Ne?" diye sordu Marasi.

"Filoları," dedi Marasi'ye bakarak, "bombalar taşıyor, büyük bombalar, ettmetallden yapılma. Bantlar'ı yok etme amacıyla. Dediklerine göre başaramadılar. Ama her an her şey olabilir. Tapınağın bulunduğu yer dünyada eşi benzeri olmayan şekilde donmuş. Türüm için tehlikeli bir yer," Tüyleri gözle görülür bir şekilde ürperdi ve önündeki masada duran madalyon setine hasretle baktı.

"Devam et," dedi Marasi, "tak onu."

Allik başını salladı. Allik Ferusimyasal cihazla kendini uçuş boyunca şimdiye kadar birkaç kez ısıtmak zorunda kalmıştı, zaman zaman çok üşüyordu. Açıkçası Marasi de üşümeye başlamıştı. Burası havzanın en soğuk bölgesinden bile daha soğuktu. Muhtemelen dağlara yaklaşmışlardı. Allik'ten madalyonun ısıtma özelliğinin nasıl kullanıldığını öğrenmek zorundaydı.

Dur, dedi kendi kendine ve gözlerini kapattı. Odaklandı ve kullanabileceği bir yedek kaynak buldu. Harekete geçirdi ve bedenine yatıştırıcı bir sıcaklık yayıldı. Gülümsedi ve gözlerini açtı. Yedek kaynağının harekete geçmeden önce ne yaptığını bilinçli bir şekilde düşünmesi gerekiyordu. Nasıl olmuştu?

Allik arkasına yaslandı ve Marasi meraklı bir şekilde adamın az önce bıraktığı madalyonu aldı. Parmaklarının arasında çevirdi, farklı tipteki metalleri birbirinden ayıran dolambaçlı çizgileri gördü. Ağırlık için tunç ve Bağlantı için düralümin kullanılmıştı. Metalleri tanıyabilecek kadar teorik bilgiye sahipti ama Bağlantı... gerçekte ne yapıyordu? Her *dili* konuşabilmesini nasıl sağlıyordu?

Kendini aniden aptal gibi hissetti, gülümsedi ve madalyonunu çıkarttı. Gemi aniden irtifa kaybetti. Marasi, insanları uyarmak için bağırdı ama bunu Allik'in dilinde yaptığını fark etti ve Wax elinde silahıyla doğrulduğunda utanarak kızardı. Wax aslında uyumuyor, gözlerini dinlendiriyordu. Şimdi ise bu irtifa kaybına neyin yol açtığını anlayabilmek için etrafına bakınıyordu.

Wayne ise horlamaya devam ediyordu.

Marasi diski Allik'e verdi ve Bağlantı'yı harekete geçirdi. İçinde bir tepki hissetmeyi bekliyordu ama hiçbir şey olmamıştı.

"Aptallık ettik," dedi. "Gece boyunca bunu ben takabilir ve *dilini* konuşabilirdim. Sen de böylelikle kendini sıcak tutabilirdin?"

Allik sırıttı, ardından kesinlikle anlaşılamayan bir şeyler söyledi.

Wax "Neler oluyor?" dedi.

Yine kızaran Marasi "Hiçbir şey," dedi. Madalyon işe yaramıyordu. Neden işe yaramıyordu?

Allik'in işareti üzerine eski madalyonuna geri döndü, bu kez bir güç dalgalanması yaratmamak adına çok dikkatliydi. Güçler arası geçişi nasıl bu kadar yumuşak yapabiliyordu?

Allik, tercüme madalyonunu çalıştırdığında gülümsedi. "Akıllıca ama senin üzerinde çalışmaz."

"Neden?"

"Çünkü sizin topraklarınızdayız," dedi. "Bu madalyon senin ana vatanınla bağlantını çiğneyip içinde bir şeyleri değiştirir yani ruhun burada büyüdüğünü zanneder tamam mı? Ama sen *zaten* buralısın, yani madalyon hiçbir şey yapamaz. Madalyonu takan hep ziyaretçi taraf olmalıdır."

Marasi kaşlarını çatarken Wax dikkat kesilmişti. Metalik sanatlar –aslında Metalürji– her zaman ilgisini çekmişti.

"Çok tuhaf," dedi.

"Dünya böyle işliyor," dedi Allik omuz silkerek.

"Peki neden aksanlı konuşuyorsun? Madem beynin burada yetiştirildiğine inanıyor?"

"Ah," dedi Allik elini kaldırarak. "Burada yetiştirildiğimi düşünüyor ama ailemin Wiestlowlu olduğunu biliyor, yani aksansız konuşmam mümkün değil. Aksanım ailemden geliyor. Madalyonlar bu mantıkla çalışıyor."

"Garip," dedi Marasi.

"Evet," diye tekrarladı Allik. Arka tarafta ise Wax, tüm bu anlatılanlar ona çok mantıklı gelmişçesine başını sallıyordu.

"İleride sağdakiler dağlar mı?" diye sordu Wax.

"Evet," dedi Allik. "Harika gözleriniz var Gözlem—"

"Unvan takmayı bırak."

"Evet, hm, kafa karıştırıcı..." Allik derin bir nefes aldı. "Evet, dağ onlar."

Marasi "Onları göremiyorum," dedi.

"Karanlığın içinde karanlık," dedi Wax. Yan tarafa baktı. "Diğerleri şurada. Neredeyse üzerlerindeyiz."

"Birkaçını geçtik," dedi Marasi'nin çaldığı defterdeki haritayı çıkartan Allik. "Yaklaşıyoruz. Yine de biraz..."

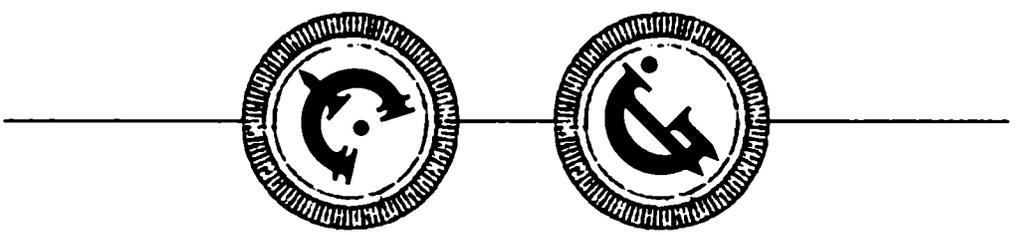
Wax ileride yer alan bir noktayı gösterdiğinde Allik duraksadı. Görmek zordu ama Marasi fark ettikten sonra net bir şekilde ayırt edebilmeye başladı. Işık, karanlıkta asılı duruyordu, sadece küçük bir parıltıydı ama karanlığın içinde bir kıvılcım gibiydi.

"Seran Kırsalı'nda yerleşim yoktur," dedi Wax, "vadilerin birkaçı dışında. Çok soğuk ve fırtınalıdır."

"Yani orada ışık varsa..." dedi Marasi.

"Smokin'i bulduk," dedi ayağa kalkıp doğrulan Wax. "Diğerlerini uyandırma zamanı."

23

Wayne, kendini köpeklerin kralı olarak gördüğü saçma rüyasının etkisinde huysuz bir şekilde uyandı. Taca benzeyen bir kâsesi ve başka eşyaları vardı. Gözlerini kırpıştırdığı anda bir soğuk hava dalgası ona çarptı. Uykulu hâliyle bir çeşit pas tutası *gemi* ile uçtuklarını ve yanlarında yüzü olmayan biri olduğunu anımsadı. Bu yolculuk en az köpekli rüya kadar iyiydi.

"Bizi daha yaklaştırabilir misin?" dedi Telsin.

"Yaklaşırsak," dedi maskeli adam, "pervaneler düşük hızda dönmesine rağmen bizi duyarlar."

Telsin bunu duymaktan memnun görünmüyordu. Makinenin açık tarafından yarı beline kadar sarkmış aşağı bakıyordu, Wayne onu güç bela fark edebilmişti. İçerideki ışığı iyice azaltmışlardı. Telsin'in maceracı bir tip olduğunu bilmiyordu, Wax her zaman sakin ve oldukça dikkatliydi. Telsin şu anda durduğu yerde, rüzgârda sallanan bir bar tabelası gibi duruyordu. Manzarayı beğenen Wayne başını salladı, kendisini bağlayan, kemere benzeyen şeyi gevşetti ve kalkarak kadının baktığı yere baktı.

Çantalarının üzerinden geçti ve Steris'in yaptığı harika düzenlemeyi bozdu, ardından Telsin'in yanından dışarı sarktı. Böylelikle yarı bellerine kadar karın içinde ilerlemeye çalışan uzun bir insan grubunu –ellerinde fenerler vardı– gördü. Zavallı pislikler.

Aslında Wayne onlardan daha iyi durumda değildi. Pas ve *Harap*, bura-

sı bir dilencinin ayak parmaklarından bile soğuktu. Telsin bu soğukta dışarıya sarkıp nasıl donmuyordu?

Diğer açıklıkla Wax belirdi, elinde dürbünle aşağı bakıyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu Telsin.

"Sanırım," dedi Wax. "Bekle. Evet, bu o," Silah kılıfına uzandı ve tabancalarından birini çıkarttı. Pas tutası şeylere isimler koyardı ama Wayne bunları hiç aklında tutamazdı. Bu seferki ön tarafında tüpe benzeyen uzun bir demir olan ve kötü adamlara metal parçaları atan şeylerden biriydi işte.

Telsin tutkulu bir sesle "Bırak ben yapayım," dedi.

Wayne Telsin'e şaşkınlık içinde baktı. Bu kadın ne kadar da kana susamıştı.

"Böyle bir atışı yapamazsın," dedi Wax. "Ben bile yapabileceğimden emin değilim."

Telsin "Denememe izin ver," diye yalvardı. "Ne olacağı umurumda değil. Başka biri eninde sonunda onun yerine geçecek. Biliyorum, ama *ölmesini istiyorum*."

Wax uzunca bir iç çekti ve o esnada sanki gemideki herkes nefesini tutmuştu. Sonunda silahını indirdi. "Hayır," dedi. "Küme'ye karşı mahkemede vereceğin ifade, intikamdan başka bir amacı olmayan bir cinayet işlemenden çok daha önemli. Ayrıca her hâlükârda sorgulamayı tercih ederim," Silahını yerine koydu.

Wayne başını salladı. Bu Wax iyi adamdı. İstikrarlıydı. İyi gününde de kötü gününde de aynıydı. Wayne geminin arka kısmına doğru yürürken hafifçe Telsin'e takıldı. Wayne bu esnada aralarında duran çantalardan birini pencereden dışarı atmayı başardı. Gözlerini kırpıştırdı ve çanta aşağıdaki adamların birinin başına *düşerken* öylece bakakaldı.

Telsin "Sen az önce ne yaptın?" diye çıkıştı.

Wayne yüzünü buruşturdu.

Marasi bezgin bir ses tonuyla "Ne yaptı yine?" diye sordu.

"Kafalarına bir çanta attı," dedi Telsin.

"Benim hatam değildi," dedi Wayne. "Wax beni çok erken uyandırdı. Bu yüzden dengem kayboldu," Gemideki diğer yolculara baktı. Wax iç çekti ve pilotun yanına geçti. Steris ve MeLaan arka sırada gözlerden uzak oturuyordu, MeLaan çekici bir şekilde yayılmışken Steris ise... nakış mı? Bu kadının *sorunu* neydi?

Aşağıda, karın içindeki adamlar kafaları karışık hâlde gökyüzünü tarıyordu. Yüzlerine doğru yağan kar düşünüldüğünde pek iyi göremedikleri belliydi.

"Bizi uzaklaştır," dedi Wax maskeli pilota bir yönü göstererek. "Yürüdükleri yöne git."

"Pekâlâ Karar Verici," dedi ve pervaneler daha yüksek sesle dönmeye başladı. "Herkes sıkı tutunsun."

Gemi kıpırdandı. Çok hızlı değildi ama yine hareket etmeye başlamıştı. Uçarken olduğu yerde kalması güzel numaraydı. Kuşlar bunu yapamazdı, sadece Sikkeciler yapabilirdi. Wayne ilerledi, Marasi'ye sürterek geçti ve gemini ön tarafında daha iyi bir görüş alanına kavuştu.

"Rüzgâr kuvvetleniyor," dedi pilot. "Fırtına çıkabilir, sanki yeterince soğuk değilmiş gibi."

"Seni anlıyorum," dedi tüyleri diken diken olan Wayne.

"Sıcaklık özelliğini aç," diye önerdi Wax. "Hepimiz şu anda böyle ısınıyoruz."

"Neyi açayım?" Wayne durdu, ardından ısındı. Teni gerdek zamanı kızaran bir gelin gibi olmuştu. "Yani, bildiğiniz..."

"İşte," dedi Wax bir yeri işaret ederek. "Neydi o?"

Pilot "Dönelim," dedi ve savrulan gemi tehlikeli bir şekilde sarsıldı. Başka bir rüzgâr dalgası, geminin açık duvarlarından içeri kar taneleri savurdu.

"Bu o," dedi Wax kar fırtınası içinden aşağı bakarken. "Ahenk'in Yüzükleri... gerçekten burada."

Gözlerini kısan Wayne "Ben bir şey göremiyorum," dedi.

"Bir yerlere tutunun," dedi pilot. "İniyoruz."

Wayne adamın kolunu tuttu.

"Mümkünse başka bir *yere*."

Wayne bir sandalyenin arkasına tutundu ve gemi inerken hafifçe yana yattığında ne kadar iyi bir şey yaptığını anladı. İniş çok kötü değildi, sağa sola savrulduktan sonra yüzünüzü bir duvara çarpmaktan hoşlanıyorsanız tabii.

Kendini karanlıkta bulan Wayne gözlerini kırpıştırdı. Bir an sonra Me-Laan feneri yeniden yakmış, kaldırmış ve etrafı aydınlatmıştı. Gemi yana yatmıştı ve açıklıktan içeri büyük miktarda kar giriyordu.

Sarsılmış hâlde ayağa kalkan Wax "Genelde böyle mi olur?" diye sordu.

Pilot "İnmek zordur," diye itiraf etti.

"Teknik olarak," dedi Marasi arka taraftan, "değil. Uçan bir gemi söz konusu olduğunda muhtemel en kolay manevra inmektir tabii beceriksiz bir..."

Wayne homurdandı, geminin yukarıya bakmayan tarafına tırmandı, ardından atladı. Yere indiğinde karın çıtırdadığını duydu. Bunu beklemiyordu, gördüğü kar yağışları Yabanlar'da ara sıra olan tipilerden ibaretti

ve yerde biriken kar kesinlikle bununla boy ölçüşemezdi. Ayrıca neden çıtırdıyordu? Bu şey sudan ibaretti, mısır gevreğinden değil.

Birkaç adım attı, büyük bir kar yığınını tökezleyerek aştı ve rüzgârın süpürdüğü bir kayalığa tırmandı. Kar, onu fırtınadaki kum taneleri gibi dövüyordu ama gökyüzünden geliyormuş gibi bir hâli yoktu, yandan yandan geliyorlardı. Üşümeye başladı ve madalyonun biraz daha ısıtmasını sağladı. Bulutlar hareketlendi ve yıldızların ışığını ortaya çıkartarak gece kulübünün kapılarını açıp dışarıda bekleyen insanları içeri alan bir fedai gibi kenara çekildi.

Işık, yeri beyaz ve sakin bir şekilde aydınlatırken dağların arasında pas tutası bir *kale* yükseliyordu. Kasvetli kale, içinde bulunduğu kayalıkla aynı taşlardan yapılmıştı. Bu manzaradan sadece bir tek hikâye çıkıyordu; Yeşiliöncesi döneme ait kadim bir binanın ruhunu andıran, rüzgâr yüzünden diz çökmüş yine de yıldız ışığı altında parıldayan bir yapı.

Wayne yavaşça nefes verdi, nefes alışverişi önünde minik bir sis bulutu oluşturuyordu. "Güzel," dedi başını sallayarak. "Güzel," Bunu yapan arkadaşların belli bir *tarzı* varmış.

Wax'in sispaltosunu giyen Marasi gemiden tökezleyerek çıktı ve az kalsın yüz üstü kara kapaklanıyordu. Beyaz kabartıları aşarken rüzgâr onu az daha yere seriyordu, bu mücadele aniden kara gömülmesiyle son buldu. Ağırlık metalaklını doldurmaya devam ediyordu çünkü. Ferusimyacılık alışkanlığınız olsaydı bu basit bir hata sayılırdı.

Kar yığınının içinden çıktı, kaşlarındaki eriyen karları sildi ve Wayne'e katıldı. Vurulduğu düşünüldüğünde iyi idare ettiği söylenebilirdi. Küçük bir yara dahi olsa sebep olduğu acı büyüktü. İnsan hareket ederken karın bölgesini çok kullanırdı.

Wayne, MeLaan'ın Marasi'ye ne verdiğini sormak zorundaydı. Gerçekten işe yarıyordu.

Marasi arkaya, Smokin'i gördükleri yöne bakıyordu. "Yollarına devam ediyorlar," dedi. "Ayrıca artık burada olduğumuzu da biliyorlar."

Wax arkadan "Öyleyse Bantlar'ı önce biz bulalım," dedi. Geminin içinden süzülerek çıktıktan sonra karda hiç tökezlemeden hızlıca sıçrayarak yanlarına konması gerçekten hiç adil değildi. Gerçekten. Ahenk bunu neden yapmıştı ki? Pek bir amaca hizmet ettiği söylenemezdi. "Herkes eşyasını alsın. Allik, el bombasını her ihtimale karşı gemiden çıkart."

Herkes aceleyle söyleneni yaptı, Marasi gemiye tırmandı ve çantaları dışarı uzatan Steris'e katıldı. Allik maskesiyle belirdi ve gemisinin yanında

durarak kaleye baktı. Kısa süre sonra Steris ortaya çıktı ve Allik'i bulunduğu yerden uzaklaştırdı. Az sonra Marasi çıktı, üzerine üniforması yerine elbisesini giymişti. Wax'e sispaltosunu iade etti.

Görüntü. Kadınlar kıyafetlerini bu sebeple değiştiriyor olmalıydı. Uzak, antik bir tapınağa üzerinizde düzgün aksesuarlar olmadan sızamazdınız. Wayne elini saçına götürdü ve kısa süreli bir panik hâli yaşadı. *Şapkası*! Hızlıca gemiye geri döndü, etrafı iyice aradı ve küçük bir kar yığınının kenarında göz kırpan şapkasını gördü. İnerlerken düşmüş olmalıydı. Şapkasını, rahatlayarak iç çekerken başına geçirdi.

Ayaklarını yere sağlam bir şekilde basmaya çalışan Wax rüzgâr, sispaltosunun püsküllerini savururken "Herkes geri çekilsin," dedi. Grup gemiden uzaklaştı ve Wax inleyerek İtmeye başladı. Gemi yavaşça kara gömülmeye başladı. Wax gemi tamamen gözden kaybolana dek İtmeye devam etti.

"Güzel," dedi Wayne.

Tapınağa doğru dönen ve tüfeğini omzuna asan Wax "Sikkeci ya da Yalpacılar'dan birinin kar altındaki gemiyi fark etmemesini umalım," dedi. "Şu rüzgârdan kurtulalım."

Telsin dışındaki herkes bir çanta aldı ve kaleye doğru uzanan taş avluda ilerlemeye başladılar. Steris bir yerlerden başka bir fener daha buldu ve yaktı. Wayne adımlarını hızlandırarak maskeli pilotun arkasına geçti.

"Biliyorsun," dedi Wayne, "ben de bir Allomanser'im."

Adam cevap vermedi.

"Bilmek isteyeceğini düşündüm," dedi Wayne, "zira bu sizin dininiz falan. Yani tapınacak başka biri lazım olursa..."

Yine cevap yoktu.

"Bir Kırpıkçı'yım," dedi. "Hız baloncukları, biliyor musun? O sıfatlar bana uyar. Yakışıklı. Akıllı. Hm... Muhteşem Şapkalı."

Ortamdaki tek ses ayak sesleri ile esen rüzgârdı.

"Şimdi bak. " dedi Wayne. "Bu adil değil. Wax ona tapınmanı istemiyor, değil mi? Ama birilerine tapınman *gerekiyor*. Bu ikimizin de işine yarayacak. Buna uymaya ve sana—"

"Seni anlayamıyor Wayne," dedi yanlarından geçen Marasi. "Metalakıllarını kendini ısıtmak için kullanıyor."

Herkes yürümeye devam ederken Wayne olduğu yerde durdu. "Güzel, beynini yerine koyduğunda herkes ona bir tanrı olduğumu söylesin, tamam mı?"

Wax uzaktan, "Peki," diye seslendi.

İç çeken Wayne, grubu yakalamak için hızlandı ama sonra yeniden durdu. Neydi o yanda duran şey? Çantasını sırtladı ve Marasi'nin geri dönmesi için yaptığı çağrıları duymazdan gelerek ilerledi. Orada, yan tarafta, tepelere yakın bölgede bir şey vardı. Devasa bir şey, bir evden daha büyüktü ve uzun kısımları buzla kaplıydı.

Wax yaklaştı, rüzgârdan korunmak için gözlerini kıstı ve homurdandı. "Diğer gemi," dedi. "Avcılar'ın gönderdiği."

"Kimin?"

"Allik'in halkından bir grup," dedi Wax. "Burayı yok etmek için göndermişler, neyse ki başaramamışlar," Wax yoluna devam etmek için dönerken Wayne onu dürttü. Kar yığınlarından birinin içinden çıkan bir eli gösterdi. Daha yakından baktığında en az bir düzine ceset gördü. Hepsi buzlu zeminde yatıyordu ve tamamen donmuştu.

Wax başını salladı ve diğerlerine doğru ilerledi. Marasi ve Steris maskeli adamla birlikte beklerken Telsin ve MeLaan yürümeye devam ediyordu.

"Ablan," dedi Wayne, "biraz..."

"Sert mi?" dedi Marasi.

"Bir tahtası eksik diyecektim," dedi Wayne. "Gerçi tahtasının iyi anlamda mı kötü anlamda mı eksik olduğundan emin değilim. Şu ana dek bunu değerlendirme fırsatı bulamadım."

"Çok şey yaşamış olmalı," dedi gözleri kalede olan Wax. "Onu eve götürecek ve en iyi doktorlara göstereceğim. İyileşecek."

Wayne başını salladı. "Elbette, zaten böyle devam ederse bizimle yapamaz..."

Yollarına devam ettiler. O kale, *pas tutası*, çok etkileyiciydi. Zavallı işçilerin taşırken bellerini kırdıkları türden büyük taş bloklardan yapılmıştı. Devasa bir heykele doğru uzanan merdivenler vardı. Heykeli ilk gördüğünde şaşırmıştı, zira burası bir heykel dikmek için oldukça uygunsuz bir yerdi. Ama sonra Elendel'de üzerine milyonlarca kuşun sıçtığı heykelleri düşündü ve bir heykeli muhafaza etmek için *en iyisinin* böyle bir yer olduğuna karar verdi.

Rüzgârla mücadele eden grup merdivenleri çıkmaya başladı. Madalyon sayesinde rüzgâr aşırı soğuk gelmiyordu ve apış arası üşümüyordu ama yine de son derece rahatsız ediciydi. Merdivenlerin sonunda o heykelin etrafından dolanmak zorundalardı. Heykel uzun bir palto giymiş, elinde ucu zemindeki taşlara dayalı bir mızrak bulunan bir adama aitti. Wayne yüzünü kaşıdı, geriye bir adım attı ve boynunu uzattı.

Eliyle göstererek "Gözünün nesi var?" diye sordu.

Marasi yanına geldi, karanlıkta görebilmek için gözlerini kıstı. "Kazık," dedi yavaşça. "Wax'in heybesindekine benziyor."

Evet, bu oydu. Gözünden çıkan bir kazık. Wayne, kaidesi karlar altında kalmış heykelin etrafında bir tur attı.

"Kazıklı bir göz," dedi Wax düşünceli bir edayla. "Lord Hükümdar mı acaba?"

Marasi "Mızrak simgesi," dedi.

"Metal bir mızrak," diye ekledi Wax. "Ama çizgi yok. Alüminyumdan yapılmış. Kemeri de öyle olmalı. Oldukça pahalı olsa gerek."

Marasi başını salladı. "Lord Sissoylu'nun ifadesine göre üç mızrak darbesi taşıyordu. 'İlki bir dilenci tarafından, getirdiği sefalet yüzünden yaralandı. Ardından bir işçi tarafından, getirdiği kölelik düzeni yüzünden. Son olarak da bir prens tarafından, yozlaştırdığı lordlar yüzünden.' Mızraklar ona zarar vermedi."

Wax'e dönen Wayne "Sonra Firari'yi öldürdü," dedi. "Miraç Savaşçısı da onu intikam ve umut adına öldürdü değil mi?"

"Rivayete göre öyle," dedi heykeli inceleyen Wax. "Bir kazık..."

Binanın içine giren ve Steris'in yanına ulaştığı Telsin "Haydi," dedi.

Wax ile maskeli adam yürümeye başladığında Wayne hâlâ heykele bakıyordu.

"Düşünüyordum da," dedi MeLaan yanından geçerken.

Kadın Wayne'e dönerek "Evet?" dedi.

Pas tutası. Wax, kadının yaşını düşündüğünden bunu garip karşılayabilirdi ama bir kadın ona böyle bakmayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki. Bu şehvetli ya da benzeri bir bakış değildi, hangi kelimeydi...Düşkün.

Evet, bu iş görürdü.

"Wayne?" dedi MeLaan.

"Ah, evet. Şimdi burası terk edilmiş bir yer değil mi? Yani içerideki şeyler kimseye ait değil."

"Aslında pek çok kişinin burada bulunan eşyalar üzerinde *hak iddia edeceğine* eminim," dedi MeLaan. "Ama gerçek sahibinin kim olduğunu kanıtlamak zor."

"Yani..."

"Yani her ihtimale karşı hiçbir şeye dokunma derim," dedi MeLaan.

"Ah. Tamam."

Wayne'e güldü ve heykelin arkasındaki açık kapıya doğru ilerledi. Kapı

büyük ve genişti, tıpkı bacak arasına tekme yiyen birinin ağzına benziyordu.

Dönüp tekrar heykele baktı ve ardından ayağının ucuyla mızrak başını dürttü. Sonra topuğuyla vurdu. Ardından bir kayayla. Sonra birkaç tur çevirdi.

Mızrağın ucu, taş zeminde şangırdayarak düştü. Teknik olarak boşta duruyordu. Ayrıca Wax yanılıyordu, mızrağın yalnızca ucu metaldendi, aşırı büyük gövdesi ise ahşaptandı. *Alüminyum diyor bir de...* Wayne aklından geçen bu cümleye güldü.

Zengin tiplerin paranın değeri hakkında söylediklerini artık umursamıyordu. Tabii söz konusu durum bir ev parası olduğunda durum değişirdi. Avuç içi büyüklüğündeki mızrak başını aldı ve hafif bir koşu eşliğinde ıslık çalarak diğerlerine yetişti. Geçerken, bu girişte daha önceden büyük bir kapı olduğunu ama şu anda donmuş kıymıklardan ibaret olduğunu gördü.

Diğerleri hemen içeride, tapınağın giriş kısmında bir araya gelmişti. İki tarafta freskler vardı ve bunlar kandranın Wax'in malikânesinde gösterdiği resimlere çok benziyordu. Wayne, freskleri inceleyen Wax'in yanına yanaştı.

Evet. Aynı fresk. Biri, bir kaidenin üzerinde duran bileklikleri, koridorun karşısındaki diğeri ise bunları takan Lord Hükümdar'ı tasvir ediyordu.

"Doğru yeri bulduk," dedi Wax. "Heykel bile tek başına yeterli bir kanıttı ama bu freskler konuyu tamamen kapatıyor. ReLuur buradaymış."

Birlikte giriş bölümünden ayrıldılar ve uzun, karanlık koridora doğru açılan kapısına ilerlediler. İlerideki yığınlar da neyin nesiydi? MeLaan ve Steris fenerlerini kaldırdılar ama kimsenin ileriye ilk adımı atan kişi olma isteği yok gibiydi.

Buna karşın maskeli adam kulağa komik gelen bir şeyler mırıldanıyordu. Gözleriyle bir şeyi takip ediyordu sanki. Duvarda bir metal işleme mi vardı? Yana çekildi ve cebini karıştırdı. Bir şişe miydi o? Küçük bir metal parçasını cımbızını kullanarak duvardan söktü. Ardından, duvardaki bir oyuğa yerleştirerek bir kolu çekti.

Wayne uzaktan gelen bir uğultu duydu, ardından bir dizi küçük, mavi ışık duvarlarda parıldamaya başladı. Bu pas tutası yerin havasıyla uyumluydu, yeni uyanmış Steris'ten bile daha ürkütücülerdi. Etrafta ampul ya da benzeri bir aydınlatma aracı yoktu, yalnızca duvarların mat camdan yapılan bölümlerinde kasvetli bir şekilde parıldayan ışıklar vardı.

Bu aydınlatma, yerdeki yığınların ne olduğunu görmeleri için *yeterli* ol-

muştu. Cesetler. Rahatsız edici miktarda ceset, garip pozisyonlarda yatıyordu. Etraflarındaki küçük göletler ise... donmuş kandı.

Wayne yavaşça ıslık çalmaya başladı. "Buranın havasını daha da korkunç hâle getirmeyi *gerçekten* başarmışlar."

Wax sakin bir ifadeyle "Bu insanlar burada ölmemiş," dedi. "Öyle olmadığını düşünüyorum... Wayne, bu lanet şey de ne?"

Mızrak başını sıkı sıkı tutan Wayne "Düşmüş," dedi. "Ona bakmıyordum bile Wax. Rüzgâr yüzünden gevşemiş olmalı. Bak, dibinde yivli bir delik var, dönerek—"

"Hiçbir şeye dokuma," dedi Wax parmağını kaldırarak. "Başka hiçbir şeye."

MeLaan Wayne'e baktı.

"Hiç konuşma," dedi Wayne ona.

"Tek kelime dahi etmedim Wayne..."

"*İma* ettin. Bu daha kötü. Telepati gibi. Hem de en kötüsünden."

Bakışlarını duvardaki işlemeleri inceleyen pilota çeviren Wax iç çekti. "Allik," dedi ve adamın bileğine bağladığı madalyona dokundu.

Maskeli adam iç çekse de madalyonları değiştirdi. Anında üşümeye başladı. "Şu anda cehennemdeyim," dedi. "Bu dağlar doğrudan doğruya cehenneme kadar yükseliyor."

Steris "Cehennemin *gökyüzünde* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Bu esnada Wax'e yakın duruyor ve sanki normal duygularını hiç ifade etmezmiş gibi gergin bir görünüm sergiliyordu.

"Elbette," dedi Allik. "Yeri yeterince kazarsan her şey ısınır. Cehennem diğer tarafta olmalı. Ne arzu etmiştiniz Azametli Metalik Yok Edici?"

Wax iç çekti. "Cesetler," dedi koridoru göstererek. "Tuzak mı var?"

"Evet," dedi Allik. "Burayı yapanlar, Egemen'in silahını korumakla görevlilerdi. Başkalarının, zayıf düşseler de er ya da geç silahın peşine düşeceklerini biliyorlardı ve bu süreci zorlaştırmak istediler. Bu buz ve ölüm mağarasında kalamayacaklarını da biliyorlardı. Ama..."

"Ne?" dedi Wax.

"Maskeler..." dedi Allik.

"Avcılar'ın maskeleri mi?" diye sordu Wax.

Allik ona baktı, şaşırmıştı. "Onları nasıl tanıdın?"

"Tanımadım," dedi ileri doğru dikkatlice bir adım atan Wax. Yanına Wayne ve MeLaan da geldi. Wax, Marasi, Steris ve Telsin'e geride kalmalarını işaret ederken Allik'i yanlarına çağırdı.

Dörtlü ilk ceset grubunun başına geldi. Wax, donmuş kan göletinin yanında diz çöktü. Bu adam acı verici bir şekilde ölmüştü, içinden bir kazık geçmişti. Wayne artık tuzağı görebiliyordu, kazığın ucu duvardan hafifçe çıkıyordu. Zavallı adamın arkadaşları kazığı çıkarmaya çalışmış ve kendileri de bu tuzağa yakalanmış olmalıydı.

Maskenin Allik'inkinden farklı olduğu şüphesizdi. Ahşaptan yapılan maskenin çeşitli yerlerine garip desenlerle cam parçaları saplanmıştı. Boyun derisi ile yüzünün yanları maske ile *kaynamış* gibi görüyordu ama bunun sebebi buranın bir kız kurusunun yatak odası kadar soğuk olması da olabilirdi.

Wax maskeyi hafifçe dürttü. "Avcılar'ın burayı yok etmeye geldiklerini söylemiştin."

"Evet," dedi Allik.

"Sanırım ya sana yalan söylemişler ya da fikirlerini değiştirmişler," Wax kırık kapıları ve cesetlerin bulunduğu koridoru gösterdi. "Bantlar'ın gücü bu arkadaşlar için çok fazlaymış. Geminin yakınında gördüğümüz cesetler görevlerine devam edip burayı havaya uçurmak isteyenler olsa gerek. İhanete uğramışlar, buradakiler de tuzağa düşmüş. Geri dönenler. Onlara ne oldu? Yok mu oldular?"

"Evet," dedi başını sallayan Allik. Maskesini kaldırdı ve saçma görüntülü bıyığı ortaya çıktı, hayran gözlerle Wax'e bakıyordu. "Avcılar için geri döndüler. Sonra... ortadan kayboldular. Ailelerinin yanlarına döndükleri söylendi."

"İdam edilmişler," dedi yerden kalkan Wax. "Mürettebatın geri kalanının öldürülmesine yardım ettikleri ve ardından Bantlar'ı çalmaya çalıştıkları ortaya çıkmış olmalı. Kaçmışlar çünkü tuzaklar çok sayıda arkadaşlarının canına mal olmuş. Küçük bir tahliye gemisine atlamışlar, o da sağlam kalan tek gemiymiş. Ardından uydurma bir tipi hikâyesiyle geri dönmüş olmalılar. Yeni bir mürettebat toplayıp buraya geri gelmeyi planlamış olabilirler. Ama amirleri foyalarını ortaya çıkartmış olmalı."

Allik şaşkına dönmüştü. "Bu... bunu nasıl çözebildin..."

"Bunu hep yapar," dedi Wayne. "En iyisi daha fazla gaz verme."

"Sadece bir teori," dedi Wax. "Gerçi kanıtlarla destekleniyor. Steris, Telsin, arkada kalmanızı istiyorum—"

Telsin "Seninle geleceğim," diye çıkıştı. İlerlemeye başladı, yerdeki cesetler kadar soğuktu. "Kenarda itilmiş hâlde durmayacağım Waxillium. Amcamızın bize yetişip beni tekrar götürmesini beklemeyeceğim."

Wax iç çekti ve Steris ile Marasi'ye baktı.

"Ben kalırım," dedi Steris. "Birilerinin Smokin ve adamlarına karşı girişi gözetlemesi gerekecek."

Wax başını salladı ve Wayne'e baktı. "Gözün üzerinde olsun," Sonra Marasi'ye döndü. "Gözün *Wayne'de* olsun. Eğer bir şey bulabilirsek gelip sizi alacağız."

Marasi başını salladı. Wayne iç çekti.

"İlerlemek niyetinde misiniz?" diye sordu gözlerini kocaman açmış hâlde şaşkın şaşkın bakınan Allik. "Ah Muhteşem Fevri kişi, saçma niyetlerinizi sorgulamak benim için –benim gibi basit bir pilot için– biraz fazla ama... ciddi misiniz? Cesetleri görmediniz mi?"

"Gördüm," dedi Wax. "MeLaan?"

"Anlaşıldı," dedi ve yürümeye başladı.

"Şanlı Kişi," dedi Allik. "Sizin gibileri öldürmek için tasarlanmış tuzaklar olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Eğer tüm bunları düşündülerse sizin gibi biri için de hazırlık yapmışlardır."

"Evet," dedi Wax. "Kazık tamamen ahşaptandı."

Allik daha da öfkelendi. "O zaman neden—"

MeLaan bir taşa bastı ve duvardan bir mızrak fırladı. Anormal bir hızla yol alan mızrak MeLaan'ın göğsüne girip diğer taraftan çıktı.

Kadın iç çekti ve üzerine baktı. "Bu iş gardırobumu rezil edecek."

Allik donakalmış, seyrediyordu. Zaten tepesinde duran maskesini kaldırmak için elini yüzüne götürdü. Eli ayağına dolaştı, gözlerini, içinden geçen mızrağı gayet normal bir edayla çıkaran MeLaan'dan alamıyordu.

"Tuzaklar," dedi Wax, "yanında bir ölümsüz varsa göründüklerinden daha az tehditkârdır."

"Tabii işin içinde patlayıcı yoksa," dedi MeLaan. "Bir kazığımı düşürürsem hemen yerine takmaya bakın. Ayrıca ciddiyim, bu kıyafetlerim için *çok kötü* olacak."

"Kıyafetsiz de yapabilirsin," dedi umut dolu Wayne.

MeLaan bir an düşündü, ardından omuz silkti ve üzerini çıkartmak için hamle yaptı.

"Sana yeni kıyafetler alırım MeLaan," dedi hareketini yarıda kesen Wax. "Zavallı Allik'in düşüp ölmesini istemeyiz."

"Aslında.," dedi Allik, "sanırım beni fazla etkilemez."

"Adamım benim," dedi Wayne. "Seni sevdim."

"Boş ver onları," dedi Wax. "Wayne, kapının korunmasına yardım et.

Allik, dilinde yazılan bir şeylerle karşılaşma ihtimaline karşı sana ihtiyacım var."

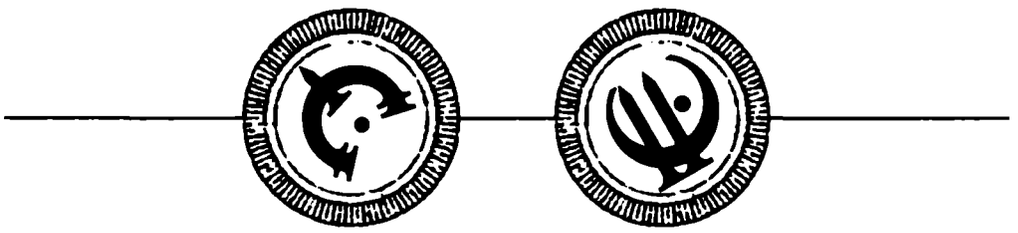
Adam başını salladı ve maskesini yüzüne geçirdi. Maskeyi neden taktığı şimdi anlamlı geliyordu. Wayne'in de sakalları düzgün çıkmazdı ama en azından tıraş olma alışkanlığı vardı.

MeLaan koridor boyunca yürümeye başladı. "Telsin, arkamda kal," dedi Wax, "ve tam olarak bastığım noktalara bas. Aynı şey senin için de geçerli Allik."

Wayne ve iki hanımefendiyi geride bırakarak koridor boyunca ilerlemeye başladılar. Biraz ileride, gizli bir bölmeden fırlayan çivili bir kütük MeLaan'ı duvara yapıştırıp *ezdi*. Kütüğü tereyağından kıl çeker gibi savuran MeLaan, bacağı yeniden eski şekline kavuşurken yoluna topallayarak devam etti.

Wayne, Steris ve Marasi'ye bakarak "Gördünüz işte," dedi, "Karasaat Çifte Tepinmesi'ni benden bile daha iyi yapabilir..."

24

Marasi, Wayne ile Steris'in arasına yerleşerek tapınağa yaklaşan grubu izlemeye koyuldu. Uzaktaki ışıklar Smokin ve grubuna aitti. Yaklaşıyorlardı.

Adamlar buraya ulaşırsa ne yapacaklardı? Savaşacaklar mıydı? Peki ne kadar? Madalyonlarında depolanan sıcaklık sonunda bitecekti ayrıca yanlarında erzak anlamında neredeyse hiçbir şey yoktu.

Wax'in Bantlar'ı çabuk bulacağına güveniyorlardı, böylelikle Smokin bir şey yapamadan buradan kaçabilirlerdi. Smokin'in burada, karlar içinde kısılı kalmış, kilometrelerce yol tepip sonunda boş bir tapınak bulan hâli gözünün önüne geldi ve hoşuna gitti.

Adamın vereceği tepkiyi hayal etmek bile şu anki rahatsızlığını azalttı.

Otur Marasi. *Beladan uzak dur. Wayne'e bakıcılık yap*. Wax'in böyle demek istemediğini biliyordu ama yine de sinirleniyordu.

Oturduğu yerde içten içe öfkelenmek yerine çantasını açtı ve ReLuur'a ait olan küçük kazığı çıkarttı. Ne kadar da küçük ve temizdi, parıldayan bir parça... kurşun muydu? Steris'in fenerinden yayılan ışık altında etrafı izlerken bu kazığın nasıl yapıldığını hiç öğrenmemiş olmayı diledi. Bunu yapmak için biri öldürülmüş, ruhu parçalanmış ve bir parçası kandranın yaratılışında kullanılmıştı.

Bu olanlar çok uzun zaman önce yaşanmış, ruh sahibi yüzyıllar önce öl-

dürülmüş olsa bile parmaklarının arasındaki metalin aslında kanlı olduğunu hissediyordu. Düşündüğü kadar temiz olamazdı.

Ama, dedi kendi kendine. Ahenk'in dünyaya uzanan elleri gibi hareket eden, onlara rehberlik edip koruyan *kandralar olmasaydı insanlık ne hâlde olurdu? Böylesi kötü bir sürecin sonucu bu kadar güzeldi.* Aslında Tarihçe'ye göre kandraların atiyum toplamak için asırlar boyunca gösterdikleri çaba olmasaydı insanlık muhtemelen yok olurdu. Waxillium kesinlikle hayatta olmazdı, ne de olsa ata babası Külkıyamet esnasında kandra topraklarında saklanmış ve korunmuştu.

Bu kazığı Lord Hükümdar yarattı, diye geçirdi içinden, *muhtemelen masum birini öldürerek.* Ama Allik'in halkına gidip medeniyetlerini kurtarmış.

Wax adalet peşindeydi. Cömert bir mizacı vardı, nihayetinde yıllar önce Wayne'in hayatını kurtarmış ve kanunları uygulamak peşindeydi. Ama bu dar bir vizyondu. Marasi adalete gerek duyulmayan bir dünya yaratmak istiyordu. Son zamanlarda Wax'ten bu kadar rahatsız olmasının sebebi bu muydu?

"Elindekine dikkat ediyorsun değil mi?" diye sordu kazığı işaret eden Wayne. "Onu kendine saplamak ve kandraya dönüşmek istemezsin."

"Öyle çalışmadığına son derece eminim," dedi kazığı çantasına geri koyan Marasi.

"Asla bilemezsin," dedi Wayne. "Sanırım her ihtimale karşı ben taşısam daha iyi olur."

"Karşımıza çıkan ilk incik boncukla takas edersin Wayne."

"Etmem," Durdu. "Neden öyle dedin? Geçtiğimiz yerlerde güzel bir şeyler mi gördün?"

Marasi kalktı, tapınağın girişindeki duvara karşı duran taş setin üzerinde sert bir ifadeyle oturan Steris'e doğru yürüdü. Bir hanımefendiye yakışır şekilde duruyordu, dizler önde, sırt düz, fener ışığında dikkatlice bir şeyler yazıyordu.

"Steris?" dedi Marasi.

Kadın başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Marasi. 'Gözetlemek' kavramının detaylarına pek hâkim olmadığımdan bu işi senin yapabileceğini düşünmüştüm. Sence bu girişi şöyle genel bir temizlemek gerekir mi? Kırık kapı parçaları biraz dağınık duruyor, bir de kar var tabii. Sence süpürmeli miyiz? Yoksa sıcak suyla paspas mı yapmak gerekir?"

"Wax'in tapınağı temizlememizi istediğini sanmıyorum Steris," dedi

Marasi. "Smokin ve adamları güzel bir şekilde ağırlamak istediğimiz tipte konuklar değil. Tabi 'güzel bir şekil'den kastın alnının ortasına yediğin bir kurşunu kapsıyorsa o başka."

"Evet, sanırım haklısın," dedi Steris. "O zaman belki bana başka bir konuda yardımcı olabilirsin. Ne kadar faydasızım?"

"Pardon?"

"Faydasız," dedi Steris küçük defterini kaldırarak. "Referans olması açısından bunu ölçmeye çalışıyorum. Bu gruptaki konumum hakkında gerçeklerin farkındayım. Kaza eseri burada olan bir bagajdan ibaretim. Atlarla kalması ya da tuzaklardan uzak durması gereken kişiyim. Eğer Lord Waxillium'un beni yolumuzun üzerindeki güvenli ve tenha bir yere bırakabilme şansı olsaydı kesinlikle bırakırdı."

Marasi iç çekti ve kardeşinin yanına çöktü. Bu acaba ikisinin *ortak* noktası olabilir miydi? "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Etrafındaki ilk birkaç yılımı ortamdaki istenmeyen kişi olma hissiyle geçirdim. Wax beni topuklarını kemiren bir köpek yavrusu gibi görüyordu. Sonra beni nihayet kabullenmeye başladığında bana bir rafta duran ve istenildiği zaman kullanılan bir aletmişim gibi davranmaya başladı."

Steris başını Marasi'ye yasladı. "Sanırım beni yanlış anladın."

Marasi bıkkınlıkla, *elbette öyle*, diye düşündü. "Nasıl?"

"Böyle davranılmayı *kafama taktığımı* kastetmedim," dedi Steris. "Yalnızca gerçeklerden bahsediyordum. Bu macerada oldukça faydasızım ve geçmiş tecrübelerim düşünüldüğünde bu oldukça makul. Yine de eğer kendimi geliştirmek istersem ne kadar ileri gidebileceğimi bilmem gerek. İşte."

Defteri Marasi'ye çevirdi ve üzerinde çalıştığı, küçük bir grafikle üzerinde noktalar bulunan sayfayı gösterdi. Pas tutası... herkesi işe yarama seviyesine göre *numaralandırmıştı*. Wax, MeLaan ile birlikte yüzdü. Wayne ise yetmiş beş.

Marasi'nin notu seksen üçtü. Bunu beklemiyordu.

"Birinin işe yaramazlığının ağır basma sınırı bence on, bunların göreve katkıları çok az. Ben, kendi notumun yedi olduğunu düşünüyorum, çünkü sayısı az da olsa grup içinde yer almamın tercih edildiği durumlar oldu. Sen ne düşünüyorsun?"

Marasi defteri kenara iterek "Marasi," dedi. "Öncelikle neden faydalı olma konusunda kaygılısın?"

"Sen neden öylesin?"

"Çünkü ben böyleyim," dedi Marasi. "Olmak istediğim kişi bu. Ama sen böyle değilsin, sen bir yemek odasında oturup hesap defterleri arasında kaybolmayı seviyorsun. Ama şimdi burada, tipinin ortasında, bir dağın tepesinde silahlı bir çatışmayı bekliyorsun."

Steris dudaklarını büzdü. "Peki," dedi nihayetinde, "Bu grup içinde yer alıp Lord Waxillium'a yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm, oldum da. İlk kanaatim bu yolculuğun temel noktasının politik diyaloglar olacağı yönündeydi."

Elbette. Her konuda aşırı analitik düşünüyor. Marasi arkasına yaslandı ve dışarıdan kapıya yaklaşan ışıklara baktı. Neyse ki Wayne dikkatle izliyordu. Bazen aptal rolü yapsa da görevini ciddiye alıyordu.

Steris "Sonra," dedi sakince "belki de gelme sebebim bana nasıl hissettirdiğidir..."

Marasi kardeşine sert bir bakış attı.

Steris "Sanki dünya tersine dönmüş gibi," diye devam etti tavana bakarak. "Sanki doğanın ve insanların kanunları artık yürürlükte değil. Gevşetilmiş bir tel gibi aniden esniyorlar. Bizler birer kürenin içindeyiz... Bu küreyi kırabileceğim fikrini –beklentilerinizi, beni koyduğunuz yeri ve kendimi gördüğüm yerleri– sevdim ve *ötesine geçtim*.

"Bunu ilk kez senin gözlerinde gördüm. O açlık, o ateş. Ardından kendi içimde buldum. Waxillium mumla ateş gibi, o ateşi paylaşabiliyoruz. Buradayken, onunlayken *yanıyorum* Marasi. Bu harika bir his."

Marasi şaşkın şaşkın bakarken çenesinin gevşediğini fark etti. Bu sözler *Steris'in* mi ağzından çıkmıştı? Dikkatli, monoton ve *sıkıcı* Steris'in? Steris Marasi'ye baktı ve nadiren görülen bir şekilde gerçekten kızardı.

"Onu gerçekten seviyorsun değil mi?" diye sordu Marasi.

"Aşk *güçlü* bir duygu ve adını koymak için özenle değerlendirilmesi—"

"Steris."

"Evet, seviyorum," Defterine bakmaya başladı. "Bu aptalca, değil mi?"

Marasi doğrulurken "Elbette öyle," dedi. "Aşk aptalca bir duygudur. İşe yaramasını sağlayan da bu," Ayağa kalktı, başını salladı ve Wayne'e doğru yürüdü.

Wayne kapının yanında çömelmişti. Yerinden kalkmadan "Ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Uzun zamandır oluşturduğum varsayımlarım, biri tarafından göz açıp kapayıncaya kadar yerle bir edildi. Hayatıma giren herkesin benzer derinlikte olup olmadığını ve insanlar hakkında varsayımlar üretmekten kendi-

mi alıkoyup koyamayacağımı merak ediyorum, zira insanlar bana gerçek, derin ve karmaşık yüzlerini gösterdiklerinde sarsılıyorum. Ya sen?"

"İkinize bakıyordum," dedi Wayne. Dışarıda yağan kardan olsa gerek sesi düşünceliydi. "Ve merak ediyordum. Kız kardeşler yan yanayken daha mı seksi görünüyor yoksa bu sadece bar şarkılarında mı oluyor?"

Marasi derin bir iç çekti. "Düşüncelerime güvenmem konusundaki inancımı güçlendirdiğin için teşekkür ederim Wayne."

"Ne zaman istersen."

"Işıklar hâlâ çok uzakta," dedi Marasi. "Sence karda mahsur mu kaldılar?"

Wayne başını salladı.

Marasi adamın duruşuna bakarak –rahat görünüyordu ama düello değneklerinden birini çıkartmış ve dizine dayamıştı– kaşlarını çattı. Ne ona yaklaşırken dönmüş ne de konuşurken kafasını çevirmişti.

"Ne?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Wayne, "eğer gözetlenen *ben* olsaydım elimdeki ışığı arkamda bırakır ve karşı tarafa yavaş ilerliyormuşum görüntüsü verirdim."

Marasi tekrar baktı. Bu kez ışıkları görmezden geldi, karların dans ettiği karanlığı taradı. İşte orada, tapınağın önündeki çıplak kayanın hemen yanında bir hareket yakaladı. Gölgeler içinde gölgeler.

"Wax'i çağırma zamanı mı?" diye sordu.

"Sanırım..." Wayne kalktı ve Marasi gergin bir şekilde tüfeğini hazırladı.

"Ne?" diye sordu.

Wayne, yaklaşan bir gölgeyi işaret etti. Üzerinde bir çarpı işareti olan bir bayrak taşıyordu. Bu, müzakere talebi demekti.

* * *

Wax halata asıldı ve MeLaan'ın çukurdan çıkmasına yardımcı oldu. Kadın kenara tırmandı ve yere yığıldı. Kıyafeti konusunda haklıydı, onlarca yerinden yırtılmıştı, pantolonunun sağ bacağı, baldır üstünden kopmuştu.

Ama bedenini bir şekilde ayarlamıştı. Tombul kıvrımları sert kaslara dönüşmüştü. Saçını da *çıkartmış*, çantasına yerleştirmiş ve kel kalmıştı. Wax MeLaan'ın yanında çömelerek mızraklarla, çukurlarla, zehirli iğnelerle ve başka diğer garip mekanizmalarla dolu koridora baktı. Tüm tapınak, aşağı inişi azami seviyede zorlaştıracak şekilde tasarlanmış bir geçit gibiydi.

Doğru olmayan bir şeyler var, diye düşündü Wax. Ama neydi bu?

MeLaan yerde kıpırdandı.

"Biraz dinlen," dedi elini omzuna koyan Wax.

Oturup gergin Allik'ten matarayı alırken "Biraz zamanımız *olduğundan* şüpheliyim Ladrian," dedi. Telsin yakınlarda bir yerde kollarını kavuşturmuş ve bu işin bu kadar uzun sürmesinden rahatsız bir hâlde bekliyordu. Sanki Smokin gelecek ve onu tekrar götürecekmiş gibi omzunun üzerinden geriye bakmaya devam ediyordu.

Wax, MeLaan'a "Kemiklerin nasıl?" diye sordu.

Kadın sol kolunu kaldırdı, daha doğrusu kaldırmayı denedi. Üst kol kemiği orta yerinden kırılmıştı ve kolunun kalanı sallanıyordu.

Wax iç çekti. "Acımadığına emin misin?"

"Tenimdeki acı hissini kapattım," dedi. "Kemiklerim ise kristalden. Onlarda his yok," Kolu doğrulur ve kırık yer iyileşmeye başlar gibi görünürken yüzünü buruşturdu. Ama iyileşmemişti, Wax bunu biliyordu, MeLaan kemik yapamaz ya da onaramazdı. "Yeni bir yama mı?"

Kadın başını salladı. Bağlar, kırık yeri sımsıkı sardı. Şu ana dek pek çok kemiğine bunu yapmıştı.

MeLaan doğrulmaya yeltendi.

Ayakta duran Wax "Başka bir yol bulabiliriz," dedi. "Bu duvarlardan birini ya da çatıyı delip ilerleyebiliriz."

"Ne kadar zaman alır?"

"İçeride ne olduğuyla ne kadar ilgileneceğimize göre değişir."

"Bunca yolu gelip sırf sabırsızlığımızdan ötürü Matem Bantları'nı *mahvetmemiz* aptalca olmaz mı?"

Wax koridora baktı. Yolun çoğunu almışlardı ve MeLaan'ı biraz daha zorlayabilirdi. İleride bir şey görüyordu. Bir oda mıydı? Hayır, bir kapı boşluğuydu.

"Artık bu kadarına katlanmak zorunda olmayabilirsin," dedi Wax. "Sanırım tuzakları çözdüm," Telsin ve Allik'e geri durmalarını, MeLaan'a ise ilerlemesini söyledi.

"Çözülecek ne var ki?" diye sordu MeLaan.

"Sağında, ikinci taş," dedi Wax. "Zehirli iğneleri atıyor."

MeLaan, Wax'e baktı ve ayağının ucuyla taşa dokundu. Duvardan fırlayan, önünden geçen ve karşı duvardan seken iğneleri izledi.

"Sıradaki iki adım sonra," dedi Wax. "Alt tarafında küçük bir metal hat görülüyor. Şimdiye kadar tuzakları tetikleyen bunlardı."

Parmak ucuyla bir temas daha. Ayı kapanı, zeminde üzerini kapatan ince kaplamayı parçalayarak kapandı. Tuzak kapanır ve duvarda küçük bir alan açılırken yukarıdan büyük bir çivili kütük düştü.

"Güzel," dedi MeLaan. "Bu çok akıllıcaydı."

"Sonuncusu bir çukur tuzağı olmalı," dedi kollarını bağlayan Wax. "Halatını kontrol et."

MeLaan sağ eliyle halatı çekiştirdi, sol el parmakları kırılmıştı. Kristal, kemikten çok daha sağlam olmasına rağmen onarılamaz şekilde parçalanmıştı ve eli tamamen devre dışıydı. Kemik parçalarını sadece tendonlar bir arada tutuyordu.

"Çukur tuzaklarından nefret ediyorum," dedi. "Düştükçe düşüyorsun. Dipte neler olabileceğini düşünürken korkuyorum," Doğru noktaya bastı ve Wax bir ucu kadının beline bağlı olan halatı sıkıca kavradı. MeLaan geri çekildi ve garip bir şekilde buz renginde olan blok altındaki taşlara çarptı. Islaktı, garip bir şekilde, yağ gibi bir sıvı vardı.

"Ahenk'in yüzükleri aşkına..." dedi diz çöküp buzu incelemeye başlayan MeLaan.

Wax "Asit olabilir mi?" diye sordu. "Bu sıvıyı içinde sakladıkları şey her ne ise zamanla erimiş ve içindekiler yarı donmuş."

MeLaan manzarayı uzunca bir süre inceledi.

"Ne?" diye sordu Wax.

Başını sallayan MeLaan "Bir şey yok," dedi.

Birlikte koridorun sonuna ulaştılar. Burada taştan bir kemer vardı. Ama kapı kolu yoktu. Duvarın kalanı da kalın taşlarla örülmüştü.

Her şey göründüğü gibiyse karşısında duvara kazınmış bazı resimler vardı. Üzerlerinde birtakım simgeler olan gümüş işlemeli daireleri inceledi. Wax Allik'e baktı.

"Bunları bilmiyorum," dedi metalakıllarını değiştiren pilot. "Bunlar yazıysa, anladığım bir dilde değil."

MeLaan "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Wax düşünceli bir edayla "Gidip diğerlerini alalım," dedi. "Bu yapbozu çözmek için elimizde ne kadar 'beyin' olursa o kadar iyi olur ayrıca Marasi bu simgeleri ReLuur'un notlarından anımsayabilir..." Geri dönme fikrine karşı çıkacağını düşündüğü Telsin'e baktı.

Kadının gözleri kapıda olsa da –kadının aşırı hevesli ifadesi Wax'i korkutmuştu– başını salladı. "İçeride ne olursa olsun," dedi, "hep beraber olsak iyi olur. Her ihtimale karşı."

Wax koridor boyunca yürümeye başladı ama MeLaan önüne geçti ve birkaç adım geriden gelmesini işaret etti. MeLaan önden yürürken, bastığı yerler dışındaki plakalara da basmaya çalışıyordu.

Tavandan düşen taşları, duvarlardan fırlayan iğne ve mızrakları ve hatta olduğu gibi devrilerek yollarını kapatan bir duvarı aştılar. Duvar yıkılırken MeLaan büyük bir kayanın altında kalmış, Wax ise bulduğu küçük bir aralıktan attığı bozuklukları İterek kayayı kaldırmış yan taraftaki taşlara dayayabilmişti. Altından geçebilmeleri için yine de eğilmeleri gerekmişti.

Allik bu süre zarfında sıcaklık veren metalaklını kullanmış ve pek az konuşmuştu. Tüm bu yaşananlar onu korkutmuş ve MeLaan ile arasına belli bir mesafe koymuştu. Güneyde, kendi topraklarında da mucizevi şeyler vardı ama Saklı Ölümsüzler onun için tamamen yepyeni bir kavramdı.

Merdivenleri tekrar çıkarken Wax son derece kötü hissediyordu. *Çok uğraştık*, diye düşündü. O esnada duvarın bir kısmı devrilmiş ve orak benzeri bıçaklar savrulmuştu. Bıçaklar birbirlerine çarpıp düştüğünden ortada tehlikeli bir durum yoktu, ama bu tasarımı yapabilmek gerçekten muhteşemdi.

Wax, ufak tefek adamı diğer madalyonuna geçmesi için dürttükten sonra "Allik," dedi. Halkın Bantlar için neden böyle bir yapı inşa etti? Önce insanları içinde değerli bir şeyler olduğunu düşünmeye sevk eden bu tapınağı ardından da tüm bu tuzakları neden yaptılar? Bantları neden tahmin edilmesi zor bir yere, mesela bir mağaraya saklamadılar?"

"Egemen geri geldiğinde silahını bulmak isteyecektir Düşünceli Kişi," dedi Allik. "Ayrıca burayı inşa eden *halkım* değildi. Burayı ilk inşa eden rahipler şu anda aramızda yaşamıyor. Sadece kendisine adanmış küçük bir millet, hı?"

"Ama bu tuzaklar," dedi Wax eliyle koridoru göstererek. "Kralınızın güvenliği konusunda endişe etmiş gibi değiller mi?"

"Basit tuzaklar ona etki edemez Dikkatsiz Efendi," dedi Allik gülerek. Bu gergin bir gülüştü. MeLaan'a baktı. "Tuzaklar buraya gelenler için bir uyarı, bir beyandır ve gelenler arkasında yatan sebepleri bilmelidir."

"Bantları bulmaya önce *siz* gelmediniz mi?"

"Demek ki sebepleri daha iyi anlamamız gerekirmiş Tekrarcı Kişi..."

Yürümeye devam etseler de Wax hâlâ tatmin olmamıştı. Allik'in açıklamaları mantıklıydı, dağların tepesine böylesi bir yer inşa etmek kadar mantıklıydı. Bu tapınak, Wax'in böylesi bir yerde karşılaşmayı beklediği her şeyi barındırıyordu, hem de en ince detayına kadar.

Belki de sorun buydu.

"Wax!" Koridorun sonunda Wayne'in kafası belirdi. Neredeyse çıkışa ulaşmışlardı. "Wax, işte buradasın. Amcan adamım. Geldi."

"Ne kadar yakında?" diye sordu adımlarını hızlandıran Wax.

"Yakın, yakın," dedi Wayne. "Kapı eşiğinde durup kirasını isteyen ev sahibi kadar yakın."

Bantları bu durumla karşılaşmadan önce alabilmeyi planlamıştı. "Girişi çökertmeyi denemeliyiz," dedi hızlı adımlarla Wayne'in yanına ulaşan Wax. "Ya da bu koridoru. Buradaki işimiz bitene kadar onları dışarıda kalmaya zorlamalıyız."

"Bunu yapabiliriz," dedi Wayne. "Ya da..."

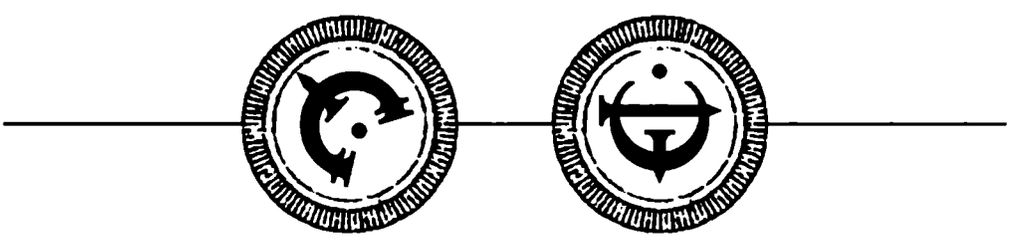
Olduğu yerde kalan Wax, "Ya da ne?" diye sordu.

"Onu rehin alabiliriz," dedi başparmağıyla omzunun üzerinden arkayı gösteren Wayne. "Marasi şu anda pas tutası amcanın kafasına silah dayamış durumda."

Yakalanmış mıydı? "İmkânsız."

Wayne gergin bir sesle "Evet," dedi. "Elinde bir bayrakla çıkageldi. Konuşmak istiyormuş. Seninle."

25

Wax tapınağın ana giriş kapısından çıktı ve taş merdivenlerin sonunda yer alan, duvarlarında freskler bulunan açıklığa geldi. Amcası Edwarn Ladrian Lord Hükümdar'ın heykelinin dibinde duruyordu. Wax bu adamı lüks aksesuarlarla bezeli takım elbiseler içinde görmeye alışkındı, Edwarn'ı kürkü soğuktan kızarmış yanaklarının yanlarını kapatan kapüşonu kapalı kalın bir kaban içinde görmek hem garip hem de tatmin ediciydi. Sakalı karla kaplıydı, eldivenli elleri fildişi asasının üzerindeydi ve Wax'e gülümsüyordu.

Marasi kapı girişinde diz çökmüştü ve tüfeğini Smokin'e doğrultmuştu. Edwarn tek başınaydı, adamları ise –en azından yüz, belki daha fazlaydı– tapınağa giden taş yolda çadırlar kuruyor ve erzakları istifliyorlardı.

Edwarn, "Waxillium!" dedi. "Burada, soğukta konuşmak hiç hoş değil. İçeriye gelip sana ve arkadaşlarına katılabilir miyim?"

Wax adamı inceledi. Nasıl bir oyun planlıyordu? Edwarn kendini asla Wax'in ellerine bırakmazdı değil mi?

Wax Marasi'ye "Silahı indirebilirsin," dedi. "Teşekkür ederim."

Marasi biraz duraklasa da kalktı. Wax, Edwarn'a başıyla işaret etti ve adam neşe içinde girişe yöneldi. Edwarn tıknaz bir adamdı, tombuldu ve yuvarlak yüzlüydü. Wax arkasından tapınağa girerken Edwarn eldivenlerini tek tek çıkarttı ve kapüşonunu açtı. Siyahtan çok gri saçı vardı. Paltosunu çıkarttı, altında kalın bir pantolon, pantolon askısı ve kalın beyaz bir göm-

lek vardı. Paltosunu katlayarak koluna koyarken yanakları normal rengine döndü ve titremesi kesildi.

"Demek madalyonların *ne işe yaradığını* biliyorsun," dedi Wax.

"Yarısını," dedi Edwarn. "Ama sıcaklık depoları sonsuz değil ve onları nasıl tekrar dolduracağımızı bilmiyoruz. Yolculuğumuz esnasında soğuktan ciddi şekilde etkilenenlerin faydalanabilmesi için idareli kullanmak zorundaydık," O esnada Marasi'nin yanına gelerek kolunu tutan ve kendisine ölümüne nefret dolu bakışlar atan Allik'e baktı.

Wax kendi kendine *Telsin*, diye düşündü, kadını aramaya başladı. Eğer amcasını depoda vurduğu adam gibi vurursa...

Telsin girişte bulundukları alanın hemen dışında, tuzaklı koridorda bekliyordu. Wayne akıllıca davranarak volta atmayı kesti ve girişte durdu. Tembel bir ifadeyle Wax'e başını salladı. Gözü kadının üzerindeydi.

"Gördüğüm kadarıyla vahşilerimden birini çalmışsınız," dedi Allik'i işaret ederek. "Madalyonları nasıl kullanacağınızı öğretti mi? Biz henüz ağırlık azaltıcıya dahi hâkim değiliz."

Wax dudaklarını büzdü.

"Aptalca davranmaya gerek yok yeğenim," dedi Edwarn. "İçerdikleri metalleri inceleyerek işleyişlerini çözümleyebiliriz elbette. Şu ana kadar onları kullanmayı çözemeyişimiz *garip* olsa da zamanı gelecektir. Bana anlatılana göre yalnızca doğru bakış açısını bulmamız gerekiyor."

Wax eşikten geçip dışarıda keskin nişancı olma ihtimaline karşı rahat bir edayla sırtını duvara dayarken, "Buraya neden geldin amca?" dedi. Marasi'nin de aynı hareketi yaptığını gördü ve etkilendi. Bu kadın gün geçtikçe çok daha iyi bir polis oluyordu.

Edwarn hayretle, "Neden mi geldim?" dedi. "Senin gelişinle aynı sebepten yeğenim. Bir silahı bulmak için."

"Demek istediğim," dedi Wax, "buraya yanıma neden geldin? Teslim mi oluyorsun?"

"Teslim olmak... Yeğenim, buraya *pazarlık etmeye* geldim."

"Pazarlık etmemize gerek yok," dedi Wax. "Elimdesin. Vatana ihanet, cinayet ve adam kaçırma suçlarından tutuklusun. Allik, aleyhinde şahitlik yapacak."

Şaşıran Edwarn, "Vahşi mi?" dedi.

"Ayrıca—"

Edwarn asasını taş zemine vurdu. "Gerek yok, gerek yok. Beni gözaltına alamazsın yeğenim. Beni rahatsız ederek bir şeyler elde edebileceğin

yönündeki eğlenceli oyununa bir son ver. Beni Elendel'e götürebilecek ve orada bir kafese tıkabilecek *olsan bile* birkaç gün içinde serbest kalırım."

"Göreceğiz," dedi Wax. Vindication'ı doğrulttu ve Edwarn'ın başına nişan aldı. "Tutuklusun. Kaç. Kaç ve bana seni vurmam için mazeret ver amca. Lütfen."

"Çok teatral," dedi Edwarn. "Bunu sana Yabanlar'da mı öğrettiler?" Başını salladı. "Dışarıya baktın mı? Tam tamına *yirmi* Allomanser ve Ferusimyacım var evlat. Hepsi de iyi eğitimli ve öldürmeye hazır. Eğer tutuklu olan biri varsa o da sensin."

Wax silahının horozunu kaldırdı. "Öyleyse elimde olman iyi bir şey."

"Küme için diğer her şey gibi pek önemli değilim," dedi Edwarn. "Seni almak için beni vurmayacaklarını düşünme, gerekirse yaparlar. Ama işler o noktaya gelmeyecek. Beni rehine olarak kullanmayacaksın. Eline ne geçecek ki? Küçük uçan gemini çoktan kazıp çıkarttık. Ben emretmediğim sürece buradan canlı çıkamayacaksın."

Wax girişin yan tarafına gelip bir taş bloğa otururken Wax çenesini kasmıştı. Smokin elini cebine attı, bir puro çıkarttı ve aynı blokta oturan Steris'e başını salladı. Steris oturduğu yerden anında kalktı ve uzaklaştı.

"Fenerini ödünç alabilir miyim? Çakmağım uşağımda kalmış da. Çakmak metaldi, sevgili Waxillium'u germek istemedim."

Steris, purosunu yakması için fenerini adama verdi. Adam puroyu yakarken bir iki derin nefes çekti, sonra arkasına yaslandı ve hoş bir edayla gülümsedi. "Ne yapıyoruz?"

"Benden ne istiyorsun?" dedi Wax.

Edwarn koridoru göstererek, "Sana eşlik etmek," dedi. "Vahşileri sorgulamalarımız sonucunda –artık düzgün konuşabildikleri anlaşılıyor– burada tuzaklarla dolu bir koridor olduğunu öğrendik. Ve..." Edwarn duraksadı. "Ahhh, tuzaklardan *geçtiniz* değil mi? Öyleyse kapıyı da gördün."

Ellerini yumruk yapan Allik öne çıkarak, "Bunu *nereden* biliyorsun?" dedi. Marasi adamı durdurmak için elini omzuna koydu. "Arkadaşlarıma ne yaptın?"

Edwarn hayranlık içinde, "Görüyorum ki sizinkine konuşmayı da öğretmişsiniz," dedi. "Lord Hükümdar'ın böylesi harika bilgileri onlara vermesi sence de çok yazık değil mi? İnsan bile sayılmazlar. Yüzlerini maskelerin ardında saklamaları—"

Allik, "Nereden biliyorsun?" diye tekrar etti. Sesi bu kez daha yüksekti. "Koridoru? Kapıyı?"

"Sanırım kaptanın senin bilmediğin pek çok şey biliyordu," dedi Smokin. "Gençliğinde buraya yardımcı kaptan sıfatıyla bir gemi dolusu Avcı getirdiğini hiç anlattı mı sana? Onları nasıl sarhoş ettiğini ve sırlarını öğrendiğini? Ödüllerini almak için buraya geri gelmeyi planladıklarını anlattı. Bunu yapamadan ortadan kayboldular..."

"Kaptanım," dedi Allik gergin bir sesle. "Yaşıyor mu?"

Smokin, purosundan bir nefes çekerek gülümsedi ve Wax'e döndü. "Seni o kapıdan geçirebilirim. Anahtar bende, kollarımda can veren bir rahibin dudaklarının arasından felakete uğramış bir Avcı'ya, ondan bir kaptana ondan da bana geçti," Ellerini açtı. Bir elinde hâlâ purosu vardı.

Wax gözlerini kısarak, "Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi.

"Elbette," dedi Smokin. "Esas soru beni alt edip edemeyeceğin. Bir uzlaşıya varamazsak çıkmazdayız demektir. Adamlarım içeriye giremez. Burası araziye çok hâkim bir konum ve Bantlar'a zarar gelmesi riskini göze alamadığımızdan patlayıcı kullanamayız. Siz ise dışarı *çıkamazsınız*. Ne Bantlar'ı yardımım olmadan alabilir ne de Allomanser ordumu geçebilirsiniz. Burada açlıktan ölürsünüz. Ancak birkaç günlük yiyeceğiniz olduğunu sanıyorum."

Wax dişlerini sıktı. Pas tutası, bu adamdan nefret ediyordu.

Edwarn... Smokin... Soyluların yaralarına bulaşmış bir enfeksiyondu. Yayılıyordu. O bir salgındı. Soylular arasına iyi insanlar da vardı ama *Edwarn* onlardan biri değildi. Aslında o, Wax'in nefret ettiği oyunların ta kendisiydi.

"Wax," dedi kapıda duran Telsin. "Ona güvenme. Seni kandıracak. Kazanacak. O hep kazanır..."

Wax isteksizce, "Söylediklerini deneyebiliriz amca," dedi. "Kapıyı açmana izin veririm ama sonra buraya geri dönmek zorundasın."

Edwarn burnunu çekti. "Kapıyı geçip içeriye girer ve ne olduğunu görürüm. Aksi hâlde benden yardım alamazsınız."

"Tepende olacağız. Kafana bir silah dayayacağım."

"Buna itirazım yok," Purosundan uzun bir nefes çekti, dumanı ağzında tuttu ve gülümserken dişlerinin arasından bıraktı.

Wax, amcasını tepeden tırnağa aradı. Vücudunda Allomansi'ye tepki veren hiçbir metal yoktu –Wax bunu zaten görebilirdi– ama üzerinde alüminyum da yoktu. En azından tehlike yaratabilecek boyutta.

"Önden buyur," dedi silahını koridora doğru sallayan Wax. Telsin'in delici bakışlarını görmezden geldi. Smokin ardında dumandan bir iz bırakıp

koridora doğru ilerlerken Wayne doğruldu ve Telsin'in yanına geçti. Marasi Wax'in arkasındaydı ve tüfeğini sımsıkı kavramıştı. Peşlerinden Allik ve MeLaan geliyordu. Wayne ve Telsin en arkadaydı. Wayne, Wax'in ablasını amcasından olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordu.

Marasi taş dökütüleri, mızrakları ve iğneleri geçerken, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Wax cevap vermedi. O esnada amcasının neler planlayabileceğini düşünüyordu. Wax'in kaçırdığı nokta neydi? Kapıya vardıklarında kafasında birkaç teori oluşmuştu ama hiçbiri tatmin edici değildi.

Edwarn kapının önünde durdu, sembolleri inceledi. Taşa işlenmiş dairelerden birini göstererek, "Şuna bas," dedi. "Allomansi ile."

Wax, Wayne dışında herkesin geri çekilmesini istedi. Wayne hız baloncuğunu her ihtimale karşı hazırda tutarak başını salladı. Edwarn'ın kapıda istediği yere bastırması bir tuzak olabilirdi.

Wax İtti. Bir şeyler tıkırdadı.

"Şimdi şuraya," dedi Edwarn işaret ederek. "Üçgen şeklinde olana."

Klik.

Edwarn, simgelerden birine elinin tersiyle hafifçe vurarak, "Son olarak da şuna," dedi.

"Bu kadar mı?" dedi Wax.

Edwarn yavan bir sesle, "Bana söylenene göre yanlış yaparsan kilitleniyor," dedi. "İçinde sayaç düzeneği var. Tekrar açılmaya on yıl sonra hazır hâle geliyor. Tüm yaşamını tahminlere adayabilirsin, yine de açmak için küçük bir şansın var," Wax'e baktı ve gülümsedi. "Görünüşe göre burada yazanlar yalnızca Lord Hükümdar tarafından anlaşılabilecek şeyler."

Wax başını çevirip Allik'e baktı. Adam şaşkın hâlde başını sallıyordu. "Benim için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Wax geri döndü, nefesini tuttu ve son simgeyi İtti. Klik sesi geldi. Sonra derinlerden taşın metale sürtme sesi duyuldu, koca kaya yana *yuvarlandı* ve bir yol açıldı. Edwarn içeriye adımını atarken Wax silahını doğrultunca duraksadı.

"Bilmeni isterim ki," dedi Edwarn, "burada ne olduğunu öğrenebilmek için gerçekten çok uzun zaman çalıştım. Başka birinin bu kapıdan benden önce geçmesi gerçekten uygun olmaz."

Ekibin arasından geçip içeriye girmeye çalışan Telsin'i omzundan yakalayan Wax, "Bekle," dedi. "MeLaan?"

Kandra, "Tamam," dedi. Pas tutası, kapıdan geçerken topallıyordu. Kı-

rıklar yüzünden bacaklarından biri diğerinden uzundu. Acı hissetmediğini söylüyordu ama eğer yalan söylemeyi seçtiyse gerçeği asla bilemezdi.

Kadın içinden yumuşak, mavi bir parıldamanın yayıldığı odaya geçti. Işığın çoğu duvarlardaki camlardan geliyordu.

MeLaan odanın içinden, "İçeri girerken bana hiçbir şey çarpmadı," dedi. "İçeride biraz dolaşayım mı?"

"Sadece kapı bölgesinde," dedi silahı amcasının başına dayalı duran Wax. "Bizler için güvenli olduğunu teyit etmen yeterli."

Gergin hâlde bir süre beklediler. Duyabildiği kadarıyla hiç tuzak tetiklenmemişti. MeLaan hâlâ dolanıyordu.

"Nasıl bekleyebiliyorsun?" diye sordu Telsin. "İçeride ne olabileceğini bile bile? Algıların ötesinde bir mucize bu."

"O mucize hiçbir yere kaçmıyor."

"O kapının ardında ne olduğunu hiçbir zaman bilmek istemedin," diye fısıldadı Telsin. "Asla ufkun peşinden koşmadın. Merakına ne oldu?"

"Kendisi hayatta ve gayet iyi. Merak duyduğum konular senin heyecan verici bulduklarından farklı, hepsi bu."

"Temiz," dedi MeLaan diğer odadan.

Wax diğerlerine girmeleri için işaret verdi, kendisi ve Edwarn dışındaki herkese. "Kapıya yakın durun," dedi.

İçeriye girdiklerine amcasına daha da yaklaştı.

"Tehditkâr," dedi Wax'i tepeden tırnağa süzen Edwarn. "Bizi diğerlerinden ayırdın Waxillium. Gözümü korkutmayı mı planlıyorsun?"

"O odadaki insanları önemsiyorum," dedi Wax sakince. "Senin gibi bir canavarın böylesi bir hissi asla anlayamayacağını düşünüyorum."

Edwarn gergin bir sesle, "Beni duygusuz mu sanıyorsun?" dedi. "Hayatını *bağışlamayı* denedim Waxillium. Senin için Küme'nin huzurunda tartıştım. Seni oğlum gibi sevdiğim zamanlar oldu."

Wax silahının horozunu kaldırdı.

"Ah, lütfen. Şunu yapmayı kes artık. Sana beni tehdit edemeyeceğini söyledim."

"Buradaki işimiz bittiğinde," dedi Wax, "bana isimleri vereceksin. Küme'deki diğer isimleri. Seni Elendel'e götüreceğim ve orada konuşacaksın."

"Bana o isimleri söyletmek için çirkinleşeceğinden şüphem yok."

"Kanunları uygulayacağım, hepsi bu."

"Yani değişebilen ya da ihtiyaçlar çerçevesinde esnetilebilen şeyleri. Bana canavar diyorsun, hükmetmek istediğim için benden nefret ediyor-

sun. Sen de benimle aynı yere hizmet ediyorsun. Valine, değil mi? İktisadi politikaları yüzünden çocukların hayatlarını çalıyor," Edwarn bir adım attı ve Wax'in silahının namlusu alnının ortasına dayandı. "Yaşlandıkça Waxillium, haklı olduğumu daha iyi anlayacaksın. *İyi* ve *kötü* adamlar arasındaki fark, yapmayı göze aldıkları şeylerle ilgili değil bu davranışları kim ve ne için yaptıklarıyla alakalıdır."

"Wax?" Marasi, yarı yarıya yuvarlanmış taş kapının yanında belirdi. "Bunu görmek isteyebilirsin."

Wax çenesini sıktı, gözünün seğirdiğini hissedebiliyordu. Amcasının başına dayadığı silahını çekti ve ilerlemesini işaret etti.

Edwarn purosundan bir nefes daha çekerek ilerledi. Arkasından gelen Wax sığınağa benzeyen bu tapınağın merkezindeki kasvetli odaya girdi. İçerideki platformda tapınağın girişindeki freskten vardı. Odanın tam ortasındaydı, küçüktü ve altından yapılmıştı. Platformun üzerinde küçük, altın ve kadifelerle bezeli kare bir kaide vardı. Kaide kadim bir eşyanın üzerinde sergileneceği türdendi. Platformun üzerinde odanın duvarlarından yansıyan mavi ışıktan farklı olarak yumuşak, beyaz bir ışık parıldıyor ve tüm sahneyi aydınlatıyordu.

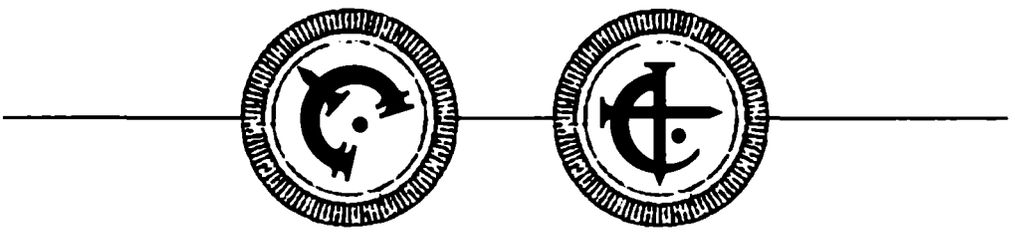
Boş sahneyi.

Yerde, platformun dibinde kırık camlar vardı, Wax köşeleri seçebilmişti. Bu, sunağın üzerini kaplayan camdan bir kutuydu ve bir zamanlar orada saklanan nesneyi çevreliyordu.

Oda sessiz ve sakindi, zeminde yer yer buzlar vardı ve yuvarlanan kaya sebebiyle havada tozlar uçuşuyordu. Duvarlarda başka kapı ya da herhangi bir açıklık yoktu.

"Gitmiş," diye fısıldadı Wax. "Biri bizden önce davranmış."

26

"Neden herkes bana bakıyor?" dedi Wayne.

"Doğal reaksiyon," dedi Marasi. MeLaan gibi o da silahını Edwarn'a doğrultmuştu.

Wax platformun bulunduğu odayı turlamaya başladı. Kendi kendine, *bir taht odasına benziyor*, dedi. Diğerleri onu takip etmeye başladığında onları durdurdu.

Gruba bakmadan, "Kapıdan platforma giden bu düz hatta kalın," dedi. "İki yanda da çukur tuzağı var, ayrıca şuradaki taş blok hafif yukarıda mı duruyor? Üzerine basılırsa tepeden keskin bir kılıç düşecek."

Steris, "Bunları nasıl bilebiliyor?" diye sordu.

Wayne, "Wax'in insanları öldüren şeylere karşı doğal yatkınlığı vardır," dedi. "Köpekleri seven insanları bilir misin? Köpekler çevrelerine üşüşüp havlayıp dururlar hani? Aynısı Wax için de geçerli sadece söz konusu olan köpekler değil ölüm tuzakları," Durdu. "Hâlâ bana bakıyorsun. Pas tutası, buraya bir şekilde girip o şeyi aldığımı mı düşünüyorsun?"

Marasi, "Hayır," dedi. "Ama biri yaptı. Kandra ReLuur olabilir mi?"

Sunağa çıkan basamaklarda çömelmiş duran ve cam parçaları toplayan Wax, "Hayır," dedi. "Bu parçalar, tuttukları toza bakılırsa uzun zamandır burada."

Kandranın dışarıdaki koridorda bu kadar ilerlemiş olması mümkün de-

ğildi. Tetiklenmemiş çok fazla tuzak vardı ve tetiklenenlerin hepsi cesetlerin yakınındaydı.

Kandra muhtemelen –ve akıllıca davranarak– fotoğraflarını çekti ve kendi türünden daha büyük bir ekip toplayarak geri gelmek üzere evine döndü. Kandralar ölümsüzdü; buraya alelacele girmeleri için bir sebep yoktu. Tapınağı incelemek ve sırlarını ortaya çıkartmak için yıllar harcarlardı.

Öyleyse kimdi?

Telsin yanından geçti ve Wax'in ricasına karşı gelerek platformun merdivenlerine çıktı. Camlar, ayaklarının altında çıtırdıyordu. Wax, boş sunağa şaşkın şaşkın bakan kadını görmek için başını kaldırdı. Telsin, "Nasıl?" diye fısıldadı.

MeLaan başını salladı. "Eğer bir şeyi gizlice çalmış olsan ne *yapardın*? Herkesin bilmesi için kapıyı açık mı bırakırdın yoksa peşinden gelenleri uzak tutabileceğini bildiğin için tuzakları tekrar kurarak buradan sessizce uzaklaşır mıydın?"

Hayır, dedi Wax kendi kendine. Tuzakları yeniden kurmak mı? Pek muhtemel değil. Belki onu nerede bulacağını bilen ya da tıpkı kendisinin yaptığı gibi tuzakların yerlerini ve sıralarını çözebilen birileri gelmişti. Yine de bunu yapanın ReLuur olduğunu sanmıyordu. Ciddi anlamda hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi görünen amcasına baktı.

Bir kurmaca mıydı? Bunların hepsi Bantlar'ı aldıktan sonra Wax'ten kurtulmak için mi tasarlanmıştı? Wax, bir parça camın üzerindeki tozu sildikten sonra daha büyük ve içinde köşe parçalarının olduğu bir yığın seçti. Wax yığını dikkatle inceledi, sonra bir parça aldı ve kenara koydu.

Edwarn, "Ciddi bir *hayal kırıklığı*," dedi. Dertli görünüyordu.

Wax, *bunu yapan o değildi*, diye düşündü. Bu sırada sispaltosunun püsküllerinden birini cam parçasının boyunu ölçmek için kullanıyordu. *Hayır, konu bundan çok daha öncesine dayanıyor...*

Kalktı. Matem Bantları'nın olması gereken yere bakarken diğerlerinin teorileri ve tartışmaları uzaktan gelen birer vızıltıya dönüşmüştü. Küçük, minik, kadife kaplı bir kaide zamanın içinde donmuştu.

Edwarn, "Tahminimce," dedi.

Wax durdu, hızla döndü ve silahını Edwarn yerine maskeli pilot Allik'e çevirdi. Smokin, içlerinde bir köstebek olmasa aralarına katılamazdı.

Ellerini kaldıran Allik geriye doğru tökezleyerek bir adım attı.

Wax'in arkasından bir silahın horozunun sesi geldi.

Silahını Wax'in başına dayayan Telsin, "Üzgünüm kardeşim," dedi.

Sonra onu alüminyum bir mermiyle vurdu.

* * *

Marasi'nin vücudu, silah sesiyle birlikte düşünmeden tepki verdi. Hazırda bekleyen tüfeği ile Smokin'e ateş etti. Şu an burada olan her neyse, Smokin'i öldürmek durumu kötüleştiremezdi.

Kurşun maalesef Edwarn'ın yanından geçti ve sonra tüfeği elinden kurtuldu. Smokin ona kayıtsız bir edayla bakıyordu.

Platformun üzerinde, Wax tökezledi. Sanki köprücük kemiğinin boynuyla birleştiği yerden vurulmuştu. Ayakta kalmaya gayret etti ama Telsin ona *bir kez daha* ateş ederek karnından vurdu. Wax, basamaktan yuvarlanarak platformun tabanına yığıldı ve inledi.

Edwarn bir Allomanser'di.

Telsin, Küme için çalışıyordu.

Marasi yine ne yaptığını düşünmeden hareket etti. Metal yakmak zorundaydı...

Metal stoku bitmişti. Aynı derecede şaşkın görünen Wayne yanına geldi. Telsin ayaklarının dibine bir şey attı.

Küçük bir metal kutu. Başka bir tanesi. O da bir Allomanser'di. Smokin'e bir çanta dolusu bir şey attı. Bozukluklar.

Wayne şaşkınlığından kurtuldu ve Edwarn'a doğru atıldı. Ama adam bir avuç bozukluğu İtti. Wayne, bozukluklar vücudunu delip geçerken havada yana savruldu. Marasi, olan biteni dehşet içinde izlerken yakınlarda birileri çığlık attı.

Şok. Hayır. Donakalamazdı. Smokin'e hamle yaptı ama kendisinden beklenenden çok ama çok daha güçlü olan adam, onu tek koluyla rahatça savuşturdu. Marasi düşerken adamın gömleğini yakalayarak asıldı ama o esnada yere çarptı.

Sonra olan biteni sersemlemiş hâlde yerde yatarken izledi. Wax ayakta kalmaya çalıştı. Telsin bir kez daha ateş ettiğinde sendeleyerek ve kanaması devam ederken ilerlemeye çalışıyordu. Wax ne kapıya ne de Smokin'e doğru ilerliyordu. Takılarak ve tökezleyerek odanın yan duvarına, olayların merkezinden uzağa gidiyordu. O tarafta, odanın köşesinden başka bir şey yoktu, orada kısılıp—

Zemin çöktü ve Wax çukura düştü, böylece belki güvende olurdu.

Yakınlarda Wayne ayaklarının üzerinde doğrularak odanın diğer yanına –yani çukura doğru koştu.

Wayne'in arkasından koşan Smokin, "Vur şunu!" diye bağırdı. Marasi tökezleyerek ayağa kalktı ve adamı takip etmeye çalıştı.

Platformun tepesinde duran Telsin Wayne'e ateş etti ve birkaç kez vurdu. Wayne önce tökezledi, sonra düştü, yerde eliyle Wax'in gösterdiği taşı arıyordu. Önünde zemin çöktü ve kendini içeriye yuvarlamaya çalıştı. Ama Edwarn daha hızlıydı ve Wayne'i tutarak geriye savurdu.

Tepeden keskin bir metal düştü. Marasi durarak bakışlarını çevirdi. Yine de o hasta edici sesi duydu ve gözlerini açtığında Wayne paramparçaydı. Metal tekrar savruldu, cesedini bir kez daha doğradı ve yaralı kolunu öte yana fırlattı.

Bu yaraları iyileştirebilir, dedi Marasi kendi kendine. O...

Uyuşmuş hâlde etrafına bakınıyordu. MeLaan yerde kıvranıyordu. Bu ne zaman olmuştu? Allik ve Steris olan biteni fal taşı gibi açılmış gözlerle izliyordu. Tüm bunlar kısacık bir anda gerçekleşmişti. İçinden bir parça, kendisine şaşırıyordu. Birkaç yıl önce bu ikisini seviyor sayılabilirdi.

Hareketi yeterli olmamıştı. Edwarn tüfeğini doğrulttu ve ona nişan aldı. Tüfeğiyle Steris ve Allik'in bulunduğu, böylelikle üçünü de kontrol altında tutabileceği yeri göstererek "Şuraya geç," dedi. Bir şeyler yapmayı düşündü ama ne yapabilirdi ki? Metal stoku tükenmişti ve yaşananların ağırlığı üzerine biniyordu.

Wax düşmüştü. O çukurun dibinde kan kaybediyordu ve belki de ölecekti. Wayne vurulmuştu. MeLaan da çok kötü durumdaydı.

Her şey ona bağlıydı.

Marasi, ikilinin yanına geldiğinde Allik kolunu hızla kavrayarak, "Neden bana silah doğrulttu?" diye sordu. "Muazzam Kişi neden *beni* vurmak istedi?"

"İçimizde bir casus olduğundan şüphelendi," dedi Marasi. "Casusun sen olduğunu, depoya baskın yapma ihtimalimize karşı tek başına bir kafese yerleştirildiğini ve görevinin bizi onlara teslim etmek üzere buraya getirmek olduğunu düşündü."

Ama yanılmıştı. O kadar akıllı olmasına rağmen Smokin ve Telsin'i değerlendirirken hata yapmıştı. Hep yaptığı bir hataydı bu.

Sanki sen daha iyisini yapabilirdi, dedi Marasi kendi kendine.

Telsin yavaş adımlarla merdivenleri indi, belindeki kınından bir bıçak çıkarttı. Diğer elinde ise bir tabanca vardı. "Acemi işi oldu."

"Acemi işi mi?" diye sordu Edwarn. "Bence iyi gitti."

"Waxillium'u kaçırdım," Diğer çukurun dibinde yatan Wayne'in be-

denine birkaç kurşun daha sıktı. Daha doğrusu bedeninden geri kalanlara. Marasi'nin midesi kalktı, bakışlarını çevirdi.

"Waxillium'u iki kez vurdun," dedi Edwarn. "Zaten ölü sayılır."

"Buna mı bel bağlayacaksın?" diye sordu Telsin.

Edwarn iç çekti. "Hayır."

Telsin başını salladı. Bıçağını MeLaan'a saplarken ifadesi oldukça sakindi. Steris kadına doğru hamle yaparak bağırdı.

Marasi, "Ona ne yaptın?" diye sordu.

"Kandraların istifade edilebilecek zaafları vardır," dedi Telsin. "Hemalurjik doğalarıyla alakalı olmalı," Telsin, vahşice görüntüler eşliğinde bir süre çalıştı ardından elinde bir kazıkla doğruldu. Kazığı yere attı ve MeLaan'ın şekli bozulmaya başladı. Telsin gülerken Marasi aniden boş vermişlik hissine kapıldı. Tüm korkuları ve kaygıları sökülüp alınmış gibi, aşırı derecede sakin hissediyordu.

Bu gerçek değildi. Bunun gerçek olmadığının bilincindeydi. Ama Pas ve Harap, bunu görmezden gelmek zordu.

"Nasıl?" diye sordu Marasi.

Kimse cevap vermedi. Telsin, ikinci kazığı almak için MeLaan'ı deşmeye devam ediyordu. Smokin Marasi'ye yaklaştı, yırtık gömleğinin altından, iki kaburgasının arasında parıldayan bir metal parçası gördü. Demirgöz gibi büyük bir kazık değildi. Hemen göze çarpmıyordu.

Hemalurji deneyleri *yapmışlardı*. Telsin, zavallı MeLaan'ın bedeninden ikinci kazığı da çıkartıp yere attı. Kandra tamamen eridi, tutunacak bir şeyleri olmayan kaslar gibi yeşilimsi, kahverengi bir et yığınına dönüştü ve kıyafetlerinin içinden akmaya başladı. Yeşil kristal kemikleri ve kafatası açığa çıkmıştı, boş bakan gözleri tavana yönelmişti.

Telsin, Wax'in düştüğü çukuru gösterdi. "Onu yakala."

"Ben mi?" dedi Smokin. "Bekleye—"

Telsin, "Beklemek yok," dedi ve Wayne'in cesedine bir el daha ateş etti. "Şunun üzerinde serobent var mı bakacağım, olmadığından emin olmamız gerekiyor."

"Metalaklını al."

"Olmaz," dedi Telsin. "Yutmuş ya da bedeninin herhangi yerine saklamış olabilir. Stokları bitene kadar ateş etmeye devam edeceğim. *Sen* ise Waxillium'u bulacak ve benim başaramadığım işi tamamlayacaksın. Hâlâ hayatta. Son derece dayanıklı olduğunu biliyorsun."

Smokin yine iç çekti ama bu sefer başını salladı ve Telsin'le silahlarını

değişerek alüminyum tabancayı aldı. Sonra çukura doğru ilerledi. Marasi, Wayne'in cesedini inceleyen ve tüfeğini hazır bekleten Telsin'e baktı.

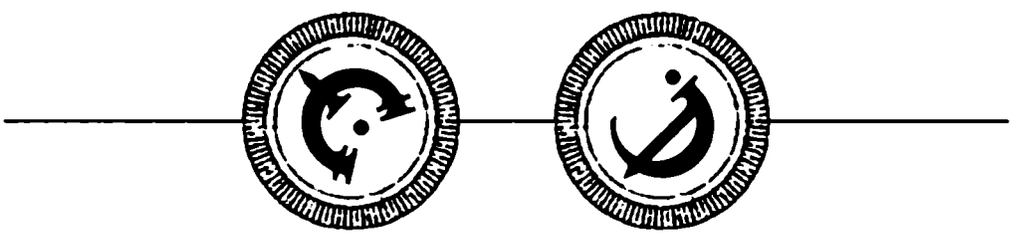
Marasi kadına saldırmalı mıydı? Smokin onun söylediklerini *yapmıştı*. Küme'nin sıradan bir üyesi değildi, üstelik Wax'in amcasından daha üst rütbedeydi. Ayrıca o bir Allomanser'di, hisleri –şu anda güçlükle kontrol ediyordu– onu yanıltmazdı.

O kadar çok konuda öylesine yanılmışlardı ki. Marasi hâlen sersem gibi görünen Steris'e baktı –gözlerini kocaman açmış, Wax'in düştüğü çukura bakıyordu. Gözleri, maskesinin altından bile belli olan Allik ise Marasi'nin kolunu tutuyordu.

Onlara, "Bizi buradan bir şekilde kurtaracağım," diye fısıldadı.

Bir şekilde.

27

Bizi ele verecek... Bunu yapacağını biliyorsun.

Wax sırt üstü yattı, yukarı bakıyordu. Karanlık. Çukur dümdüz aşağı inmiyordu, düşerken yön değiştirmişti –köşelerden birine çarptığını hatırlıyordu– ve buraya düşmüştü. Düğmesini son gücüyle İtip koparması sayesinde yere çok sert çarpmamıştı. En azından böyle olduğunu düşünüyordu.

Pas tutası... Hiçbir şey *göremezken* gözünün önünde uçuşan bu görüntüler de neydi?

Geliyor musun? Elbette gelmiyorsun. Belaya bulaşma riskini asla almazsın.

Hayır. Bir şeyler *görebilirdi*. Kapkaranlık odada bir tek mum. Gözlerini kırpıştırdı, ama mum gitmişti. Geçmişten bir görüntü. Bir hatıra...

Karanlık bir odadaki ışık. Küme dikkat dağıtıyordu...

Yukarıdaki platform işte buydu. Bantlar *asla* orada olmamıştı. Burayı yapan insanlar kırık camları, boş tutucuları ve platform ile kaideyi de hazırlamıştı –hepsi tezgâhtı. Ama bir hata yapmışlardı.

Kırdıkları cam, kaideyi kapatacak kadar büyük değildi.

Karanlık bir odadaki mum... Wax düşündü. Bantlar başka bir yerdeydi. Gözlerini kırpıştırdı, gözleri karanlığa alışırken ışığı seçebileceğini düşündü.

Bir çukurda değildi. O delik onu başka bir yere atmıştı. Kendini çevirdi, dizlerinin üzerinde doğruldu ve karnındaki acıyı hissetti. Kan vardı. Gerçekten kötü bir yaraydı, arka baldırında hissettiği ıslaklığa bakılırsa delip

geçmişti. Ensesindeki yara daha da kötüydü. Bunu, yaraya dokunmadan söyleyebilirdi zira beden hareketleri bunu ispatlıyordu. Vücudunun belli kısımları uyuşmuştu ve bazı kasları doğru tepkiler vermiyordu.

O ışık. Yumuşak mavi. Bir mumdan gelmiyordu, binanın içinde ışıklardandı. Işığa doğru süründü, yerdeki taşları kazıdı, yüzünün iki yanından akan terler kanıyla karışıp zemini boyadı.

"Ahenk..." diye fısıldadı. "Ahenk."

Cevap yoktu. Dua ettiğinde bile mi? Bu nefretin sebebi neydi?

Bir süre için o ışık Wax'in her şeyiydi. Sürünerek geçirdiği zaman bir saat de olabilirdi, bir dakika da. Yaklaştığında, karanlık içindeki nöbetçileri gördü. İnsanlar ışığın karşısında sıralanmış oturuyor ve uzun gölgeleri odanın içine doğru uzanıyordu. Tavan alçaktı, orta üstü boylu biri ayakta ancak durabilirdi. Bu insanlar... işte bu yüzden oturmak zorundaydı...

O*daklan*! Kendi kendine bunu hatırlatarak içinde metal yaktı, neyse ki yakabildi. Etrafta hiç çizgi yoktu. Hayır, belli belirsiz bir tanesi zeminden tavana çıkıyordu. Başka bir tuzak.

Yaktığı metal onu gerçekliğe biraz daha yaklaştırmış, dağınık hislerini toplamasına yardımcı olmuştu. Kan kaybı. Algıları çabucak kayıyordu. Yine de artık daha dikkatliydi ve nöbetçilerin gerçekte ne olduklarını gördü. Cesetler. Oturmuşlardı ve bir şekilde kalın kıyafetler giymişlerdi. İlk nöbetçi sırasını geçti ve donmuş yüzlerine baktı. Geçen zaman yüzünden buruşmuşlardı ama dikkat çekici seviyede iyi korunmuşlardı. Her birinin kucağında birer maske vardı ve dört sıra hâlinde oturmuşlar, yukarıdaki ışığa bakıyorlardı.

Burası, burayı yapanların öldüğü yerdi. Öyleyse... giriş kapısının parolası nasıl...

Wax, kalın kıyafetlerine rağmen donmuş olan ölüler grubunun arasında süründü. Sıcaklık sağlayan metalakılları tükenirken oldukları yere oturup sonun gelmesini bekleyişlerini hayal edebiliyordu. İçeri sızan soğuk tıpkı onları tüketen karanlık gibiydi...

İleride ise başka bir kaide vardı. Daha küçüktü, beyaz kayadan oyulmuştu ve üstünde hafif bir ışık parıldıyordu. Orada başında bekleyen ölülerin sessiz saygı duruşu dışında hiçbir gösterişi olmadan duran bir çift metal bileklik vardı.

Arkasından bir ses duydu, taşa sürtünen botların sesiydi. Ardından odaya ışık doldu.

Edwarn, "Waxillium?" dedi.

Wax yere yattı.

"Burada olduğunu biliyorum evlat," dedi Edwarn. "Arkanda ciddi miktarda kan izi bırakıyorsun. Farkındaysan bu iş bitti."

Edwarn'ın Marasi'nin silahına yaptığını hatırlayarak kendi kendine, *o artık bir Allomanser*, dedi. Adamın elinde Telsin'in kullandığı alüminyum tabanca vardı.

Telsin...

Wax, Edwarn'a bir mermi İtmeyi düşündü ama kendini tuttu. Işık Edwarn'ın elindeydi, bomboş alanı aydınlatıyor ve etrafa bakınıyordu. Wax'i görmemiş gibiydi. Herkesin vücudunda biraz metal vardı yani Edwarn'ın Çelikgörüş'ü elinde tuttuğu metal yüzünden Wax'i görmesine engel oluyordu. Ama kısa süre sonra kan izleri onu ele verecekti.

Wax beklemeye devam etti. Ceset sırasının yanında pozisyon alarak duruşlarını taklit etti.

O *bilekliklere ulaşmak zorundaydı*...

Onlara ulaşamadan vurulurdu. Aradaki mesafeyi bayılmadan katetmeyi başarabilirse tabii.

Başka bir plana ihtiyacı vardı.

"Seni korumaya *çalıştım*," dedi Smokin.

Wax, "Kardeşime ne yaptın?" dedi. Sesi karanlıkta yankılanıyordu.

Smokin gülümsedi, cesetlere bakmak için yaklaştı. Adamı biraz daha çekebilirse...

"Ona bir şey yapmadım," dedi Smokin. "Evlat, beni o işe aldı."

Wax, "Yalan," diye tısladı.

"Eski dünya ölüyor Waxillium!" dedi cesetler arasında ilerleyen Edwarn. "Sana söyledi mi bilmiyorum ama içinde senin gibi adamlara yer olmayan yeni bir dünya doğuyor."

"Uçan gemiler dünyasında kendime yer bulabilirim," dedi Wax.

"Bahsettiğim şey bu değil," dedi başını sallayan Smokin. "Sırlardan bahsediyorum Waxillium. Polislerin insanları daha güvende hissettirmek için var olduğu bir dünya. Sessiz hükûmetlerin, gölgelerin dünyası olacak. Değişim başladı bile. Bugün yönetimde olanlar, kalabalıkların karşısına gülümseyerek çıkıp konuşma yapanlar değil."

Bir cesedin etrafından dolandı, ardından Wax'in kan izlerini gördü. Sadece birkaç adım daha.

"Kralların dönemi sona erdi," dedi Edwarn. "Kendilerine tapınılan güçlü adamların dönemi bitti ve bitişiyle güç doğrudan doğruya Allomanserler'e

geçti. Metallerle ilgili gelişmeleri gördün. Bize verilenler artık kaderin oynadığı kumardan ibaret olmayacak. Artık güç, onu hak edene gelecek. Onu *kullanabilenlere*."

Adımını atmak için ayağını kaldırdı, duraksadı ve yere baktı. Sırıttı, adımını geri alarak Wax'i yıktı. "Beni bir tuzağa yönlendirmek mi? Ne kadar da aceleci bir plan Waxillium," Yukarıya baktı. "Görünüşe göre tüm tavanı çökertiyor. Sen de altında kalırsın."

Edwarn döndü ve cesetlerin arasında kendini gizlemeye çalışan Wax'in olduğu yere baktı.

Wax başını kaldırdı. "Buna değer," Titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. Tüfeği elindeydi ama onu kullanabilecek gücü olduğundan şüpheliydi. Silaha odaklanmak yerine kanlı avucuna bir mermi sıkıştırdı. "Ne kadar iyi olduğunu görelim mi amca?"

Düello. Belki bir düelloyu kazanabilirdi.

Edwarn ona baktı, ardından başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Sonra adım attı ve tuzağı tetikledi.

* * *

Tapınaktan çıkarlarken Telsin Marasi'ye uzanıp kolundaki madalyonu söktü.

Marasi nefesini tuttu, soğuk üzerine bir böcek sürüsü gibi üşüşürken çantasına sarıldı ve vücudunun açıkta kalan bölgelerini kapatmaya çalıştı. Elbisesi incecikti ve hiçbir işe yaramıyordu. Telsin aynı hareketi Steris'e de yaptıktan sonra Allik'in koluna uzandı.

Marasi, "Lütfen," dedi. "O—"

Telsin madalyonu kavradı. Allik ona saldırmaya çalışsa da muhafızlarından biri –Smokin odadan ayrıldıktan hemen sonra on beş kadarı gelmişti– yüzüne bir darbe indirdi, maskesini kırdı ve onu karlı zemine savurdu. Muhafız eğildi ve madalyonu söküp aldı.

Allik yüksek sesle inledi ve soğuk taş üzerinde kıvrıldı. Arkasında başka bir muhafız Wayne'in parçalanmış cesedini kara bıraktı. Cesedin başında bekleyen muhafızın silahı, Wayne'in kafasından geri kalan şeye dayalıydı.

"O öldü," dedi elinde tek bir bileklik tutan Telsin. MeLaan'ın kazıklarını kemerine takmıştı. "Ondan medet ummayın."

Arkasındaki alanda yoğun bir hareketlilik vardı. Çadırlar rüzgârda dalgalanıyor ve adamlar düşmüş Avcı gemisinin civarında çalışıyordu. Maskeli bir grup adam büyük bir çadıra doğru yürüyordu, yani Allik'in arkadaşları hâlâ hayattaydı.

Kalın paltosu altında kırmızı üniforması görünen bir adam merdivenleri çıktı. Tepeye ulaştığında, Telsin'e, "Leydi Sekans," dedi. "Silah olduğunu düşündüğümüz şeyi bulduk."

"Bantlar'ı mı?" diye sordu Marasi.

Telsin ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Bantlar bir olasılıktı. Evet, akla yatkın bir olasılıktı ve yaşadığım hayal kırıklığını inkâr etmeyeceğim. Özellikle Irich bundan hiç memnun olmayacak. Ama buraya Bantlar için gelmedik."

Uçan gemi, dedi Marasi kendi kendine ona bakarak. *Tapınağı yok etme amacıyla bir bomba taşıyordu...*

Henüz kullanılmamış bir bomba. Adamlar bunu araştırmak için büyük gemiye yöneldi. Smokin ve diğerlerinin buraya geliş amaçları *buydu*.

Marasi bir adım attı ama muhafızlardan biri kolunu sımsıkı kavrarken bir diğeri, içinde tehlikeli bir şey olup olmadığını görmek için elini çantasına daldırdı. O esnada başka biri de hiç de nazik olmayan bir şekilde Steris'i aramaya başladı.

Marasi olan biteni çaresizlik içinde izlerken asker Telsin'e, "Ortam şartlarına rağmen geminin durumu iyi Sekans," dedi. "Bu geminin diğeri gibi düşmediği kesin."

"Hafifletici madalyonları çalıştırırken izledikleri yolu keşfettim," dedi Telsin. "Bakalım o şeyin içinde hiç güç metali kalmış mı?" Merdivenlerden inmeye başladı, sıcaklık veren madalyonu sayesinde dondurucu soğuğa aldırış etmiyordu. Yanındaki tam tekmil kışlık kıyafetli adama kıyasla üzerindeki ince elbise ile bir hayalete benziyordu. Durdu, dönerek Marasi ve diğerlerine baktı.

Adamlara, "Üzerlerinde metal yok," dedi. "Öncesinde eşyalarına da bakmıştım. Waxillium'un aldığı dışında alüminyum silahları da yok. Onları kalenin alt kısmına hapsedin ve başlarına beş adam dikin, kardeşimin dönme ihtimaline karşı sigortamız olacaklar.

* * *

Çatı üzerlerine çöktü.

Wax kendini kaideye, iki sade bilekliğe doğru atarak bağırdı. Bileklikle re ulaşamadan taşlar ona ulaştı, yumruk gibilerdi ve onu yere çiviledi ler.

Kemikleri kırıldı. Derin bir nefes çekti ama ağzına hava yerine toz doldu.

İlk acı geçtiğinde durumunun ne kadar kötü olduğunu anladı. Tozlar çökerken başını hareket ettiremediğini fark etti, aslında vücudunun hiçbir yerini oynatamıyordu. Sırtında bir ağırlık vardı ve yana dönmüş başını sı-

kıştırıyordu. Ellerinden biri görüş alanındaydı, parmakları ezilmişti. Onları hissedemiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Yalnızca yüzünü. Yanaklarındaki acıyı ve başarısızlık yaşlarını hissedebiliyordu.

Çelik. Yakmayı denedi.

İçinde bir kıvılcım vardı, hissedebildiği tek şeye dönüşen bir sıcaklık.

Yakındaki taşlar kaydı ve kayalar takırdadı. Bir saniye sonra Smokin belirdi, kasları normalin birkaç katı büyümüştü. Normale döndü ve kolundaki bir kesik hızla iyileşti. Üzerindeki tozları temizledi ve Wax'e baktı.

"Hemalurji'nin," dedi, "sorunu zayıflıklarında. Eğer birini öldürüp Metalürjik yeteneklerini çalarsan sonucunda alacağın hediye zayıflık olacaktır. Bunu biliyor muydun? Bedenine gereğinden fazla kazık takarsan Ahenk'in... müdahalelerine açık hâle geliyorsun. Aslında fazlaca yetenekli ama aptal bir Teskinci ya da Körükçü'nün müdahalesine demeli," Başını salladı. "Üç güçle sınırlıyım ve bu tuzaktan sağ çıkabilmek adına haftalarca sağlık biriktirmek zorunda kaldım. İşe yaramaz."

Kaideye baktı. "Ama başkası zayıflayabilir ve bundan faydalanan ben olabilirim, böylelikle bir anlam ifade edebilir. Başka birinin gücü kaynağım, yaşı gençliğim olur... Telsin'in neden bu kadar istekli olduğunu anlıyorum."

Wax'in yanından ayrıldı ve maskeli, donmuş cesetlerin olduğu odayı geçti, çöken kayaların altından parçaları görünüyordu. Ezilmişlerdi. Hatta bir kısmı parçalanmış gibi görünüyordu.

Smokin kaideye çıktı. "Beni dikkatle izle Waxillium. Bugün bir tanrı oluyorum."

Wax bağırmaya çalıştı ama ciğerlerinde yeterince hava yoktu. Kendini kurtarmaya çalıştı ama bedeni artık çalışmıyordu. Ölüyordu. İçinde yanan çeliğe rağmen ölüyordu.

Hayır... Zaten ölmüştü. Sadece bedeni bunun pek farkında değildi.

Smokin Bantlar'ı aldı. Wax olduğu yere çivilenmiş hâlde, elinden geldiğince başını çevirdi, görmek istiyordu. Sakallı adam, yüzünde kocaman bir gülümseme ile bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Smokin gerildi, yüzü kızardı. Sonra bileklikleri ters çevirdi ve içlerine baktı. Ardından taktı.

Yine hiçbir şey olmamıştı.

"Boşaltılmış," dedi iğrenen bir ses tonuyla. "Bunca şeyden sonra bunları içleri *boş* hâlde buluyoruz. Ne büyük bir israf," İç çekti, Wax'e yaklaştı ve cebindeki alüminyum tabancayı çıkarttı. "Ama Irich'in bilim adamlarının

Bantlar'ın yapılışı hakkındaki gizemi çözebileceğine eminim. Bu düşünceyi de sonsuzluklara taşı Waxillium. Demirgöz'ün elini benim için sıkmayı ihmal etme. Onunla buluşmaya hiç niyetim yok."

Silahı Wax'in alnına dayadı.

Sonra aniden Smokin'e bir şey çarptı. Adam bağırdı, bunu bir boğuşma ve silahın boşalması izledi. Yerde bir patırtı. Smokin küfrediyordu.

Kısa süre sonra Wayne –sol kolundaki bileklik dışında tamamen çıplaktı– görüş alanına girdi. Wax'in yanında diz çöktü ve ona baktı. Dehşete düşmüş gibiydi.

Wax, "Wayne," diye inledi. "Nasıl..."

"Ah, önemli bir şey değil," dedi adam. "Cesedin her zaman en büyük parçasının yeniden büyüyeceğini sanırlar."

"Sandım ki..." Wax öksürdü. "Senin..."

"Aslında normalde öyle olur," dedi Wayne. "Ama metalakıllar küçük parçalardaysa anlarsın ya. Tam sağlık için odaklanırken kolum koptu ve delikten düştü. Vücudun kalanı muhtemelen paramparça oldu. Kolum, bir metalakla temas eden tek yerimdi ve her şey oradan tekrar çıktı. Tam olarak anamdan doğduğum gibi. Bu..." Uzaklaştı ve Wax'in kayalara sıkışmış bedenine baktı. "Ben..."

Wax "Steris ve Marasi'yi bul," diye inledi. "Kaçmalarına yardım et."

Wayne, "Wax," dedi başını sallayarak. "Hayır. *Hayır*. Bunu sensiz yapamam."

"Evet yapabilirsin. Savaş."

"O kısımdan bahsetmiyorum," dedi Wayne. "Kalanından bahsediyorum. Yaşamaktan. Biz... Seni buradan kurtaracağız..." Avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. Önce Wax'in üzerindeki kayaya, ardından altında büyüyen kan göletine baktı.

Sonra oturdu, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, gözleri kocaman açılmıştı, sanki şoktaydı. Wax onu hareketlendirmeye çalıştı ama dudakları hareket etmiyordu.

Gücü yoktu.

* * *

Marasi, Steris ve Allik soğuk zeminde birbirlerine sokulmuşlardı ve etraflarında silahlı adamlar vardı.

Wax bundan kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Wayne şimdiye dek hepsini kanlar içinde yere sererdi.

Kendini onlarla kıyaslamayı kes, dedi içinden. *Kendi yaptıklarını izlerken gölgeler içinde saklanmakta ne vardı?*

Bunu çözmesi gerekiyordu. Aklından tamamı aptalca olan bir düzine plan geçti. Çantası muhafızlardaydı.

ReLuur'un kazığı orada olabilirdi. Kazık, Hemalurjik bir işlemin sonucu olduğundan üzerinde metal arayan bir Allomanser'in gözünden kaçmış olabilirdi. Muhafız çantayı ters çevirdi ve içindekileri soğuk zemine boşalttı.

Kazık yoktu. Onun yerine defterleri, mendilleri ve avuç içi boyutunda bir metal düşmüştü. Heykeldeki alüminyum mızrak başı mıydı o?

Wayne, seni ben... Dişlerini sıktı. Bunu kazıkla ne zaman değiştirmişti? Ah bu adam!

İşte o adamın cesedi oracıkta, karlı zeminde yatıyor, başında bekleyen asker cansız bedene düzenli aralıklarla ateş ediyordu.

Muhafızlardan biri, "Çantayı aramıştım," dedi. "Silah yok."

Diğer muhafız kamaya benzeyen alüminyum parçasını kaldırarak, "Öyleyse bu ne?" dedi.

Diğer muhafız güldü. "Onunla birini öldürmeyi seve seve deneyebilirsin. Ucu kör."

Marasi cesaretini kaybetti, kendini aptal gibi hissediyordu. Eğer kazık onda olsaydı bile ne yapabilirdi ki? Silahlı muhafızların hakkından gelemezdi.

Ne *yapabilirdi*?

Yakında bir yere gökyüzünden biri düştü. Marasi sıçradı, bu Wax olmalıydı. Ama yırtık kıyafetleri ve elinde tabancasıyla bu Smokin'di. Muhafızlar selam verdi, çantasını elinde tutan ise metal plakayı düşürdü. Cam makyaj kaplarından biri yuvarlanarak uzaklaştı.

Zavallı Allik, Steris'e sokuldu. Titremesi kesilmişti ve teni maviye dönmeye başlamıştı. Steris'le göz göze geldi, bıkmış görünüyordu.

Smokin hızlı adımlarla geçti. Tüm Allomantik güçleri ile gökten düşüşünün ardından, tapınağın girişindeki hâlinden çok daha tehditkâr görünüyordu.

Telsin, bakışlarını yanındaki mühendis grubundan ayırarak, "Kardeşim öldü mü?" diye sordu.

"Evet," dedi Smokin. Ardından, çalışanların kurduğu güçlü ışıkların altında parıldayan bir şey çıkarttı. Ön kolları tamamen kaplayabilecek boyutta bir çift gümüş rengi bileklik. "Aşağıda gizli bir oda vardı Sekans. Bu gizem de orada saklıydı."

Telsin bilim adamlarını iterek Smokin'e doğru yürüdü. Hayran hayran bakarak bileklikleri aldı.

Smokin, "Çalışmıyorlar," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"İçindeki yetenekler tükenmiş sanırım. Rezervleri boş."

"Ama Allomansi veriyorlar," dedi. Bileklikleri taktı, ona bir şişe metalli sıvı atan muhafıza döndü, şişeyi kaptı ve hevesle kafasına dikti.

Smokin, "Evet?" diye sordu.

"Hiç."

Marasi, *bir yem*, dedi kendi kendine. Tıpkı cam vitrin ve boş kaidede gibi. Evet, durum buydu. Wax'in neyi ölçüp biçtiğini şimdi anlayabilmişti.

Wax... O gerçekten de...

Hayır. Ne yapabilirdi? Dövüşemezdi. Düşünebilirdi. Bu Bantlar birer yemdi. Davetsiz misafirlerin aklını karıştırmak için tasarlanan ikinci bir aldatmacaydı.

Peki ya gerçek Bantlar neredeydi?

* * *

Karanlık bir odadaki mumlar.

Aklı bulanan Wax, *onlar da sahteydi*, diye düşündü. O *bileklikler tıpkı hikâyelerdeki gibi aşırı mükemmeldi. Bizi kandırmak için bırakılmışlardı...*

Tıpkı tren soygunu gibi. Dikkat dağıtmak için. Geciktirmek için.

Burası Lord Hükümdar için yapıldı, diye düşündü Wax. *Bu tuzaklar... bu tuzaklar aptalca... Lord Hükümdar'ı yakalasalar ne olacaktı? Tüm bunlar bir aldatmaca olmalıydı.*

Öyleyse neydi? Dışarıda başka bir tapınak daha mı vardı? Belki de bir mağaranın *içindeydi*.

Artık güç bela görebiliyordu. Wayne elini tutmuş, yanaklarından gözyaşları akıyordu. Her şey soluyordu. Soğuk her yanını sarıyordu, tıpkı karanlık gibi.

Hayır, dedi Wax kendi kendine. *Başka bir yerde olamaz. Onu bulmalıydı. Onları görünce tanıyabilmeliydi.*

Öyle olmalıydı.

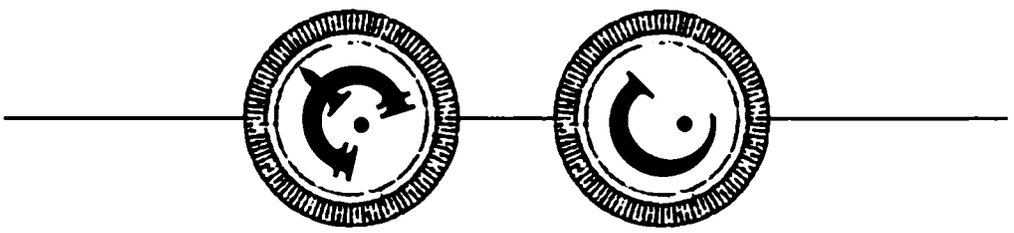
Buradalardı.

Wax derin bir nefes aldı, gözlerini kocaman açtı ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Wayne, ellerini daha da sıktı.

Hissedemiyordu.

Karanlık geldi ve Wax öldü.

28

Wax hareketsiz kaldı.

Wayne, tuttuğu eli bıraktı. El yere düştü. Sadece orada oturmak istiyordu. Hemen yanındaki sıralarda oturan ve henüz ezilmemiş olan adamlar gibi boşluğa bakıyordu. Oracıkta oturup hiçliğe karışmak istiyordu.

Hayatı boyunca ona inanan tek kişi Wax'ti. Onu affeden ve cesaretlendiren tek kişiydi. Bu ırkın geri kalan tüm üyeleri yanıp kül olabilirdi. Wayne hepsinden nefret ediyordu.

Ama... Wax ne derdi?

Gözlerini silerken, *Beni terk etti*, diye geçirdi içinden. O anda Wax'ten de nefret etti. Ama hemen sonrasında içindeki sevginin nefretten büyük olduğunu anladı. İnledi, tökezleyerek ayağa kalktı. Üzerinde kolundaki bileklik dışında hiçbir şey yoktu ve tamamen silahsızdı.

Wax'in vücudunu yokladı, eli bacağındaki bir şeye denk geldi ve onu aldı. Tüfek.

Wayne'in elleri titremeye başladı.

Ellerine, "Kesin şunu," diye fısıldadı. "Bu konu kapandı."

Tüfeği kurdu ve mezardan çıkış yolunu aramaya başladı.

* * *

Soğukta titreyen Marasi, *tüm tapınak sahte*, diye düşündü. *Gerçek Bantlar nerede?*

Burası geri dönmesi ve silahını geri almak istemesi beklenen Lord Hükümdar için inşa edilmişti. O silahı nereye koymuş olabilirlerdi?

Neye benzediğini biliyor olmalı, diye düşündü Marasi. *Bantlar'ı o yaptı. Bizler bileklik şeklinde olduklarını düşünüyoruz ama öyle olmak zorunda değil. Herhangi bir şey olabilirler.*

Eğer söz konusu bir silah yapmaksa bu yöntem akıllıca olabilirdi. Metalakılları kullanmak için öncelikle ne işe yaradıklarını bilmek gerekirdi. Kendini koruyabilirdin ve böylelikle ancak ve ancak neyi aradığını bilen kişiler silahını kullanabilirdi.

Bu durumda tapınağı inşa eden insanlar silahı içeriye, Lord Hükümdar'ın görebileceği ama diğerlerinin göremeyeceği bir yere yerleştirmiş olabilirdi, tapınak içinde ilerledikçe tuzaklar, çukurlar ve başka sahte düzeneklerle karşılaşmalarını sağlamış olabilirlerdi. Bütün bunlar ziyaretçileri öldürmek ya da burayı başarıyla soyduklarına inanmalarını sağlamak için yapılmıştı.

Silahı nereye koyardın? Girişte, Egemen'in simgesinin altına, eline. Marasi döndü ve büyük mızrak başını aramaya başladı.

Muhafız onu düşürmüştü ve parça yanında duruyordu. Wax, metali sezemediği için ona alüminyum demişti ama yeterince yakından bakmamıştı.

Eğer baksaydı metalin bir kılıç gibi kat kat dövüldüğünü görebilirdi. Onu İtememişti, ama bunun sebebi alüminyum olması değildi.

Metalakıl olmasıydı.

* * *

Ahenk karanlığın içinde Wax'in yanına geldi. Arka arkaya geçtiler ve normal insanlar gibi yürümeye başladılar.

Ahenk, Wax'in hep hayal ettiği gibi iyi görünümlüydü. Uzun ve barışçıldı. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Yüzü uzun, oval, dingin ve insaniydi. Arkasında ise sonsuzluğa uzanan bir pelerin vardı. Wax onu *görebiliyordu*, öylece uzanıyordu. Fırtınalar ve rüzgârlar, bulutlar ve yağmurlar, çöller ve ormanlar, hepsi bir şekilde bu yaratığın simasında görülebiliyordu. Cübbesi Terris modelindeydi ama üzerindekiler renk değil yıllardı. Derinlerden çıkarılan bir kaya gibi, zaman *katmanlarından* oluşuyordu.

Wax, "Diyorlar ki," dedi, "öldüklerinde insanların yanına gelirmişsin."

"Bu görevimi tüm görevlerim içinde en saygını olarak kabul ederim," dedi Ahenk. "Başka baskı unsuru olan konulara rağmen bu yürüyüşü yapacak zamanı mutlaka yaratırım," Sakin bir sesi vardı, Wax'e tanıdık gelmişti. Eski bir arkadaşın sesi gibiydi.

"Öyleyse öldüm."

"Evet," dedi Ahenk. "Ruhun, aklın ve bedenin ayrıldı. Yakında biri dünyaya, diğeri Cosmere'e üçüncüsü ise... benim bile bilmediğim bir yere dönecek."

Wax yürümeye devam etti. Nereye gittikleri ve hatta neyin üzerinde yürüdüklerini bile bilmiyordu. Ufuktaki güneş gibi görünen uzaktaki ışık dışında her yer karanlıktı.

"Eğer bizimle yürümeye vakit ayırabiliyorsan," dedi Wax acılı bir tonda, "neden biraz daha erken gelmiyorsun? Neden bu yürüyüşü başlamadan *durdurmuyorsun*?"

"Tüm güçlüklerin önüne mi geçmeliyim Waxillium?"

"Bunun nereye gittiğini biliyorum," dedi Wax. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Seçimlere değer veriyorsun. Herkes bunu kuramlaştırıyor. Ama yardım *edebilirsin*. Bunu daha önce, beni gitmem gereken yere göndererek yaptın. Müdahil oldun.

"O zaman neden daha fazla müdahil olmuyorsun? Çocukların ölümüne engel ol. Polislerin olay yerine zamanında varmasını sağla, ölümleri engelle. Seçimleri ortadan kaldırmak zorunda değilsin ama daha fazlasını *yapabilirsin*. Yapabileceğini biliyorum."

Son kısmı kendine sakladı, söylemedi.

Onu kurtarabilirdin. En azından bana ne yaptığımı söyleyebilirdin.

Ahenk başını salladı. Bir şeyler istemek garip hissettirse de pas tutası... eğer bu her şeyin sonuysa Wax'in bazı cevaplara ihtiyacı vardı.

"Tanrı olmak nasıl bir şey Waxillium?" diye sordu Ahenk.

"Bunun cevaplayabileceğim bir soru olduğunu sanmıyorum."

"Bu, benim de cevap vermek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir soruydu," dedi Ahenk. "Ama kendime sormaya zorlandım. Olaylara müdahale edip masum ölümlerini engellememi mi isterdin? Bunu yapabilirdim. Bunu düşündüm. Hepsine ben engel olacaksam ardından ne gelecek? Yaralanmaları da mı engelleyeceğim?"

Wax, "Elbette," dedi.

"Peki nerede duracağım Waxillium? Tüm yaralara mı engel olacağım yoksa sadece kötü insanların yaptıklarına mı? Biri odasındaki mumu devirip evini yakmasın diye uyuyakalmasını mı engelleyeceğim? Bir insanın başına gelebilecek tüm kötülükleri engellemeli miyim?"

"Olabilir."

"Kimsenin başına hiçbir şey gelmediğinde," dedi Ahenk, "insanlar tatmin olacak mı? Bana dua edip daha fazlasını istemeyecekler mi? Bazı insan-

lar kendileri fakir, başkaları zengin diye bana lanet etmeyecek mi? Herkesi eşit hâle getirerek bunu asgari seviyeye mi çekmeliyim Waxillium?"

"Beni bu tuzağa çekemezsin," dedi Wax. "Tanrı olan sensin, ben değil. En kötüsünün yaşanmaması için doğru sınırı belirleyebilirsin. Yaşamamıza olanak tanırken en kötüsünü engelleyebilecek makul sınırı *bulabilirsin*."

İlerideki ışık aniden uzaklaştı ve Wax bir şekilde, bir *gezegenin* etrafında tur attıklarını fark etti. Yukarıdalardı ve karanlıktan aydınlığa adım atmışlardı. Wax altındaki yumuşak, sakin ışıkla yıkanan dünyayı gördü.

Dünyanın üzerinde kızıl bir pus vardı. Her yandaydı ve dünyaya baskı yapıyordu. Dehşet ve yıkımdan oluşan bir atmosfer gibiydi ve sanki Wax'i boğuyordu.

"Belki," dedi Ahenk sakince, "söylediğini zaten yapmışımdır. Bunu göremezsin, çünkü 'en kötüsü' sana asla erişemez."

Engin kızıllığı sindirmeye çalışan Wax, "Nedir o?" diye sordu. Dünyayı eziyordu, ama bir şeyi de görebiliyordu. İnce bir ışık huzmesi –bir baloncuğa benziyordu– onu durduruyordu.

"Bir temsil," dedi Ahenk. "Biraz üstünkörü olabilir," Wax'e baktı ve gülümsedi, gözlerini kocaman açmış çocuğuna bakan bir baba gibiydi.

"Konuşmamız bitmedi," dedi Wax. "Ölmesine izin verdin. Onu *öldürmeme* izin verdin."

"Peki," dedi Ahenk sakince, "bunun için kendinden daha ne kadar nefret edeceksin?"

Wax çenesini sıktı ama kendini saran titremeye engel olamadı. O anı, sevdiği kadının kollarında ölüşünü, üstelik onu öldürdüğünü bilerek tekrar yaşadı.

Nefret içinde *köpürdü*. Ahenk'e karşı nefret. Dünyaya karşı nefret.

Ve evet. Kendine karşı nefret.

"Neden?" diye sordu Wax.

"Çünkü benden bunu istedin."

"Hayır, istemedim!"

"Evet. İçinden bir parça bunu istedi. O esnada yaşayan tüm Wax'ler içinde sadece sen vardın. Kendini tanı Waxillium. Onun için yine can alır mıydın? Tanımadığı birinin canını?"

Wax, "Hayır," diye fısıldadı.

"Onun, zihninde bir köle olarak yaşamasına izin verir miydin? O *lanetli* kazık tarafından ele geçirilmiş ve değiştirilse dahi izi kalacak şekilde yaşamasını ister miydin?"

"Hayır," Wax ağlıyordu.

"Ya gözlerin bağlı olmadan," dedi gözlerini tutan Ahenk, "o tetiği asla çekemeyeceğini bilseydin? Bilginin sana yapabileceklerinin farkında olsaydın –silahını indirip onu sonsuz bir delilik hapishanesine mahkûm etmekten bahsediyorum– benden ne dilerdin?"

Gözlerini sımsıkı yuman Wax, "Söyleme," diye fısıldadı.

Sessizlik sonsuza dek sürecek gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Ahenk nazik bir tonda, "çektiğin acı için. Yaptığın, yapmak zorunda olduğumuz şey için üzgünüm. Ama yapılması gerekeni sana yaptırdığım için üzgün değilim."

Wax gözlerini açtı.

"Geri çekildiğimde, aşağıdakileri koruyan elimi çektiğimde," dedi Ahenk, "bunu, insanların kendi başlarına neler yapabileceklerine karşı duyduğum güven sebebiyle yapmak zorundaydım," Kızıl sise baktı. "Ayrıca beni meşgul eden başka sorunlar da vardı."

"Bana bunların ne olduğunu söylemedin," dedi Wax.

"Bilmediğim içindi."

"Bu... beni korkutuyor."

Ahenk ona baktı. "Korkutmalı."

Aşağıda, kara kütlelerin arasında küçük bir kıvılcım çaktı. Wax gözlerini kırpıştırdı. Aralarındaki olağan dışı mesafeye rağmen bunu görmüştü.

"Neydi o?" diye sordu.

Ahenk gülümsedi. "Güven."

* * *

Marasi, önündeki mızrak başını kavradı.

Tüm enerjisini akıttı.

İçine güç oldu, onu cehennem gibi aydınlattı. Karlar havada donup kaldı. Doğruldu ve onları esir tutan adamlardan birinin kemerine uzanarak metal dolu şişelerden aldı. Her muhafızdan biraz şişe aldı ve hepsini içti. Bir metalaklını devreye sokarak hızını öylesine arttırdı ki elini kaldırdığında arkasında oluşan hava dalgasını görebiliyordu. Gülümsedi.

Sonra metallerini yaktı. Hepsini.

İşte o anda değiştiğini, büyüdüğünü hissetti. Matem Bantları'nda –parmaklarının arasındaki mızrak başında– saklanan gücün, Lord Hükümdar'ın gücünün içinden geçişini hissetti ve bedeni patlayacakmış gibi geldi. Sanki bir okyanus dolusu kan damarlarına pompalanmıştı. Etrafında mavi çizgiler

patladı. Önce metalleri gösterdiler, sonra birleştiler, değiştiler ve *dönüştüler.*

Her şeyi görüyordu, her şey maviydi. İnsan ya da nesneler yoktu, sadece enerji öbekleri vardı. Metaller ekstra parlak görünüyordu, sanki başka diyarlara açılan delikler gibiydiler. Yoğunlaştırılmış öz, güce giden bir yolu gösteriyordu.

Rezervlerini şaşırtıcı bir hızla tüketiyordu. Hızını azalttı. Yanındaki insanlar bir sebepten ötürü sıçrayarak kulaklarını tıkamıştı. Başını yana yatırdı ve *İTTİ.*

İtiş, muhafızları en az on beş metre savurmuştu. Böylece ona dehşet içindeki gözlerle bakan Smokin ve Telsin ile karşı karşıya kalmıştı. Her şeyi enerji olarak görüyordu ama onları tanımıştı. İçlerinde kazıklar vardı.

Şaşırmamıştı. Kazıklar İtiş'e direnmişti ama Marasi için fark etmezdi. Bir elini kaldırdı ve onları kendilerine sapladıkları metalleri kullanarak savurdu.

Dört bir yanda muhafızlar silahlarını almış ve ona doğrultmuştu. Yana açtığı elleriyle hepsini geriye savurdu ve zemindeki taşların içindeki eser miktardaki metalleri İterek yerden yükseldi.

Havada asılı kaldı ve etrafında dönen bir şey olduğunu fark ederek şaşırdı. Sis mi? Nereden geliyordu?

Benden, dedi kendi kendine.

Havada süzüldü, güçle yıkanıyordu. O anda *artık* Miraç Savaşçısı'ydı. Waxillium'un hayatında azıcık tadabildiği bütünlüğü elinde tutuyordu. O olabilirdi, onu gölgede bırakabilirdi. Tüm insanlığa adalet getirebilirdi. Tüm bunları içinde tuttu, sindirdi, tarttı ve sonunda gerçeği kendine itiraf etti.

İstediğim bu değil.

Çocukluk hayallerinin onu yönetmesine artık izin vermeyecekti. Gülümsedi ve tapınağı İterek gökyüzünde kayboldu.

* * *

Steris, kardeşinin *uçarak* gidişini izledi.

"Beklenmedik," dedi. Bir de her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu. Marasi birden parıldamaya başlamış, Allomansi kullanarak insanları oyuncak bebeklermiş gibi savurmuş ve ardından arkasında sisten bir kuyruk bırakarak kaybolmuştu...

Listede bu yoktu. *Ek listede* bile olamazdı.

Başını eğip zavallı Allik'e baktı, o kadar üşümüştü ki artık titremiyordu bile. "Böylesi faaliyetler söz konusu iken öngörülerimi genişletmem gerekiyor, sence de öyle değil mi?"

Adam kendi dilinde bir şeyler mırıldandı. "Foralate men!" diyerek elini salladı. "Forsalvin!"

"Buradan sensiz kaçmamı mı söylüyorsun?" dedi Steris. "Evet, kafaları karışmışken buradan kaçmak mantıklı olabilir ama seni burada bırakmayı şimdilik planlamıyorum," Eteğinin sol tarafını kaldırdı. "Bu görevde herkesin işe yararlık seviyesini ölçtüğümü ve kendime yüz üzerinden yedi verdiğimi biliyor muydun? Evet, pek yüksek değil ama kendime mantıken en düşük notu veremezdim. Ben de kendime göre işe yarıyorum."

Eteği baldırına kadar kaldırdı. Baldırına bağlı hâlde geminin acil durum storundaki üç madalyon duruyordu.

Allik'e gülümsedi, bir madalyonu çıkarttı ve Allik'in avucuna koydu. Allik uzun ve rahatlamış bir nefes verdi ve rüzgârın yüzünde biriktirdiği karlar eridi.

Civarda askerler toparlanmaya ve birbirlerine bağırmaya başlamıştı.

"Şimdi," dedi Steris, "sanırım az önceki önerini değerlendirme zamanı."

* * *

Wax, Ahenk'e, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Hiçliğe mi karışacağım?"

"Hiçlik olduğuna inanmıyorum," dedi. "Ötesinde bir şeyler var. Gerçi belki bu inancım öyle olmasını istediğim için vardır."

"Beni hiç cesaretlendirmiyorsun. Senin gücün her şeye yetmez mi?"

"Zor," dedi gülümseyen Ahenk. "Ama bazı *parçalarımın* yetebilir."

"Pek anlamlı gelmiyor."

Ahenk ellerini yana açıp, "Ben yapana kadar gelmez," dedi. "Soruna cevaben, henüz kaybolmayacaksın. Yakın zamanda değil. Şimdi bir seçim yap."

Wax bakışlarını tanrının bir elinden öbürüne kaydırdı. "Herkes bu seçimi yapıyor mu?"

"Onların seçimleri farklı," Ellerini Wax'e uzattı.

"Seçenek göremiyorum."

"Bir el," dedi Ahenk, "özgürlük. Sanırım bunu hissedebilirsin."

Hissedebiliyordu. Aniden hissetmeye başlamıştı. Tüm bağlarından kurtulmuş, mavi göğün altında at sürüyordu. Bilinmeze doğru bir macerada merakını gidermeye çalışıyordu. Bu harikaydı. Bu hep istediği şeydi ve bunun cazibesi içini titretti.

Özgürlük.

Wax nefesini tuttu. "Diğer... diğeri nedir?"

Ahenk diğer elini, sol elini kaldırdı. Wax bir şey duydu. Birinin sesini.

"Wax," diyordu.

Evet, çılgınca bir sesti. Bir kadın sesiydi.

"Wax, bunun ne yaptığını bilmelisin. Bu seni iyileştirecek. Wax! Lütfen..."

Wax, "O el..." dedi. "O el, görev. Değil mi?"

"Hayır," dedi Ahenk nazikçe. "Bunu hep böyle gördüğünü biliyorum. Görev ya da özgürlük. Yük ya da macera. Sen, diğerleri oyun oynarken her zaman *doğru* seçimi yapan kişi oldun. Ama buna içerliyorsun."

"Hayır, içerlemiyorum," dedi Wax.

Ahenk gülümsedi. Yüzündeki anlayış sinir bozucuydu.

"Bu el," dedi Ahenk, "görev değil. Farklı bir macera."

Aşağıdaki duygulara boğulmuş sesin, "Wax..." dediğini duydu. Ses Marasi'nindi. "Metalaklını kullanmak *zorundasın*."

Wax sol ele yöneldi ve Ahenk şoke eden bir hareketle elini çekti. "Emin misin?"

"Zorundayım."

"Öyle mi?"

"Ö*yle*. Ben buyum."

"Öyleyse," dedi Ahenk, "bundan nefret etmeyi bırakmalısın evlat," Elini uzattı.

Wax duraksadı. "Bana önce bir şey söyle."

"Bilgim dâhilindeyse elbette."

"O da buraya geldi mi? Yürüyüşü sırasında."

Ahenk gülümsedi. "Sana göz kulak olmamı söyledi."

Wax, sol eli avcunun içine aldı. Bir delikten emilen hava gibi bir şeye doğru hızla çekilmeye başladı. Vücudunu önce sıcaklık sardı, ardından *ateşe* dönüştü. Ciğerlerine hava çekerken çığlık attı, kabardı ve üzerindeki kayayı fırlatıp attı. Kaya yan tarafa çarptığında tapınağın altındaki alçak tavanlı odada olduğunu fark etti.

Böylesi bir güç! O kayayı kaslarıyla değil *çelikle* itmişti. Altındaki zemindeki metal zerreciklerini itip ayağa kalkarken kırılmış vücudu bir araya geldi. Yere indi ve sol eline baktı. Ölürken son kez baktığı, sallanan, kırılmış eline.

On altı farklı metalin birbirine kaynatılmasıyla yapılmış büyük bir mız-

rak başını tutuyordu. Bakışlarını metalden, gözleri ıslak ama yüzünde kocaman bir gülümseme olan Marasi'ye çevirdi.

"Onu bulmuşsun," dedi Wax.

Marasi heyecanla başını salladı. "Eski moda dedektiflik yapmam gerekti."

"Beni kurtardın," dedi Wax.

Pas ve Harap... böylesi bir *güç*. Şehirleri yıkabilecek ya da yenilerini inşa edebilecek gibi hissediyordu.

"Smokin ve ablan dışarıda," dedi Marasi. "Diğerlerini orada bıraktım. Ben... pek de mantıklı düşünemiyordum. Ya da belki çok fazla düşünüyordum. Al," Ona bir metal şişesi verdi.

Wax şişeyi aldı, ardından Bant'ı kaldırdı. "Bunu kendin de yapabilirdin."

"Hayır," dedi Marasi. "Yapamazdım."

"Ama—"

"Yapamazdım," dedi Marasi. "Bu... ben değilim," Omuz silkti. "Anlıyor musun?"

"Şaşırtıcı, ama evet," dedi. Bant'ı tutan elini gevşetti.

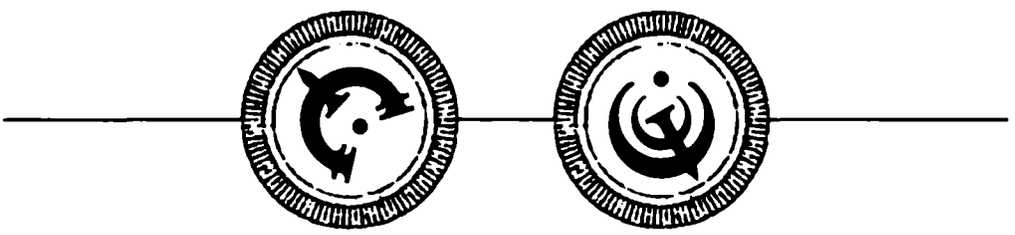
"Git," dedi Marasi. "En iyi olduğun şeyi yap Waxillium Ladrian."

"Neymiş o? Bir şeyleri kırmak mı?"

"Bir şeyleri kırmak," dedi Marasi, "*ama havalı bir şekilde*."

Wax sırıttı, ardından şişeyi kafasına dikti.

29

Smokin taşlık araziyi geçerken kendi kendine, "Bantlar Waxillium'un arkadaşlarının elinde!" diye fısıldadı. Kar yağmaya başlamıştı, Havza'nın doğusunda pek görülmeyen cinsten yoğun, buzlu bir kar. "Bu bir kriz. Peşimize düşecekler. Planlarımızı hızlandırmalıyız!"

Kelimeleri ağzında yuvarlarken ve söylediklerini düşünürken bir yandan paltosunu giymeye çalışıyordu. Isıtıcı madalyona rağmen rüzgâr *rahatsız ediciydi.*

Bu durumu kabul mu edeceklerdi? Hayır, yeterli değildi.

Kendi kendine, "Bantlar Waxillium ve ekibinin elinde!" diye fısıldadı. " Kandraların yaradılış yöntemlerini yakında çözeceklerine şüphe yok. Planlarımızı hızlandırmalı ve Elendel'i ele geçirmeliyiz, aksi hâlde teknolojik olarak çok geride kalmış olacağız."

Evet... ana fikir buydu. En tedbirli organizasyonlar bile teknolojik açıdan geri kalmaktan endişe ederdi. Teknolojik gelişmişlik bu tip örgütlere hareket alanı sağlardı.

Her şey bir avantaja dönüşebilirdi. Bantları kendisi için istemişti ama icabında bunu da avantaja çevirebilirdi.

Smokin *her zaman* avantaj yaratırdı.

Etrafta koşuşturan ve silahlarını boşaltan askerleri geçti. Muhtemel bir çatışmaya hazırlıklı gelmişlerdi. Maskeli vahşilerin diğer bir grubuyla karşılaşmaktan endişe etmişti.

Adamlardan biri, "Efendim!" diye bağırdı. "Emirleriniz?"

Gökyüzünü işaret etti. "Gökyüzünden Sekans dışında biri gelip bölgenize yaklaşırsa *vurun*. Hareketsiz kalsalar bile ateş etmeye devam edin."

Asker, "Anlaşıldı efendim!" dedi ve adamlarına işaret etti. Boş bölmeye doğru döndü ve durdu. "Tüfeğim? Tüfeğimi kim aldı!"

Smokin ilerlemeye sahte Matem Bantları'nı karın içine atıp askerlerini de –bir ümit– Waxillium'un ekibini yavaşlatmaları için geride bıraktı. Hızla yeni uçan gemiye doğru ilerledi. Bu cihaz, bir avantajdı. Bantlar bir adama hizmet edebilir, onu bir tanrıya dönüştürebilirdi. Bunun gibi bir filo ise koskoca bir orduyu bozguna uğratabilirdi.

İçerideki ahşap koridorda zevksiz metal fenerlere asılı gaz lambaları vardı. Buradaki koridor kuzeyde çakılan gemidekinden çok daha kabaydı, ahşapları oymasız ve cilasızdı. Diğer gemi sanki bir ev gibi dekore edilmişti. Bu ise bir depoydu.

Beğeniyle başını sallarken, *böylesi muhtemelen daha az maliyetli olmuştur*, diye düşündü.

Koridorlardan başka bir güverteye koşan askerlerin ayak sesleri yankılandı. Küme'nin Gizli Muhafızları'nın kırmızı üniformasını taşıyan bir teknisyen koşarak yaklaşırken Smokin kollarındaki karları temizliyordu.

Adam madalyonlardan birini uzatırken, "Lordum," dedi. "Buna ihtiyacınız olabilir."

Smokin, "Sekans size bunun nasıl kullanılacağını öğretti mi?" diye sordu. Kapıya, dışarıda hızla esen rüzgâra baktı. En iyisi burayı bir an önce terk etmekti, zira artık Waxillium'un adamları Lord Hükümdar'ın güçlerine sahiplerdi.

"Evet," dedi asker. "Anahtar, bunu anlamak ve—"

"Anahtarı biliyorum asker," dedi madalyonun kayışını bağlayan Smokin. "Gemi çalışır hâlde mi?"

Adamın gözleri güneş gibi parladı. "Evet efendim! İnanılmaz. Aşağıdaki taşlar gerçekten güçlü, onlara dokunduğunuzda içlerindeki gücü *hissedebiliyorsunuz*. Makineler kötü hava şartlarından korunmuş ve çalışıyor. Pervaneleri kurtarmak için dışarıya adam göndermek zorunda kaldık, birkaç Sikkeci de yardımcı oldu, artık çalışıyor. Fed aşağıda ve geminin ağırlığını azaltmak için Ferusimya kullanarak makineyi ayarlıyor. Son adıma gelmiş olmalıyız!"

Smokin, "Öyleyse kalkalım," diyerek köprü üstü olduğunu tahmin ettiği yere doğru ilerledi.

Adam arkasından, "Lord Smokin?" diye seslendi. "Sekans'ı beklemeyecek miyiz?"

Smokin sadece kısa bir süre duraksadı.

"Başka bir avantaj mı?" diye düşündü. Sekans olmaya katlanabilirdi.

"Biz kalktıktan sonra yetişebilirse aramıza katılacak," dedi. "Önceliğimiz bu gemiye ve sırlarına sahip olarak güvenli bir yere taşımak."

Teknisyen, emirleri yerine getirmek üzere koşmaya başladığında Smokin madalyonu inceledi. Sahip olduğu bilgiler sayesinde hemen çalışmaya başladı ve Kimlik'ini devreye sokarak metalaklını ağırlığıyla doldurdu.

Ne kadar da küçük bir değişimdi. Azıcık bilgi kırıntısıyla. Bunlardan birini kullanmayı öğrenebilmek için *haftalar* harcamış ve başarısız olmuştu. Buna karşın beş saniyelik bir açıklama yeterli olmuştu. Allomanserler'in eğitimlerini tamamlamadan önce yeteneklerini içgüdüsel olarak kullanabildikleri söylenirdi. Bu cihaz neden yalnızca kullanıcısı ne yaptığının farkındaysa çalışıyordu?

Gemi kıpırdandı, pervaneler tahmin ettiğinden daha sesli çalışıyordu. Köprüye varamadan önce gemi sarsıldı ve buzlar pervanelerin sesini bastırarak kırıldı. Eğilerek bir lombozdan dışarı baktı, yerden yükseliyorlardı.

Çalışmıştı. O anda zihninde çıkarımlar uçuşmaya başladı. Seyahat. Gemicilik. Savaş. Yerleşilebilecek yeni bölgeler. Yeni tip bina ve limanlara ihtiyaç olacaktı.

Tüm bunlar ona bağlı olacaktı. Elendel'in şansı yoktu. Gülümsemesini bastırdı. En iyisi kutlamayı buradan güvenli bir şekilde uzaklaştıktan *sonra* yapmaktı, ama bu çarpıcı hisse karşı koyamıyordu. Bir zamanlar Küme'nin güçlü üyelerindendi.

Bu, yaşlandığını hissetmeye başlamadan önceydi. Diğerleri yüzyıl hatta daha sonra gerçekleşecek planlar yapıyordu. Hepsi iyi ve güzeldi ama o, *yaşarken* yönetmek istiyordu.

Bu sayede, bu isteğini de yerine getirebilirdi.

* * *

Jordis çadıra girdi ve mürettebatının ölümünü izlemeye başladı.

Ölümün gelişi uzun sürmüştü. İçindeki parıltıyı çıkarmayı reddeden bir amber gibiydi. Adamlarına ölümcül kar ve fırtına altındaki yürüyüş boyunca bir metalakıldan az miktarda sıcaklık verilmişti. Onları canlı tutmaya yetecek kadar. Tıpkı günün büyük kısmında karanlık bir odaya kilitlenen bitkiler gibi.

Ama şimdi, burada soğuk her yana nüfuz ediyordu, ayrıca yürüyüşün zorlukları çok yıkıcıydı. Aralarında süründü, artık parmaklarını hissetmemesine karşın kulaklarına cesaret verici kelimeler fısıldadı. Mürettebatın çoğu başını dahi sallayamadı. Aralarından birkaçı sıcaktan şikâyet ederek kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Soğukateşi onları vurmuştu.

Artık çok zaman yoktu. Maskesiz şeytanlar olan biteni anlamış gibiydi, çadırda sadece bir muhafız görevlendirmişlerdi. Adamları belki arka taraftan kaçabilirdi. Ama nereye? Burada ölmek yerine dışarıdaki fırtınanın içinde ölmeye mi?

"Maskesizler nasıl hayatta kalıyor?" diye düşündü. Soğuk onları bu kadar çabuk öldürmüyordu. Gerçekten şeytan olmalılardı, soğuğun içine doğmuş olmalılardı ki hiç rahatsız olmuyorlardı.

Jordis, mürettebatın en yaşlısı başmakinist Petrine'in yanında diz çöktü. Bu kadın nasıl olmuştu da bu kadar süre hayatta kalabilmişti? Çok zayıf değildi ama 60 yaşından büyüktü. Petrine kolunu kaldırdı ve Jordis'in kolunu yakaladı, kırışık gözleri maskenin altında sakla olsa da Jordis'in Patrine'in hislerini anlayabilmesi için herhangi bir ifade ya da mimiğe ihtiyacı yoktu.

"Saldıracak mıyız?" diye sordu Petrine. "Kaçmayı deneyecek miyiz?"

"Hangi amaçla?"

"Canımızı soğuk yerine silahları alır."

Bunlar bilgece sözlerdi. Belki de—

Çadırın dışında boğuk bir gürültü duyuldu. İçeride herkes birbirine sokulmuş olduğundan Jordis ayaklarının yerini bulabildiğinde şaşırdı. Çadırın kapısı açıldığında ve ardından tanıdık ama kırık bir maske belirdiğinde olan biteni izliyordu.

İmkânsızdı. Soğukateşi onu da mı bulmuştu?

Adam maskesini kaldırdı ve genç, sakallı yüzünü gösterdi. "Haber vermeden geldiğim için üzgünüm," dedi Allik. "Ama hediyeler getirdim, birinin evine habersiz geldiğinizde hediye getirmek âdettir, değil mi?"

İçinde birkaç madalyonu tuttuğu elini uzattı.

Jordis önce madalyonlara ardından genç Allik'e sonra tekrar madalyonlara baktı. Hayatında ilk kez birinin maskesini nasıl bu kadar rahatlıkla çıkarabildiğini umursamadı. Allik'e doğru tökezleyerek ilerledi, madalyonlardan birini inanamayarak aldı.

İçinden harika bir sıcaklık dalgası geçti, sanki güneş içine doğmuştu. Derin bir oh çekti, zihni berraklaşmaya başladı. Bu *oydu*. "Nasıl..." diye fısıldadı.

"Ben," dedi Allik, "şeytanların bazılarıyla arkadaş oldum," Yan tarafı işaret etti, maskesiz kadın neredeyse düşüyordu. Üzerinde, buralarda popüler olan uzun bir elbise ve elinde tüfekler vardı.

Kadın kendi dilinde bir şeyler söyledi ve tüfekleri çadırın zeminine bıraktıktan sonra ellerindeki tozları temizledi.

Jordis diğer madalyonları alıp soğuktan en çok etkilenen arkadaşlarına dağıtırken Allik, "Sanırım diğerlerine ateş etmeye başlamamızı istiyor," dedi. "En azından ben bunu *seve seve* yaparım."

Dağıtma işine Petrine devam ederken Jordis silahlardan birini aldı. Sıcaklık hissi harika olsa da kendini zayıf hissediyordu ve parmaklarının donup donmadığını bilmek istemediğinden ayaklarına bakmak istemiyordu. "İyi çatışabileceğimizden emin değilim."

"Hiç yoktan iyidir değil mi Kaptan?" diye sordu Allik.

Jordis, "Doğru," dedi ve bir saygı ifadesi olarak sol eliyle kadının sağ omzuna dokunduktan sonra elini indirerek dirseğine dokundu. "İyi iş çıkardın. Berbat dansından ötürü seni affedebilirim bile," Petrine'e döndü. "İnsanları silahlandır. Elimizden geldiğince çok şeytan öldürelim."

* * *

Wax, tapınaktan güç ve Allomansi patlaması eşliğinde fırladı. Binanın üzerinde bir tur attı. Patlamalı çıkışı yüzünden havaya kendinden önce sislerin takip ettiği kayalar saçılmıştı. Aşağıda, sakin dağ havasında şiddetli bir silahlı çatışma yaşanıyordu. Yan taraflarında, havada ise pervaneli bir gemi ağır ağır ilerliyordu. Buna şahit olmak harikaydı ama gemi kesinlikle hızlı değildi. Çok büyük ve madalyonların hafifletici etkisine rağmen çok ağır bir nesnenin hantal hareketlerini sergiliyordu.

Wax gemiyi parçalamak, çivilerini yuvalarından sökmek, bir yıkım tufanıyla onu paramparça etmek ve Smokin ile hain ablasını yerin dibine gömmek istedi. Neredeyse yapacaktı da. Ama pas tutası. O bir cellat değildi. Kanun adamıydı. Buna leke süreceğine ölmeyi yeğlerdi.

Yani *yeniden* ölmeyi.

Yere indi, tapınağın taş işçiliğini kendine destek yaparak zemini süpürdü. Askerlerden birkaçı ona cesaretsiz atışlar yapsa da büyük bir kısmı, kayalık bir sırtın yanında pozisyon almış maskeli insanlarla çatışıyordu.

Steris, *Allik*, diye geçirdi aklından. Onları tanımıştı. *Güzel.*

Askerlerin arasına girerek onları kenarlara savurdu. Raflardan birkaç

silah aldı ve onları geminin peşinden göğe yükselmeden önce maskeli insanlara attı.

Güçlüydü. Akıl almaz derecede güçlüydü. Hâlen sol elinde bulunan Bant ona yalnızca Allomansi değil, bir şekilde *antik* Allomansi güçleri vermişti. Uzun zaman önce Lord Hükümdar döneminde yaşayan kişilerin sahip olduğu güçlerdi bunlar. Hatta belki daha da fazlası. Bu mümkün müydü?

"Ne yarattın?" diye sordu kendi kendine. *Peki ne kadar sürecek?*

Kaynakları tükeniyordu. Yalnızca içindeki metaller değil, Bant'ın içindeki kaynaklar da. Kuşam seviyesini değiştiren, Bağlantı hissiyle oynayan kaynaklar. Normalde yalnızca filozof ve teologların teorilerinde var olan vahşi, çılgın Ferusimyasal yetenekler.

Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Onu incelemek ve daha sonra kullanmak üzere saklamalıydı ama pas tutası şey sarhoş ediciydi. Sadece birkaç kurşun itmiş olmasına rağmen gemiye kolaylıkla ulaştı. Ön tarafına tutundu ve köprü penceresini eliyle kırdı, elindeki kesikler hemen iyileşti.

İçeride, Smokin tek başına bir sandalyede oturuyordu. Etrafta pilotlar, teknisyenler ya da hizmetkârlardan eser yoktu. Sadece geniş, zemini dahi çıplak, yarı oval bir güverte ve sandalyede oturan Smokin vardı.

Wax içeri girdi ve alüminyum tabancasını kaldırdı. Botları zeminde inledi. Hızlıca etrafı yokladı. *Koridordaki insanlar*, diye düşündü. *Ayrıca Smokin'in ağzında bir parça metal var.* Bu, klasik ağızda bozukluk numarasıydı ve bir Allomanser'den metal saklamak için yapılırdı. Vücudun içindekileri sezmek çok zordu.

Elbette yaradılışın tüm güçlerini üzerinizde taşımıyorsanız.

"Ve böylelikle," dedi purosunu yakan Smokin, "nihayet karşı karşıyayız."

"Pek karşılaşma sayılmaz," dedi güçle parıldayan Wax. "Seni şuracıkta yüz farklı yöntemle yok edebilirim amca."

"Ona ne şüphe," dedi kibritini sallayıp söndürürken purosundan bir nefes çeken Smokin. Bozukluğu saklamaya çalışıyordu. Ağzında bir puro varken garip konuşması normaldi. "Ben ise seni burada yalnızca *tek bir* yolla yok edebilirim."

Wax tabancasını doğrulttu. Smokin tabancaya baktı ve gülümsedi. "Seni neden hep yendiğimi hiç düşündün mü yeğenim?"

"Beni yenmedin," dedi Wax. "Dövüşmeyi reddettin. Bu bambaşka bir şey."

"Ama bazen kazanmanın tek yolu dövüşmeyi *reddetmektir*."

Tuzaklara karşı dikkati had safhada olan Wax ilerledi. Normalden daha hızlı düşünüyor ve hareket ediyordu. Bedeninden çıkan mavi çizgiler harika bir ağ gibi normalde sezemeyeceği küçüklükte ve uzaklıktaki metallere uzanıyordu. Zaman zaman böyle kıvılcımlanmalar yaşardı ve o anlarda her insan ve her nesnenin içindeki *ışımayı* gördü. Zihninin arka planında bir ses, "Hepsi aynı. Metal, akıl, insanlar, hepsi aynı özden yapılma..." derken, onları da hareket ettirebileceğini hissetti.

Wax sakince, "Ne yaptın Smokin?" diye sordu.

Başını sallayarak ayağa kalkan Smokin, "Bu noktada kendi sorumu cevaplamam gerekiyor," dedi. "Seni yendim Waxillium, yaptığım hazırlıklar sayesinde *değil* –gerçi geniş kapsamlı hazırlıklardı. Seni zekâ ya da kas gücüyle de değil, kendime has özelliğimle yendim. Yaratıcılıkla."

"Beni tablolarla mı döveceksin?"

"İğneleyici yorum yapma konusunda her zaman hızlısın!" dedi Smokin. "Bravo."

"*Ne yaptın?*"

"Bombayı aktive ettim," dedi Smokin. "Esirlerimizden döve döve aldığımız bilgilere göre akıllı bir cihaz. Artık yakın zamanda patlamak üzere kurulu. Aslında her an patlayabilir. Ben durdurmazsam tabii."

"Patlasın," dedi Bantlar'ı havaya kaldıran Wax. Metalürjik katmanlar sanki üçgen metal parçasının içinde dalgalanıyordu. "Bundan sağ çıkabileceğime eminim."

Smokin, "Peki ya aşağıdakiler?" diye sordu. "Arkadaşların? Esirlerim? Seslere bakılırsa özgürlükleri için kahramanca çarpışıyorlar. Bana anlatıldığı kadarıyla büyük bir şehri tamamen yok edebilecek bir patlama sonucunda buharlaşacak olmaları çok yazık."

Wax, çinko kullanarak düşünce hızını arttırdı. Bir düzine senaryonun üzerinden geçti. Patlayıcıları bularak İtmek? Ne kadar uzaklaştırabilirdi? Bombaya ulaşamadan önce Smokin onu ateşleyebilir miydi?

Fiziki hız kaynağı neredeyse tükenmek üzereydi, Marasi ona ulaşmak için kullanmış olmalıydı. Yani evet, Smokin'in vakti olacaktı ama söylediğini gerçekten yapar mıydı?

Karşısındaki sıradan bir suçlu olsaydı Wax bunun karşısında şiddetle dururdu. Ama maalesef Smokin ve Küme genel olarak kendilerinden beklenmeyecek fanatizm seviyesinde olduklarını göstermişlerdi. Miles'ın idamı sırasındaki davranışları buna örnekti. Bu insanlar yalnızca birer zorba ve hırsız değil, aynı zamanda politik reformist ve bir idealin kölesiydiler.

Başka ne olabilirdi? Wax daha başka ne yapabilirdi? Senaryoları bir bir eledi. Marasi ve diğerlerini güvenli bir bölgeye götürmek: Çok yavaştı. Smokin'i şimdi vurmak: Kendini iyileştirebilirdi ve Wax bombaya patlamadan önce erişip devre dışı bırakmayı başaramayabilirdi.

"—kendi," dedi Smokin.

Wax, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bu şart değil," dedi Smokin. "Beni dünyanın diğer ucuna kadar takip edebileceğini pek tahmin etmemiştim Waxillium. Ben yaratıcı olabilirim ama sen... sen *inatçısın*."

"Öyleyse ne?"

"Bantlar'ı pencereden atacaksın," dedi Smokin. "Bombanın devre dışı bırakılması talimatını vereceğim. Ardından doğal olmayan avantajlardan arınmış hâlde erkek erkeğe yüzleşeceğiz."

"Sana güveneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Buna gerek yok," dedi Smokin. "Bana sadece yapacağını söyle."

Wax, biraz da sınama amaçlı, "Tamam," dedi.

Smokin kapıdan dışarı, "Cihazı devre dışı bırakın!" diye bağırdı. Geminin ön tarafına doğru ilerledi ve orada bulunan bir tüpten de seslendi. "Devre dışı bırakın ve geri çekilin."

Kapıdan uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Wax, insanların gidişini görebiliyordu, bunu metallerinden değil, ruhlarının izlerinden görebiliyordu. Kısa süre sonra ne kapının dışında ne de köprü etrafında saklanmış kimse kalmamıştı.

Tüpten bir ses duyuldu. Wax'in içinde yanan kalay duymasını sağlamıştı. "İşlem tamamlandı Lordum," Durdu. "Trell'e şükürler olsun..." Ses rahatlamış geliyordu.

Smokin Wax'e döndü. "Yabanlar'da bir gelenek vardı değil mi? İki adam, tozlu bir yol, bellerinde silahlar. Erkek, erkeğe karşı. Biri yaşar. Diğeri ölür. Anlaşmazlık çözülür," Belinde taşıdığı silaha hafifçe vurdu. "Sana burada tozlu bir yol bulamam ama belki gözlerimizi biraz kısabilir, dışarıdaki tipinin aynı işi gördüğünü hayal edebiliriz."

Wax dudaklarını büzdü. Edwarn tamamen samimi görünüyordu. "Beni buna zorlama amca."

"Neden?" dedi Smokin. "Bana bu fırsat için yanıp tutuşmadığını söyleme! Gördüğüm kadarıyla alüminyum bir silahın var. Bende de öyle. Araya girebilecek bir Çelikitme de olmayacak. Sadece iki adam ve silahları."

"Amca..."

"Bunun hayalini kuruyordun evlat. Beni vurma şansını yakalamak, sorulara maruz kalmamak ve bunu kanunu çiğnemeden yapmak. İşte buradayım. Pes etmiyorum ve silahlıyım. Beni durdurmanın tek yolu vurmak. Haydi."

Wax, Matem Bantları'na dokundu, gülümsemeye başladı. "Hiç anlamıyorsun değil mi?"

"Ah, anlıyorum. Onu senin içinde gördüm! Kanun adamının gizli açlığı. Öldürebilmek için serbest kalma arzusu. Seni ve senin gibileri 'siz' yapan şey bu."

"Hayır," dedi Wax. "Bu hissi yaşamış olabilirim ama beni tanımlayan şey bu değil."

"Ah, peki nedir o?"

Wax, Bantlar'ı kırık pencereden attı ve silahını kınına koydu. "Sana göstereceğim."

* * *

Telsin karlar içinde tökezliyor, çılgınca tırmanıyordu.

Smokin bir aptaldı. Bunun her zaman farkındaydı ama bugün bunu kanıtlamıştı. Gemiyle gitmek mi? Onu yakalamak için bakacakları ilk yer orasıydı. Artık ölmüş sayılırdı.

Bugün bir felaket olmuştu. Eşi benzeri görülmemiş bir felaket. Yıllar boyunca dikkatle işlediği esir kadın kimliği yok olmuştu. Wax, yaptığı dalavereyi öğrenmişti. Sekans ortaya çıkmıştı. Planları çöküyordu.

Bir şeyleri hâlâ kurtarabilirdi. Adamlarının, Wax ve kendisinin kullandığı küçük tahliye gemisini bıraktığı yere, tapınak girişine yakın bir bölgedeki küçük bir açıklığa ilerledi. Hâlâ çalıştığını ümit ediyordu. Nasıl çalıştığını öğrenmişti, seyahatleri boyunca dikkatle incelemişti. İhtiyacı olan tek şey—

Arkasından bir şey *çarptı*.

Karlara, çevresine aniden saçılan kırmızılığı gördüğünde gözlerini kırpıştırdı.

Kendi kanıydı.

Arkasından hırpalanmış bir ses, "Bugün arkadaşlarımı öldürdün," dedi. "Bunun tekrar olmasına izin vermeye niyetim yok."

Geminin önünde diz çöktü, sonra arkasına baktı. Wayne karlar içinde üzerinde sadece yıpranmış bir palto ile duruyordu. Elinde ise bir tüfek vardı.

"Sen..." diye fısıldadı. "Yapamazsın... silahlar..."

"Evet," dedi silahı dolduran Wayne. "Öyle bir şey."

Namluyu kadının suratına doğru eğdi ve ateş etti.

* * *

Marasi kırık camlar ve süslü kaidenin bulunduğu odanın merdivenlerinden indi. Bu gizli kapıyı nasıl açtığını bilmiyordu ama bunu yaptığına memnundu. Her zaman doğrudan yolları seven Wax, zemin kattaki bu odadan taş tavana açtığı bir deliğin ardından dimdik yukarı uçarak çıkmıştı, sonuç olarak odanın yarısı çökmüştü. Marasi odadan bu şekilde çıkma fikrini pek heyecan verici bulmamıştı.

Güç gitmişti. Onu Wax'e vermişti ama hüzünlü hissetmek yerine... huzurluydu. Harika bir yaz gününde boylu boyunca uzanıp güneşin yavaşça batışını izleyen bir insanın huzuru gibiydi. Evet, artık ışık gitmişti ama ne de eğlenceli olmuştu.

Zavallı MeLaan hâlâ oradaydı, bedeni tekrar bir araya geliyor, kemikler yavaş yavaş ama garip bir şekilde birleşiyordu. Bir sishayaletine dönüşecekti. Marasi yanında diz çöktü ama ona nasıl yardım edebileceğinden emin değildi. MeLaan canlı ve güvende gibiydi, içinde bulunduğu durumda ne kadar güvende olabilirse artık.

Marasi kalktı ve tuzaklı koridorda hızla ilerledi, ardından fresklerin bulunduğu girişe ulaştı. Dışarıda sanki savaş vardı, yüzlerce silah sesi karla dolu gecenin ayazında yankılanıyordu. Maskeli adamların kazanmakta olduğunu görünce şaşırdı. Askerler taşlık arazinin sınırına kadar çekilmiş, sırtlarını kayalara vermişlerdi. Geri çekilebilecekleri bir yer yoktu ve pek çoğu yerde cansız ya da yaralanmış hâlde yatıyordu.

Yerdeki bedenlerin bir kısmının Wax'in eseri olduğunu düşündü, zira yattıkları yerdeki göçükler havaya savrulduklarını gösteriyordu. Marasi mutlu bir şekilde başını salladı. Ona, yapmaya geldiği işi yaptırmalıydı.

Kendi başına bitirmesi gereken bir iş vardı.

Tapınaktan çıktı, mızrak başı çıktıktan sonra artık bir mızrak değil de asa tutuyor gibi görünen Lord Hükümdar heykelinin yanındaki merdivenlerden indi. Kar içinde güçlükle ilerledi ve doğru noktaya ulaştığında Wayne'in bedenini bulana kadar kazdı.

Neredeyse kalbi duruyordu. Wayne'i orada karlar içinde sırıtırken ve içecek bir şeyi olup olmadığını sorarken bulacağını ummuştu. Ama birkaç uzvu eksik bir cesedin ezilmiş kalıntıları vardı.

Midesi bulanırken cesedin ceplerinde ReLuur'un kazığını aradı. Yoktu. Nereye koymuş olabilirdi?

Arayışı, yakın mesafeden gelen güçlü bir silah sesiyle kesildi. Donakaldı, döndü ve etrafına bakmaya başladı.

Bir an sonra, kar fırtınası içinden başı önünde, karanlık bir ifadeyle Wayne belirdi. Bir pelerine sarınmıştı. Omzunda bir tüfek vardı ve diğer avucunun içinde bir değil *üç* metal kazık taşıyordu.

* * *

Wax geminin köprüsünde amcasının hareketini bekliyordu.

Bu olaylar hikâyelerdeki gibi yaşanmazdı. Silahını Ferusimyasal hız olmadan başkasından daha hızlı çekemezdin. Bunu tanıdığı en hızlı adamın üzerine yerleştirdiği hedef kâğıtlarıyla denemişti.

Silahını ilk çeken ilk atışı yapardı. Hepsi buydu.

Smokin silahını çekti.

Wax, arkasındaki metal pencere çerçevesini İtti. Adamla arasındaki mesafeyi Smokin tetiğe bastığı anda hızla katetti. Omzundan vurulsa da şaşkına dönmüş Smokin ile çarpıştı ve ikili geminin zeminine düştü.

Smokin Wax'in kolunu tuttu. Wax'in metal stoku tükendi.

"Aha!" dedi Smokin. "Kendimi bir Emici yaptım! Bana dokunan herkesin metallerini emebilirim Waxillium. Sen öldün. Bantlar yok. Allomansi yok. Ben kazandım."

Wax homurdandı ve Smokin ile birlikte yerde yuvarlanırlarken adama sıkı sıkı tutundu. "Unutuyorsun," dedi. "Ben Terrisliyim."

Ağırlığını arttırdı.

Kol bilekliğinde var olan her şeyi, gerçekte olduğundan daha hafif olarak geçirdiği yüzlerce saati kullandı. Hepsini bir anda, öfke ve çaresizlik içinde serbest bıraktı.

Gemi yalpaladı. Ardından zemin çöktü.

Wax gemide düşerken Smokin'e yapışmış, yaralı koluyla zayıf olsa da sıkı sıkıya tutunmuştu. Gemide iki kat aşağı indiler. Çarpışmalarda asıl darbeyi alan Smokin iyileştirme gücünü kullansa da son kata hızla çarpmadan önce kanaması vardı ve hem kıymıklar hem de küçük, kırık tahta parçaları yüzünden tarumar olmuştu.

Smokin dehşete düşmüş gibiydi. "Seni aptal! Sen—"

Wax, Smokin'i havada çevirdi ve derin bir suya düşen bir gülle gibi altı-

na aldı. Karla dolu hava gürlüyor, kar taneleri yanlarından hızla geçiyor ve rüzgâr çevrelerinde tufana dönüşüyordu.

Smokin çığlık attı.

Sonra da İtti.

Smokin ağzındaki bozukluğu bıraktı ve Allomansisini kullanarak doğrudan yere düşen parayı İtti. Para, yaklaşmakta olan yere çarptı ve ikili sarsılarak yavaşladı.

Wax, Smokin'in İtişinin onu yalnızca hayatta tutabilecek kadar etki göstermesi için ağırlığını azalttı. Tapınaktan biraz uzaktaki bir açıklıktaki karlı zemine çarptılar.

Ayağa önce Wax kalktı. Doğruldu ve bir eliyle Smokin'i yakaladı. Bembeyaz bir arazide yalnızlardı. Smokin ona baktı, düşüş ve çarpmanın etkisiyle sersemlemişti.

"Kanun adamının tanımı, *amca*, kolaydır," dedi Wax. Yüzündeki bir düzine kesikten akan kanları hissedebiliyordu. Smokin'i yakasından tutarak kaldırdı ve kendine çekti. "Kurşunu, başkası yemesin diye yiyen kişidir."

Wax bunu söyledikten sonra Smokin'i baygın hâlde yüzükoyun yere, karların içine bıraktı.

* * *

MeLaan bir dehşet denizinde yüzüyordu. Dehşet aklının içindeydi, bir parçası bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı. Bu yaratık içgüdüleriyle, korkak dürtüleriyle hareket ediyordu.

Ama ihtiyacı olan şey buydu. Yemek. Yemeğe ihtiyacı vardı.

Hayır. Önce saklanacak bir yer bulmalıydı. Gümbürdeyen seslerden uzaklarda bir boşluk bulmalı, saklanmalıydı. Yürümesini sağlayabilecek bedenini oluşturmaya devam etti. Kaçmak için.

Çok soğuktu. Bu soğuğun sebebini anlamıyordu. Olmaması gereken bir şeydi. Ne yapacaktı? Ayrıca toprak tadı da almıyordu, sadece taşlar vardı. Her yer taştı.

Donmuş taşlar.

Çığlık atacakmış gibi hissetti. Eksik olan bir şeyler vardı. Yemek değildi. Saklanacak bir yer de değildi başka... başka bir şeydi. Bir şeyler korkunç, korkunç, korkunç seviyede ters gidiyordu.

Üzerine bir nesne düştü. Soğuktu ama taş değildi. Yemek de değildi. Nesneye dokundu, üzerinden atmaya niyetliydi ama sonra bir şey oldu.

Harika bir şey. İkinci nesne düşer düşmez hemen içine aldı ve çılgınlar gibi dalgalanmaya başladı. Geri *gelmişti*. Hafıza. Bilgi. Akıl.

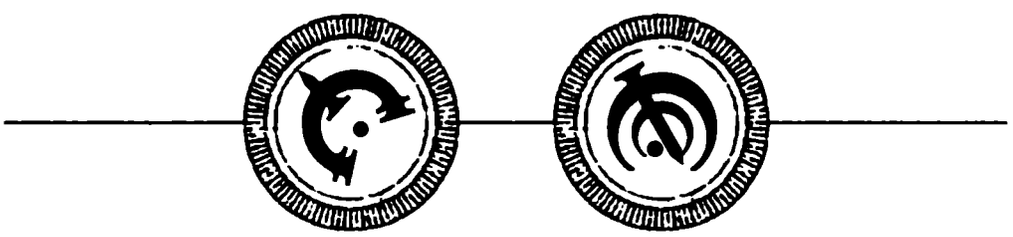
Kendisi.

Hafızasındaki küçük boşlukları görmezden gelerek sevinçten havalara uçtu. Buraya yaptıkları yolculuğun büyük kısmını hatırlıyordu ama burada, Bantlar'ın bulunduğu odada bir şey olmuştu. Hayır, Bantlar'ın burada olmadığı ortaya çıkmıştı ve...

Önce gözlerini oluşturdu, onları açtığında göreceği şeyi gayet iyi biliyordu. Kokusunu almıştı, aromasını biliyordu.

Wayne "Tekrar hoş geldin," dedi sırıtarak. "Sanırım kazandık."

30

Marasi, Allik'in verdiği matarayı aldı. İçindeki sıvı ılık olmasına rağmen mataranın ağzından buhar çıkıyordu. Tapınağın merdivenlerine oturdu, yaklaşık kırk battaniyeye sarınmıştı. Madalyonunu, gemiden daha fazlasını bulana kadar Malw insanlarından birine vermişti.

Diğer madalyonların gelişi görmeye değer bir sahneydi. Waxillium açık araziye çıkmadan hemen önceki kayalık bölgede duruyor, iki eliyle görünmeyen bir şeyi Çekiyordu. İleride, gökyüzünde, uçan gemi karların uçuştuğu gökyüzünden ağır ağır iniyor, Wax'e doğru görünmez halatlarla çekiliyordu.

Allik, "Parçalanacak mı?" diye sordu.

Marasi önce adama sonra da madalyonuna şaşkınlıkla baktı.

"Sıcak çikolata ve battaniye bir süre idare eder," dedi ve battaniyesine sarındı. "Diğerlerinin daha fazla ihtiyacı var, değil mi? Gemi. Parçalanacak mı?"

Marasi gemiye baktı. Smokin'in adamlarının makineleri çaresizce çalıştırmaya gayret edişlerini ve pervanelerin daha büyük bir güçle dönmesini gözünde canlandırdı. Her hâlükârda düşecekti. Waxillium Ladrian –Matem Bantları'nı takmışken ve son derece sinirliyken– doğanın kudreti gibiydi.

Marasi gülümsedi ve içeceğinden bir yudum aldı.

"Pas tutası!" dedi mataraya bakarak. "Nedir bu?" Tatlı, yoğun, sıcak ve *harikaydı*.

"Çikolata," dedi Allik. Bu, Marasi'nin bilmediği bir kelimeydi. "Bazen bu donmuş, yalnız dünyada insanın yardımına koşan tek şeydir."

İçecekten, uzun ve huzur verici bir yudum aldı. "Allik, bu şimdiye kadar deneyimlediğim en muhteşem şey. Daha biraz önce taktığım bilekleri de hesaba katıyorum, ona göre."

Allik gülümsedi.

Marasi, "Geminin tehlikede olduğunu sanmıyorum," dedi. "Dengeli bir şekilde Çekiyor. Waxillium dikkatli bir adamdır."

"Dikkatli mi? Bana bir şeyleri parçalama konusunda oldukça ustaymış gibi geliyor. Bu, pek de dikkatli birini çağrıştırmıyor, ne dersin?"

"Yani," dedi içeceğinden bir yudum daha alan Marasi, "inanılmaz bir ustalıkla Çekiyor."

Geminin tek parça hâlinde kayalara inmesi gerçekten çok sürmedi. Wax, gemiyi tek parça hâlinde bıraktı, ardından bir eliyle Matem Bantları'nı kaldırdı, rüzgârlar, karlar ve hatta bir parça sis etrafında hızla dönmeye başladı.

Pervaneler yavaşça durdu. Kısa süre sonra askerler elleri havada gemiden çıktılar. Allik'in insanları gemiye binip içeride saklanan birileri olup olmadığını araştırırken Wayne ile MeLaan askerlerin arasına girip silahları topladı.

Marasi tüm bu süreç boyunca sıcak çikolatasını içip düşünerek bekledi. ReLuur'un kazığı bir mendile sarılı hâlde güvenle cebinde duruyordu. Zihninde kar içinde bata çıka yürüyen, tüfeği omzunda ve teninde donmuş kan izleri olan Wayne'i canlandırdı. Bunu görünce aldığı keyif, Wax'in göğe yükselip amcasının peşine düştüğü ana eş değerdi.

Bu adamlar, hikâyelerde anlatılmayan bir karanlık içindeydi. Marasi minnettardı ama oraya çıkmış, ardından geri inmişti. Kazığı geri almaktan dolayı gurur duysa da gelecekte işlerin kendisi için tamamen farklı olması gerektiğine karar verdi. Böyle iyiydi.

Böyle olmasını istemişti.

Biraz sonra Allik, "Buz tutası," dedi. "Gidip bir şeyler yapsak iyi olacak, ne dersin?"

Marasi başını artık boş olan matarasından kaldırarak Allik'i takip etti. Malw gemisinin mürettebatı araştırmasını bitirmiş ve düşman askerleri uzaklaştırılmıştı. Marasi, askerlerin geminin mahzenine kilitlendiğini düşünüyordu.

Smokin hâlâ Wax'in onu bıraktığı yerdeydi. Lord Hükümdar'ın mızrağının tepesine bağlanmış şekilde sallanıyordu. Ağzı tıkalıydı, metalakılları

alınmıştı ve Wax onu metallerinden arındırmak için Allomansi kullanmıştı. Bu hâliyle bile *yeterince* önlem alınmamış olabilirdi.

Steris açıklıkta Wax ile buluştu ve kolunu adama sardı. Marasi gülümsedi. *Bu* manzarayı huzur verici bulacağını asla düşünemezdi. Ama... birlikte iyi idare ediyorlardı. Aslında bir şekilde iyi gideceği de ortadaydı.

Ama maalesef bela Wax ve Steris'in peşini bırakmıyordu, Allik'in kaptanı ve gemi mürettebatı sorun çıkarıyordu. İki grup karşı karşıya geldi, MeLaan ve Wayne Wax'in arkasındaydı. Wayne rahat bir edayla tüfeğini tutuyor, oradaki herkesten en az beş santim daha uzun olan MeLaan ise kollarını bağlamış, yılmaz bir edayla dikiliyordu.

Harika. Marasi Allik'e, "Haydi," dedi.

Allik'in kaptanı Jordis, tercüme madalyonlarından birini takıyordu. Kaptan, Marasi oraya gelirken kendisine eşlik eden şiddetli rüzgâr karşısında gözünü dahi kırpmamıştı.

Jordis, "Yardımınız için teşekkür ederiz," diyordu, sesinde Allik'in aksanı vardı. "Ama minnettarlığımız, hırsızlığa göz yummamıza imkân vermiyor. Bize ait olanın iade edilmesini bekliyoruz."

Wax, buz gibi bir sesle, "Burada size ait bir şey göremiyorum," dedi. "Sadece ele *geçirdiğimiz* kadim bir şey var. Bir de gemim."

"Neyin?" Jordis sıçramıştı. İleriye bir adım attı. "Topraklarınıza düştüğümüzden bu yana mürettebatım işkence gördü, hapsedildi ve *katledildi*. Savaş istiyor gibisin Allomanser."

Lanet olsun. Marasi, kadının da Allik'in gösterdiği saygıyı göstereceğini umuyordu. Aslında mürettebatın çoğu Wax'e karşı gergin bir tutum içindeydi ama kaptanın geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

"Size güçlü bir silahı teslim etmek," dedi Wax, "savaş yaşanması hâlinde halkımı korumak için uygun bir metot gibi gelmiyor. Smokin ve adamlarının size yaptıkları için elimden bir şey gelmez, onlar kanun kaçakları ve yaptıkları şeyler çok kötü. Adaletin huzuruna çıkartılmalarını sağlayacağım."

"Yine de bizim olanı çalıyorsunuz."

"Buraya geldiğimde," dedi Wax, "bu tapınağın *boş* olduğunu ret mi ediyorsun? Sahibi olmayan bir şeyi çalamam kaptan. Kurtarma hakkı olarak bu kadim eşya ile gemiyi alıyorum. Sizler—"

Marasi aralarına girdiğinde sustu. "Gemiyi almalarına izin vereceğiz Wax."

"Sen ne—"

"Wax," dedi nazikçe. "Yorgunlar, acınacak hâldeler ve evlerinden çok uzaktalar. Aksi hâlde evlerine, sevdiklerine nasıl gidebileceklerini düşünüyorsun? Adalet bu mu?"

Wax dudaklarını büzdü. "Küme'nin elinde üzerinde araştırma yapabilecekleri bir gemi var Marasi," dedi sakince.

"Öyleyse," dedi Marasi Jordis'e bakarak, "bu hediye karşılığında, cömertliğimizi göstermek adına, Malw halkının bizimle ticarete başlamasını isteyeceğiz. Küme kendi gemisini yapana kadar bizim çok daha çabuk bir şekilde satın alabileceğimizi düşünüyorum."

"Eğer satarlarsa tabii," dedi Wax.

Jordis'e dönen Marasi, "Satacaklar," dedi. "Çünkü kaptanımız halkını Allomanserler'e erişim bedelinin teknolojilerini paylaşmak olduğu konusunda ikna edecek. Sizin toplumunuzda nadiriz, değil mi?"

Allik, "Bizde mi?" dedi.

Şaşıran Marasi, "Ben de bir Allomanser'im," dedi. "Hangarda o kutuyu yükleyişimi görmedin mi?"

"Ben... biraz... dikkatim dağınıktı," dedi sersemlemiş bir edayla. "Amanın. Yüce Kişi."

Marasi Jordis'e bakarak iç çekti.

Kaptan "Size hiçbir söz veremem," dedi, sesi isteksizdi. "Malw'lar sadece bir ulus. İçimizdeki diğer uluslar sizi zayıf görüp saldırmak isteyebilir."

"Öyleyse," dedi Marasi, "onlara Matem Bantları'nın burada olduğunu ve saldırmaya karar verenleri cezalandırmaya hazır beklediğini söyle."

Jordis tısladı. Marasi maskenin arkasındaki yüz ifadesini göremiyordu ama elini sallayışı memnun olmadığını gösteriyordu.

"İmkânsız. Bana küçük ödülü verip dikkatimi büyükten çekmeye çalışıyorsunuz demek. Size Egemen'in silahını vermeyeceğiz."

"Onu bize vermiyorsunuz," dedi Marasi. Kollarını kavuşturmuş olup biteni izleyen MeLaan'a baktı. "Allik. İnsanlarınızın onun gibi yaratıklara dair hikâyeleri var, değil mi?"

"Evet," dedi. "Muhteşem Kişi."

Bu giderek rahatsız edici hâle geliyordu.

"Diğerlerine de söyle," dedi Marasi. "Lütfen."

Kendi dilinde hararetli bir açıklamaya girişti, ellerini sallıyor ve MeLaan'ı gösteriyordu. MeLaan bir kaşını kaldırıp bedenini şeffaf hâle getirdi, paramparça hâlde ve karmakarışık duran iskeletini gözler önüne serdi, Marasi o an soluksuz kaldı. MeLaan nasıl hâlâ ayakta durabiliyordu?

Kaptan bu görüntüyü sindirdi.

"Biz," dedi Marasi, "Bantlar'ı ölümsüz kandraya vereceğiz. Onlar, Jaggenmire tarafından tüm insanlara hizmet etmek üzere görevlendirilmiş bilge ve tarafsız varlıklar. Ayrıca Bantlar'ı sizin dışınızdaki uluslardan gelen saldırılarda kullanmamayı kabul ediyoruz. ."

Kaptan Jordis'in neler düşündüğünü söylemek imkânsızdı, zira yüz ifadeleri maskenin arkasında gizliydi. Konuşurken birkaç sert jest yapmıştı, ama bunlar mimiklere kıyasla çok daha kolay bir şekilde taklit edilebilirdi. İnsan, herkesin gerçek hislerini bir maskenin arkasına sakladığı ve sadece göstermek istediği ifadeleri belli ettiği bir toplumda ne yapardı?

"Bu, nahoş bir uzlaşı," dedi Jordis. "Yani mürettebatımın yarısı ölmüş ve gemimi onlarca yıl eskisi bir modelle takas etmiş hâlde, sürünerek insanlarımın yanına döneceğim."

Wax'in yanında duran Steris, "Doğru," dedi, Wax kollarını kavuşturmuş duruyor ve *tehditkâr bir şekilde* dikiliyordu, bu işi gerçekten çok iyi yapıyordu. "Ama Kaptan, geriye antik bir eşya ve düşmüş bir gemiden çok daha kıymetli bir şeyle döneceksin. Metalsoylularla dolu bir diyarla ticaret ortağı olacaksın. Lord Waxillium'un hükûmetimizde önemli bir mevkiye sahip olduğundan bahsetmiş miydik? Ya ticaret, vergilendirme ve tarifeler konusunda ciddi etkisi olduğundan? Halkınızdan bizimle elverişli anlaşmalar yapabilenler gerçekten çok zengin olabilir."

Jordis onu dinledi, kollarını kavuşturdu ve Wax'e baktı. "Yine de nahoş," Jordis, Wax'ten çok daha kısa olmasına rağmen kendi çapında diklenmeyi çok iyi beceriyordu. Aslında Marasi kadının içinden bir parçanın onlarla ticaret yapmak yerine bağırmak istediğini seziyordu. Öfkeyle saldırmak, ona ve arkadaşlarına yapılanların öcünü almak istiyordu.

Bu duygular bir maskenin arkasına saklanamayacak kadar güçlüydü.

Jordis sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Öyle olsun. Ama bir taslak anlaşma, en azından bir iyi niyet beyanı olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Marasi rahatlayarak oh çekti ama Jordis'in Wax ile el sıkışırken kaskatı duruşu gözünden kaçmadı. Marasi'nin halkı bugün dost kazanmamış olabilirdi. Ama son dakika çırpınışları sayesinde düşman da kazanmamışlardı.

Wax, Jordis'e "Bir ricam daha var," dedi.

Jordis şüpheci bir ifadeyle, "Nedir?" diye sordu.

"Kötü ya da maliyetli bir şey değil," dedi Wax. "Açıkçası bir araca ihtiyacım var."

* * *

Neyse ki Güneyliler kabul etti. Smokin'in askerlerini güneye götürmek istiyorlardı. Wax'in Smokin'i götüremeyeceklerini net bir şekilde ifade etmesi gerekti ve kaptan ufak bir tartışmanın ardından ikna oldu. Müret-tebatına acı çektiren herkesin adalet karşısında hak ettiğini bulması için elindeki en iyi şansın Wax'in Smokin'i kapsamlı bir sorgudan geçirmesi olduğunu anlamaya başlamıştı.

Bu konuda sessiz kaldı.

Malw mürettebatı gemiyi uçurmaya hazırlanırken Wax gözündeki tek kazıkla resmedilen Lord Hükümdar heykelinin önünde durdu.

Marasi arkasına geçti. "Küçük gemimizde bıraktığımız herhangi bir erzak olup olmadığına bakacağım."

Wax başını salladı. Heykele bakarken içinden, *senin gücünü elinde tuttum*, dedi. Kısa bir süre de *olsa. Pas tutası... Sanırım anlıyorum.*

Bantlar'ı MeLaan'a vermiş, o da bedeninin içine saklamıştı. Wax, Bantlar'ın erişemeyeceği bir yerde olmasından memnundu. Aşırı güçlülerdi.

Parmağını, Lord Hükümdar'a veda edercesine kaldırdı ve ardından Marasi'nin peşinden gitti.

Kadına yetiştiğinde, "Aradel ve senato yaptığın anlaşmayı beğenmeyecek," dedi. "Özellikle de Bantlar'ı verdiğimiz kısmı."

"Biliyorum," dedi Marasi.

"Onlara bunun benim değil senin fikrin olduğunu söyleyebildiğim sürece sorun yok."

Wax'e baktı. "Onları kaybetmek seni fazla üzmüşe benzemiyor."

"Üzgün değilim," dedi Wax. "Ama gerçekten endişeliydim. Bantlar'ın gücü büyük ölçüde tükendi ama içindeki güçle hâlâ bir şeyler yapılabilir..."

"...aynı anda hem yapıcı hem yıkıcı bir şeyler mi demek istiyorsun?" diye sordu Marasi. "Yanlış ellere geçmesi hâlinde olabileceklerden ötürü tehlike büyük ama bu tehlike senin ellerindeyken *daha büyük* değil mi?"

"Evet."

O anda, rüzgârın süpürdüğü bir şey paylaştılar. Dokundukları ve –bir ümit– sadece kendilerinin bilebileceği bir şey.

Tek kelime dahi söylemeden döndüler ve küçük gemiyi aramaya koyuldular. Jordis onu gemiye yüklemek isteyebilirdi ama önce Wax'in görmek istediği bir ceset vardı. Telsin'e yaptığından ötürü Wayne'i suçlayamazdı. Evet, onu Elendel'e götürerek adalet karşısında çıkartmak ve sorgulamak daha iyi olabilirdi. Ve evet, o tetiği kendisinin çekmiş olmasını da yeğlerdi. Ahenk bu konuda haklıydı.

Ama her hâlükârda Telsin'in hakkından gelinmişti. Bu da...

Karda kan izleri.

Küçük gemi yoktu.

Daha önemlisi ceset de yoktu.

Marasi yaklaşırlarken dondu kaldı ama Wax ilerledi ve boş araziye ulaştı. Gecenin karanlığında yine kaçmıştı. Wax şaşırmadı ama etkilendiğini fark etti. Uçan bir gemiyi nasıl görmemişlerdi?

Wayne onun kendini iyileştirebileceğini muhtemelen biliyordu, diye düşündü. Vücut şeklini almış ürkütücü kan manzarasının yanında diz çöktü.

"Öyleyse bitmedi," dedi Marasi.

Wax yerde donmuş kanlara dokundu. Son iki yılını bu kadını kurtarmaya çabalayarak geçirmişti.

Bunu başardığında ise kadın onu öldürmüştü.

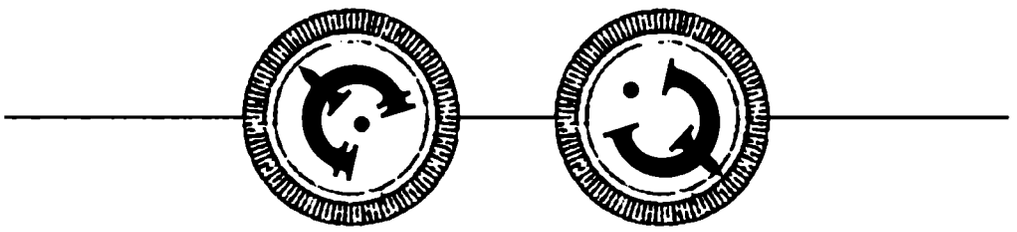
"Bitmedi. Ama sanki böylesi daha iyi."

"Ablan ölmediği için mi?"

Marasi'ye döndü. Burada geçen uzun saatlerin ardından soğuk adamın içine şimdi işliyor gibiydi.

"Hayır," dedi Wax. "Çünkü artık peşine düşeceğim biri var."

31

"Wax, bunu görmen lazım!"

Wax bulanık gözlerle başını kaldırdı. Bu ranzalar pek rahat değildi ama bu gemi en azından sakin ve yumuşak bir şekilde uçuyordu. Küçük gemideyken bir tepeye bodoslama çarpmak için sert bir rüzgârın yeterli olacağı hissini yaşadıktan sonra dinlenmek iyi gelmişti.

Wayne, odanın geniş penceresinden beline kadar sarkmıştı.

Şaşıran Wax, "O pencere açılıyor mu?" diye sordu.

Wayne, "Her pencere açılır," dedi, "tabii yeterince sert itersen. Baksana, bunu görmen *lazım*."

Wax iç çekti, kalktı ve Wayne'in yanına gelerek pencereden sarktı. Altlarında, Elendel koca bir ışık denizi gibi uzanıyordu.

"Ateşten nehirler gibi," diye mırıldandı Wayne. "Nasıl bölüm bölüm ayrılmış, baksana. Zengin bölgeler daha aydınlık, yollar çizgi hâlinde. Güzel."

Wax homurdandı.

"Söyleyebileceğin tek şey bu mu?"

"Wayne, ben bunu her gece görüyorum," dedi Wax esneyerek.

"Bak şimdi, bu hiç adil değil. Kendini suçlu hissetmen lazım."

"Sikkeci olduğum için mi?"

"Hayata karşı hile yaptığın için Wax."

"Peki ya minnettar olsam?"

"Sanırım bu da iş görür."

Wax ranzasına geri döndü, botlarını giydi ve bağladı. Her yanı kendinden geçene kadar dayak yemiş gibi ağrıyordu. Bunu, son birkaç günkü aşırı tempoya bağlayabilirdi ama Matem Bantları'nı eline almış ve tamamen iyileşmişti.

Bu da, bu ağrıların sebebinin ranzada uyuduğu birkaç saat olduğunu gösteriyordu. Pas tutası. *Yaşlanıyordu*. Bunu düşünürken, ölümlü olmanın onu eskisi kadar korkutmadığını fark etti.

"Köprüye çıkmalıyız," dedi kalkarken. Dağlardan ayrıldıklarından bu yana bir gün geçmişti. Wax'in yoğun ısrarının ardından şafak vakti bir kasabaya inip telgraf çekmişlerdi. Wax'in uçan, koskocaman bir savaş gemisini şehrin yakınlarına en azından haber vermeden getirmeye hiç niyeti yoktu.

Wax, dönüş yolu erzaklarını sağlayacağı sözünü verdikten sonra Jordis yumuşak başlı bir hâle bürünmüştü. Marasi kaptan konusunda endişeliydi, Wax bunun farkındaydı ama olaylara kadının gözünden bakabilmişti. Jordis, basit bir ticaret gemisi sahibi olduğunu söylemesine rağmen bir asker, bir katildi. Bunu biliyordu. Wax Bantlar'ı eline almıştı. Tüm Malw'ları göz açıp kapayıncaya kadar alt edebilir ve gemilerini çalabilirdi. Bunu yapmak yerine anlaşma konusunu Marasi'ye devretmişti. Edilen büyük laflara rağmen Jordis bu anlaşma ile tahmin edebileceğinden daha fazlasını aldığını biliyordu.

Wayne yanına geldi ve geminin koridorlarında yürümeye başladılar. Burası ona... boş gelmişti. Buna benzer bir geminin tam kadro mürettebatıyla uçmasının nasıl olduğunu bilmiyordu, belki o zaman da bu kadar boş oluyordu. Belki de yaşadığı bu boşluk hissini mürettebat da hissediyordu. Yanlarından geçtikleri birkaç kişi tükenmiş bir şekilde basamaklara yönelmişti.

Wayne, adamlardan biri koridor boyunca ilerlerken omzunun üzerinden geriye bakarak "Çökmüşler," dedi. "Bu adamların başına gelenler hiç adil değil Wax."

"Öyle. Ama hayat adil mi?"

"Bana adil davrandı," dedi Wayne. "Hatta hak ettiklerim düşünüldüğünde fazla adil."

Köprüye çıkan az sayıdaki basamağı tırmandılar. "Konuşmak ister misin?" diye sordu Wax.

"Ne hakkında?"

"Silah kullandın Wayne."

"Evet, bir tüfek. Pek silah sayılmaz."

Wax koridorda döndü ve arkadaşına baktı.

Wayne omuz silkti. "Sanırım vücudum, 'Ne oluyor ya?' dedi."

"Bence bu kendini affettiğin anlamına geliyor."

"Hayır," dedi Wayne. "Sadece ablana gerçekten çok kızmıştım. Vurulmayı hak ettiğini düşündüm."

"Biliyordun değil mi?" dedi kaşlarını çatan Wax. "İyileşeceğini yani?"

"Birini soğukkanlı bir şekilde öldürmek istemedim—"

"Sanırım bu iyi bir şey."

"—ama etrafta onu 'ısıtabileceğim' bir ateş de yoktu."

"Wayne..."

Ufak tefek adam iç çekti. "Kollarındaki metalakılları gördüm. Bir Ferusimyacı'dan kendine güç çekecek olsan ilk başta iyileşme özelliği istersin. Ablanı öldürmeyecektim adamım. Ama biraz hoplatmayı kafaya koymuştum."

Wayne'in bakışları uzaklaştı. "Belki de orada kalmalıydım. Kaçmasına engel olmalıydım, anladın mı? Ama aklım pek yerinde değildi. Öldüğünü sanıyordum. Gerçekten öyle sandım, anladın mı? Kendi kendime sürekli, 'Acaba Wax onu gerçekten öldürür müydü? Yoksa tıpkı bana yaptığı gibi ikinci bir şans verir miydi?' diye düşündüm. Sonunda onu kendi hâline bıraktım, çünkü senin için yapabileceğim son şey buydu. Anladın mı? Mantıklı geldi mi?"

Wax elini Wayne'in omzuna koydu. "Teşekkür ederim. Öğrenmeye devam etmenden dolayı memnunum."

İçten içe Wayne'in, Telsin'in üzerindeki metalakılları alıp soğukta ölüme terk etmesini istemesi, kendine ikiyüzlülük gibi geldi.

Wayne sadece sırıttı. Yürümeye devam ettiler ve grubun geri kalanının köprüde olduğunu gördüler. Wax burada, Wayne'in daha önce gördüğü şeyi gerçekten beğendi. Köprünün panoramik manzarasında şehir gerçekten muhteşem görünüyordu.

"*Bu manzara mı sıradanlaşacak?*" diye düşündü. Uçan gemi teknolojisi yeniydi ama yollarda gördüğü ilk motorlu arabanın üzerinden çok yıl geçmemişti. Bugünlerde caddelerde tek tük at görülebiliyordu, üstelik hareket alanlarını belirli ve daha küçük yollarla sınırlandırmak için görüşmeler yapılıyordu.

Steris, Kaptan Jordis'i şehre yönlendiriyordu. Wax ne kaptanın ne de adamlarının duruşlarından bir anlam çıkartamıyordu. Şehrin büyüklüğün-

den ya da gökdelenlerin yüksekliğinden etkilenmişler miydi? Yoksa tüm bunlar güneyde sıradan mıydı?

Ahlstrom Kulesi'ne yaklaştılar, Wax bu esnada yarınki gazetelerde çıkacak haberleri ancak tahmin edebiliyordu. Güzel. Dalaverelerden nefret ederdi, Elendel halkının dünyanın artık daha büyük bir yer olduğunu öğrenmesini sağlayacaktı.

Wax'in sahibi olduğu Ahlstrom Kulesi'nin düz bir çatısı vardı, ayrıca kaptan gemiyi "tepesi yeteri kadar düz olan bir çiviye dahi indirebileceğini" söylemişti. Kaptan, gemiyi tıpkı söz verdiği gibi indirdi.

Steris, Jordis'e, "Kalmak istemediğinize emin misin?" diye sordu. "Şehrimizi gezin ve *gerçekten* neye benzediğimizi görün."

"Hayır, teşekkürler," Wax, bu sözlerin zorla çıktığını düşündü. Ama aksanı bozuk bir adam bunu söyleyebilir miydi? "Vereceğiniz erzakı alıp bu gece gideceğiz."

Wax, kolunu Steris'e uzattı. Kadın, köprüden ayrılma konusunda isteksizdi, yine de Wax'in koluna girdi. Diğerleri arkalarına düştü ve koridorda ilerlemeye başladılar. "Sanki," dedi Steris, "bu tecrübe bir rüyaydı. Yaşadıklarımızı hemen yazmalıyım yoksa yavaş yavaş..."

Ahenk'le görüşmesini düşünen Wax kendini başını sallarken buldu.

Koridor, bir kesişme noktasına açıldı. Burada uzun bir iskele yerleştirilmiş ve binanın çatısına oturtulmuştu. Wax aşağıda birkaç kişi olduğunu gördü, hepsi de başlarını uzatmış gemiye bakıyordu. Vali Aradel bizzat gelmişti.

Allik kapıdaydı ve Wax gelirken maskesini kaldırdı. Eğilme ya da başka bir selamlama hareketi yapmamış, yalnız maskesini kaldırmıştı. Bu insanlar arasında bu hareket olağan olabilirdi, zira arkasındaki diğer mürettebat da aynını yapmıştı.

"Kudretli Kişi," dedi Allik. "Sonraki ateşiniz size aşina olsun."

"Sana da Allik."

Allik, "Ah öyle," dedi sırıtarak. "Çünkü sonraki *ateşim* evim olacak, anladın mı?" Marasi'ye baktı, sonra elini kaldırıp maskesini çıkarttı, kırık ve yapıştırılmış bir maskeydi. Maskesini iki eliyle tuttu, bu hareketi arkadaki insanların nefesini tutmasına sebep olmuştu.

"*Lütfen*," dedi Allik. Bunu söyleyişi daha önceki konuşmalarından çok daha aksanlıydı.

Wax'i görünce maskesini kaldırmayan kaptan kaskatı bir duruş sergiliyordu. Marasi önce duraksadı, ardından maskeyi kabul etti. "Teşekkür ederim."

"Minnettarım Bayan Marasi," dedi Allik. "Ömür boyu," Belinden düz, işlemesiz bir maske aldı ve deri bağlarını çekti. Aslında göz delikleri olan eğimli bir ahşap parçasından farksızdı. "Eve dönmeyi iple çekiyorum ama bir sonraki ateşim belki tekrar burası olur. Teklifinizi değerlendirip bu şehri ziyaret etmeyi planlıyorum."

"Gelirken çikolata getirdiğin sürece," dedi Marasi, "istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

Wax gülümsedi, ardından beşi birden resmi bir edayla ağırlık metalakıllarını taşıyan madalyonlarını sökerek kaptana teslim ettiler. Daha önce kendilerine anlatılan bir âdetti bu. Jordis zaten Wax'e tercüme ve sıcaklık depolama madalyonlarından birer tane hediye etmişti. Wayne muhtemelen komple bir set çalmıştı ama Wax bunu gemiden indikten sonra sormayı planlıyordu.

Wax, kolunda Steris ile birlikte ahşap köprüden çatıya inmeye başladı.

"Gerçekten Wax," dedi yanlarına gelen Marasi. "Çikolata ithal etmelisin. Uçan gemilerin büyük haber olduğunu mu düşünüyorsun? O şeyi *tadana* kadar bekle."

"Hey," dedi diğer yanına yanaşan Wayne. Sonra durdu ve başını çevirerek gemideki diğer kişilere baktı. "Marasi, sanırım şu pilot kardeş senden *hoşlanıyor*."

"Muhteşem gözlem yeteneklerini," dedi Marasi, "bizlerle paylaştığın için teşekkür ederiz."

Steris, "Aslında politik açıdan işe yarayabilirdi," dedi.

"Lütfen," dedi Marasi. "Benimle kıyaslandığında daha bir *çocuk*. Ayrıca kıs kıs gülmeyin."

"Hiç güler miyim?" dedi dümdüz ileri bakan Wax. Bu esnada Marasi'nin maskeyi ne kadar dikkatli taşıdığını gözden kaçırmamıştı.

İleride Vali Aradel donakalmış hâlde gemiye bakıyordu. Bir grup yardımcısı ve muhafızı ise bir arada durmanın verdiği cesaretle sanki önlerinde duran garip şey –ve tabii temsil ettikleri– karşısında yaşadıkları sarsıntıyı atlatmış gibi adamın etrafını sararak bir koruma kalkanı oluşturmuşlardı.

Vali, kalabalığı yardı ve hızla Wax'e yöneldi. "Lord Waxillium," dedi alnını bir mendille silerek, "bu konuyu konuşmalıyız."

"Sizi *uyardım*," dedi Wax. "İstediğim şeyi hazırladınız mı?"

"Evet, aşağıda," dedi Aradel. "Teras dairesinde. Ama Waxillium, Yeni Seran'da yaşananlara planlı bir suikast diyorlar. Evet, evet yaptığın açıklama elime ulaştı. Ama bu basının tepkisini değiştirmiyor. Bir savaş söylentisi var ve—"

Wax, "Bunlarla ilgileneceğiz Aradel," dedi, durdu ve koluna girmiş olan Steris'in elini tuttu.

"Şimdi biz—"

"Ama bu akşam olmaz," dedi Wax.

Vali derin bir nefes aldı. İyi bir adamdı ama biraz çabuk telaşa kapılıyordu. Bu özellikleriyle harika bir polis ve güvenilir bir politikacı olurdu. Ama sakin kalma konusunda iyi değildi.

Wax, sadece *yarısı* binaya inmiş olan –bunu şimdi fark etmişti– devasa gemiyi işaret ederek, "Şuna bakın Sayın Vali," dedi. Bir pervane sakin sakin dönüyor ve gemiyi dengede tutuyordu. Makineler inanılmazdı ama mürettebatın makineleri idaresi daha da inanılmazdı.

İnişi düşünen Wax, *muhtemelen kasten bu şekilde yapıldı,* diye düşündü, *mesaj vermek için. Yakında bu teknolojiye belki sahip olabilirsiniz ama onu kullanma konusunda yine de yıllarca gerimizde olacaksınız.*

"Eğer Dış Şehirler'in bize saldırmak gibi bir düşüncesi varsa," dedi Wax Aradel'e, "bu gece burada yaşanan olay, bir *uçan geminin* Elendel'in merkezine girip beni bıraktıktan sonra barışçıl bir şekilde buradan ayrılması, konuyu tekrar değerlendirmelerini sağlayacaktır. Yaptığımız anlaşmaları vurgulayın. Bu, savaş yanlılarını durduracak ve bize işleri yatıştıracak kadar zaman kazandıracaktır."

"Evet, olabilir," dedi Aradel. "Ama Lord Waxillium, bahsettiğiniz diğer hususlar. Gerçekten bu teknolojiyle birlikte uçup gitmelerine izin vermemi mi bekliyorsunuz? Ayrıca *Matem Bantları*'nı da yanlarında götürecekler, öyle mi?"

Wax, "MeLaan?" dedi. "Buraya gelebilir misin?"

MeLaan, "Elbette," diyerek yaklaştı. Üzerinde Güneylilerden ödünç aldığı bir erkek binici pantolonu ile alt baldırının yarısına gelen botlar vardı. Kolunu valinin omzuna attı.

"Bantlardan biri onda, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Aradel, "Seninle yaptığımız mutabakatın adil işlemediğinin farkındasın değil mi?" diye sordu, "özellikle de başını dertten kurtarmak için göklerden gelen habercileri konuşmaya çağırdığında."

Wax, Steris'i basamaklara yönlendirirken, "Bu daha hiçbir şey," dedi. "Bir dahaki sefere, öldüğümde Tanrı'yla aramda geçen diyaloğu sor."

Wax ve Steris yollarına devam ederken Aradel'in ağzı açık kalmıştı.

Basamaklara ulaştıklarında Steris, "Bu çok acımasız oldu," dedi.

"Saçma," dedi Wax. "O bir politikacı. Diyaloglarda dengesinin bozulduğu durumlarda daha çok pratik yapmaya ihtiyacı var. Benzeri tartışmalara hazırlanmasında yardımı dokunur."

Steris ona baktı.

Wax, kapıyı onun için açık tutarken, "Daha uslu olacağım," dedi. Marasi, arkalarından onlara katılmak için hareketlendiğinde Wayne kolunu yakaladı ve başını salladı.

"Uslu mu?" diye sordu merdivenlere adım atan Steris. "Yani bu, partiler konusunda artık şikâyet etmeyeceğin anlamına geliyor."

Merdivenlerde Steris'i takip eden Wax, "Elbette söyleneceğim," dedi. "Bu değiştiremeyeceğim bir özellik. Yine de elimden geleni yapacağım ve en beter huysuzluklarımı sen ve Wayne'e saklayacağım."

"Sanırım bu iş görür. En azından gelecekte birlikte katılacağımız az sayıdaki partinin silahlı çatışmalarla sonlanmayacağını ümit ediyorum."

"Söz veremem," dedi gülümseyen Wax. Merdivende durdular. "Orada ne kadar harika bir iş çıkardığına hâlâ inanamıyorum."

"Oraya uygun değildim," dedi Steris, "ayrıca çoğu zaman aşırı korkmuş hâldeydim, ama sanırım kendimi iyi kontrol ettim. Belki de notumu yediden sekize yükseltirim," Gülümsedi. "Bunu gelecekte yaşanabilecek benzer fiyaskolara beni de dâhil etmen için söylemiyorum. Maceralarını dinlemek hoşuma gider ama her şey bittikten sonra."

Wax başını salladı ve kadını gökdelenin çatı katına, Elmsdel'deki tatillerini uzatan kiracıları sebebiyle şu an için boş olan krallara layık teras dairesine yönlendirdi. Odaların dışındaki avludaki bir sandalyede, resmi giyimli ve yorgun görünümlü bir Firari rahibi oturuyordu. Üzerinde resmi bir sispaltosu –aslında şaldan halliceydi– ile kollarına yara desenleri işlenmiş bir cübbe kuşanmıştı.

Steris, meraklı bakışlarla Wax'e baktı.

"Merak ediyordum da," dedi Wax, "benimle evlenir misin?"

"Zaten evlilik sözleşmesini imzala—"

"Sözleşme değil Steris," dedi Wax. "Sen ve ben. Evlenelim. Şimdi, Ahenk ve şu rahip huzurunda. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen bir kâğıt yüzünden değil, istediğimiz için," Kadının elini avucunun içine aldı ve daha yumuşak bir tonda devam etti. "Yalnız olmaktan çok ama çok yoruldum Steris. Artık bunu itiraf etme zamanı sanırım. Ve sen... sen inanılmazsın. Gerçekten inanılmazsın."

Nefesi kesilen Steris burnunu çekmeye başladı. Elini Wax'ten kurtardı ve gözlerini sildi.

"Bu ağlama... iyi mi yoksa kötü mü?" diye sordu Wax. Geçen bunca yıla rağmen aralarındaki farkı bazen kestiremiyordu.

"Bu olasılık, listelerimde yoktu."

"Ah," dedi. Kalp çarpıntısı hissetti.

"Ve," diye devam etti Steris, "listelerime bir şeyi eklemeyi atladığım bir zamanı hatırlamıyorum, bu ancak böylesi harika bir olay sebebiyle yaşanabilirdi," Başını salladı, kızarmış burnunu çekiyordu. "Evet. Kabul ediyorum. Teşekkür ederim Lord Waxillium," Durdu. "Bir dakika. Bu gece mi! Çok yakın değil mi? Diğerleri düğüne katılmayacak mı?"

"Zaten *birine* katıldılar," dedi Wax. "Evlenememiş olmamız ve salonu su basması senin hatan değildi. Peki... ne diyorsun? Yani eğer seyahat seni çok yorduysa üzerine gelmek istemem. Ben sadece düşündüm ki..."

Steris cevap olarak Wax'i öptü.

SONDEYİŞ

Marasi, mum ışığı altında çalışmayı heyecan verici buldu. Belki de bunun sebebi mumun ilkel doğasında, tehlikede saklıydı. Elektrikli aydınlatmalar güven hissi veriyordu, kontrol edilebiliyordu, ama açıktaki bir ateş daha ham bir şeydi. Canlıydı. İçinden çıkabilecek öfkeli bir kıvılcım çalıştığı her şeyi yok edebilirdi.

Bugünlerde buna benzer kıvılcımlar üzerinde çok vakit geçirmişti.

Masasının üzerine polis teşkilatının notları, dosyaları ve görüşmeleri yayılmıştı. Son iki haftadır bunlar üzerinde çalışıyordu. Smokin çözülmese de adamlarının çoğu konuşmuştu. Canını sıkmaya yetecek miktarda bilgiye sahiptiler.

Pek çoğu, Dış Şehirler'deki muhalif gençler arasından seçilmişti. Onlara Elendel'e karşı bağımsızlık sözü verilmiş ve kafaları Firari ile onun imparatorluğa karşı verdiği savaşa dair hikâyelerle doldurulmuştu. Merkez otoriteden uzakta, Rashekin ve Bilmingdel gibi şehirlerde eğitim görmüşlerdi. Bu şehirler, bilinenden çok daha derin ve gizli yerleşkelerdi.

Aradel ve diğerleri bu detaylara odaklanmıştı. Birlikler, zaman çizelgeleri, teknoloji. Wax'in Leydi Kelesina'nın malikânesinden çaldığı uzun mesafeli konuşma cihazı gibi. Barış hakkında konuşurlarken savaşa hazırlanmışlardı.

Korkmuşlardı ve korkmaları da gerekirdi. On yıllar boyunca sadece içeriye bakan gözler bu karmaşayı yaratmıştı ama yine de korkulan sondan

kaçınmak mümkün olabilirdi. Marasi bunu politikacılara bırakmıştı. Aşırı milliyetçilik ve hitabet sanatı unsurlarını bir kenara bırakıp dikkatini başka konulara, halk arasında dolaşan, uçan gemiler ve yeni Allomantik metallerden öteye giden söylentilere verdi.

Üzeri notlarla dolu bir kâğıdı kaldırdı. Farklı bakış açılarıyla yapılan yarım ağızlı itiraflar her zaman fısıltı olarak başlar ve sonra yayılırdı. Bu seferki fısıltılar geceleri gelen kırmızı gözlü adamlara dair hikâyelerdi.

Bu söylentileri de insanların yeniden tapınmaya başladığı antik tanrı Trell konusunda yaptığı araştırmaya ekledi. Bu tanrı, kandra Paalm'ı yoldan çıkarmak için kazıklar yapmıştı ve hapishanelerdeki çok sayıda mahkûmun dilindeydi.

Araştırma sürecinde aylarını harcamıştı ama bilgi sahibi değilmiş gibi hissediyordu. Ama öyle ya da böyle, cevapları *bulacaktı*.

* * *

Smokin'i ellerinde tutanlar onu hapsettikleri yerin kötülüğüyle şoke edebileceklerini düşünmüşlerdi. İçeride bir yatak, bir battaniye ve ihtiyaçlarını gidermesi için sadece bir kova vardı. Eski ve anlamsız bir taktikti. Sanki her zaman gül yaprakları içinde ve kuş tüyü yataklarda yatmıştı, sanki hiç taş zeminde uyumak zorunda kalmamıştı.

Anlayacaklardı. Her durum bir avantaja dönüşebilirdi. Mevcut durum kendini kanıtlaması için bir fırsattı. Konuşmayacaktı ve bunu göreceklerdi.

Birkaç haftalık mahkûmiyetin ardından bir gece hücresinin dışındaki koridorun kapısı açıldığında ve içeri bir yabancı girdiğinde hiç şaşırmamıştı. Bu defa gelen dağınık saç ve sakalları olan bir erkekti. Smokin bunun sokakta yakalanan bir dilenci olduğunu düşündü.

Onları gördüğünüzde anlardınız. Asla aceleleri olmazdı ve boş boş dolaşmazlardı. Her zaman hızlı ve kararlılardı. Bir amaçları vardı.

Bir diğer işaret ise hafif hafif parıldayan kırmızı gözleriydi. Smokin'in şimdiye dek gördüğü kadarıyla Wax ve yanındaki aptalların bu yaratıklar hakkında hiçbir fikri yoktu. Anlamamışlardı ve anlayamazlardı.

Küme'nin kendine ait Saklı Ölümsüzler'i vardı.

Smokin kalktı, mahkûm kıyafetinin kolunu indirdi ve omzundaki kırışıkları düzeltti. "İki hafta, beklediğimden uzun sürdü."

"Kendi zaman algımıza göre hareket ettik, senin algına göre değil."

Smokin, "Şikâyet etmiyorum," dedi. "Sadece fikrimi söylüyordum. Trell ne kadar isterse beklemeye razıyım."

"Öyle mi?" dedi Ölümsüz. "Bize göre süreci hızlandırmak istiyorsun."

"Sadece bakış açımı açıklamaya çalışıyordum," dedi Smokin. "Böylelikle makul bir mutabakat sağlanabilir."

Yaratık, Smokin'i parmaklıklar arkasından inceledi. "Konuşmadın ve sırlarımızı anlatmadın."

"Evet."

"Etkilendik."

"Teşekkürler."

Avantaj. Hapishanede geçen sadece iki hafta bile bir amaca hizmet edebilirdi.

"Arzun doğrultusunda süreç hızlandırılacak," dedi Ölümsüz.

"Mükemmel!"

Yaratık cebine uzandı ve kablolara sarılı, küçük bir pakete benzeyen bir cihaz çıkarttı. Bu, Irich'in önceden üzerinde çalıştığı etkili bir patlayıcı cihazdı. Şehirleri ortadan kaldırmak istedikleri dönemlerde pek etkili olmadığı ortaya çıkmıştı, zira etkisi dinamitten biraz daha fazlaydı.

Gerilen Smokin, "Nedir o?" diye sordu.

"Hızlandırılmış süreçte Küme'nin hiyerarşisi içinde yer almana gerek kalmıyor."

Smokin, "Ama bize ihtiyacınız var!" dedi. "Medeniyeti yönetmek, hâkimiyet kurm—"

"Artık değil. Son gelişmeler, buradaki medeniyeti çok tehlikeli hâle getirdi. Devamına izin vermemiz kontrol edemeyeceğimiz risklerin artmasına yol açacak, bu sebeple bu gezegendeki yaşamı ortadan kaldırmaya karar verdik. Hizmetlerin için teşekkür ederiz, makbul görüldü. Hizmetlerine başka bir Diyar'da devam etmene izin verilecek."

"Ama—"

Yaratık, patlayıcı cihazı tetikledi ve kendini Smokin ile birlikte havaya uçurdu.

* * *

Wax sıçrayarak uyandı. Bir patlama mı olmuştu?

Kulenin teras katındaki yatak odasında etrafına bakındı. Steris yatakta hemen yanına kıvrılmış, tamamen hareketsiz bir şekilde uyuyor ve Wax'in kolunu hafifçe tutuyordu. Bunu sıklıkla yapıyordu, sanki bütün bunların bitmesinden korkuyordu.

Wax Steris'e burada, yıldız ışıkları altında bakınca ona karşı beslediği hisler karşısında şaşkına döndü. Şaşkınlığı umurunda değildi. Lessie'nin yanında uyanıp aynı şaşkınlığı yaşadığı pek çok sabahı da hatırlayabiliyordu. Hissettiği şey, iyi şansına karşı yaşadığı şaşkınlık ve yüreğinin derinliklerinde yaşadığı tedirginlikti.

Steris'in elini nazikçe kaldırdı ve yataktan yarı çıplak hâlde çıkıp odanın karşı tarafındaki balkona doğru ilerlemeye başlamadan önce üzerini örttü.

Balayı boyunca malikâne yerine bu teras dairesinde kalacaklardı. Yeni bir başlangıç yapmak için iyi bir fikirdi ve Wax artık buraya temelli taşınabileceğini düşünüyordu. Hayatı boyunca belki yüz kez hissettiği gibi, artık yeni bir insandı ve bu yeni bir dönemdi. Bu dönem, sakin malikânelerin ve sigara odası sohbetlerinin olmadığı, bunların yerini canlı gökdelenler ile politikanın aldığı bir dönemdi.

Sis çökmüş, dışarıda dalgalanıyordu ama gökdelen o kadar yüksekti ki Wax sislerin arasından hem yıldızları hem de Kızıl Yırtık'ı görebileceğini düşündü. Kapıyı açıp balkona çıkmak üzere hareketlendi ama o anda Drewton'un üzerine bir dizi eşya yerleştirdiği masayı fark ederek durdu. Waxillium'un Yeni Seran'daki otelde kalan eşyalarını nihayet geri alabilmişlerdi ve uşak hangisinin kalıp hangisinin atılacağına karar vermesini istiyordu.

Wax, parmaklarını Steris ile katıldığı partide taktığı papyon üzerinde gezdirirken gülümsedi. Şehirden kaçmadan hemen önce bunu yere atıp pantolonu ve sispaltosunu giyişini hatırladı. Drewton papyonu, partiden kalma monogramlı bir kumaş peçeteyi, hatta bir şeyleri İtmeye ihtiyacı olur diye cebine attığı şişe kapağını bile getirmişti. İşe yaramazlardı ama Drewton bunları bir şekilde toparlamıştı ve dünyadaki en önemli şeyler olabilme ihtimaline karşı buraya getirmişti.

Wax elini balkon kapısına koyarak gülümsedi. Sonra yine durdu ve yine masaya baktı.

İşte oradaydı. Dilencinin ona verdiği bozukluk yıldızların donuk ışığı altında parıldıyordu. Tereddüt ederek uzandı ve sislerin içine adım atmadan önce onu aldı.

Bozukluğu havaya kaldırarak "*Olabilir mi?*" diye düşündü. Madenî çoğu paradan büyüktü. Bakırdı. Ferusimyasal bir metaldi.

Bunu düşündüğü anda, ne işe yarayabileceğini anladığı anda, Metalaklı çalışmaya başladı ve içinde bir alan keşfetti, kullanabileceği bir rezervdi.

Duraksadı. Buna Bakırakıl deniyordu ve oldukça nadir görülen Ferusimyasal bir alandı.

Anıları saklamak için kullanılırdı.

Aktive etti.

Wax o anda başka bir yere gitti. Çorak bir araziydi ve etrafında tozlar uçuşuyordu. Tecrübe etmesi zor bir bakış açısıydı, zira dünyayı gözlerinden gördüğü adamın sadece bir gözü normaldi.

Diğeri yalnızca mavi çizgiler görüyordu. Gözünde kazık bulunan bir adamın gözüyle görüyordu.

Adam bu terk edilmiş toprakları, rüzgârda savrula savrula ölüme terk edilen yarı bakımlı hasatları aştı. İleride bir kasaba, daha doğrusu kalıntıları vardı.

Botlarının kayalarda çıkarttığı sesleri, esen rüzgârı duydu ve üşüdüğünü hissetti. İlerlemeye devam etti, şehre girdi ve içeriden yanmış eski binaları geçti. Burada yaşayanların –tıpkı daha önce geçtiği kasabalardaki insanlar gibi– hayatta kalmak için çaresizlik içinde kendi duvarlarını söküp yakacak odun olarak kullandığını biliyordu.

Sokakta çıplak cesetler yatıyordu. Pek çok kişinin soğuk bile demeyeceği bir havada, donup öldükten sonra kıyafetleri yakılmak üzere alınmıştı.

İleride bir kaya, sığınak benzeri bir bina vardı. Uzun ve dardı, bu ona bir şeyler anımsattı, Wax'in aşina olduğu bir şey değildi, tecrübesini saklayan adamın bir anısıydı. Bir an bilinç düzeyinde parlayıp hemen sonrasında sönüp giden, uzun zaman öncesine ait bir anıydı.

Yolcu, yoluna devam etti ve açık olan kapıya geldi. Kapıyı da yakmışlardı.

İçeride birbirine sokulmuş insanlar, işe yaramayan battaniyelere sarınmışlardı. Hiç ateş yoktu.

Maskelerini bile yakmışlardı.

Yolcu aralarından geçti, biraz ilgi çekse de insanların çoğu ona boş gözlerle bakıyordu. Ölümü bekliyorlardı. Merkeze yakın bir noktada liderleri ile ihtiyarları buldu. Yüzlerinde –artık sahip oldukları tek şey olan– kumaştan maskeler vardı. Yaşlı bir kadın ona baktı ve maskesini kaldırdı.

Onu iki türlü de, hem dünyevi hâliyle hem de mavi çizgiler hâlinde, görebiliyordu. Yolcu uzandı ve kadının omzunu tuttu, diz çöktü ve tek bir kelime fısıldadı.

Wax bu anıdan şok olmuş ve korkmuş hâlde çıktı, bozukluğu düşürdü ve geriye doğru bir adım attı.

Bozukluk balkonun kenarında sekti.

O kol... O *kol*. Yara izleriyle kaplıydı, yaralar ise kolun ara ara ve defalarca kazınmasıyla oluşmuştu. Söylediği kelime Wax'in hafızasında rahatsız edici bir şekilde yankılandı.

"Firar."

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar
Kalay	Duyguları güçlendirir	Duyuları depolar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar
Kadmiyum	Zamanı yavaşlatır	Soluk depolar
Serobent	Zamanı hızlandırır	Enerji depolar
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor
Krom	Hedefin Allomantik rezervlerini tüketir	Talih depolar
Nicrosil	Hedefin Allomantik yanışını güçlendirir	Kuşam depolar
Alüminyum	Allomanserler'in rezervlerini yok eder	Bilinmiyor
Duralümin	Sıradaki yakılacak metali artırır	Bilinmiyor

METALLER LİSTESİ

ALTIN: Müneccim Siskanlar altın yakarak geçmiş hâllerinin ya da geçmişte farklı seçimler yapmış olsalar olabilecekleri kişinin bir görüsünü görürler. Altınilik Ferukanlar altın bir metalakılda sağlık depolayabilirler, aktif depolama esnasında sağlıklarını kaybederler ve daha sonra çabucak iyileşmek ya da bedenin normal becerisinin ötesinde bir iyileşme sağlamak için buna erişebilirler.

ALÜMİNYUM: Alüminyum yakan bir Sissoylu'nun bütün metalleri, hiçbir etki ortaya çıkarmadan harcanır ve tüm Allomantik rezervleri yok olur. Alüminyum yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Alüminyum Biti denir. Özben Ferukanlar ruhsal benliklerini alüminyum bir metalakılda depolayabilirler. Bu Terris toplulukları dışında, hatta onlar arasında bile çok az konuşulan bir sanattır ve henüz tam olarak anlaşılmamıştır. Alüminyumun kendisi ve bazı alaşımları Allomantik olarak atıldır; İtilemez ya da Çekilemezler ve kişiyi duygusal Allomansiye karşı korumakta kullanılabilirler.

BAKIR: Bakırbulut Siskanlar (Dumancı olarak da bilinirler) çevrelerinde, yakınlardaki tüm Allomanserlerin bir Arayıcı tarafından tespit edilmesini önleyen ve kendilerini de duygusal Allomansinin etkisinden koruyan görünmez bir bulut oluşturmak üzere bakır yakarlar. Arşivci Ferukanlar anılarını bir metalakılda (bakırakıl) depolayabilirler; anılar depolandıkları zaman kendi zihinlerinden silinir ve daha sonra kusursuz olarak hatırlanacak şekilde geri alınabilir.

ÇELİK: Çelik yakan Sikkeci Siskanlar yakınlardaki metal kaynaklarını İtebilirler. İtmeler doğrudan Sikkeci'nin kütle merkezinden öteye olur. Çelikadım Ferukanlar, çelik bir metalakılda fiziksel hız saklayabilir; aktif olarak depolama yaptıklarında yavaşlarlar ve daha sonra hızlarını arttırmak için buna erişebilirler.

ÇİNKO: Körükçü Siskanlar yakındaki bireylerin duygularını körüklemek (coşturmak) için çinko yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Körükçü belirli duygulara odaklanabilir. Çakıncı Fe-

rukanlar, çinko bir metalakılda zihinsel hız depolayabilirler; aktif olarak depolama esnasında düşünme ve akıl yürütme becerileri körelir ve daha sonra daha hızlı düşünüp akıl yürütmek için buna erişebilirler.

DEMİR: Demir yakan Yalpacı Siskanlar çevrelerindeki metal kaynaklarını Çekebilirler. Çekmeler doğrudan Yalpacı'nın kütle merkezine doğru olur. Fireci Ferukanlar demir bir metalakılda fiziksel ağırlık depolayabilirler; aktif depolama esnasında etkin ağırlıklarını azaltıp, daha sonraki bir zamanda etkin ağırlıklarını arttırmak için buna erişebilirler.

DURALÜMİN: Düralümin yakmak, bir Sissoylu'nun o anda yakıyor olduğu bütün metalleri tamamen tüketerek, o metallerin güçlerinin büyük bir patlama hâlinde açığa çıkmasına neden olur. Duralümin yakan Siskanlara, bu yeteneğin kendi başına herhangi bir işe yaramamasından ötürü Duralümin Biti denir. İrtibatçı Ferukanlar düralümin bir metalakılda ruhsal bağlantı depolayabilirler; aktif depolama esnasında diğer insanların onlara karşı olan duyarlılıklarını ve arkadaşlık duygularını azaltarak, daha sonra başkalarıyla hızla güven ilişkisi kurmak üzere buna erişebilirler.

ELEKTRUM: Kâhin Siskanlar elektrum yakarak geleceklerinin olası gidişatını gösteren görüler görebilirler. Bu genellikle birkaç saniye ile sınırlıdır. Doruk Ferukanlar elektrum bir metalakılda kararlılık depolayabilirler; aktif depolama esnasında depresif bir hâle girip, daha sonra metalakıllarına erişerek manik bir hâle bürünebilirler.

KADMİYUM: Savsakçı Siskanlar çevrelerindeki bir baloncukta zamanı yayıp, baloncuğun içinde zamanın daha yavaş geçmesini sağlamak için kadmiyum yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Savsakçının bakış açısına göre çok hızlı bir biçimde akmasına sebep olur. Solukçu Ferukanlar kadmiyumdan bir metalakla soluk depolayabilirler; aktif depolama esnasında bedenlerinin yeterince hava alması için hızlı ve derin nefes almak zorundadırlar. Bu soluk daha sonra metalakıllara erişerek geri alınıp, ciğerleri kullanarak soluk alma ihtiyacını ortadan kaldırabilir ya da azaltabilir. Ayrıca kanlarındaki oksijen düzeyini yüksek derecede arttırabilirler.

KALAY: Kalay yakan Kalaygöz Siskanlar beş duyularının hassaslığını arttırır. Tüm duyular aynı anda hassaslaşır. Yelduyar Ferukanlar beş duyuların-

dan birinin hassaslığını kalay bir metalakılda depolayabilirler, her duyu için ayrı bir kalay metalakıl kullanılmalıdır. Depolama esnasında o duyularının hassasiyeti azalır, metalakıla erişildiğinde ise bu duyu keskinleşir.

KROM: Krom yakan Asalak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanserin metal rezervlerini tüketirler. Yazıtura Ferukanlar krom bir metalakılda talih depolayabilirler; aktif depolama esnasında şansız olurlar ve daha sonra, şanslarını arttırmak için metalakıllarına erişebilirler.

LEHİM: Lehimkol Siskanlar (Haydut olarak da bilinirler) fiziksel güçlerini, hızlarını ve dayanıklılıklarını arttırmak, ayrıca bedenlerinin iyileşme becerisini arttırmak için lehim yakarlar. Yabani Ferukanlar lehim bir metalakılda fiziksel güç depolayabilirler; aktif olarak depolama yaparken zayıflarlar ve daha sonra metalakıllarına fiziksel güçlerini arttırmak için erişebilirler.

NİKROSİL: Nikrosil yakan Nikroyak Siskanlar, başka bir Allomansere dokununca o Allomanser tarafından yakılmakta olan tüm metalleri tüketerek, bu metallerin güçlerinin büyük (ve belki de beklenmedik) bir patlama hâlinde o Allomanserde açığa çıkmasına sebep olurlar. Ruhyük Ferukanlar, nikrosil bir metalakılda Kuşam'ı depolayabilirler. Bu pek az kişinin hakkında herhangi bir şey bildiği bir güçtür. Gerçekten de, ben Terris halkının bu gücü kullanırken tam olarak ne yaptıklarını bilmediklerinden eminim.

PİRİNÇ: Teskinci Siskanlar yakındaki kimselerin duygularını teskin etmek (köreltmek) için pirinç yakarlar. Bu tek bir kişiye ya da genel bir alana yöneltilebilir, ayrıca Teskinci belirli duygulara odaklanabilir. Ateşruh Ferukanlar bir metalakılda ısı depolayarak, aktif olarak depolama yaptıkları esnada kendilerini soğutabilirler. Daha sonra metalakıllarına kendilerini ısıtmak için erişebilirler.

SEROBENT: Kırpıkçı Siskanlar çevrelerinde bir baloncuk hâlinde zamanı sıkıştırıp, içeride daha hızlı akmasını sağlamak için serobent yakarlar. Bu baloncuğun dışındaki olayların, Kırpıkçının bakış açısına göre çok yavaş bir biçimde akmasına sebep olur. Obur Ferukanlar serobentten bir metalakılda gıda ve kalori depolayabilirler; doymadan ya da kilo almadan aktif depolama süresince büyük miktarlarda yemek yiyebilir, sonrasında ise metalakıllarına erişerek yemek yeme ihtiyacı olmadan devam edebilirler.

Farklı bir serobent metalakıl da aynı şekilde sıvı alımını düzenlemek için kullanılabilir.

TUNÇ: Arayıcı Siskanlar, metal yakan diğer Allomanserlerin yaydığı titreşimleri "duyabilmek" için tunç yakarlar. Farklı metaller farklı titreşimler yayar. Nöbetçi Ferukanlar aktif olarak depolama yaptıkları esnada uykulu bir hâle girerek tunç bir metalakılda uyanıklık depolayabilirler. Daha sonra, uyku ihtiyaçlarını gidermek ya da farkındalıklarını arttırmak için metalakla erişebilirler.

Scadrial'de Kuşam kendisini üç temel biçimde tecelli eder. Yerel olarak, bunlara "Metal Sanatları" denir, ancak başka biçimlerde de adlandırılırlar.

Allomansi üçü içinde en yaygın olanıdır. Benim terminolojime göre pozitif-uçludur; bu da uygulayan kimsenin dış bir kaynaktan güç çektiği anlamına gelir. Ardından beden bunu filtreleyerek çeşitli şekillere sokar. (Gücün asıl çıkış şekli uygulayıcı tarafından seçilmez, doğrudan Ruhağı'na işlenmiştir.) Bu güçten faydalanmanın anahtarı, belirli orantıların gerekli olduğu çeşitli metal türleridir. Bu süreçte metal tüketiliyor olsa da, gücün kendisi metalden gelmez. Metal, bir bakıma Kuşam'ı başlatan ve onu çalıştıran bir katalizördür diyebiliriz.

Aslında bu Sel'de gözlemlenen biçim-tabanlı Kuşam'lardan pek farklı değildir; ancak burada etkileşimler daha kısıtlıdır. Yine de, Allomansinin saf gücü reddedilemez. Sel'deki biçim-tabanlı Kuşam'ların büyük miktarlarda araştırma ve antrenman gerektirmesinin aksine, bu uygulayıcı için içgüdüsel ve sezgiseldir.

Allomansi şiddetli, ham ve güçlüdür. İşe yarayan on altı temel metal vardır, ancak yerel olarak İlahi Metaller diye adlandırılan iki farklı metal daha bulunmaktadır. Bunlar, tamamen farklı on altı başka metalden oluşmuş iki diğer grup daha türetmek için alaşımlar hâlinde kullanılabilir. İlahi Metaller artık yaygın olarak bulunmadığından, diğer metaller de yaygın olarak kullanılmazlar.

Ferusimya şu anda hâlâ Scadrial'de yaygın olarak bilinir ve kullanılır. Hatta bugün, sadece uzak Terris ülkesiyle sınırlı olduğu ya da Sırdaşlar tarafından gizli tutulduğu pek çok geçmiş döneme kıyasla, çok daha yaygın olarak kullanıldığı bile söylenebilir.

Ferusimya nötr-uçlu bir sanattır; bu da gücün ne kazanıldığı, ne de kaybedildiği anlamına gelir. Bu sanat da odaklanmak için metal gerektirir ama metal tüketilmek yerine, uygulayıcının hâlihazırda sahip olduğu özelliklerin zamanın içinde hareket ettirilmesi için kullanılan ortamı oluşturur. Bir gün güç bu metale aktarılıp, başka bir gün o güç metalden çekilebilir. Kapsamlı bir sanattır; kimi uygulamaları Fiziksel'de, kimisi Bilinçsel'de ve hatta kimisi de Ruhsal'dadır. Bu en son çeşit güçler Terris halkı tarafından yoğun bir deney sürecine tabii tutulmaktadır ve yabancılara bunlardan bahsetmezler.

Ferusimyacıların genel nüfusa karışarak üremesi gücü bazı açılardan zayıflatmıştır. Artık insanların Ferusimyasal yeteneklerden yalnızca bir tanesiyle doğması yaygın görülen bir olaydır. Eğer İlahi Metallerin alaşımlarından metalakıllar yapılacak olursa, diğer yeteneklerin de keşfedilebileceği tahmin edilmektedir.

Hemalurji Scadrial'in günümüz dünyasında genel olarak bilinmez. Sırları, dünyanın yeniden doğuşundan kurtulanlarca saklanmıştır ve bu sanatın bilinen tek uygulayıcıları (çoğunlukla) Ahenk'e hizmet eden kandralardır.

Hemalurji negatif-uçlu bir sanattır. Uygulanmasının sonucunda bir miktar güç kaybolur. Tarih boyunca pek çokları bunu "kötücül" bir sanat olarak görmüş olsa da, aslında Kuşam'lardan hiçbiri kötü değildir. Özünde Hemalurji yetenekleri ya da özellikleri bir kişiden alıp, diğerine verme işlemidir. Temel olarak Ruhsal Âlem ile ilgilidir ve benim açımdan en ilgi çekici olanıdır. Eğer bu üç sanat içinde Kozmer'i ilgilendiren bir sanat varsa, o da budur. Kullanım alanlarında çok büyük potansiyel olduğunu düşünüyorum.

KARIŞIMLAR

Scadrial'da hem Allomansi hem de Ferusimya becerilerine erişim sahibi olacak şekilde doğmak mümkün. Bu son zamanlarda benim ilgimi özellikle çekiyor, çünkü farklı Kuşam türlerini karıştırmanın ilginç etkileri var. Bunu görmek için sadece Roshar'da olanlara bakmak yeterli; iki güç karıştırıldığı zaman kimyasal bir tepkimeye giriyorlar. Tam olarak eldekilerin toplamı yerine, ortaya yeni bir şey çıkıyor.

Scadrial'da Allomantik ve Ferusimyasal güce sahip olanlara "Çiftsoylu" deniliyor. Buradaki etkiler Roshar'daki Dalga'ların karışımından daha incelikli ama her farklı karışımın bambaşka bir şey yarattığından eminim. Sadece iki güç değil; iki güç ve bir de etki söz konusu. Bunun daha çok incelenmesi gerek.